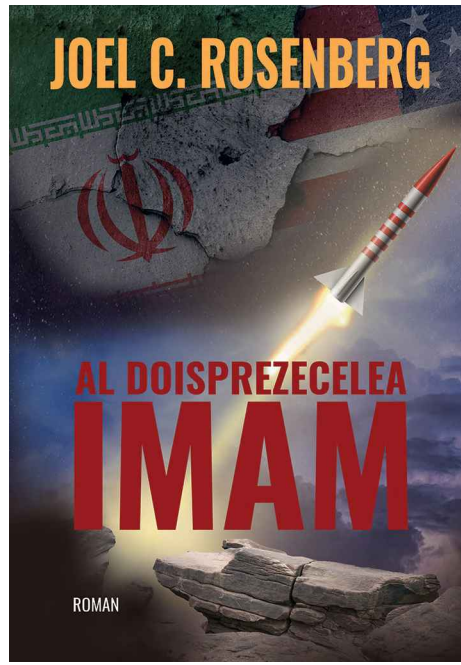
JOEL C. ROSENBERG
AL DOISPREZECELEA
IMAM
ROMAN

JOEL C. ROSENBERG

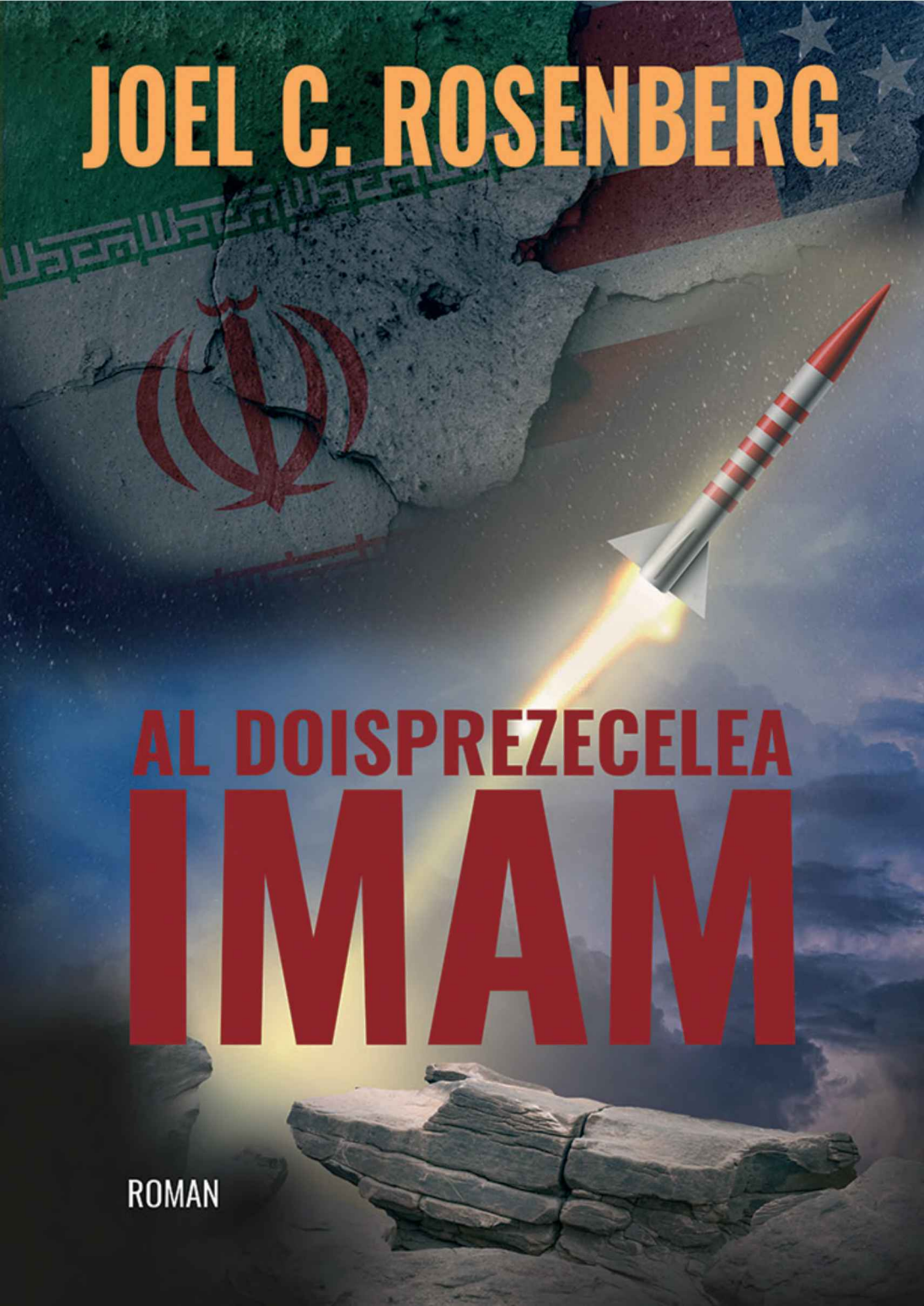

AL DOISPREZECELEA

IMAM

ROMAN

Toate drepturile asupra prezentei ediții în format digital (e-book) a cărții sunt rezervate Editurii Scriptum. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă, sub nicio formă, fără acordul scris al editurii și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul pe care a fost descărcată.

Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără acordul scris al editurii intră sub incidența legii copyrightului. Dacă dorești să oferi cartea și altei persoane, te încurajăm să achiziționezi încă o copie. Dacă citești această carte și nu ai cumpărat-o, te rugăm să-ți achiziționezi propria copie.

Dincolo de aspectul legal al situației, dorim să iei în calcul și aspectul etic creștin și te rugăm să respecți efortul autorilor și al celor care au contribuit la publicarea cărții, sprijinind în acest fel publicarea celor mai bune titluri de carte creștină în limba română. Cumpărând această carte încurajezi existența Editurii Scriptum și faci posibilă publicarea altor titluri noi.

Editura Scriptum

E D I T U R A S C R I P T U M ®

AL DOISPREZECELEA IMAM

GUVERNELE LUMII AR TREBUI SĂ ȘTIE CĂ... ISLAMUL VA FI VICTORIOS ÎN TOATE ȚĂRILE LUMII. IAR ISLAMUL ȘI ÎNVĂȚĂTURA CORANULUI VA AVEA CÂȘTIG DE CAUZĂ ÎN LUMEA ÎNTREAGĂ.

—AYATOLLAH RUHOLLAH KHOMEINI, CONDUCĂTOR AL REVOLUȚIEI IRANIENE DIN 1979, LIDER SUPREM AL IRANULUI, IANUARIE 1979

O SINGURĂ BOMBĂ ESTE SUFICIENTĂ SĂ DISTRUGĂ ISRAELUL... LA TIMPUL POTRIVIT, LUMEA ISLAMICĂ VA AVEA UN DISPOZITIV NUCLEAR MILITAR.

—AKBAR HASHEMI RAFSANJANI,
FOST PREȘEDINTE AL IRANULUI, DECEMBRIE 2001

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROSENBERG, JOEL
Al doisprezecelea imam : roman / Joel C. Rosenberg. - Oradea: Scriptum, 2020
ISBN 978-606-031-057-0

821.111

AL DOISPREZECELEA IMAM

ROMAN

JOEL C. ROSENBERG

Rosenberg este unul dintre cei mai buni autori de ficțiune politică creștină.

—PUBLISHER WEEKLY

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
The Twelfth Imam
by Tyndale House Publishers, Inc.
Copyright © 2010 by Joel C. Rosenberg
All rights reserved.
This translation published by arrangement with
Trident Media Group, LLC, New York, USA
All Rights Reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Al doisprezecelea imam
de Joel C. Rosenberg

© 2020 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din versiunea Noua Traducere în Limba Română (NTR).

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN 978-606-031-057-0

Tiparul executat în U.E.

Tuturor prietenilor
din Iran și Orientul Mijlociu
care tânjesc să fie liberi.

ÎN ROLURILE PRINCIPALE

AMERICANI

Charlie Harper – oficial politic, Biroul Afacerilor Externe, Iran
Claire Harper – soția lui Charlie Harper
Marseille Harper – fiica lui Charlie Harper
Dr. Mohammad Shirazi – cardiolog
Nasreen Shirazi – soția lui Mohammad Shirazi
David Shirazi (alias Reza Tabrizi) – fiul lui Mohammad Shirazi
Jack Zalinsky – detectiv senior, Central Intelligence Agency (CIA)
Eva Fischer – agent pe teren, CIA
Tom Murray – director delegat pentru operațiuni, CIA
William Jackson – președintele Statelor Unite

IRANIENI

Ayatollah Hamid Hosseini – lider suprem
Ahmed Darazi – președintele Iranului
Ali Faridzadeh – ministrul iranian al apărării
Mohsen Jazini – comandantul Corpului Gărzii Revoluționare Iraniene
Dr. Alireza Birjandi – erudit în escatologie islamică șiită

Daryush Rashidi – președinte și CEO al Companiei de Telecomunicații din Iran (Iran Telecom)
Abdol Esfahāni – director delegat al operațiunilor tehnice, Iran Telecom
Dr. Mohammed Saddaji – specialist în fizică nucleară, director delegat al Organizației Energiei Atomice din Iran
Farah Saddaji – soția Dr. Saddaji
Najjar Malik - fizician, Organizația Energiei Atomice din Iran
Sheyda Malik –soția lui Najjar, fiica Dr. Saddaji

ISRAELIENI

Asher Naphtali – prim-ministru al Israelului
Căpitanul Avi Yaron – comandant, Departamentul de Aviație Militară a Israelului

PARTEA I

1

TEHERAN, IRAN
4 NOIEMBRIE, 1979

Acel Charlie Harper se afla încă la cinci sau șase sute de yarzi de complex, dar era singur; chiar dacă și-ar fi putut croi drumul prin mulțimea tot mai mare, tot nu avea niciun plan de salvare a celor captivi în interior.

Auzea focuri de armă. Simțea gustul duhorii înțepătoare de fum gros și negru ridicându-se în aerul răcoros al zorilor. Simțea arșița pârjolitoare a focurilor în timp ce steagurile și cauciucurile americane și mașina răsturnată a cine-știe-cui erau în flăcări peste tot în jurul său. Putea vedea furia în privirile tinerilor bărbați – mii, poate zeci de mii, nerași, urlând, țipând, ieșiți din minți – înconjurând ambasada și amenințând să o ia cu asalt. Pur și simplu n-avea nici cea mai mică idee ce să facă.

Era prima sarcină a tânărului de douăzeci și șase de ani în cadrul Departamentului de Stat. Era cel mai tânăr oficial politic în țară și nu avea nicio experiență de teren. El și tânăra, frumoasa și curajoasa sa soție, Claire, nu erau căsătoriți decât de un an. Se aflau la Teheran de la 1 septembrie – abia de două luni. Nici măcar nu cunoștea numele celor mai mulți colegi ai săi din spatele zidurilor complexului. Dar cu toate că-și făcea tot mai mari griji pentru siguranța lor, refuza în

continuare să creadă că personal se afla într-o situație care-i punea viața însăși în pericol.

Cum să fie posibil? Charles David Harper iubea Iranul într-un mod care era de neînțeles chiar și pentru el, darămite pentru soția lui. Crescuse în partea de sud a Chicagoului, nu cunoscuse pe nimeni din Iran. Nu mai fusese nicicând aici. Nici măcar pe aproape. Dar în mod inexplicabil, se trezise îndrăgostindu-se de poporul persan. Iubea complexitatea acestei culturi antice și exotice. Adora ritmul misterios al Teheranului modern, chiar și așa ticsit de extremiști religioși și laici militanți cum era. Și mai ales adora mâncarea – *khoroshte fesenjoon* era ultimul său favorit, o mâncare savuroasă din miel fript, rodii și nuci, pe care familia Shirazi, vecinii lor – Dumnezeu să-i binecuvânteze – o pregătiseră deja pentru el și Claire de două ori de când ajunsese aici.

Pentru Charlie fusese o bucurie să învețe și să aprofundeze limba vorbită în Iran. Alesese cu ușurință limba *farsi* în timpul studiilor ca student la Stanford. Apoi o cizelase cu migală în timpul studiilor postuniversitare la Harvard. După încheierea studiilor, când se alăturase Departamentului de Stat, fusese imediat amplasat pe ruta de avansare rapidă spre a deveni un oficial al afacerilor externe, a fost instruit prin cursurile de bază de diplomație, apoi a fost trimis la Teheran, cu prima sa sarcină de lucru. Și în tot acest timp fusese fascinat. Fascinat să poată folosi limba *farsi* zi de zi. Fascinat să fie zvârlit în cazanul extrem de volatil al lumii politice. Fascinat să încerce să înțeleagă din interior dinamica revoluției lui Khomeini. Și era convins că, cu cât reușea să se obișnuiască mai repede cu călătoria pe mare, cu atât putea ajuta Washingtonul mai curând să înțeleagă și să navigheze printre frământările enorme pe plan social și cultural care tocmai se petreceau în Iran.

Charlie era convins că exploziile violente ale studenților erau spasmodice. Aveau să treacă precum o ploaie furtunoasă de vară, la fel ca cele de până atunci. Nu trebuiau decât să aibă răbdare. Ca familie. Ca țară.

Charlie se uită la ceas. Era abia ora șase și jumătate de dimineață. De când auzise primele știri despre tulburare la radio în apartamentul său, alergase deja la o depărtare de nouă străzi, dar asta nu mai era posibil – prea mulți oameni într-un spațiu mult prea mic. Când își

croi drumul înainte, vedea etajele superioare ale arhivei, nu departe de Roosevelt Gate, principala intrare a ambasadei, dar știa că nu avea cum să ajungă până acolo din partea aceasta. Trebuia să găsească altă cale să pătrundă înăuntru – poate prin birourile consulatului până în colțul nord-vestic al clădirii.

Hotărât, cu cămașa udă leoarcă lipindu-i-se de spate. Charlie schimbă viteza. Încercă să se deplaseze lateral prin mulțime. Vârsta sa tânără, părul negru și ochii căprui – o moștenire de la mama lui italiancă – păreau să-l ajute să se piardă cumva în mulțime, cu toate că brusc își dorea să fi purtat barbă. Și să fi avut o armă.

Simțea cum situația se deteriora văzând cu ochii. Acum nu se mai vedeau nicăieri soldații marinei. Nu mai păzeau poarta principală și nici nu mai patrulau de-a lungul gardului, din câte își dădea seama. Presupunea că se retrăseseră în clădirile complexului spre a se apăra – în arhivă, în casa ambasadorului, în casa șefului delegat al misiunii, în consulat și în depozit (adică „Mushroom Inn"), împreună cu oficiali și cei din flota armată. Charlie nu era militar, dar presupuse că decizia era probabil înțeleaptă din punct de vedere tactic. Simțea cum marea de indivizi înainta tot mai mult. Cu siguranță nu mai era mult până când studenții aceștia cu priviri sălbatice aveau să năvălească prin poartă.

Oare soldații de la marină ar deschide focul dacă în cele din urmă avea să se întâmple? Ar fi posibil? Ar fi un măcel. Și cu toate astea, ce altceva ar fi putut face? Mulți dintre tinerii din jurul său aveau pistoale. Unii chiar carabine. Unii dintre ei trăgeau deja în aer. Dacă studenții chiar deschideau focul asupra diplomaților americani? Soldații marinei ar fi siliți să răspundă cu focuri de armă. Și totul putea rapid să scape de sub control.

Vacarmul mulțimii era asurzitor. Un entuziast se cocoțase pe unul din zidurile ce împrejmuiau clădirea, iar acum urla printr-un megafon „Moarte Americii!" Mulțimea frenetică, revoltată, prelua fiecare cuvânt și-l scanda înapoi, iar și iar, tot mai puternic.

Charlie reuși în cele din urmă să facă progrese și, în timp ce-și croia drum cu coatele prin hoardă, nu se putu abține să nu se gândească cât de inestetice erau clădirile din cărămizi deformate ale ambasadei. De fapt, întreg campusul arăta ca o școală de stat americană de prin

anii '40 sau '50. Chiar fusese poreclită „Henderson High“* după Loy Wesley Henderson, ambasadorul Statelor Unite în Iran între 1951 și 1954. Cu greu putea fi considerat un edificiu arhitectural, dar fără îndoială că avea să fie o mină de aur în privința informațiilor secrete pentru radicalii loiali Ayatollahului Khomeini, dacă reușeau să pătrundă în interiorul clădirii înainte ca tovarășii săi FSO să apuce să ardă și să distrugă toate documentele.

Cineva îl înhăță pe Charlie de la spate. Se răsuci și se trezi privind drept în ochii injectați ai unui fanatic neras, probabil cu vreo cinci ani mai tânăr decât el, dar cu peste doisprezece centimetri mai înalt.

— *Tu – tu ești american!* urlă studentul în *farsi*.

Capetele celor din față se întoarseră dintr-odată. Observă cum tânărul își făcu mâna dreaptă pumn. Se uită în ochii goi ai puștiului și, pentru prima oară, Charlie Harper se temu pentru viața lui.

— *Vous êtes fous. Je suis de Marseille!* urlă el într-o franceză impecabilă, numindu-l pe puști nebun și susținând a fi un localnic al celui mai mare port comercial din Franța.

Vehemența răspunsului lui Charlie și faptul că nu vorbea engleză îl luă pe student pe neașteptate. Puștiul nu mai știu pentru o clipă ce să facă. Evident nu vorbea franceză și, pentru o fracțiune de secundă, păru pierdut.

Mintea lui Charlie lucra febril. Brusc realiză cât de rapid putea să treacă în lumea celor în neființă dacă radicalii aceștia descopereau că era american. Se simțea ispitit să-l lovească pe puști în vintre și să se facă nevăzut în mulțime. Dar mai erau cel puțin șase sau șapte tipi la fel de mari și cel puțin la fel de fioroși ca el.

Unul porni spre el, dar chiar atunci apăru o furgonetă ticsită cu alți tineri – mascați și urlând – care apărură dintr-o curbă, croindu-și apoi drum prin mulțime. Șoferul se apucă să claxoneze, iar oamenii începură să fugă care încotro, ferindu-se din calea ei. Furgoneta frână, țiuind chiar în dreptul lui Charlie. Tinerii din spate începură să tragă salve de focuri în sus, apoi, chiar când mulțimea reuși să le elibereze drumul, șoferul tură motorul și porni drept spre Roosevelt Gate. Baricada de fier forjat căzu grămadă, toată îndoită, în uralele a mii

---

* Liceul Henderson – n.trad.

de studenți înfuriați care începură să urle și se năpustiră în incinta ambasadei de parcă ar fi țâșnit de pe țeava unui tun.

Pe cât de repede fusese înhățat, pe atât de repede se trezi Charlie eliberat. Atacatorii săi îl abandonară și se alăturară mulțimii prin gaura făcută în porți. Cu inima bubuindu-i în piept și adrenalina alergându-i prin vase, Charlie profită de oportunitatea de a scăpa se îndreptă în direcția opusă, departe de intrarea principală și spre o stradă lăturalnică. Încă își croia cu greu drum prin mulțimea înnebunită, dar câteva clipe mai târziu luă colțul și apucă să vadă intrarea în consulat.

Era închisă. Ezită o clipă. Oare era bine să se ducă într-acolo? Să încerce oare să intre și să îi ajute eventual pe cei care erau închiși acolo? Echipa din interior era în mare parte alcătuită din femei care se ocupau cu probleme legate de vize, câte opt ore pe zi, zi de zi, ani la rând. Dar oare chiar putea să le ajute sau risca mai degrabă să fie prins și brutalizat?

Zări doi angajați consulari ieșind repede pe o ușă laterală. Prinse curaj și chiar vru să-i strige când tocmai apărură de după colț un grup de studenți mascați, înarmați cu mitraliere și îi înconjurară pe cei doi. Săriră la ei și începură să-i bată fără milă.

Charlie se simți năpădit de furie. Dar nu putea face nimic. Era singur. Neînarmat. Și din nou se gândi la Claire, care rămăsese în apartamentul lor – singură, îngrozită și însărcinată în trei luni și jumătate.

2

Călătoria de douăzeci de minute până acasă îi luă două ore.

Își croi drumul cu grijă prin străzi pline de obstacole – și intenționat alese o rută ocolitoare, verificând mereu dacă nu îl urmărea cineva – iar în cele din urmă Charlie reuși să ajungă înapoi la apartamentul 902 din zgârie-norii ce le oferea priveliști spectaculoase ale Teheranului profilat la orizont. Năvăli pe ușă și o încuie rapid în urma sa. Auzi radioul mergând în dormitor și se duse într-acolo, căutând-o pe soția sa.

— Charlie, te simți bine? sări Claire să-l îmbrățișeze.

— Da, răspunse el, strângând-o aproape de el. Dar tu?

— Mi-am făcut griji pentru tine, îi răspunse ea în șoaptă, și începu să plângă. Credeam că n-o să te mai văd niciodată.

— Scumpo, îmi pare rău, spuse el cât putu de calm și afectuos. Dar sunt bine. Nu-ți face griji. Sunt bine, puțin dezorientat doar.

Era o minciună. Pentru că nu era bine. Era înspăimântat și nesigur ce să facă în continuare. Dar pe cât de vinovat se simțea pentru faptul că o minți pe femeia pe care o iubea, pe atât de multe griji își făcea pentru ea și pentru prețioasa viață ce creștea în pântecul ei.

— Mai sângerezi? o întrebă el.

— Puțin, spuse ea. Dar o să fie bine.

Era prima sarcină a lui Claire, și nu fusese ușor. În primele două

luni avusese greţuri groaznice de dimineaţă şi pierduse aproape zece kilograme. Mai mult stres nu era tocmai ce îi recomandase medicul ei şi celui mic.

Claire luă câteva guri adânci de aer şi încercă să se liniştească. Apoi se lipi mai strâns de el şi îi spuse în şoaptă la ureche.

— Au spus că a izbucnit un incendiu în afara clădirii; au spus că sunt câţiva morţi şi alţi câţiva zeci sunt răniţi. E adevărat?

— Nu ştiu, spuse Charlie. Totul e atât de haotic. Nu ştiu ce să cred în momentul acesta.

Nici nu-i ieşiră bine cuvintele de pe buze când auzi un comunicat special de ştiri la Radio Teheran.

— Avem la telefon o persoană care susţine că are ştiri importante despre răzmeriţa studenţilor din centru, spuse reporterul. Eşti în direct. Cum te numeşti?

— Sunt unul dintre urmaşii studenţi musulmani ai liniei Imamului.

— Înţeleg, dar cum te numeşti?

— Asta nu are importanţă. Ceea ce contează este mişcarea noastră.

— Bun, anunţă comentatorul. Şi de unde ne sunaţi, mai exact, şi ce doriţi să ne comunicaţi?

— Vă sun din interiorul Ambasadei Americane.

Urmă o pauză lungă, penibilă. Comentatorul păru intimidat.

— Poftim? *În interiorul*... Asta nu are nicio... Repetă te rog ce ai spus mai înainte. Este o glumă?

— Nu este nicio glumă. Am ocupat Ambasada Americană, cuibul spionilor. Am ocupat fiecare clădire. Fiecare etaj. În prezent stau în spatele biroului ambasadorului.

— Imposibil, zise comentatorul, fără a-i da crezare. Ştim că studenţii au reuşit să pătrundă dincolo de zidurile exterioare şi că protestează în curţile clădirii. Am primit raportul acesta acum câteva ore. Dar nu avem niciun raport referitor la pătrunderea studenţilor în vreuna dintre clădiri."

— Acum aveţi.

— Dar nu se poate să te găseşti în biroul ambasadorului. Probabil glumeşti.

— Nu glumesc.

— Nu te cred.

— Pot să o dovedesc.

— Cum?

— Uită-te în cartea de telefon și caută numărul ambasadei, îl îndrumă femeia. Apoi formează extensia 8209 pentru biroul ambasadorului.

Urmă o pauză lungă. Charlie se întoarse spre Claire, să vadă expresia ei. Dar ea nu-i întoarse privirea. Privea fix radioul, de parcă ar fi fost în transă. O clipă mai târziu, îl auzi pe comentatorul radio răsfoind o carte de telefon, apoi formând un număr. Sună. Și apoi...

— Ați sunat la Ambasada Statelor Unite din Teheran, spuse o voce de femeie, mai întâi în engleză, apoi în farsi. Pentru moment, ambasada este închisă. Programul birourilor noastre este de la ora 9 dimineața la ora 5 după-amiaza, de duminică până joi. Consulatul este deschis pentru cereri de viză de la ora 9 dimineața până la ora 4 după-amiază, de duminică până joi. Dacă știți numărul persoanei pe care încercați s-o contactați...

O clipă mai târziu, comentatorul formă numărul biroului ambasadorului și vocea femeii cu care vorbise adineaori se auzi la celălalt capăt al firului.

— Deci, e adevărat, spuse el surprins.

— Deci, este.

— Aceasta este o știre serioasă. Care este mesajul tău?

— Am un comunicat, spuse tânăra cât se poate de calm.

— Prea bine, spune. Te ascultăm.

— Comunicatul numărul unu: În numele lui Dumnezeu, Îndurătorul, Cel plin de compasiune...

Apoi cită dintr-o declarație a Ayatollahului Ruhollah Khomeini – liderul Revoluției Islamice în Iran – pe care acesta o făcuse doar cu o zi înainte.

— ...este de datoria studenților să își extindă cu forța atacurile împotriva Americii și Israelului, astfel încât America să fie silită să îl predea pe criminalul, detronatul Șah.

Apoi citi o declarație lungă, pregătită de către studenți. Câteva rânduri îi atraseră atenția lui Charlie.

— Noi, studenții musulmani, urmași ai Imamului Khomeini, am ocupat ambasada spionilor din America în semn de protest împotriva

angajaților imperialiștilor și sioniștilor. Anunțăm protestul nostru în fața întregii lumi, protest împotriva Americii pentru faptul că a oferit azil și l-a angajat pe criminalul Șah, în timp ce pe mâinile acestuia se află sângele a zeci de mii de femei și bărbați din țara aceasta...

Când toată expunerea propagandei luă sfârșit, Charlie întrebă:

— Unde-i trusa de scule?

— De ce? întrebă Claire.

El o întrebă din nou, ignorându-i întrebarea.

— E în dulap, răspunse Claire. Dar la ce-ți trebuie?

El se desprinse ușor de ea, se duse la dulap, scoase o lădiță metalică de dimensiunile unui bagaj de mână și dădu să iasă din dormitor.

— Unde pleci? întrebă ea, puțin prea strident, iar vocea îi trădă acum o undă de panică.

Charlie se întoarse repede și îi făcu semn lui Claire să vorbească mai încet. Apoi o luă de mână și se îndreptă spre bucătărie. Acolo, în încăperea minusculă, fără geam, puse deoparte o carafă cu suc de rodii și câteva pahare ce se aflau puse în mijlocul mesei și așeză pe masă lada de scule. El potrivi numerele încuietorii și deschise lădița. Era pentru prima oară când Claire vedea ce se afla în interior, iar acum țipă ușor când Charlie scoase din ea o armă și muniție.

— Charlie, ce...?

— E numai o măsură de precauție, încercă el s-o liniștească. Sunt convins că toate acestea se vor sfârși curând.

Ea nu păru convinsă deloc. Și de ce să fi fost? Claire Harper nu era naivă. Obținuse un master la Harvard și absolvise *summa cum laude* școala de afaceri; Charlie reușise doar un *cum laude* de la Kennedy School of Government din cadrul Universității Harvard. Cu toate că Claire era acum în concediu medical din cauza sarcinii ei cu probleme, primise însărcinarea de a lucra în cadrul ambasadei ca atașat pe probleme economice. Nu vorbea farsi la fel de fluent ca Charlie, dar toți cei pe care-i cunoșteau la ambasadă ar fi fost impresionați de cât de mult progresase într-un timp atât de scurt. Nu era încă pregătită să țină un discurs, dar cu siguranță putea întreține o conversație. Într-adevăr, deja își clădea o relație de prietenie cu vecina ei, soția unui cardiolog iranian. Schimbau rețete între ele și femeia o învăța să gătească o tocană persană ce-ți lăsa gura apă. Clarie și doamna

Shirazi făcuseră un pact: să vorbească numai farsi atunci când erau împreună. Era provocator, dar deja începea să-și arate roadele.

Charlie scoase acum din lada de scule o cutiuță care semăna cu un ceas de alarmă, prevăzut cu un set simplu de căști.

— Ce e acesta? întrebă Claire.

— Un radio.

— Dar avem deja unul.

— Ăsta-i diferit.

— Cum?

Charlie se opri. Existau secrete în slujba sa pe care nu avea permisiunea să le împărtășească, nici măcar soției sale. Dar cu evenimentele care se petreceau atât de rapid, era timpul să atenueze puțin restricțiile.

— Acesta îmi permite să ascult frecvența pe care Marina o folosește în interiorul ambasadei.

Claire nu se pricepea la pocher, iar fața ei îi trăda acum temerile ce se învălmășeau în interiorul ei. Nu era adepta secretelor. De fapt, nici el nu era. Dar adevărul era simplu – poziția lui în Serviciile Externe era categoric diferită de a ei, iar acest detaliu s-ar putea să le salveze viața.

Charlie își instală radioul specializat, conectă căștile și începu să asculte la traficul de informații. Pulsul i se înteți instantaneu când auzi focuri de armă, înjurături și strigăte.

— *Bravo Șase, aici Tango Tango. Ce-i douăzeci la tine?*

— *Aripa principală, Tango.*

— *Câți?*

— *Eu am nouă cu mine – în total suntem zece.*

— *Sunteți bine, băieți?*

— *Negativ, Tango. M-am ales cu un glonț în picior. Alții au diferite răni pe fețe și pe mâini de la sticla spartă.*

— *Sperietori?*

— *Zeci, sir.*

— *Ce fac?*

— *Lovesc ușa cu baroase, sir. Ne-au cerut să-i lăsăm să intre, că de nu...*

— *Puteți să vă mențineți pe poziții, Bravo Șase?*

— *Nu știu, sir. Nu avem nici mâncare, nici apă.*

— *Dar documentele?*

— *Tocmai le distrugem, sir. Dar merge greu.*

Brusc Charlie simți cum tot sângele i se scurge din față.

Iar Claire văzu asta.

— Ce este?

Charlie dădu din cap a neîncredere.

— Ce? Ce se întâmplă? insistă ea.

— A fost o explozie masivă, spuse el în șoaptă. Oamenii țipă. N-am...

— Cine? Unde?

— Rick, Phil, Cort – nu sunt sigur cine altcineva. Se ascund în aripa principală, în arhivă. Dar cred că studenții tocmai au aruncat ușile în aer.

Charlie își dădu încet căștile jos de la urechi și i le întinse soției sale, dar ea refuză să și le pună. N-avea nici instruirea, nici energia necesare pentru una ca asta.

— Totul va fi bine, nu-i așa, Charlie? întrebă Claire. Ca și în februarie. O să fie ca atunci de Ziua Sf. Valentin – o răbufnire și nimic mai mult, nu?

Charlie nu spuse nimic. Știa în măruntaiele lui că nu semăna cu evenimentul de la 14 februarie, amintindu-și de Ziua Ușilor Deschise de Sf. Valentin după cum i-o relataseră alți ofițeri de la Serviciul de Externe. Cu numai nouă luni înainte, un grup mult mai mic de studenți – câteva sute, poate – săriseră scurt gardul ambasadei, luaseră cu asalt câteva clădiri, le ținuseră sub asediu pentru câteva ore, făcuseră tărăboi, își expuseseră ideile, iar apoi plecaseră acasă, după ce regimul Khomeini le ceruseră ferm asta.

Claire avea dreptate: incidentul de Ziua Sf. Valentin fusese ceva spontan. Totul se întâmplase înainte de sosirea lor aici, dar era evident că efectul asupra celor care luau decizii la Washington fusese enorm. În loc să aducă mai mulți soldați din Marină și ingineri care să întărească și să apere Ambasada Americană – și prin aceasta să trimită un mesaj fără echivoc că un asemenea atac împotriva teritoriului suveran american aflat în inima Teheranului nu avea să mai fie tolerat – birocrații de la Casa Albă și de la Departamentul de Stat intraseră

în panică. Reduseră personalul ambasadei de la o mie de persoane la aproape șaizeci. Pentagonul arătase o lipsă asemănătoare de soluții. Numărul forțelor militare ale SUA din țară scăzuseră de la zece mii de soldați activi la aproape zero.

Singurul motiv pentru care Charlie fusese trimis aici – așa lipsit de experiență cum era – se datora faptului că era unul din puținii oameni din întregul corp diplomatic al SUA care vorbea fluent limba farsi. Niciunul dintre cei trei băieți CIA de la fața locului nu vorbeau limba defel. Cum era posibil una ca asta? Întreaga noțiune de Departament de Stat și personal CIA care se aflau într-o țară a cărei limbă nu o vorbeau i se părea ridicolă lui Charlie. Cum era posibil ca un guvern să-l înțeleagă pe celălalt – darămite să clădească o relație sănătoasă, pozitivă și de durată – fără ca cel puțin să fie capabilă să vorbească limba maternă a celuilalt? Nu era posibil. Charlie era conștient de acest lucru, iar Washingtonul era acum pe punctul de a-și plăti deficiențele.

3

— Adu valizele, ordonă Charlie.

Claire se uită la el de panicată.

— E o nebunie, sări ea, abia șoptit. Pentru ce?

— Pregătește una pentru mine și una pentru tine, continuă Charlie lucid. Doar strictul necesar; și să fie cât mai ușor.

— E ridicol, spuse ea, îndreptându-se repezit la chiuvetă și începu să spele vasele rămase de la micul dejun. Eu nu plec nicăieri.

— Zece minute, spuse el calm. O să iau eu banii și actele noastre, iau mașina și ne întâlnim la intrarea din spate.

Apoi ieși din bucătărie și se duse în dormitor.

— Charles David Harper, tu ai înnebunit cu totul? strigă ea după el, cu vocea stridentă și înfuriată. Eu nu plec nicăieri de aici, și nici tu n-o să pleci. E periculos. E mai bine să rămânem aici.

Charlie veni de după colț, chiar când Claire se întoarse la chiuvetă, își prinse părul într-o coadă la spate, pentru a nu-i intra în ochi, și continuă să spele cănile de cafea imprimate cu sigla *U.S. Embassy in Teheran.*

El se întoarse rapid la ea și-și puse mâna ușor peste buzele ei.

— Plecăm acum, spuse el cât putu de încet, dar cu o fermitate pe care Claire nu o mai întâlnise la el. Tu nu înțelegi, Claire? Bătăușii lui Khomeini au ocupat întreaga ambasadă. Au luat clădirea. Au acces la dosare. Acum au aflat cine sunt și vor dori să obțină toate informațiile

pe care pot să le furnizez. Chiar în acest moment îi verifică pe angajați. Când vor descoperi că nu suntem acolo, vor căuta adresa noastră. Dacă deja a fost distrusă, vor lipi o mitralieră de tâmpla lui Liz Swift. Iar dacă ea nu ne dă de gol, o vor ucide în fața tuturor celorlalți. Apoi îl vor întreba pe Mike Metrinko. Iar dacă nici el nu ne dă de gol, îl vor ucide și pe el. Apoi se vor îndrepta spre John Limbert. Și vor continua să ucidă până când cineva va ceda. Nu știu cine va ceda. Dar cineva le va da adresa noastră, și atunci vor veni după noi. Și ce crezi că se va întâmpla după aceea, Claire? Crezi că mă vor tortura pe mine?

Terifiată, Claire ridică din umeri, iar ochii ei mari și căprui se umplură rapid de lacrimi.

— Nu. Eu am peste un metru și optzeci și optzeci de kilograme, sunt fost sportiv de performanță care vorbește farsi și are un Colt de 45 pe masa din bucătărie. Nu, nu mă vor tortura pe mine. Te vor tortura pe tine, iubita mea, spuse el, până când voi începe să vorbesc... Și dacă vor afla că ești însărcinată...

Claire tremura.

— Nu voi permite niciodată să se ajungă acolo, o asigură Charlie cu ochii plini lacrimi. N-aș putea. Le-aș spune tot. Dar sincer, mă tem că tot nu te vor cruța. Cu astfel de oameni avem de-a face. Îmi pare rău, scumpa mea. Nu există nicio șansă ca povestea asta să se termine cu bine, dacă nu plecăm chiar acum.

Se opri o clipă, apoi îi dădu drumul și își șterse ochii.

Claire îl cuprinse imediat și-l ținu strâns. După o clipă, făcu un pas înapoi și îl privi pătrunzător pe soțul ei. Tremurase mai înainte, dar acum părea să se fi liniștit.

— Zece minute? întrebă ea.

Charlie încuviință din cap.

— Voi fi gata, promise ea.

★★★★★

Zece minute mai târziu, Charlie trase mașina lor, un Buick Skylark negru pe Ferdowsi Avenue, poreclit „Drumul Ambasadei" de diplomații locali.

Oare mai erau și alte misiuni occidentale sub asediu, se întrebă el, sau doar a lui?

Bulevardul era mai aglomerat ca oricând, dar nu văzu nimic neobișnuit. Niciun protest. Nicio demonstrație. Niciun președinte sau premier ale căror imagini să fie în flăcări, cu toate că, la doar câteva străzi depărtare, erau arse caricaturi grotești ale președintelui Carter. Ceva i se părea ciudat. Se aflau atât de aproape de răzmerița studenților, însă liniștea ce-i înconjura era mult prea mare. O vedea însă pe Claire cuprinsă de spaimă. Dacă aveau de gând să iasă din orașul acesta, trebuiau să o facă rapid.

— Unde mergem? îl întrebă ea.

— Nu sunt sigur, spuse Charlie. Chiar dacă am reușit să ajungem la aeroport, nu ne-ar lăsa cu niciun chip să părăsim țara. În orice caz nu cu pașapoartele noastre diplomatice eliberate de SUA.

— Ce-ar fi să mergem în Turcia? întrebă Claire optimistă.

— Nu știu, spuse el oftând. Cea mai apropiată graniță este la sute de kilometri depărtare. Și din nou, chiar dacă am reușit să ajungem atât de departe fără să fim prinși, armata nu ne-ar lăsa să trecem.

— Ei bine, nu putem rămâne aici, Charlie. E prea periculos.

— Știu, spuse el. Dar trebuia să văd cu ochii mei...

N-avea niciun rost să-și încheie propoziția. Claire știa la fel de bine ca el că nu fusese cu adevărat necesar să vină pe Embassy Row. Iranienii nu erau înfuriați pe celelalte țări occidentale. Britanicii nu-l primiseră pe disprețuitul Șah Mohammed Reza Pahlavi în țara lor, „nici măcar" pentru tratamentul medical al unui bătrân aflat pe patul de moarte. Nici turcii și nici nemții. Numai guvernul SUA îl acceptase. Și chiar meritase?

— Întoarce aici, făcu Claire, fără niciun avertisment.

Charlie îi urmă sfatul și vira dreapta pe Kushk e-Mesri. Întoarse anevoie masivul sedan cu patru uși pe străduța lăturalnică îngustă, știind că ea încerca să-i scoată de pe principală, unde exista riscul mult mai mare să fie văzuți de agenți de poliție în uniformă sau de agenți ai serviciilor secrete îmbrăcați în civil. Doar că nimerise tocmai în campusul Școlii Tehnice din Teheran. Era o greșeală nevinovată, dar totuși o greșeală.

Un alt focar de radicalism în capitală, campusul și străzile adiacente

erau ticsite de studenți. Tocmai își încheiaseră rugăciunea de amiază, iar acum începuseră să scandeze și să mărșăluiască. Unii trăgeau cu mitralierele în aer. Charlie simțea același spirit violent care dominase scena din jurul ambasadei și acționă imediat frânele, oprind mașina cu o smucitură. Intră în marșarier, acționă accelerația brutal și porni în trombă înapoi, până când retragerea îi fu blocată de un microbuz VW plin cu studenți care venise în urma lor. Șoferul VW-ului începu chiar atunci să urle ceva, arătând la mașina lor americană, iar șase tineri săriră din mașină, cu bâte și rângi.

— Blochează ușa de partea ta, Claire, îi ordonă Charlie, făcând la fel de partea sa.

Înnebuniți, studenții împresurară Buickul, batjocorindu-i și blestemându-i.

— Charlie, fă ceva, spuse Claire, strângându-și la piept poșeta cu pașaportul și cu alte lucruri de valoare.

Studenții se apucară atunci să legene mașina într-o parte și în alta, încercând să o răstoarne, dar era prea grea.

— Charlie, pentru Numele lui Dumnezeu, fă ceva!

— Ce pot să fac? urlă și el acum, iar teama i se auzi din voce. Dacă pornesc înainte sau înapoi, voi trece peste careva. Asta vrei?

O tânără – să tot fi avut șaptesprezece sau optsprezece ani – turna ceva peste mașină.

— Sigur că nu, spuse Claire. Spun și eu...

Charlie simți miros de benzină. Știa ce urma acum.

În clipa aceea, Claire țipă, se aplecă înainte, și se ținu de abdomen.

Chiar atunci unul din studenți luă o rangă și lovi geamul lateral din dreapta, față. Sticla zbură peste tot. Pe fața lui Claire se prelinse sânge. Apoi studentul o apucă și încercă să o tragă afară din mașină. Claire, legată cu centura, țipă mai tare.

Charlie țipa și el. O prinse pe Claire de braț și încercă să o tragă înapoi în mașină. Dar apoi, o văzu cu colțul ochiului pe tânăra care turnase benzină cum aprinse un chibrit și-l aruncă pe capota acum toată udă. Imediat, mașina fu cuprinsă de flăcări. Arșița era insuportabilă. Charlie se temu că rezervorul plin al Buickului ar putea exploda în orice moment. Văzându-și geanta diplomat pe jos, la picioarele lui Claire, se întinse după ea, o deschise și-și scoase pistolul.

Văzu un alt student lovind cu o cărămidă luneta. Alte bucăți de sticlă zburară prin mașină.

Charlie se întoarse și trase în atacator, doborându-l cu un singur foc. Apoi se întoarse iarăși spre studentul ce o chinuia pe soția lui și trase două focuri în direcția capului acestuia.

Trei focuri în trei secunde – mulțimea începu să se risipească. Dar flăcările alimentate de benzină ajunseseră acum în partea din spate a mașinii și acum mistuiau bancheta din spate. Charlie știa că i se terminase timpul. Deschise portiera de partea șoferului, sări din mașină și se duse repede la ușa pasagerului, o trase pe soția lui din flăcări și o întinse pe trotuar, cât mai departe de mașina în flăcări. Era plină de sânge. Și nu erau de vină doar tăieturile de la față. Altceva cumplit se întâmplase.

4

Charlie se temea de ce era mai rău.

Se lăsă jos, lângă femeia pe care o iubea, femeia care-i furase inima din clipa când se întâlniseră, la un meci de fotbal american al echipei Harvard Crimson. Era inertă.

Privirea lui Charlie se înceţoşă când o întoarse cu grijă pe spate, îi şterse sângele de la gură şi îi îndepărtă şuviţele de păr din ochi. Mâinile îi tremurau când îşi ţinu respiraţia şi îi căută pulsul. Tresări când i-l găsi, ceea ce-i provocă subit o descărcare de adrenalină. Nu era moartă. Cercetă rapid cu privirea strada pustie. Încă vedea mulţimea uriaşă de studenţi care demonstrau în campus. Dar erau departe. Toţi cei din jur se făcuseră nevăzuţi. Rămăseseră pe caldarâm doar trupurile celor doi împuşcaţi. Focurile de armă reuşiseră să-i sperie pe toţi.

Apoi văzu microbuzul VW. Motorul era încă pornit.

Îşi luă soţia în braţe, o duse în VW şi o aşeză cu grijă pe podeaua maşinii, în spate. Apoi sări pe scaunul şoferului, încuie uşile, intră în marşarier şi porni motorul chiar în clipa când Skylarkul lor sări în aer.

Charlie ştiu că peste puţin timp aveau să apară maşinile pompierilor şi ambulanţele. Şi poliţia, desigur.

Continuându-şi drumul cu spatele, ajunse la o distanţă sigură de

rămășițele în flăcări ale mașinii lor, apoi încetini ușor până când se opri cu totul, apoi întoarse din trei mișcări, intră în viteza a doua și țâșni de la locul crimei. Era convins că Claire era pe punctul de a pierdea sarcina și trebuia să găsească un spital. La câteva străzi distanță era spitalul Sayeed-ash-Shohala, unul dintre cele mai bune spitale din oraș. Dar n-avea cum s-o ducă acolo acum. Niciun spital și nicio clinică medicală nu erau sigure. Nu putea risca să fie dat în vileag și capturat de forțele loiale lui Khomeini. Cu atât mai mult acum, că răpusese doi studenți radicali. Aveau să-l spânzure sau să-l pună în fața unei echipe de trăgători. Însă nimic nu se compara cu ceea ce-i făcuseră ei soției sale.

Panicat și disperat, Charlie conduse fără nicio țintă pe străzile Teheranului. N-avea nicio idee ce să facă, unde să se ducă. Trecu de parcul Shahr, unul din preferatele sale, pe unde se plimbase adesea cu Claire, și luaseră prânzul la picnic. Trecu de Palatul Golestan, unul din cele mai vechi și mai frumoase complexe de monumente istorice din capitală, datând din secolul al șaisprezecelea. Dar toată bucuria de a se găsi în această țară exotică se spulberase acum.

În timp ce conducea, Charlie blestemă Iranul. Îl blestemă pe Ayatollah. Blestemă Revoluția. Soția lui era pe moarte. Adepții fanatici ai imamului încercaseră să-l ucidă și pe el. Toate convingerile sale legate de eficiența diplomației și „a construirii de punți ale prieteniei între popoarele lumii" sărise în aer odată cu sedanul pe care i-l încredințase guvernul.

Dar apoi își aminti de Mohammad Shirazi.

Charlie încercă imediat să și-l alunge din minte. Era o nebunie. Omul acesta îi era vecin, ce-i drept, dar tot iranian era. Era musulman. Soția omului, Nasreen, era o bucătăreasă fantastică, într-adevăr, și părea să o placă în mod deosebit pe Claire – chiar venise să aibă grijă de Claire într-un mod jertfitor în diminețile când se simțise mai rău – dar familia Shirazi erau șiiți. Acum erau dușmani.

Cu toate acestea, Mohammed era medic – un cardiolog renumit. Era tânăr – nu mai mult de treizeci de ani, își spuse Charlie – dar foarte respectat în tot orașul. Cabinetul lui nu era departe. Charlie și Claire chiar trecuseră pe acolo cu câteva săptămâni în urmă, cu ocazia unei petreceri de inaugurare a noii clinici medicale ultra-moderne a

lui Mohammad. S-ar putea duce acolo să ceară ajutor. Era riscant, dar ce alternative avea? Se prea putea ca familia Shirazi să-i fie ultima speranță.

Charlie slăbi puțin pedala accelerației, schimbă viteza, încetini la o viteză acceptabilă și făcu o întoarcere de 180 de grade într-un loc nepermis. Șase străzi mai încolo, intră într-o parcare, lângă clinica dr. Shirazi. Erau doar trei mașini, dintre care una era a vecinului său. Charlie privi în oglinda retrovizoare. Un camion plin de soldați tocmai trecea pe lângă el și încetini în timp ce trecea. Charlie își plecă creștetul și își ținu suflarea. Camionul opri o clipă. Charlie nici măcar nu era sigur că credea în Dumnezeu, dar cu toate acestea înălță o rugăciune tăcută, implorând îndurare pentru sine, pentru soția lui și pentru copilul din pântecul ei. O clipă mai târziu, soldați își văzură de drum.

Oftând ușurat, Charlie trase VW-ul aproape de ușa din spate a clinicii și opri motorul. Apoi se strecură în interiorul clinicii și se trezi față în față cu o recepționeră care era cu capul acoperit, evident religioasă. În sala de așteptare, televizorul era pornit. Programul obișnuit fusese întrerupt pentru o emisiune de știri care relata ultimele evenimente de la Ambasada Americană.

— Pot că vă ajut cu ceva? îl întrebă recepționera în farsi.

— Trebuie să-l văd pe dr. Shirazi, îi răspunse Charlie.

— Aveți programare? întrebă ea.

— Îmi pare rău, nu, bâigui el. Dar sunt prietenul dumnealui – suntem vecini, de fapt. E urgent.

— Ce fel de urgență aveți?

Charlie nu știa ce să spună. Nu femeii acesteia. Nu acum. Dar nu știa ce altceva să facă. Nu se gândise atât de departe.

Charlie se uită la ceas. Trebuia să se miște repede. Claire avea nevoie de îngrijiri medicale rapid – înainte ca poliția secretă să localizeze VW-ul. Privi în jur prin încăpere. În sala de așteptare nu se găsea decât un bătrânel, care privea la televizor și scutura din cap. Poate că Charlie putea să riște, se gândi el. Poate că ar fi putut să...

Chiar atunci Charlie auzi vocea dr. Shirazi vorbindu-i recepționerei sale:

— Cine urmează?

Charlie își întoarse capul și îl văzu pe vecinul său ieșind din biroul său, iar pe fața omului se citi surprinderea.

— Charlie Harper? spuse el. Ce plăcere să te văd, prietene.

Doctorul îl întâmpină pe Charlie cu o îmbrățișare tradițională persană și câte o sărutare pe ambii obraji.

— E totul în regulă, Charlie? întrebă dr. Shirazi, uitându-se la petele de sânge de pe cămașa și pantalonii săi.

— Trebuie să vorbesc personal cu tine, răbufni Charlie.

Telefonul de la birou începu să sune.

— Da, desigur. E sânge? Ce s-a întâmplat?

Charlie scutură din cap și coborî tonul vocii, ca nici recepționista și nici bătrânelul din sala de așteptare să nu-l audă, cu toate că nu-i scăpă curiozitatea tot mai intensă a recepționerei. Telefonul continua să sune.

— Nu e vorba despre mine, dr. Shirazi. Ci despre Claire.

— Ce s-a întâmplat? Unde e?

— E în mașină, chiar aici, spuse Charlie în șoaptă. Ai putea veni o clipă să arunci o privire?

Dr. Shirazi fu de acord imediat, spunându-i recepționerei sale să răspundă la telefon și să preia mesajul până ce el avea să se întoarcă. În cele din urmă, femeia ridică receptorul, în timp ce bărbații se îndreptau repede către ușă.

O clipă mai târziu, Charlie văzu expresia îngrozită pe de fața dr. Shirazi când deschise ușa laterală a microbuzului VW și o găsi pe Claire scăldată în sânge.

Charlie îi explică rapid ce se petrecuse.

— Trebuie să ducem pe Claire la spital, spuse medicul.

— *Nu*, făcu Charlie. Nu este cu putință.

— N-ai de ales, spuse dr. Shirazi.

— Nu ai urmărit știrile de la ambasadă azi de dimineață?

— Nu, spuse medicul, scuturând din cap. Am fost ocupat cu pacienții toată dimineața.

— Ambasada a fost asediată. Lucrătorii sunt ținuți ostatici. S-ar putea ca unii dintre ei să fi fost uciși. Iar restul suntem vânați.

Shirazi păli.

— Îmi pare foarte rău, Charlie. N-aveam nici cea mai mică idee. Dar soția ta are nevoie de o transfuzie de sânge, altfel va muri. Are nevoie de oxigen. Aceasta nu e specialitatea mea. Eu nu o pot ajuta.

— Trebuie, insistă Charlie. Iar după aceea vom părăsi țara.

— E imposibil. Chiar dacă ați putea trece de securitatea de la aeroport, soția ta nu va supraviețui zborului.

— Te rog, dr. Shirazi, am nevoie de dumneata să ai grijă de ea, în privat, fără să știe nimeni. Te voi plăti oricât îmi ceri.

— Charlie, nu înțelegi. Eu sunt cardiolog. Soția ta poartă în pântece un copil care e pe moarte. La fel și ea. Eu nu pot să îi ajut.

Charlie îl înșfăcă pe medic de umeri și-l privi adânc în ochi:

— Dr. Shirazi, ascultă-mă! Eu iubesc țara asta. Știi prea bine. Cândva a fost un paradis. Dar s-a întâmplat ceva îngrozitor, ceva ce niciunul dintre noi nu înțelege. Dar dacă Claire și cu mine suntem prinși de regimul acesta, ne vor tortura, apoi ne vor ucide în direct pe postul național de televiziune, ca toată țara și o lume întreagă să vadă. Nu-mi pasă de mine. Dar așa să mă ajute Dumnezeu, nu voi permite ca vreunul din ei să pună un deget măcar pe Claire. Acum, te rog, te implor, ca prieten, ajută-mă. Nu am la cine altcineva să apelez.

5

Cei doi bărbați se priviră în ochi.

— Ai dreptate, concluzionă medicul în cele din urmă. Îmi pare rău. Tu și Claire meritați mai mult. La fel și țara voastră. Acesta nu este Iranul în care am crescut eu. Nu mai recunosc nici eu locul acesta.

Ușa din spate se deschise. Era recepționista, strigându-l pe șeful ei.

— V-am rugat să preluați telefoanele mele, îi replică dr. Shirazi.

— Da, domnule, dar este soția dumneavoastră. Și spune că este urgent.

Charlie văzu lupta ce se dădu în ochii prietenului său.

— Du-te, spuse el. Răspunde-i.

Charlie își pierdea parcă și ultima speranță, dar ce altceva ar fi putut spune? Simți o oarecare căldură și compasiune la dr. Shirazi pe care o aprecia profund. Medicul părea să dorească sincer să-l ajute. Timpul se scurgea rapid, dar Charlie nu dorea să facă nimic care să-l supere pe prietenul său.

O clipă mai târziu, dr. Shirazi se întoarse la VW.

— Nasreen urmărea evenimentele la televizor. Mi-a spus că ai dreptate. Nu vă puteți duce la spiral. Spune că ar trebui să vă duc acolo.

— Unde? întrebă Charlie perplex. Unde *acolo*?

— La ambasadă.

Charlie rămase privindu-l cu ochi mari pe bărbat. Oare glumea? Dacă da, era o cruzime dusă la extrem. Cu toate astea, omul părea să vorbească serios.

— La ambasadă? întrebă Charlie într-un târziu. Care ambasadă?

— Cea canadiană, răspunse Shirazi. Se pregătesc să evacueze cea mai mare parte din angajați. Își fac griji că ar putea fi următorii vizați.

Auziră sirenele apropiindu-se.

— Soția ta lucrează la Ambasada Canadei? întrebă Charlie, surprins că nu auzise despre asta până atunci.

— Desigur, spuse medicul. Ți-am spus asta.

— Nu, spuneai că e traducător la ONU.

— Da, spuse dr. Shirazi, a lucrat la Ministerul de Externe pe probleme ale ONU. Dar are un nou loc de muncă, de luna trecută. Ți-am spus. Sunt sigur că ți-am spus. A început când a semnat câteva contracte pentru canadieni. Spune că mai sunt câțiva americani care tocmai au ajuns. Acum se ascund acolo. Dacă reușim să ajungem acolo în cincisprezece minute, va avea pregătită o echipă medicală pentru Claire.

— Și apoi? întrebă Charlie.

— Cum adică?

— Ce se întâmplă cu noi după aceea?

— Nu știu, prietene, spuse dr. Shirazi. Câte un pas odată.

Cu mare grijă, Charlie și dr. Shirazi o ridicară pe Claire și o mutară din microbuzul VW pe bancheta din piele a sedanului încăpător marca Mercedes al medicului. Charlie se sui atunci în VW și îl urmă pe Shirazi la câteva străzi mai încolo, pe o alee, în spatele unei mici fabrici de pantofi de damă. Acolo, Charlie făcu rapid curat atât în interiorul cât și în exteriorul vehiculului, pentru a șterge amprentele și orice alte dovezi judiciare, pe cât putea de bine, apoi se descotorosi de VW. Se sui pe bancheta din spate a Mercedesului și o susținu pe soția lui în timp ce Shirazi porni în viteză spre rezidența ambasadorului canadian.

Nasreen, șase ofițeri de securitate canadieni și o echipă de medici îi întâmpinară la poarta din spate. Charlie trebui să își predea pistolul, dar fuseseră imediat conduși cu toții în interior. Claire a fost preluată

imediat și dusă într-o sală de operații. Charlie ar fi vrut să o însoțească, dar i se ceru să rămână în interiorul clădirii. Familia Shirazi aștepta împreună cu el. Li se oferi mâncare și ceva de băut, dar niciunul nu putea nici măcar să înghită.

Pe măsură ce orele se scurgeau cu greu, fără să fie înștiințați cu privire la condiția lui Claire, apărură patru angajați ai Ambasadei Americane. După ce s-au prezentat, și-au arătat disponibilitatea de a se ruga pentru familia Harper. Luptându-se cu un amalgam de extenuare și depresie, nu își amintea să-i mai fi întâlnit până atunci. Toți patru lucrau într-un departament consular, legat de vize, și reușiseră să scape în primele momente ale dramei de dimineață și să găsească un adăpost sigur la canadieni. Charlie era recunoscător pentru bunătatea lor.

Pe măsură ce cobora spre apus și umbre lungi se lăsară peste biblioteca ambasadei, unde așteptau, medicul canadian responsabil de echipa ambasadei intră și le aduse vești. Claire avea să se recupereze în câteva săptămâni. Dar pe copil nu reușiseră să-l salveze.

Charlie nu era genul care să verse degrabă lacrimi. Dar azi, din câte își amintea, era prima oară când plângea de când o cunoscuse, o curtase și apoi se căsătorise cu Claire. Dar acum, se prăbuși în cel mai apropiat scaun și izbucni în plâns. La început, se strădui din răsputeri să-și înăbușe suspinele și jalea, dar nu reuși să și le înfrâneze. Toate se revărsau de undeva dintr-un loc atât de adânc al sufletului său, încât depășea cu mult orice teamă că s-ar putea face de râs.

Familia Shirazi veniră alături de Charlie, îl cuprinseră în brațele lor și-l ținură la piept. Lacrimile curgeau și pe fețele lor.

★★★★★

Charlie se trezi ca dintr-un coșmar.

În cameră era întuneric beznă. Cu un licăr de speranță, se întinse după Claire, dar ea nu era acolo. Se frecă la ochi și se uită la *Timex*-ul lui. Era trei și jumătate dimineața. Era miercuri, 7 noiembrie, 1979. Apoi îl năpădi o conștientizare plină de cruzime. Nu era un vis. Era o realitate plină de amar.

Trecuseră trei zile de când începuse coșmarul, și n-avea câtuși de puțin habar cât ar fi putut ține situația aceasta. Starea lui Claire rămânea gravă, dar stabilă. Fusese conștientă doar câteva ore. Charlie nu se simțise niciodată atât de singur ca în ziua aceea întunecată și mohorâtă.

Era lihnit de foame și-și dădu seama că abia dacă mai mâncase ceva de duminică. Se ridică, își luă o haină pe care cineva i-o împrumutase și ieși din camera de oaspeți. Coborî câteva trepte spre bucătărie, unde cu uimire îi zări pe ambasadorul Taylor și familia Shirazi. Un ospătar filipinez pregătea supă și niște sandvișuri. Din câte se părea, Charlie nu era singurul care nu putea să doarmă.

— Mă bucur să te văd, Charlie, spuse Mohammad Shirazi.

— Vino, spuse Nasreen, trăgând un scaun, ia loc aici cu noi.

Charlie dădu din cap mulțumitor și se lăsă greu pe scaun.

Ambasadorul canadian se aplecă spre Charlie.

— Am luat legătura cu departamentul vostru de stat. Punem la punct niște planuri să vă ajutăm să vă întoarceți în State de îndată ce starea de sănătate a lui Claire o va permite.

— Mulțumesc, spuse Charlie. Sunteți foarte amabil.

— Sperăm, desigur, că toată povestea aceasta nu va lua amploare în următoarele câteva zile, spuse ambasadorul.

— Dar nu prea pare să fie cazul, nu? întrebă Charlie.

— Deocamdată nu, dar ar trebui să auzi planul pe care-l urzește CIA, în caz că toată povestea i-a amploare. E puțin cam... străveziu.

— Cum adică? întrebă Charlie.

În următoarele câteva minute, ambasadorul îi prezentă cel mai bizar plan din câte auzise Charlie vreodată. După privirile de pe fețele celor din familia Shirazi, și ei considerau lucrurile la fel de nebunești. Charlie nu știa dacă să râdă sau să plângă. Spera că situația lor să nu necesite o soluție atât de ridicolă. Știa că nu ar fi funcționat niciodată. Iranienii erau fanatici. Poliția secretă de la aeroport nu ar fi crezut nicio iotă din toată povestea aceea. Dar, din nou, își dădu seama că nu avea de ales. Evident, soarta lui nu mai era în propriile lui mâini. Poate că ar fi trebuit să se resemneze cu gândul acesta, pentru că pur și simplu era prea obosit să se opună.

— Nu am decât o rugăminte, domnule ambasador, spuse Charlie în cele din urmă.

— Și anume?

— Am nevoie de promisiunea dumneavoastră că, împreună cu noi, poate veni și familia Shirazi.

Ambasadorul și familia Shirazi păreau năuciți.

— Charlie, e foarte drăguț din partea ta, spuse Mohammad Shirazi, dar chiar nu cred că este posibil în momentul de față.

Charlie îl ignoră.

— Domnule ambasador, ei au salvat viețile a doi americani. Regimul îi va ucide dacă îi lăsăm aici.

— Înțeleg, spuse ambasadorul. Dar nu stă în puterea mea de decizie. Gândește-te la asta, Charlie. E una ca guvernul tău să scoată doi dintre propriii diplomați din mâinile răului. Însă e cu totul altceva să...

Dar Charlie îl întrerupse.

— Permiteți-mi să vorbesc la telefon cu cei de la Langley, spuse el hotărât. Claire și cu mine nu plecăm dacă familia Shirazi nu vin cu noi. Ne-au salvat viața. Cel mai mic lucru pe care-l putem face este să le salvăm și noi, la rândul nostru, viețile lor.

6

10 ANI MAI TÂRZIU

TEHERAN, IRAN
3 IUNIE 1989

Hamid Hosseini se afla alături de învățătorul său de trei decenii.

Nu suporta să-l vadă pe bărbatul acesta suferind. În ultima săptămână și jumătate, fusese unul dintre cei trei clerici cărora li se permiseseră să stea lângă patul de spital al Ayatollahului Ruhollah Mousavi Khomeini. De unsprezece zile și nopți întregi, Hosseini nu pusese mâncare în gură, implorându-l pe Allah să-l vindece pe învățătorul său. Dar nu vedea nicio ameliorare. Cancerul continua să-l consume pe bătrânul cleric de optzeci și opt de ani. Medicii erau neputincioși în a pune capăt hemoragiei interne. Timpul învățătorului părea să se apropie de sfârșit.

Ochii lui Hosseini se umplură de lacrimi. El și învățătorul său trecuseră prin atâtea împreună. Realizaseră atâtea. Nu se putea să se sfârșească acum. Misiunea lor nu era încă încheiată.

Hosseini se ridică de la rugăciunile sale și ieși pe coridor pentru a se liniști. Își amintea de parcă ar fi fost ieri clipa când îl întâlnise întâia oară.

Fusese în 1963. Popularitatea lui Khomeini era în plină ascensiune, și nu doar în rândul teologilor. Oamenii din Iran se îndrăgosteau de acest predicator feroce, radical. La fel și Hosseini. Uneori, Khomeini

predica înaintea unei mulțimi de o sută de mii de oameni, sau chiar mai mult. În luna iunie a acelui an, Khomeini îi făcuse o invitație lui Hosseini să participe la un discurs de seamă al său. Hosseini acceptase dornic, luând în dimineața aceea micul dejun acasă la învățătorul său, punându-i o mie de întrebări, conducându-l cu mașina până la locul unde urma să țină discursul, apoi șezând la doar câțiva metri de el, în timp ce acesta își ținea cuvântarea.

Hosseini recita discursul în întregime din memorie. Fusese fascinat când Khomeini îl calomnie pe șah, făcându-l „un nenorocit mizerabil" care se aliase cu „paraziții" din Israel, sau când Khomeini îi catalogase pe clericii iranienii apostați din întregul Iran – aliați ai șahului – drept „animale necurate". Și fusese șocat să-l audă pe Khomeini prezicând că șahul avea să fie silit să părăsească țara.

Chiar și după atâția ani, Hosseini își amintea propria stare electrizată și valul de emoție de care fusese cuprinsă mulțimea. Nimeni nu vorbise despre șah în felul acela. Mulțimea părea că își ieșise din minți. Erau gata să răstoarne regimul Pahlavi chiar acolo, chiar în ceasul acela. Dar nu era încă momentul. Două zile mai târziu, forțele poliției secrete ale șahului îi sili să plece, arestându-l pe Khomeini și pe toți ceilalți care se urcaseră în ziua aceea pe platformă. Dar asta nu făcuse decât să crească simpatia și susținerea de care se bucura Khomeini.

Revolte ale simpatizanților izbucniră rapid în orașe din întreg Iranul, inclusiv la Teheran, capitala politică a țării, și la Qom, capitala religioasă a țării, ticsită de seminarii și alte instituții islamice. Numeroși adepți ai lui Khomeini luară cu asalt străzile, scandând *Khomeini sau moartea!* Șahul declară stare de asediu a doua zi, însă forțele proprii reacționară exagerat, deschizând focul asupra suporterilor lui Khomeini. Numărul oficial al protestatarilor uciși și răniți ajunsese la cincisprezece mii.

Hosseini nu mai fusese la închisoare până atunci. Nu fusese torturat niciodată. Nu-și imaginase niciodată un astfel de scenariu. Dar nu-i părea rău de prietenia ce-l lega de bărbatul care era răspunzător de noua sa soartă. Dimpotrivă, se considera onorat să sufere alături de acest mare om, în numele lui Allah.

În următoarele zece luni, cei doi rămâseseră închiși împreună,

dar ei n-ar fi reușit să regizeze mai bine evenimentele ce avuseseră loc ulterior, oricât s-ar fi străduit. Pentru musulmanii devotați, Khomeini deveni simbolul național al opresiunii șahului. Continua să se remarce drept lider al opoziției islamice la adresa șahului, un rol care i se potrivea ca o mănușă. Iar Hamid Hosseini era identificat pretutindeni drept unul dintre cele mai de încredere ajutoare ale Ayatollahului.

La 7 aprilie 1964, Khomeini și suporterii săi fuseseră eliberați și se organizaseră importante manifestații de sărbătoare, în mod deosebit în Qom, unde seminariile își închiseră porțile pentru trei zile, organizând petreceri în onoarea sa.

Însă Ayatollahul nu era interesat de petreceri. El își dorea o revoluție. Astfel că profită de faima dobândită de curând și de sprijinul popular de care se bucura pentru a lansa noi salve, chiar mai stridente, la adresa șahului. Iar Hamid Hosseini fusese din nou alături de învățătorul său la 27 octombrie în 1964, când acesta ținu un discurs în care îl acuza pe șah și guvernul său secular de trădare și îi îndemnă pe musulmanii șiiți din întregul Iran „să vină în ajutorul islamului", atacând regimul apostat, infidel.

— O, Allah, au comis trădare față de țara aceasta, urlă Khomeini înaintea miilor de oameni. O, Allah, guvernul acesta a comis trădare față de Coran... Ei nu sunt reprezentanții noștri... Mă lepăd de ei... O, Allah distruge-i pe indivizii care sunt trădători de țară și de islam.

La 4 noiembrie 1964, forțele șahului îl arestară din nou pe Ayatollahul Khomeini și-l trimiseră în exil în Turcia. Hamid Hosseini, acum un prieten apropiat și un ajutor de încredere al imamului, fu la rândul său exilat. Dar cei doi bărbați n-ar fi putut fi mai fericiți. Toți oamenii din Iran îl considerau pe Khomeini drept oponentul de frunte al șahului și pe Hosseini drept purtătorul de cuvânt și confidentul acestuia. Iar acum, erau liberi să își vadă de treburile lor fără teama represaliilor.

Pe atunci, Turcia era epicentrul mișcării de reformă din cadrul islamului. Era un loc unde musulmanii adoptau obiceiuri, stiluri vestimentare, un anumit limbaj și chiar și o democrație de tip occidental. Era greu să te apropii de tabăra de bază a micii cete de radicali islamici ai Ayatollahului pentru a pune la cale următorii

pași ai revoluției lor. Își făcură rapid planuri să părăsească Turcia și să pornească spre Irak, iar la 6 octombrie 1965 ajungeau la Bagdad, însoțiți de fiul lui Khomeini, Mustafa.

Acum, când Hamid Hosseini privea la învățătorul său muribund, zvârcolindu-se de durere pe un pat de spital, ochii i se umplură din nou de lacrimi și fu nevoit să privească în altă parte. Nu dorea să și-l amintească pe Khomeini în felul acesta, în timp ce viața i se scurgea treptat.

În toamna anului 1977, Hosseini fusese alături de stăpânul său când Mustafa murise subit, în condiții misterioase. Medicul irakian examinator spusese că fiul de patruzeci și cinci de ani al învățătorului său murise de un infarct miocardic subit, dar Hosseini nu fusese niciodată convins de asta. Mai degrabă credea că fiul lui Khomeini fusese asasinat de agenții poliției secrete a șahului, SAVAK. Iar acum Hosseini era convins că Ayatollahul Khomeini murea ca urmare a unui plan malefic. Medicii spuneau că era cancer, dar oare chiar era? Poate că-l otrăvise CIA. Sau poate Mossadul. Poate că fusese chiar o operațiune asociată. Habar n-avea. Dar nu se îndoia de faptul că Marele Satan și Micul Satan se aflau în spatele morții lui Khomeini și își jură că îi va face pe amândoi să plătească pentru trădarea lor. Americanii și sioniștii încercau în continuare să înăbușe Revoluția Iraniană. Dar aveau să dea greș. Hosseini se va asigura de asta, cu sânge și foc.

Chiar atunci, Hosseini auzi un sunet horcăit, ca de om care se îneca.

Se întoarse rapid și veni lângă stăpânul său, apoi rămase paralizat de durere când se uită la strădaniile și eforturile febrile ale medicilor și ale asistentelor care încercau să oprească inevitabilul. Dar, la fel de repede pe cât apăruse, se și termină totul. Horcăitul încetă. Durerea se stinse. Și toate eforturile de a-l scăpa încetară.

Toți cei din încăpere erau încremeniți, aproape neînțelegând lucrul la care tocmai fuseseră martori. Îngerul morții venise, iar Hamid Hosseini începu să plângă.

Hosseini se întoarse cu fața spre Mecca, căzu în genunchi și se rugă în tăcere.

Însă rugăciunea care-i pătrunse în inimă în clipa aceea era una

care-l ului și-l îngrozi în același timp. Nu se gândise să se roage în felul acesta. Izvorâse pur și simplu din inima lui. Erau cuvinte de jale pe care le rostise zi de zi în copilărie, dar una la care nici nu îndrăznise măcar să se gândească – darămite s-o mai și rostească – pe o rază de o mie de mile de Ayatollah înainte de clipa aceasta. Era o rugăciune care l-ar fi aruncat la închisoare și în camerele de tortură de îndată ce vreunul dintre cei apropiați de învățătorul său ar fi aflat că o înălțase lui Allah. Dar nu se putu abține. În durerea și deznădejdea lui, deveni o implorare involuntară.

O, Doamne atotputernice, imploră el în tăcere, *mă rog să grăbești venirea în lume a ultimului Tău trimis în lume, a Celui Promis, acea făptură desăvârșită și curată, cel care va aduce dreptatea și pacea în lume. Fă-ne vrednici să pregătim calea pentru sosirea lui și călăuzește-ne cu mâna Ta cea dreaptă. Tânjim după Domnul veșniciei. Tânjim după Cel Așteptat. Fără el – Cel Călăuzit în neprihănire – nu poate exista biruință. Cu el, nimeni nu poate fi învins. O, Doamne atotputernic, arată-mi calea Ta și ajută-mă să pregătesc calea pentru venirea lui Mahdi.*

7

SAMARRA, IRAK

Veștile făcură rapid ocolul orașului irakian Samarra.

Vestea morții Ayatollahului Khomeini se răspândi printre musulmanii șiiți și ajunse și la Najjar Malik, lovindu-l ca un trăsnet.

La doar zece ani, Najjar fusese ferit multă vreme de evenimentele naționale și cele mondiale în familia unchiului și a mătușii sale, care-l luaseră în grijă după moartea părinților săi, survenită într-un tragic accident de mașină care avusese loc în urmă cu câțiva ani. Nu-l lăsaseră să se uite la televizor și nici să asculte radioul. Evitaseră să-i lase la îndemână posibilitatea de a citi altceva decât manualele școlare. Pentru micul Najjar, viața părea incredibil de senină și de mică pentru vârsta lui, și se rezuma la mersul la moschee și la școală. Când nu învăța pe de rost pasaje din Coran, atunci memora temele din caiet.

Dar ziua de azi era cu totul altfel. Dintr-odată, parcă fiecare șiit din Samarra auzise ceea ce auzise și Najjar în clipa aceea de la o femeie care se năpusti pe culoar.

— *A murit imamul! A murit imamul!*

Najjar era mult prea confuz pentru a plânge.

Nu putea să fie adevărat. Probabil era vorba de o bârfă răutăcioasă, lansată de sioniști sau de sunniți. Ayatollahul Khomeini era mai

presus decât însăși viața. Pur și simplu n-avea cum să fi murit. Nu era el mult-așteptatul Mahdi? Nu era el al doisprezecelea imam, Imamul cel tăinuit? Nu trebuia el să stabilească dreptatea și pacea? Cum să fie mort chiar el, mântuitorul lumii islamice și al întregii omeniri?

În fiecare vineri seara, de ani de zile, mătușa și unchiul lui Najjar îl puseseră să asculte ultima predică înregistrată pe casetă audio a Ayatollahului Khomeini, care fusese scoasă clandestin din Iran și apoi adusă în Irak. Apoi mătușa lui îl ducea la culcare, îl săruta de noapte bună, stingea luminile și închidea ușa dormitorului. Când se lăsa liniștea peste apartamentul lor, Najjar privea pe geam la lumina lunii și medita la cuvintele Ayatollahului și la insistența fierbinte a acestuia că era datoria unui musulman de a porni jihadul – războiul sfânt – împotriva necredincioșilor. Nu erau chiar lucruri la care să viseze un copil, dar reuși să urnească ceva adânc în inima lui Najjar.

„Însă aceia care au crezut, s-au pribegit și au trudit în lupta [jihadul] pe calea lui Allah – aceia să nădăjduiască în mila lui Allah", avea să declare Ayatollahul, citând Sura 2:218 din Coran. Evreii și creștinii sunt cei pe care Dumnezeu i-a blestemat, explica el, susținând că în Coran scrie că aceștia „aveau să fie executați, sau răstigniți, sau să li se taie mâinile și picioarele, alternativ, sau să fie alungați din țară"

„Omorâți-i!" insista Khomeini, citând din Sura 9:5. „Oriunde îi aflați, prindeți-i, împresurați-i și întindeți-le orice cursă."

„Profetului și celor ce-l urmează li se poruncește să ducă război împotriva necredincioșilor și fățarnicilor și să fie neîndurători față de ei, a proclamat Ayatollahul ani la rând, pentru că adăpostul lor final este iadul."

Necredincioșii, a insistat el – citând Sura 22:19-20 – își vor petrece veșnicia într-un foc arzător, „se va vărsa asupra capetelor lor apă clocotitoare, care topește ceea ce e în pântecele lor și pielea lor."

„Să n-aveți nimic de-a face cu ei, a îndemnat el. Nu vă împrieteniți cu ei. Nu negociați cu ei. Nu faceți afaceri cu ei." După toate, îi plăcea să adauge – citând Sura 5:59-60 – „Allah i-a blestemat [pe creștini și pe evrei] și pe cei pe care s-a mâniat și i-a prefăcut pe unii dintre

ei în maimuțe și în porci, asemeni celor care l-au adorat pe Taghut [puterile celui rău, dumnezei falși]."

Najjar fusese pătruns de curajul și convingerea lui Khomeini. Cu siguranță, acest om era Mahdi. *Cine altcineva putea fi?* se întrebase el. Într-adevăr, răspundea mătușa lui când Najjar punea întrebări nevinovate, Khomeini nu înfăptuise încă dreptatea și pacea. Nici nu pusese încă bazele unui imperiu islamic care să transforme toată lumea. Dar toate astea, spunea ea, nu erau decât o chestiune de timp.

Și-acum? se gândi Najjar. Dacă Khomeini murise într-adevăr, cine avea să conducă Revoluția? Cine era adevăratul mesia și când avea să vină?

Najjar era singur acasă și se simțea speriat și singur. Disperat să afle mai multe, fugi din apartamentul strâmt al unchiului și al mătușii sale și preferă să coboare toate cele șaptesprezece rampe cu scări în loc să aștepte liftul. Ieși în fugă pe strada prăfuită din fața clădirii lor ponosite, pentru a se alătura unei mulțimi impresionante de șiiți care se ieșeau de-a valma din locuințele lor. Descoperi un grup de bătrâni ghemuiți lângă un colț din apropiere, lângă o tejghea cu fructe, fumând și ascultând la un mic aparat radio cu tranzistori. Najjar fugi lângă ei și ascultă și el.

— Radio Teheran poate confirma acum că respectatul imam – odihnească-se în pace – a murit în urma unui stop cardiac, îl auzi el pe crainic anunțând în limba farsi, iar vocea bărbatului păru să fie ușor tremurată în timp ce prezentă știrea. Liderul Suprem al Revoluției Islamice a fost internat în spital în ultimele unsprezece zile. A suferit în urma unei hemoragii interne. Un purtător de cuvânt din guvern a confirmat ceea ce oficialii spitalului au anunțat în urmă cu doar câtva minute. Ruhollah Mousavi Khomeini s-a stins din viață la vârsta de optzeci și opt de ani.

Mintea lui Najjar lucra febril. *Cum poate să moară Cel Promis?* Nu era posibil.

În lipsa altor informații solide, Radio Teheran începu să transmită extrase din discursurile lui Khomeini. Într-un discurs din 1980, Khomeini le spuse urmașilor săi șiiți: „Trebuie să ne străduim să ducem Revoluția noastră în toată lumea."

Najjar auzi urale furtunoase din mulțimea care pe atunci îl ascultaseră pe imam. Își închise ochii și-și închipui scena, și dintr-odată își dori ca părinții săi să nu fi părăsit niciodată Iranul. Poate că atunci ar fi fost încă în viață. Poate că Najjar l-ar fi putut chiar vedea pe Ayatollah cu ochii lui. Poate că atunci ar fi auzit cuvintele învățătorului cu propriile lui urechi. Poate că ar fi putut chiar sluji Revoluției, fie și într-un mod neînsemnat.

„Guvernele din lumea întreagă ar trebui să știe că... Islamul va fi biruitor în toate țările lumii , iar Islamul și învățăturile Coranului vor domni în întreaga lume", declară Khomeini într-un alt clip radio. Najjar cunoștea afirmația aceea pe de rost. Provenea dintr-o predică pe care Ayatollahul o propovăduise imediat după ce revenise la Teheran, unde fusese salutat de milioane de adepți credincioși cu salutul *„A venit Cel Sfânt! A venit Cel Sfânt!"*

Dezorientat de această întorsătură de evenimente, Najjar se retrase de lângă mulțimea de bărbați și departe de transmisiunea radio. Auzise mai mult decât ar fi vrut. Trupul său slăbuț tremura. Cămașa lui uzată din bumbac era leoarcă de sudoare și dintr-odată se simți ca ars. Nu avea nici cea mai mică idee unde se aflau unchiul și mătușa sa. Dar brusc simți o dorință disperată de a nu fi singur.

Poate că erau la moschee. Se hotărî că acela era locul unde ar fi trebuit și el să se găsească. O luă la fugă nebunește printre cele șase străzi, încetinind abia când văzu ușa laterală a Moscheii al-Askari la distanță de doar câteva sute de metri.

Dar dintr-odată, fără niciun avertisment, trei adolescenți – mult mai mari decât Najjar – țâșniră din tufișuri și îl atacară dintr-o parte. Depășit de situație, Najjar se aruncă pe jos, cu suflarea tăiată. Înainte să apuce să își revină puțin după alergare, cei trei se apucară să-l bată fără milă. Doi îl luară la pumni, croindu-i după cum apucau lovituri când în față, când în stomac. Cel de-al treilea îl lovi iar și iar în spate și în vintre. Țipă de durere, implorându-i să se oprească. Îi cunoștea, și știa ce le trebuia. Erau niște prieteni de-ai vărului său, care îi datora unuia dintre ei câțiva dinari. Vărul lui întârziase să-și achite datoria.

Curând îl podidi sângele pe micuțul Najjar din nasul spart și

din urechea stângă. Fața începu să i se umfle. Vederea i se încețoșă. Imaginea și culorile începură să se șteargă. Era convins că avea să leșine. Dar apoi auzi o voce strigând:

— Opriți-vă!

8

Imediat încetară să-l mai bată.

Najjar nu îndrăzni să deschidă ochii. Pregătindu-se pentru următoarea lovitură, rămase în poziție fetală. După câteva clipe, îi auzi pe băieți îndepărtându-se. De ce? Oare unde plecau? Chiar încetaseră? Luându-și inima în dinți cât să-și mijească un ochi, Najjar își șterse sângele și lacrimile și îi văzu pe cei trei bătăuși adunați în jurul cuiva, deși nu-și dădea seama cine era. Vreun părinte? Un polițist? Najjar își deschise și celălalt ochi. Își șterse iarăși sângele și se strădui să audă ce se vorbea.

— Sfântul Coran spune: „Pe oricine călăuzește Allah, este bine călăuzit", declară o voce poruncitoare. Dar ce spune Profetul – pace lui – despre cei care se rătăcesc, care se răzvrătesc și se îndepărtează de învățăturile lui Allah? Spune: „Noi îi vom aduna în Ziua Învierii, târâți pe fețele lor – orbi, muți și surzi. Adăpostul lor va fi Gheena [iadul]. Și ori de câte ori va da să se stingă [focul], noi îl vom aprinde cu flacără."

Najjar cunoștea versetul acela. Mătușa lui îl pusese să memoreze Sura 17:97 pe când avea cinci ani, și și-l amintea încă până azi. Inspectă mulțimea care se adunase, sperând să vadă vreo față prietenoasă sau cel puțin una familiară. Dar nu recunoscu niciuna și se întrebă dacă mulțimea se adunase să urmărească o bătaie sau o pedeapsă.

— Spui că vom merge cu toții în iad? întrebă unul dintre bătăuși.

Najjar fu uimit să audă o umbră de teamă serioasă în vocea șovăielnică a băiatului.

— Nu eu spun asta, zise străinul cu autoritate. Coranul spune: „cântărirea [faptelor] în ziua aceea [a învierii] va fi dreaptă, iar aceia ale căror talere vor atârna mai greu, aceia vor fi cu izbândă. Iar aceia ale căror talere vor fi ușoare, din pricina faptelor rele, aceia își vor pierde sufletele, căci au fost nedrepți față de semnele Noastre."

Najjar știa și versetele acestea. Erau din Sura 7:8-9.

Văzu cum li se încovoiară umerii adolescenților. Își plecară capetele. Nu-și dădea seama dacă tinerii aceia mai auziseră versetele acestea înainte, dar cu siguranță păreau să înțeleagă ce anume era în joc. Dintr-odată, nu mai erau la fel de tari sau de cruzi. Într-adevăr, îngrozit de mânia ce îi aștepta pe cei care-l chinuiseră, Najjar aproape că simți cum i se face milă de ei.

Încă de când fusese mic copil, Najjar se temuse grozav de focurile iadului. Era convins că moartea părinților săi într-un accident de mașină în timpul unei călătorii până la Bagdad la un sfârșit de săptămână fusese pedeapsa lui Allah pentru propriile lui păcate. Nu avea idee ce păcate putea să fi comis la o vârstă atât de fragedă, dar era dureros de conștient de tot ce comisese de atunci încoace. Nu intenționase să fie o persoană atât de groaznică. Încercase să fie un slujitor pios și credincios al lui Allah. Se ruga de cinci ori pe zi. Se ducea la moschee de câte ori apuca, chiar dacă era nevoit să se ducă singur. Deja învățase pe de rost mare parte din Coran. Adesea era apreciat de învățătorii săi pentru râvna lui religioasă. Dar cunoștea răutatea propriei sale inimi și se temea că toate încercările lui de a face ceea ce era drept ar fi putut fi zadarnice. Era oare cu ceva mai bun decât băieții care-l bătuseră? Nu, concluzionă el. Probabil era mai rău. Cu siguranță fuseseră trimiși chiar de Allah pentru a-l pedepsi, și știa că o merita.

Cei trei băieți începură să se îndepărteze de acuzatorul lor. O clipă mai târziu, se întoarseră și o zbughiră la fugă. Abia atunci îl văzu Najjar pe cel care îi sărise în ajutor, și nu-i veni a crede. Străinul nu era un bărbat, ci un băiețandru – unul nu cu mult mai mare decât el, mărunțel și subțirel. Avea părul negru ca tăciunele, pielea ușor

măslinie, un nas ascuțit, aproape regal, și o mică pată neagră ca o aluniță pe obrazul stâng. Nu purta haine de stradă ca alții de vârsta și înălțimea lui. Ci o robă neagră și sandale. Dar ceea ce-l izbi cel mai mult pe Najjar erau ochii străpungători și negri ai băiatului, care îi pătrundeau până în adâncurile sufletului și-l sileau să privească în altă parte, umilit.

— Nu te teme, Najjar, spuse străinul. Acum ești în siguranță.

Inima lui Najjar începu a-i bate mai repede. Cum de-i știa numele? Cu siguranță nu se mai întâlniseră până atunci.

— Te miri că îți cunosc numele, spuse băiatul. Dar eu cunosc tot despre tine. Ești persan, nu ești arab. Prima ta limbă a fost farsi, cu toate că vorbești cursiv araba și franceza. Ai crescut aici în Samarra, dar te-ai născut în Iran, la fel ca părinții și bunicii tăi. Familia ta a locuit în Esfahān.

Najjar era uluit. Toate erau adevărate. Se strădui să-și amintească figura acestui băiat. Trebuia să-l știe de undeva. Dar nu-și putea aminti cu niciun chip unde sau când se întâlniseră. Avea o memorie aproape fotografică, și totuși fața sau vocea lui nu îi păreau cunoscute câtuși de puțin.

— Ești un copil al Revoluției, continuă străinul. Mama ta, Jamila, odihnească-se-n pace, a fost o adevărată slujitoare a lui Allah. Se trăgea chiar din spița Profetului, binecuvântat fie el. Mama ta învățase mari pasaje din Coran până să împlinească șapte ani. Era încântată de căderea șahului și de întoarcerea Ayatollahului de la Paris la Teheran în acea fatidică primă zi de februarie din 1979.

Și asta era adevărat, își dădu Najjar seama, însă asta îl înspăimântă.

— Cu toate că era însărcinată în luna a opta cu tine, continuă băiatul, mama ta a insistat să se alăture tatălui tău și milioanelor de iranieni la aeroportul internațional Mehrabad în dimineața aceea. Dar n-au mai ajuns până acolo, nu-i așa?

Najjar scutură din cap că nu.

— Imediat după răsăritul soarelui, mama ta a intrat în durerile nașterii, continuă străinul. Te-a născut într-un autobuz, în drum spre spital. Ai avut două kilograme și două sute de grame. Luni întregi ai avut nevoie de aparate. Medicii au spus că nu vei supraviețui. Însă mama ta s-a rugat și, iată-te!

— Allah i-a ascultat rugăciunile, spuse Najjar încetișor.

— Da, așa e, confirmă străinul. Apoi știi ce s-a întâmplat? Părinții tăi te-au adus acasă doar cu câteva zile înainte ca studenții să asedieze Ambasada Americană. Mama ta a stat alături de tine zi și noapte din momentul acela. Te-a iubit mult, nu-i așa?

Ochii lui Najjar începură să se umple de lacrimi. Atunci străinul veni mai aproape și-i vorbi aproape în șoaptă.

— Tatăl tău, odihnească-se-n pace, a fost un om curajos, care își asuma riscuri.

Najjar încuviință din cap șovăitor.

— Mama ta l-a implorat să vă mute pe tine și pe ea în Irak, continuă străinul. Dar el n-a vrut s-o asculte. Și nu v-a vrut decât binele. Crescut de negustori, avea o pasiune pentru afaceri, dar i-a lipsit înțelepciunea, discernământul. N-a reușit să exporte covoare persane în Europa și Canada. A dat faliment și în exportul de fistic în Brazilia și a fost nevoit să împrumute bani de la unchiul tău. Întotdeauna părea să se găsească în locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Iar atunci, convins de faptul că înălțarea Ayatollahului în Iran avea să genereze o înflorire a afacerilor cu șiiții din Irak, v-a adus pe toți aici, în Samarra, pentru a-și clădi o afacere și să facă avere. Din nefericire, nu a simțit apropierea războiului irano-irakian. Afacerea lui n-a demarat niciodată, iar părinții tăi au fost uciși la 12 decembrie 1983, într-un accident de mașină în Bagdad. Și în afară de mătușa și unchiul tău, de atunci ai fost singur-singurel.

Najjar își simți părul de pe ceafă zburlindu-i-se. Păli la față. Uitând de toate rănile, se strădui să se ridice în picioare și-l privi cu ochi mari pe acest băiat. Preț de câteva minute, domni tăcerea.

Apoi, străinul își rosti revelația finală.

— Ești cel mai răsărit din clasa ta, Najjar. Ești îndrăgostit în taină de Sheyda Saddaji, colega ta de bancă. Te vei căsători cu ea înainte să împlinești douăzeci și patru de ani.

— De unde...?

Însă Najjar nu mai putu rosti nicio vorbă. Își simți gâtlejul uscat precum nisipul deșertului.

— Allah te-a ales, Najjar Hamid Malik. Vei deveni un mare om de știință. Vei ajuta lumea islamică să obțină forța supremă asupra celor

necredincioși și să instituie califatul islamic. Ne vei ajuta să instaurăm era Celui Promis. Dar trebuie să-l urmezi pe Allah fără nicio ezitare. Trebuie să îi juri supunere deplină. Iar atunci, dacă vei fi vrednic, vei trăi pentru totdeauna în rai.

Najjar spera să fie adevărat.

— Da, îl voi sluji pe Allah din toată inima, spuse el cu toată puterea și sinceritatea pe care reuși să le pună în cuvinte. Mă voi dedica să mă pregătesc pentru Cel Promis. Dar tu cine ești? Ești tu Cel care...

Străinul ridică o mână, iar Najjar se opri.

— Când se va împlini vremea, mă vei vedea din nou.

Najjar privi în ochii aceia negri. Iar atunci, fără niciun avertisment, străinul se făcu nevăzut în mulțime.

9

SYRACUSE, NEW YORK
DOISPREZECE ANI MAI TÂRZIU

— Să mergem, David; o să întârziem!

David Shirazi îl auzi pe tatăl său strigând din capul scărilor și începu să se miște mai repede. Așteptase călătoria aceasta de când se știa, și nu avea de gând să piardă avionul.

În fiecare toamnă, tatăl său și câțiva prieteni de-ai tatălui său, medici, își duceau fiii într-un weekend de camping și pescuit pe o insulă îndepărtată în Canada, unde nu puteau ajunge decât cu hidroavionul. Regula era ca băieții să fie de vârsta liceului sau mai mari. Amândoi frații mai mari ai lui David veniseră de fiecare dată acasă cu o mulțime de povești și fotografii despre vânători de monștri, bezele coapte la focul de tabără, dormitul sub bolta înstelată și devoratul unor cantități de-a dreptul nesănătoase de gogoși Tim Horton pe drum. Anul trecut, David împlinise în sfârșit vârsta admisă de participare, dar în ultima clipă fusese doborât la pat de o răceală îngrozitoare și fu atât de supărat când părinții săi nu-l lăsară să se ducă. Acum împlinise aproape șaisprezece ani, era sănătos și hotărât nu numai să se ducă, dar și să scape câteva zile de temele de la fizică și aritmetică.

David verifică rapid conținutul rucsacului său ticsit, în timp ce în

mintea sa revizui planul și privi ecranul ceasului său Timex. Era opt și șase minute de dimineață. Știa că aveau bilete rezervate la zborul 4382 al companiei U.S. Air, cu plecare la 9:25, și urmau să ajungă în Philadelphia la 10:45. De acolo, luau zborul 3940, cu plecare la 11:25, și ajungeau la Montreal la ora unu fix, după-amiază. Frații săi îi spuseseră că aeroportul Montreal era locul unde își făceau rezervele de [gogoși] Tim Horton.

Lui David i se părea ridicol să zboare 228 de mile la sud spre Philadelphia, ca apoi să pornească 400 de mile spre nord. Dar nu existau zboruri directe din Syracuse, așa că asta era situația. Mai hilar era faptul că odată ajunși la Montreal, porneau cu trenul și mai mult spre nord, până într-un orășel numit Clova, în Quebecul de sus. Abia după aceea venea partea cu hidroavionul. Dar toate astea aveau să se întâmple doar dacă ajungeau la aeroport în timp.

La cei un metru și optzeci ai săi, la care ajunsese abia de curând – după ce mult timp fusese mult prea mic pentru vârsta lui – cu părul ondulat și negru ca pana corbului, cu ochi căprui expresivi și o piele măslinie, David poate arăta ca un persan în ochii părinților săi, dar el nu-și dorea nimic altceva decât să fie un copil american tipic. David și frații săi mai mari cunoșteau poveștile colorate ale părinților lor despre cum crescuseră ei în Iran, sub domnia șahului. Puteau recita toate capitolele și versetele care alcătuiau saga de supraviețuire a părinților lor din cele mai timpurii zile ale Revoluției din 1979, cum se refugiaseră împreună cu familia Harper în Ambasada Canadei timp de aproape patru luni și cum reușiseră în cele din urmă să scape, cu ajutorul unui tip de la guvern, pe nume Zalinsky. În fiecare an, de 28 ianuarie, băieții ascultau cu atenție la modul în care părinții lor marcau aniversarea călătoriei lor chinuitoare din aeroportul din Teheran și apoi zborul groaznic cu Swissair prin spațiul aerian iranian, povestea remarcabilului lor exod din Teheran la Geneva și apoi Toronto, și cum, în cele din urmă, ajunseră în zona centrală a New Yorkului. Se stabiliseră mai apoi în orașul Syracuse, care era mult prea friguros și mare parte din an acoperit cu zăpadă (cărora copiilor le plăcea să-i spună „Zero-cuse“, „Siberacuse“ și „No-Excuse“*.

---

* Impardonabil – n.trad.

Băieții familiei Shirazi știau faptul că deciziile îndrăznețe ale părinților lor, precum și remarcabila lor călătorie, fuseseră definitorii pentru viața lor actuală. Dar adevărul era că nimic din toate astea nu contau prea mult în ochii lui David. Sigur, era recunoscător pentru libertatea lor. Dar nu se considera iranian sau musulman. Se născuse în Statele Unite. Crescuse aici. Visa în culorile Americii – roșu, alb și albastru. Acum nu-și dorea nimic mai mult decât să se integreze și să exceleze, asemenea fraților săi.

Azad, de nouăsprezece ani, era student de nota zece în anul al II-lea la Colegiul Cornell, în cadrul programului pregătitor pentru facultatea de medicină. Intenționa să devină cardiolog, asemenea tatălui său. De asemenea, era cel mai bun alergător de cursă lungă din echipa de atletism, și cânta la pian mai bine decât toți cei pe care-i cunoștea David. La rândul său, Saeed, de șaptesprezece ani, absolvise liceul cu un an mai devreme, iar acum era boboc de nota zece la Harvard și avea o bursă integrală în echipa de înot. Dacă totul mergea bine, Saeed plănuia să se ducă la Wharton sau la Stanford pentru a-și încheia masteratul, asta dacă nu cumva Școala de Afaceri de la Harvard nu-i oferea suficienți bani pentru a putea rămâne la Cambridge.

David, în schimb, se considera oaia neagră a familiei. În timp ce frații săi aveau ochi de vultur, el purta ochelari. Era singurul din cei trei frați căruia i se pusese aparat dentar, pe care-l purta încă, fapt care-l stânjenea îngrozitor. Fetele păreau să-i adore pe frații săi, însă David nu fusese niciodată la vreo întâlnire. Cu toate că erau câteva fete în clasa lui de care-i plăceau în secret, era îngrozit de ideea de a le invita la balul juniorilor care urma să aibă loc anul următor. Mai mult, David ura chimia și economia. Nu-și putea imagina să devină medic sau un om de afaceri de succes și nu-l interesa deloc cântatul la pian.

Totuși, moștenise inteligența părinților săi și pasiunea fraților săi pentru atletism. Elev de nota zece la liceul Nottingham din periferia orașului Syracuse, David obținuse un scor de 1570 la SAT și era pe punctul de a absolvi doi ani într-unul. Era *catcher* la pornire în echipa de baseball a universității, editor fotografic asistent la ziarul școlii, editor asistent al albumului anual al liceului și un geniu în mânuirea aparatului său Nikon cu obiectiv de 35 mm. Visul său îi amuza pe

părinții săi realizați profesional, dar era totuși visul său: acela de a lucra pentru *Sports Illustrated*. În sezonul de primăvară ar fi putut contribui cu fotografii din campionatul de baseball, iar în cel din toamnă, cu fotografii de la meciurile de fotbal american. În cele din urmă visa să ajungă redactor-șef.

Ceea ce-i aducea aminte...

David îl auzi pe tatăl său claxonând, dar se întoarse și înșfăcă ultimul număr al revistei *SI* de pe masa din bucătărie. Apoi o sărută pe mama lui de rămas bun, după care se strecură pe bancheta din spate a SUV-ului lor marca Mercedes. Își puse centura, scoase CD-playerul, îl porni, se lăsă pe spate și se adânci în articolul de pe prima pagină despre Roger Clemens.

Porniseră cu oarecare întârziere, dar David nu se îndoia că tatăl lui avea să o scoată la capăt. Și, într-adevăr, cincisprezece minute mai târziu parcau la Hancock Field. Erau într-o atmosfera de zile mari, cu gura până la urechi după ce reușiseră să treacă de securitate. Ajunseră gâfâind la poartă și îi întâlniră pe ceilalți tătici și fii care-i însoțeau.

David se așeză la locul său cu numărul 16A, se lăsă pe spate și privi pe geam la dimineața cu un soare superb, fapt neobișnuit pentru un oraș adeseori înnourat. Reuși în sfârșit să se relaxeze. Nu pierduseră avionul. Nu avea teme. Și, până miercurea următoare, nu avea să mai dea pe la școală. Era în sfârșit „unul dintre ei". Visase la ieșirea aceasta de ani de zile, și iată-l în sfârșit aici. Nimic nu i-ar fi putut distruge buna dispoziție.

10

AEROPORTUL INTERNAȚIONAL DIN PHILADELPHIA

Tatăl lui David se lumină de cum îi văzu.

David pe de altă parte, se întunecă instantaneu. *Pe toți sfinții, dar ce caută și* ăștia *aici?* gemu el în sinea lui.

— Salutare tuturor, le strigă Charlie Harper din cealaltă parte a terminalului, făcându-le semne cu mâna din mulțimea de oameni care așteptau zborul următor.

Dr. Shirazi se duse repede spre el și-l îmbrățișă cu patos pe vechiul său prieten. Eu și Marseille n-am fi pierdut o asemenea ocazie pentru nimic în lume!

— Ai reușit până la urmă!

— Glumești? făcu Charlie râzând, bătându-l amical pe vechiul său prieten pe spate.

— Mulțumim că ne-ați invitat, dr. Shirazi, adăugă tânăra femeie de lângă Charlie.

— Ești foarte binevenită, tânără domnișoară, îi replică dr. Shirazi. Dar dă-mi voie să te întreb, tu ești fetița cea mică a lui Charlie.

Ea zâmbi.

— Uită-te la tine – ești minunată. Cum e posibil să fii fata acestui bărbat? o tachină dr. Shirazi și-l bătu pe spate pe Charlie.

— Se pare că seamăn mai mult cu mama, răspunse ea în glumă.

Dr. Shirazi râse cu poftă, la care David se făcu mic.

— Ei bine, asta explică atunci totul, chicoti medicul, îmbrățișând-o. Câți ani ai?

— În iunie am împlinit cincisprezece ani.

Azad îl înghionti cu cotul pe David și ridică din sprâncene. Era cât se poate de indiscret din partea lui, după părerea lui David.

Chiar atunci Saeed se aplecă spre frații lui și spuse în șoaptă:

— Puteți să uitați, frățiorilor. Eu am văzut-o primul.

David simți cum îi năvălește sângele în urechi, pe gât, în obraji. Tânăra din fața lor era foarte atrăgătoare. Purta blugi decolorați, un jerseu crem tricotat și pantofii sport, ușor uzați, și avea părul castaniu prins în coadă. Dar ea era doar o orășeancă intrusă în acest weekend de pescuit ce fusese menit băieților, iar acum obraznicii ăștia doi aveau gânduri să pescuiască și altceva în afară de pești *walleye* și știucă nordică.

Dr. Shirazi scutură din cap.

— Oare cât timp a trecut de nu v-am mai văzut pe toți? Cinci sau șase ani?

— Cam așa, răspunse Charlie. Am fost cu toții foarte ocupați. Și-apoi, tu și cu mine ne-am mai întâlnit – când oare? – acum un an cred, la conferința la New York, nu-i așa?

— Ai dreptate, ai dreptate, Charlie. Ar trebui să vin să te vizitez și să-ți mulțumesc în fiecare an că ai adus și familia noastră aici. Charlie, tu și Claire ne-ați salvat. Nasreen și cu mine nu vom uita niciodată asta.

Tatăl lui David, pierdut undeva în trecut, își aminti dintr-odată de grupul de bărbați și băieți care urmăreau întregul schimb de replici puțin derutați.

— O, iertați-mă, băieți, spuse el. Trebuie să fac prezentările. Îmbătrânesc, prieteni. Dar cum eu sunt cel care a fondat și care organizez ilustrul nostru grup, mi-am permis libertatea de a vă face această surpriză. Este o mare onoare să vă prezint unul din cei mai dragi prieteni din lume pe care-i am, Charlie Harper – omul care ne-a salvat pe mine și pe Nasreen din Iran – și pe fiica lui, Marseille.

În timp ce toți îi salutau și dădeau mâna cu cei doi, prezentându-se la rândul lor, David se strecură în spatele grupului. Îngrozit, îi urmări

pe Azad și pe Saeed precum și pe ceilalți băieți făcând conversație cu Marseille – străduindu-se să pară nevinovați și prietenoși, dar apropiindu-se periculos de mult de un flirt nerușinat. David se trezi luptându-se cu stânjeneală, furie, supărare și trădare, toate în diferite grade, și astea erau doar câteva din sentimentele care-l chinuiau. Totul nu fusese decât o mare vrăjeală. Ar fi trebuit să fie o excursie *de băieți*. Așa fusese întotdeauna. Sau cel puțin lui așa i-o prezentaseră din totdeauna. Și asta fusese lucrul pe care-l așteptase cu atâta nerăbdare. Iar acum tatăl său reușise să distrugă totul.

11

BAGDAD, IRAK

Najjar Malik auzi scrâșnet de frâne și se întoarse să se uite.

Tocmai dădea să traverseze strada Al Rasheed din centrul Bagdadului și se aștepta să vadă un teribil accident de mașină. În schimb, la mai puțin de cincizeci de metri în dreapta sa, văzu un Mercedes alb ce reuși cu greu să evite ciocnirea cu o camionetă de marfă, al cărei șofer frânase brusc, aparent fără motiv, în traficul intens de amiază. Împiedicat să mai înainteze, Mercedesul încercă să pornească în marșarier, dar calea îi fu tăiată de un Citroen verde. Un microbuz opri lângă Mercedes. Ușa laterală se deschise și trei indivizi mascați, înarmați cu AK-47, săriră din mașină și împrejmuiră Mercedesul.

— *Coboară! Coboară!* urlă unul dintre cei înarmați la bărbatul îngrozit de la volan.

Najjar știa că ar fi trebuit să se adăpostească, dar din cine știe ce motiv, rămase țintuit locului, privind într-acolo. Vedea o femeie cu chipul ascuns după un văl pe locul pasagerului din dreapta, probabil soția șoferului. De asemenea, vedea un copil mic pe bancheta din spate, care țipa speriat.

Doi dintre cei înarmați începură să lovească în geamuri, continuând să le ceară să coboare din mașină. Îngrozită, familia se supuse, cu

mâinile ridicate, copilul – o fetiță de vreo patru sau cinci ani – țipa tot mai tare. Bărbații înarmați o siliră pe femeie și pe copilă să se întindă pe jos cu fața în jos pe asfalt, în timp ce pe soțul și tatăl lor îl loviră în ceafă, apoi îi legară mâinile și picioarele și-l zvârliră în microbuz.

Unul dintre cei mascați îndreptă mitraliera spre copil și trase. Țipetele fetiței se curmară instantaneu, dar în clipa aceea începu să urle mama pentru copilul ei ucis. Îndată, individul cu arma o împușcă și pe ea în ceafă.

Pe stradă se făcu dintr-odată liniște.

În timp ce bărbații înarmați se întorseseră la autovehiculul lor pentru a demara cu noul lor ostatic, unul dintre ei privi în direcția lui Najjar, iar Najjar se trezi privind în ochii răpitorului. Preț de o clipă, timpul și spațiul parcă încremeniră. Najjar ar fi vrut să țâșnească înainte, dar nu reuși să-și urnească niciun mușchi.

Bărbatul cel mascat își ridică arma și o îndreptă spre pieptul lui Najjar. Acesta încercă să țipe, dar niciun sunet nu-i ieși din gâtlej. Omul apăsă pe trăgaci. Najjar își închise ochii. Dar nu auzi nimic. Nu simți nimic.

Își deschise ochii și realiză că arma nu se descărcase. Bărbatul armă din nou și apăsă din nou pe trăgaci. Din nou, Najjar își închise ochii fără să vrea. Dar din nou nu auzi nimic, nu simți nimic.

Când își deschise pentru a doua oară ochii, îl descoperi pe bărbatul acela luptându-se disperat cu cartușul, apoi își ridică arma deasupra capului și acționă trăgaciul. De data aceasta, arma se descărcă fără probleme. Coborî arma, o îndreptă spre fața lui Najjar și acționă trăgaciul pentru a treia oară. Instantaneu, Najjar își închise ochii și își ținu respirația.

Nu se întâmplă nimic.

Cu ochii încă închiși și ținându-și respirația, simțindu-și plămânii pe punctul de a exploda, Najjar îl auzi pe bărbatul înarmat înjurând. Îi auzi pe ceilalți teroriști strigând la el să urce în mașină să poată pleca de acolo. O clipă mai târziu auzi scrâșnet de roți, iar când, în cele din urmă, își deschise ochii, bărbații înarmați plecaseră.

Najjar se prăbuși undeva în niște tufișuri și începu să vomite incontrolabil. Nu mai fusese atât de speriat în viața lui.

Se întinse pe asfalt, ținându-se cu mâinile de cap și pierzând orice noțiune a timpului. Nu auzi sirenele ambulanțelor care se apropiau, nu văzu luminile mașinilor de poliție. Nu-și aminti să fi fost condus după aceea la spital și să fi fost tratat pentru starea de șoc în care intrase. Abia dacă își mai amintea interogatoriul la care-l supuseseră pe îndelete, dar nu de poliția locală, ci de agenți ai *Mukhābarāt*, una din cele treisprezece servicii secrete de informații ale lui Saddam, și fără îndoială cea mai de temut. *Cine au fost cei înarmați?* l-au întrebat ei pe-un ton răstit. *I-ai mai văzut? I-ai putea recunoaște? Ce fel de mașină conduceau? Ce numere de înmatriculare aveau?* Și tot așa, întrebările nu se mai terminau, dar Najjar nu le-a fost de prea mare ajutor. Chiar nu reușea să-și amintească prea multe, iar mai târziu, în aceeași după-amiază, poliția și medicii i-au dat drumul să plece.

Epuizat și puțin debusolat, Najjar plecă de la spital și văzu un șir de taxiuri parcate în fața clădirii. Primul șofer din șir își lăsă geamul jos și strigă la el:

— Unde te duci? Pot să te-ajut?

Najjar coborî, împleticindu-se pe treptele din față, și ateriză pe locul din spate al taxiului, dar abia atunci își dădu seama că nu avea portmoneul la el și prin urmare n-avea niciun ban. Ba mai rău, înainte să apuce Najjar să spună ceva, șoferul intră în trafic, iar Najjar își dădu seama că nici nu știa încotro se ducea acesta.

— Parcă ai fi văzut vreo nălucă, spuse șoferul, privindu-l în oglinda retrovizoare.

— Vezi-ți de drum, spuse Najjar, mai morocănos decât ar fi vrut de fapt.

— Încotro?

Najjar nu reușea să gândească. Se simțea amețit, drogat. Pe viața lui, nu reușea să-și amintească unde locuia – pe ce stradă, în ce clădire. Unde i-o fi fost portmoneul? I-l furase oare cineva? Sau poate că îl lăsase la spital. Avea în el cartea lui de identitate. Tot acolo avea și singura lui poză cu părinții săi. Și…

Fără nicio indicație, șoferul porni spre est, traversă Râul Tigru spre Sadr City, un cartier de aproape un milion de musulmani șiiți.

Unde mergem? se întrebă Najjar. *De unde-o știi oare șoferul unde să mă ducă?*

Zece minute mai târziu, șoferul opri în fața unui bloc ce-i părea cunoscut. La fel și împrejurimile, și oamenii.

— *Najjar? Tu ești?*

Najjar recunoscu instantaneu vocea mătușii sale, chemându-l din cealaltă parte a curții.

Ea veni în fugă spre el, îl scoase din mașină și-l sărută drept salut pe amândoi obrajii. Apoi plăti șoferului cursa și, intuind că Najjar nu se simțea bine, îl conduse până în apartamentul lor de la etaj.

— Ești bine, Najjar? De ce ai luat taxiul până acasă de la universitate? De ce n-ai luat autobuzul, ca de obicei?

Când se îndreptară spre lift și mătușa lui apăsă butonul corespunzător etajului la care locuiau, pe Najjar îl frământa cel mai ciudat gând cu putință. *Cum știuse șoferul acela să-l aducă acasă, când el însuși nu-și mai amintise unde locuia?*

Mătușa lui îl conduse pe Najjar la culcare, și el dormi toată după-amiaza.

12

ZBORUL US AIR 3940

Se anunța o furtună la vreo opt mii de metri peste Lacul Ontario.

— David, n-ai vrea să schimbi locul cu mine?

Uimit, David Shirazi își deschise ochii și se trezi față în față cu dl. Harper. Își mușcă buza pentru a nu spune ceva necuvenit și-și scoase căștile.

— Poftim? spuse el, încercând să se adune.

— Scuză-mă – n-am vrut să te deranjez, spuse bărbatul mai în vârstă cu o sinceritate care nu făcu decât să-l încurce și mai mult pe David. Doar că acum suntem la înălțime de zbor și mă întrebam dacă n-aș putea să stau lângă tatăl tău și să mai povestim una alta. Te-ar deranja?

Ba bine că nu, gândi David. *Nici măcar nu trebuia să fii aici, iar acum mai vrei și locul meu?*

Dar David Shirazi își iubea tatăl prea mult pentru a spune una ca asta. Într-adevăr, chiar se simțea vinovat că gândea așa.

— Sigur, domnule Harper, nicio problemă, murmură el.

Harper scutură din cap și chicoti când David își desfăcu centura și păși pe culoarul dintre scaune.

— Tu și frații tăi l-ați întrecut la înălțime pe tatăl vostru, nu-i așa?

David încuviință din cap. Nu voia să-l facă de rușine pe tatăl

său și să fie nepoliticos. Dar cu siguranță nu avea niciun chef să facă conversație ieftină acum. Cercetă cu privirea partea din spate a aparatului Boeing 737, căutând un alt loc unde să poată ședea, dar nu descoperi niciun loc liber. Avionul era plin. Ploaia începea să se întețească și prin hublouri se vedeau fulgerele luminând prin norii groși și cenușii de furtună care-i înconjurau din toate părțile. Apoi se aprinse semnalul luminos ce indica necesitatea prinderii centurilor, iar copilotul îi avertiză că se apropiau de o zonă cu turbulențe atmosferice și că trebuiau să își ocupe locurile imediat.

— Care a fost locul dumneavoastră, domnule Harper? întrebă David după ce bărbatul își prinse centura alături de tatăl său.

— O, da, scuză-mă – 23B, replică Harper. Chiar lângă Marseille.

Minunat.

David își puse căștile la loc, acționă tasta Play și-și croi drumul spre partea din spate a avionului plin de călători, ținându-se cu grijă de spătarele scaunelor în drumul său, pe măsură ce turbulențele se întețeau. O zări pe Marseille. Era rezemată de geam, acoperită cu o pătură roșie a liniei aeriene, având și ea căștile în urechi. David fu încântat să constate că își ținea ochii închiși. N-avea niciun chef să discute tot felul de banalități cu ea. Își ocupă în tăcere locul alături de ea, își prinse centura, atent să nu facă niciun sunet care s-o fi putut trezi. Dar nu reuși. Marseille se răsuci, se frecă la ochi și zâmbi.

— Hei, spuse ea.

— Hei.

Ea-și scoase căștile.

— Scuză-mă că nu te-am salutat mai înainte, spuse ea. M-am luat cu poveștile cu ceilalți. Au fost atât de atenți cu mine.

El ridică din umeri. Ce să fi spus la asta?

— Pentru prima oară? întrebă ea.

Urmă o pauză lungă.

— Ce, în avion? întrebă el, nesigur.

— Nu, în Quebec – în toată treaba asta cu pescuitul, adăugă ea.

El încuviință din cap.

— Și eu, spuse ea, apoi adăugă: evident.

Urmă o altă pauză incomodă. Chiar în afara hubloului lor bubui un tunet, făcându-i pe toți să tresară.

— Strașnică furtună, nu? întrebă ea, ținându-se cu putere cu brațele de mânerele scaunului.

— Mda.

Păstrară amândoi tăcerea câteva clipe, iar David începu să se relaxeze încet. Apoi, din senin, Marseille îl întrebă:

— Hei, îți mai aduci aminte când ați fost la noi acasă de Ziua Mulțumirii, odată, demult?

De fapt, își mai aducea aminte foarte vag de sfârșitul acela de săptămână ploios, în care jucaseră o mulțime de jocuri și de-a v-ați ascunselea la căsuța familiei Harper de la Cape Cod, Spring Lake, pe Jersey Shore. Își amintea chiar și o fotografie cu domul Harper și Marseille tranșând curcanul împreună, o fotografie pe care o văzuse într-unul din duzinile de albume foto pe care le ținea mama lui aranjate și etichetate pe etajera din sufrageria lor din Syracuse. Dar nu avea niciun chef să recunoască toate astea acum.

— Nu prea, spuse el cu jumătate de voce.

Marseille înțelese ideea.

— Au trecut șase ani de atunci, prea mult timp, presupun, spuse ea încet, apoi se întoarse să privească fulgerele prin hublou.

David o privi cum își trase pătura până sub bărbie și încearcă să se facă confortabilă. Apoi simți o remușcare subită. Sărmana fată încercase doar să fie drăguță cu el, iar el se purta ca un imbecil. Pe toți sfinții, chiar și frații Mariano și Calveto se purtaseră frumos cu ea. Desigur, motivele lor le erau diferite, dar atâta educație primise și el acasă. Marseille nu era de vină că era și ea acolo. Tatăl lui David îi invitase. Putea măcar să se poarte civilizat cu ei.

— Ce asculți? întrebă el, oprindu-și CD-playerul și scoțându-și căștile.

Ea se întoarse spre el, cu sprâncenele arcuite.

— Mai întâi mă ignori; acum te interesează dintr-odată ce muzică ascult?

— Întrebam și eu. Făceam conversație. Schimbam două vorbe. Aveți așa ceva acolo la voi, în New Jersey, nu?

Marseille îl studie preț de o clipă, ca și când i-ar fi cântărit sinceritatea. Îi oferi prin aceasta și lui o clipă să o studieze la rândul său. Chiar arăta bine, un fel de frumusețe liniștită, gândi el. Bronzul

de vara trecută nu i se dusese încă. Nu era machiată și nici unghiile nu-i erau lăcuite. Pe buza de sus avea o cicatrice abia vizibilă. Dar ochii ei – mari, calzi și expresivi – îi atraseră cu adevărat atenția.

— Bine, presupun, spuse ea în cele din urmă.

— Presupui?

— Sigur, continuă ea. Să vedem, presupune, gândește-te, concluzionează, ghicește – oare cei din centrul New Yorkului știu cum se face asta, nu?

Luat prin surprindere, David se trezi oferindu-i un zâmbet sincer.

— Uneori, concluzionă el. Bun, să vedem – Madonna?

Ea scutură din cap.

— J.Lo?

Marseille își dădu ochii peste cap.

— *Te roooog…*

— Hm, făcu David, atunci presupun că și *Lady Marmalade* pică?

— Uuu, răspunse ea. Arăt ca și când aș asculta Christina Aguilera?

— Nu știu, făcu David. Nu prea e o posibilitate, nu?

— Nu, chiar nu e.

Se auzită alte bubuituri afară. Când se întoarse și începu să-și tragă iarăși pătura pe ea, lănțișorul pe care-l purta la gât se mișcă și luci în spotul de lumină de deasupra capului ei. O pereche de măști dramatice, comedie și tragedie. *Aha.*

— *Les Mis**, spuse el chiar când Marseille își punea căștile la loc.

Ea încremeni și se întoarse iarăși spre el.

— Ce-ai spus?

— Știi și tu – Franța, revoluționarii, „One Day More"…

Marseille tăcu o clipă și-l privi insistent.

— Am dreptate, spuse David, văzând-o surprinsă. Am ghicit, nu-i așa?

Marseille scutură din cap.

— Nu, spuse ea încetișor. Dar ești înfiorător de aproape.

---

* *Les Miserables*, unul din cele mai reușite compoziţii de teatru *musical* din lume, cu a doua cea mai lungă perioadă de reprezentaţii din istorie, după

The Fantasticks – n.trad.

Apoi, în loc să-i întoarcă spatele – și să se dedice din nou muzicii ei, furtunii, viselor ei – îl surprinse când îi puse căștile ei la urechi și porni aparatul.

> Try to remember the kind of September
> When life was slow and oh, so mellow.*

David fu uimit. Era o porțiune din coloana sonoră a *The Fantasticks* – compoziția *musical* cu cea mai lungă perioadă de reprezentații din istorie… și preferata mamei lui.

---

* Încearcă să-ți amintești cum era în septembrie / Când viața se scurgea alene și o, atât de dulce. – n.trad.

13

QUEBEC, CANADA

Era după-amiaza târziu.

Soarele începea să apună când hidroavionul de Havilland câștiga constant în altitudine și porni ușor spre nord-est. Șirul de furtuni cu care se ciocniseră după ce părăsiseră Philadelphia încetase când ajunseră la Montreal și luară apoi trenul spre orășelul numit Clova. Aici, în provincia Quebec, cerul era senin.

Dr. Shirazi ședea pe locul copilotului în avionul cu un singur motor, poreclit „Castorul" de compania de Havilland, cu sediul canadian. Azad și Saeed ședeau pe rândul din mijloc. David era pe rândul din spate, singur, înconjurat de rucsacuri și unelte de pescuit. Era rece și înghesuit, și David știa că avea de stat acolo, în spate, încă aproape o oră. Dar adevărul era că începea în sfârșit să se simtă bine.

Castorul de Havilland nu avea decât o singură hibă de design, din câte putea spune David. Era gălăgios. Rău de tot! Priveliștea prin hubloul minuscul era fantastică, dar de atâta larmă abia dacă reușea să gândească. Cu toate că odată ajunși la altitudinea de croazieră de opt mii de picioare – o înălțime amețitoare deasupra unui covor aparent infinit de râuri albastre, lacuri și insule de un verde luxuriant, tot mai departe de orice semn de civilizație – David nu se putu abține să nu-l tachineze pe Azad, care ședea în fața lui.

— E frumoasă, nu-i așa?

— *Ce?* țipă Azad, nereușind să audă nimic peste larma făcută de motorul Pratt & Whitney de 450 de CP.

— *Am spus că e frumoasă, nu-i așa?* țipă și David acum, mai aproape de el.

Azad râse.

— Ce-i așa nostim? întrebă David, înarmându-se pentru orice răspuns sarcastic avea să-i arunce cu siguranță fratele lui.

— Tu, spuse Azad. Ești mare figură.

— De ce? N-am spus decât că…

— Știu prea bine ce spui. Dar uit-o. N-ai nicio șansă.

— Poftim?

— Cu Marcy.

— Cu cine?

— Cu fata – Marcy.

— Vrei să spui Marseille?

— Mă rog – nu-i genul tău.

David rămase privindu-l cu gura căscată.

— Eu vorbeam despre călătorie, deșteptule.

— Da, sigur. Ține-ți mâinile departe. E o clasă prea sus pentru tine, Charlie Brown.

★★★★★

Apa în care se oglindea lumina crepusculară a înserării era ideală pentru fotografii de senzație.

Câteva clipe mai târziu, celelalte două de Havilland, care-i aduceau pe ceilalți din trupa lor, aterizară și traseră la mal, lângă două docuri din lemn; patru bărci cu motor mici și plate erau ancorate în apropiere. Un pâlc de căbănuțe mici, rezistente și rustice se aflau în apropiere. Singura problemă era faptul că erau în urmă cu programul, iar lumina de care aveau nevoie pentru a-și stabili tabăra se diminua văzând cu ochii.

Larry McKenzie, pilotul cu coadă morocănos, neglijent și care fuma neîncetat, pilotase avionul în care fusese David și deținea

McKenzie Air Expeditions, serviciul charter la care apela de ani de zile grupul de pescuit al tatălui său. El îi ajută să descarce bagajele. Ceilalți doi piloți făcură la fel și cărară și câteva lăzi frigorifice și cutii de carton în căbănuțe. Toate erau pline cu mâncare care să le ajungă în acel sfârșit de săptămână. Nu exista nimic *gourmet*, ci doar fructe și legume obișnuite, lapte, suc, cafea, unt, pâine, ouă și șuncă, toate pentru a completa masa principală din fiecare seară care avea să fie, desigur, pește proaspăt.

După ce terminară, McKenzie adună întregul grup la mal și le reaminti regulile.

— Să nu vă înecați, zise el răstit. Să nu vă muște vreun șarpe. Să nu vă mănânce vreun urs. Aveți întrebări?

Majoritatea erau veterani în genul acesta de excursii. Niciunul din ei nu păru deranjat. Doar Marseille păru puțin neliniștită, spunându-i ceva în șoaptă tatălui ei, ceva ce nu putu deslușì.

— Deci nu aveți întrebări? repetă McKenzie. Bun. Noi am plecat.

O clipă mai târziu, el și ceilalți doi piloți se întorseseră fiecare în carlinga lui, pornind înapoi spre lumea reală. Oamenii aceștia câștigau 750 de dolari de persoană pentru a arunca „clienții" în mijlocul sălbăticiei. Apoi, după un discurs străveziu gen „nu te îneca", duși erau. *Frumoasă slujbă, dacă o poți găsi,* gândi David. Nu că l-ar fi interesat cu adevărat. Nu erau banii lui. Erau ai tatălui său, iar tatăl său spunea că pentru asta plecase din Iran – pentru a fi liber. Liber să gândească. Liber să lucreze. Liber să se joace. Liber să călătorească. Liber să facă orice-și dorea, fără un tiran care să-i controleze fiecare mișcare. *Amin*, gândi David. Trase adânc în piept aerul răcoros canadian al nopții. Temperaturile erau sub 10 grade și scădeau rapid. Dar ajunseseră, în sfârșit.

Dr. Shirazi se întoarse spre grup și îi încurajă pe toți să-și adune calabalâcurile și să se ducă să se acomodeze în cabane. Între timp, îi trimise pe David și pe Marseille să adune cât mai multe lemne de foc puteau să găsească. În sinea lui, David se opuse. Nu venise până aici ca să-l trateze toți ca pe un puști. Dar se simți mai bine când văzu fețele fraților săi, abia vizibile în ultimele raze ale soarelui care apunea – de ce i se îngăduia lui David să petreacă timp singur cu fata aceasta?

Reacția lui Marseille îi readuse la realitate.

— Acolo afară? întrebă ea. Cu urșii?

— Nu-l asculta pe Bătrânul McKenzie, râse dr. Shirazi. Nici măcar nu-i canadian. E din Poughkeepsie.

— Poughkeepsie?

— S-a apucat de droguri și a tras chiulul în războiul din Vietnam. S-a mutat aici pentru a scăpa de Nixon și pentru a beneficia de îngrijiri medicale gratuite. L-am întâlnit când avea disperată nevoie de un triplu bypass, mult mai urgent decât reușeau să-l programeze în sistemul de aici. Tip simpatic, dar n-a lipsit mult până să dea colțul, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun.

David se uită la Marseille, care se uită la tatăl ei.

— Ce are asta a face cu urșii? întrebă ea.

David zâmbi când îi văzu privirea încurcată.

— Nimic, spuse el, întinzându-i o lanternă mică și scuturând din cap. Așa știe tata să răspundă la întrebări. Haide. Să mergem.

David se îndreptă spre pădure, cu o lanternă mai puternică în mână decât a ei. Era evident că Marseille nu dorea să rămână în urmă. Își trase fermoarul de la jachetei de lână North Face până sub gât și-l ajunse imediat din urmă.

— Tata mi-a spus că citești și scrii fluent în farsi, spuse ea.

— Da.

— Și în germană.

Niciun răspuns.

— Și își cizelezi araba.

Tot niciun răspuns.

— Sigur, spuse ea, uitându-se la el în timp ce mergeau, ai putea dori să-ți mai cizelezi puțin și engleza.

— Foarte nostim.

— Spuneam și eu…

— Da, cunosc limbile acestea de care pomeneai.

— Ce ești tu, geniu? îl întrebă ea.

— Nu.

— Dar tata spune că ești.

— De unde să știe tatăl tău? Nu m-a mai văzut de șase ani.

— Spune că le vorbeai aproape fluent pe toate încă de pe atunci.

David nu spuse nimic. Merseră în tăcere preț de câteva minute.

— Deci unde suntem noi de fapt pe fața pământului? întrebă în cele din urmă Marseille, încercând din nou să spargă gheața.

— Chiar nu poți suporta tăcerea, nu-i așa? îi replică David.

— Taci, râse ea, lovindu-l în braț, și răspunde-mi la întrebare.

David mimă durere, dar răspunse în cele din urmă.

— Lacul de acumulare Gouin.

— Cum?

— Lacul de acumulare Gouin – sau în franceză *Réservoir Gouin.*

— *Ooh la la,* sunt impresionată, spuse ea. *Parlez-vous Français, aussi?*

David scutură din cap.

— *Je* nu-mi prea amintesc multe *pas.*

Marseille râse.

— *Je le doute.* Oricum, păcat.

— De ce?

— Păi suntem în Quebec și pe-aici se vorbește franceză.

— Deci *știi* unde suntem.

— Pot și eu să citesc ce scrie pe biletul de drum dar *Le Réservoir Gouin* – ce, Doamne, iartă-mă, mai e și asta?

— Chiar vrei să știi?

— Mi-ar plăcea să te aud că alături două sau trei propoziții în engleză… știi, să mă conving că poți vorbi, într-adevăr!

— Bun, spuse David. E o colecție de sute de lacuri mici, care conțin un număr enorm de insule și peninsule de forme extrem de neregulate, aflate în zona centrală a provinciei canadiene a Quebec-ului, aflată la aceeași distanță de Ottawa, Montreal și Quebec City. Țărmul său se întinde pe mai bine de 5.600 de km, fără a include insulele. Lacul de acumulare a fost creat în 1918, în partea de sus a fluviului Saint Maurice, și este numit după Jean-Lomer Gouin, care a fost premierul Quebecului pe atunci. Construcția a fost realizată de Shawinigan Water and Power Company pentru a facilita dezvoltarea hidroelectrică de control al cursului apei pentru stațiile din aval.

Marseille se oprise din mers și îl fixă cu privirea pe David.

— De unde știi toate astea?

— Citesc mult.

— Și ce faci, înveți pe de rost un articol din enciclopedie, sau ce?

David ridică din umeri și schimbă repede subiectul.

— Hei, uite-acolo, du-te și ia crengile acelea uscate, iar eu o să le iau pe astea, spuse el. Asta ar fi începutul.

Cea mai mare parte a următorului ceas, amândoi adunară lemne de foc, și le cărară înapoi în tabără, le adunară la un loc și se întoarseră după alte lemne, evitându-i pe băieții mai mari. În umblarea lor, trecură pe lângă alte cabane mai îndepărtate, neocupate și, evident, scoase din uz. Erau neîncuiate și păreau să fi fost lăsate în paragină. Una dintre ele avea o mulțime de urme de zgârieturi de gheare de urs la ușă și la geamuri, dar o altă cabană, în forma literei A, arăta destul de bine, era doar puțin prăfuită. Nu aveau timp să o exploreze pe îndelete, dar acest oraș-nălucă de pe această insulă minusculă îi fascină pe amândoi.

Fusese o zi lungă și, la ora nouă seara, odată ce toate bagajele fuseseră strânse la locul lor, întregul grup dormea deja. Următoarele patru zile se întindeau înaintea lor precum o promisiune de șalău și pește *walleye* la discreție. Dar peștele putea aștepta până dimineața.

14

SADR CITY, IRAK

Najjar Malik era vlăguit.

Chiar și după somnul prelungit și o masă simplă, făcută acasă, violența dimineții, mitraliera defectă și întâlnirea ciudată cu misteriosul șofer de taxi continuau să-l tulbure.

După cină, în ciuda protestelor sale slabe, mătușa și unchiul lui Najjar îl duseră la cumpărături în *bazaar*. La un moment dat, mătușa se târguia cu un negustor pe fisticul acestuia, în timp ce unchiul ședea la umbră de cealaltă parte a drumului, fumând dintr-o narghilea și stând la povești cu ceilalți bătrâni. Najjar privi la o colecție întreagă de bocanci din piele și își dori să fi avut îndeajuns bani să-și cumpere și el o pereche. Dar nici acum nu-și găsise portmoneul, și când vânzătorul de pantofi își dădu seama că nu avea de gând să cumpere nimic în acea zi, îi spuse să plece.

Najjar merse agitat mai departe prin piață, continuând să se frământe cu privire la identitatea bărbatului care fusese răpit, continuând să se întrebe cine îl răpise și de ce și de ce îi uciseseră soția și copilul. Imaginile grotești i se imprimaseră definitiv în minte. Ar fi vrut să le poată uita, dar nu putea. Era ceva politic? Sau avea legătură cu banii? Nu voia să se gândească la asta, dar nu se putea gândi la nimic altceva.

Chiar atunci aproape că se împiedică de un cerșetor care ședea turcește lângă un zid din ciment.

— Iartă-mă, spuse Najjar. Nu te-am văzut.

— Cine sunt eu să te iert, spuse cerșetorul – un om surprinzător de tânăr – cu siguranță nu era mai în vârstă decât Najjar însuși – învești mântat într-o haină mizeră maronie și cu picioarele desculțe, fără sandale sau pantofi. Picioarele sale murdare și negre erau acoperite de bășici ce puroiau. Numai Allah te poate ierta, dacă vrea.

Najjar ridică din umeri. Fervoarea religioasă pe care o avusese mai demult se stingea acum cu totul. Ce-i dăduse lui Allah, de fapt? Tristețe. Singurătate. Sărăcie. Disperare. Acestea să fi fost darurile pe care le oferea Allah copiilor săi?

— Haide, prietenul meu, spuse cerșetorul, pari mâhnit. Dă-mi voie să-ți ghicesc viitorul.

Najjar scutură din cap, apoi privi în mulțime spre a-și găsi mătușa și unchiul.

— Nu vrei să-ți cunoști viitorul? întrebă cerșetorul. Sau poate nu crezi că l-aș putea vedea?

— Amândouă, minți Najjar. Își dorea cu disperare să-și cunoască viitorul. Dar nu avea timp pentru șarlatani de mahala.

— Eu unul cred că minți, spuse cerșetorul, pe un ton devenit dintr-odată serios și jos. Cred că-ți dorești cu disperare să-ți cunoști viitorul. Dar crezi că nu ai timp de pierdut cu șarlatanii de mahala.

Surprins, Najjar îl privi peste umăr cu îndoială pe omul năpăstuit.

— Ești tulburat de violența pe care ai văzut-o pe stradă de dimineață, spuse cerșetorul, cu fața mânjită de murdărie. Dar toate întrebările tale își vor primi răspunsul la timpul cuvenit.

Najjar se simți năpădit de spaimă. *Cine era omul acesta? Cum mi-ar putea cunoaște cele mai tainice gânduri?*

— Pot să te întreb un lucru? spuse cerșetorul.

Najjar încuviință din cap.

— Dacă ai putea să te duci oriunde în lumea asta, dacă ai putea călători oriunde și banii n-ar mai fi o problemă, unde te-ai duce?

— Nu știu, spuse Najjar simplu.

— Iarăși minți, spuse cerșetorul. Nu ai încredere în mine. Nu te

condamn. Nu mă cunoști. Dar în clipa când te-am întrebat, te-ai gândit imediat unde ți-ar plăcea să te duci, nu-i așa?

Najjar se simțea stânjenit și confuz. Încuviință din nou din cap.

— Scrie-l pe ceva, spuse cerșetorul.

— Pe ce?

— Pe-o bucată de hârtie. Și nu mă lăsa să o văd. Dar îți voi spune ce vei scrie.

— E cu neputință.

— Nimic nu e cu neputință.

Najjar nu avea nicio bucată de hârtie la el, cu atât mai puțin un creion sau un stilou, dar se întoarse înapoi în larma și agitația *bazaarului* și găsi un negustor de legume în preajmă. De la el împrumută un capăt de creion, apoi găsi un pachet gol de țigări pe jos. Najjar desfăcu cartonul acestuia și scrise înăuntru locul cu pricina, atent să-l ascundă de ochii cerșetorului sau de ai vreunui alt curios de prin preajmă. Când termină, își îndesă pachetul de țigări în buzunarul de la jeanși și îl privi pe tânărul care acum îi captiva toată atenția.

— Fii binecuvântat, spuse cerșetorul.

— De ce spui una ca asta? întrebă Najjar.

— Pentru că tocmai ai scris numele Moscheii Jamkaran de lângă Qom, Iran.

Ochii lui Najjar se făcură mari.

— De unde ai știut? întrebă el, iar inima îi bătea nebunește. De unde ai știut?

Cerșetorul nu-i răspunse. Fața îi era lipsită de orice expresie. În schimb, spuse simplu:

— Acum scrie numele unui lider mondial.

Confuz, Najjar ezită.

— În viață sau mort? întrebă el.

— Cum vrei, spuse cerșetorul.

Najjar scoase pachetul de țigări și șterse *Moscheea Jamkaran* și scrise *Saddam Hussein*. Apoi, când își dădu seama că ar fi fost mult prea ușor, șterse *Saddam* și scrise în schimb *Fulgencio Batista*. Batista, din câte aflase de curând Najjar, fusese președintele Cubei la sfârșitul anilor '50. Mototoli pachetul de țigări și-l puse înapoi în buzunar.

— Ai ales bine, prietene, spuse cerșetorul.

— Cum așa?

— Sunt impresionat.

— De ce?

— Pentru că ești într-adevăr un tânăr spiritual. Allah poate face lucruri mari cu un om ca tine.

Najjar n-avea idee ce voia să spună omul, dar era evident că nu știa ce scrisese Najjar. Atunci o auzi pe mătușa sa strigându-l.

— Trebuie să plec.

— Dar nu ți-am dat răspunsul, spuse cerșetorul.

— Nu cred că îl știi.

— Ba da, îl știu.

— Atunci al cui nume l-am scris?

— Muhammad Ibn Hasan Ibn Ali, spuse cerșetorul.

— *Ha!* spuse Najjar, puțin dezamăgit, dar hotărât să nu fie perceput că ar fi crezut nicio iotă din șmecheriile bărbatului. Nici măcar pe-aproape. Crezi asta doar pentru că întotdeauna mi-am dorit să vizitez fântâna dorințelor din Iran, acolo unde și-a făcut odată apariția al doisprezecelea imam, că aș fi chiar atât de prost să scriu numele lui Mahdi, odihnească-se-n pace?

— De fapt, spuse cerșetorul, mai întâi ai scris numele lui Saddam Hussein. Abia după acea L-ai ales pe Cel Promis.

Najjar fu din nou uimit. Omul avea pe jumătate dreptate. Dar și asta era ciudat. Cum ar fi putut ști cerșetorul acesta că Najjar scrisese întâia oară numele lui Saddam, dar apoi îl înlocuise cu cel al lui Batista? Nimic din toate acestea nu avea nicio logică.

Tulburat, Najjar hotărî că era timpul să plece. Mătușa lui îl strigă din nou și părea destul de supărată. Își scoase pachetul de țigări din buzunar și-l aruncă spre cerșetor.

— Uită-te singur, spuse el, apoi se întoarse spre mătușa lui și strigă: Vin acum!

Cerșetorul prinse pachetul boțit dar nu-l desfăcu. În schimb, îl aruncă înapoi la Najjar, părând a-l provoca pe Najjar să își revizuiască atitudinea. Puțin supărat acum pe el, Najjar se duse la cerșetor, se aplecă, desfăcu pachetul și se pregăti să pronunțe numele Fulgencio Batista.

Dar era năucit, pentru că acele cuvinte nu erau acolo.

Ci alături de numele mâzgălit al lui Saddam Hussein se afla numele lui Muhammad Ibn Hasan Ibn Ali – scris chiar de mâna lui.

Uluit, Najjar se uită din nou la cerșetor. Încercă să spună ceva, dar niciun cuvânt nu-i părăsi gâtlejul.

În schimb, tânărul i se adresă.

— Îl vei sluji pe Cel Promis la împlinirea vremi. Încă nu ești pregătit pentru asta. Dar nu te teme. Nu a sosit încă vremea.

Najjar se simți dintr-odată cuprins de un frig ca de gheață. Degetele îi amorțiră. Acum îl striga și unchiul său, îndemnându-l să vină acasă cu ei. Își ridică privirea, pentru a-l ruga pe unchiul său să-l mai lase câteva minute. Avea câteva întrebări. Avea nevoie de niște răspunsuri. Dar când își întoarse privirea, cerșetorul se făcuse nevăzut.

15

LACUL DE ACUMULARE GOUIN, QUEBEC, CANADA

Pentru David, era chiar mai frumos decât i se povestise.

Frații săi mai mari îi povestiseră aventurile lor, dar nu fuseseră în stare să-i descrie culoarea cerului pe înserate sau sentimentul de a fi atât de departe de orice suflare de om. David se simțea precum un pionier și își imagina că grupul lor ajunsese la marginea tărâmului pe care călcase vreodată vreun picior de om. Prima zi și-o petrecu în întregime ținându-se scai de tatăl său, ascultând cu atenție instrucțiunile legate de pescuitul peștelui *walleye* la bucată și la duzină. Nu mai văzuse niciodată vreun loc atât de bogat în pește, de parcă nimeni n-ar mai fi pescuit pe-aici niciodată, în afară de urșii grizzly. El și tatăl său se învârtiră în jurul insulei în bărci joase, plate, nesigure, iar David începu să se deprindă cum să folosească sonarul și cum să simtă că a mușcat un pește în timp ce ținea cu o mână vâsla. Peștii înotau pe fundul lacului, la adâncime, dar o zi întreagă continuară să-i scoată din apă, umplându-și barca, oprindu-se doar pentru a pluti în voia curentului într-un golf micuț, în timp ce mâncau sandvișuri cu unt de arahide și gem și ultimele rămășițe din gogoșile pe care și le cumpăraseră băieții în aeroportul din Montreal. Apa era limpede, cerul era de un albastru cristalin și chiar și cele mai banale sandvișuri erau delicioase aici. Desigur, urmau să aibă pește din belșug la cină.

David se întrebă cum se descurcau Marseille și domnul Harper. Cei doi hotărâseră să își petreacă dimineața plimbându-se, urmând a li se alătura pescarilor după-amiaza. David se trezi nerăbdător să o întâlnească, și chiar încercă să plăsmuiască câteva scenarii de conversație mai de calitate decât tot ce fusese în stare să scoată din el până atunci. Se întrebă dacă ei îi plăcea vreun pic pescuitul, observând că ea și tatăl ei erau singurii care nu se năpustiseră să pornească la pescuit. Oricum, cu toate că se simțea puțin stânjenit să se gândească la asta, chiar se bucura de faptul că era și ea aici. Poate că tatăl său nu greșise chiar așa de tare la urma urmei.

Așa că David nu fu deloc dezamăgit când o descoperi pe Marseille șezând pe mal când barca tatălui său se opri la docuri. În timp ce bărbații folosiră ocazia pentru a-și lua o băutură rece și a mai povesti puțin din trecut, David o întrebă timid pe Marseille dacă nu voia să se plimbe.

— Ai vrea să-mi arăți și mie ce-ați descoperit toată dimineața? Spera ca propunerea lui să nu sune prea disperată.

Zâmbind, ea-i spuse:

— Sigur. Ne-am plimbat mult pe mal și am încercat să vedem dacă reușim să parcurgem toată insula roată. N-am fost nici măcar pe aproape. Locul acesta e uriaș!

David luă un termos cu apă și porniră împreună la drum. După câteva minute, își dădu seama că se îndreptau spre „orașul nălucilor", pe care-l descoperiseră împreună.

Marseille arătă spre ferestrele încadrate de urmele ghearelor, iar David se hotărî că nu era o idee bună să mai facă glume cu urși. Cabana în forma literei A părea mult mai curată în comparație cu grupul celorlalte cabane dărăpănate, iar când se lăsară amândoi deodată cu toată greutatea pe ușă, reușiră să o deschidă. Înăuntru găsiră câteva șezlonguri și un cadru foarte simplu de pat pe care se afla o saltea veche și subțire. David își folosi pulovărul pentru a șterge scaunele de praf și le scoase din încăpere prin ușa deschisă. Amândoi se tolăniră în câte un șezlong, simțindu-se oarecum acasă.

— Ai vreo poveste de pescari demnă de povestit din dimineața asta petrecută pe lac? întrebă Marseille.

Îi plăcea întrebarea, felul în care i-o punea; îi plăcea felul în care-l privea, cu adevărat interesată.

— A fost grozav să fiu cu tata. Sunt novice în pescuitul de pește *walleye*, dar am prins mai mult decât mi-am imaginat că voi fi în stare să prind.

David o întrebă despre școală și află că materiile ei preferate erau engleza, arta scrisului, istoria și arta dramatică. O întrebă care-i erau hobby-urile și află faptul că îi plăcea să cânte la pian, ca o împlinire a dorinței mamei ei, dar cânta și la saxofon, și asta pentru că-i plăcea ei. Alerga la cros, dar nu era foarte bună; îi plăcea poezia, Shakespeare, să cânte în cor și mai ales să joace în piese de teatru la școală. Abia aștepta să sosească primăvara, când intenționa să participe la preselecția pentru rolul lui Nellie Forbush, în producția *South Pacific,* realizată de școala ei. Cel mai mare vis al ei era să joace rolul lui Cosette în *Les Mis* pe Broadway, sau chiar la Londra, sau Paris.

— Dar politica? o întrebă el.

— Ce-i cu asta?

— Ești democrată sau republicană?

— Habar n-am, spuse ea.

— *Habar n-ai?* întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Nu, de ce ar trebui să am?

— N-au fost părinții tăi angajați ai ministerului de afaceri externe în Franța, Italia și Elveția, după ce au reușit să scape din Iran?

— Da, și?

— Și nu predă tatăl tău istoria și politica externă a Statelor Unite la Princeton?

— Ba da, și?

— Și n-a fost mama ta consilier al Vistieriei de Stat câțiva ani, înainte să se angajeze la o bancă mare de investiții din Manhattan?

— A fost, dar de unde știi tu toate astea? întrebă Marseille.

David ridică din umeri.

— Nu știu – aud și eu una-alta; și le țin minte. Ideea este că părinții tăi sunt atât de interesați de lumea întreagă și de guvernare. Nimic din toate astea nu s-a lipit de tine?

— Presupun că nu, spuse Marseille. Nu suport politica. Totul nu

e decât o adunătură de boșorogi care se ceartă și ne cheltuiesc toți banii.

David râse. Era îndrăzneață și sigură pe ea; îi plăcea asta la ea.

— Crezi că lucrurile se vor îmbunătăți dacă tinerii ca noi întorc spatele problemelor din lumea noastră și nu întreprind nimic?

— Nu, încuviință ea.

— Ei bine, n-ar fi bine să te hotărăști de partea cui ești și să îi ții partea?

— Poate că da, spuse ea în cele din urmă, scoțând din rucsacul ei o cutie cu drajeuri de ciocolată cu conținut mentolat și ronțăind câteva, fără a-i oferi și lui vreuna.

— Bun, cu care partid ar trebui să votez – cu republicanii sau cu democrații?

David râse din nou.

— Ei bine, chiar nu e treaba mea să-ți spun, zise el, convins că avea să se dovedească a fi o democrată liberală, ca și el, dar dorindu-și ca ea să ajungă de una singură la concluzia asta, fără ca el să fie perceput drept băgăcios.

— Uite, ce zici de asta? O să-ți dau un test să vedem dacă ești liberală sau conservatoare. Apoi vei decide singură care partid este cel mai bun pentru tine. Batem palma?

Marseille se gândi la propunerea lui pentru o clipă și-i căzu cu tronc.

— S-a făcut.

— Bun, să vedem. Taxele sunt prea mici sau prea mari?

— Prea mari.

— Guvernul ar trebui să cheltuiască mai mult sau mai puțin pe educație, sănătate, mediu și alte necesități importante?

— Guvernul cheltuiește deja prea mult, spuse ea. Cred că ar trebui să-i lase pe oameni să păstreze mai mult din ce câștigă.

David continuă precaut, surprins de răspunsurile ei.

— Ar trebui ca guvernul să apere dreptul unei femei de a alege?

— Te referi la avort? Sub nicio formă! E un copil, David. Nu poți ucide un copil în pântecul mamei sale.

David înghiți în sec.

— Nu ești de acord? îl îmboldi ea.

— Păi…

— Oare guvernul n-ar trebui să apere viața, libertatea și să urmărească fericirea? continuă ea. Viața este mai presus de orice, pentru numele lui Dumnezeu. Viața e pe primul loc, apoi dreptul de a alege. Dacă le inversezi, rezultatul este haosul. Nu?

David era încurcat, dar hotărî să meargă mai departe.

— Ce spui de drepturile homosexualilor? întrebă el.

— Păi, n-ar trebui să ne purtăm cu răutate cu persoanele homosexuale, dar n-ar trebui să aibă drepturi speciale. La o adică, căsătoria este un lucru frumos, sacru, între un bărbat și o femeie, nu crezi?

David încuviință fără convingere.

— *Nu* crezi? insistă ea de data aceasta ceva mai ferm, aruncându-și alte câteva drajeuri de ciocolată în gură și zâmbind.

— Absolut, spuse el. Frumos, sacru – absolut.

Îi mai puse câteva întrebări legate de politica externă, apoi câteva despre politicile legate de comerț și imigranți. Când termină, preț de câteva minute încercă să proceseze ceea ce tocmai auzise.

— Ei bine? întrebă ea, radiind practic în razele incandescente ale soarelui ce pătrundea prin geam. Ce sunt?

David scutură din cap.

— În procent de 99,967 ești o conservatoare get-beget.

— Serios? spuse ea, părând fericită să audă verdictul. Și sunt republicană, nu?

David încuviință din cap, dar cu totul devastat. Îi plăcea fata aceasta. Dar era cu neputință să se îndrăgostească de o republicană, nu?

— Și tu ești republican, David?

La întrebarea aceasta, el scutură din cap, aproape imperceptibil.

Marseille fu cutremurată.

— Cum adică? Nu ești de acord cu mine în toate privințele acestea?

Discutaseră și aduseseră fiecare argumente – civilizat, dar cu patos – pe măsură ce după-amiaza se scurse pe nesimțite. Pentru cineva neinteresat de politică, avea păreri ferme, fără doar și poate! Înainte să-și dea seama, soarele apusese cu totul, iar ei își continuară disputa

la lumina lanternelor. David sugeră să lase puțin deoparte dezbaterea politică și să se întoarcă în tabără înainte ca tații să pornească în căutarea lor. Cam fără voia ei, Marseille încuviință.

— Poate că ar trebui să schimbăm subiectul, spuse David în timp ce își croiau drumul prin tufișuri înapoi la tabără.

— Poate. Ocoliră trunchiul unui copac căzut prin întuneric. Deci cum e cu tine? Ce visezi să faci într-o bună zi, în afară de varianta de a candida la președinție ca democrat îngust?

— Foarte nostim, spuse David. Se opri din mers o clipă. Chiar vrei să știi care este visul meu?

Ea încuviință din cap, așteptând.

— Visez – el ezită, iar ochii ei se făcură mari – să gust și eu câteva din bomboanele acelea de ciocolată cu mentă.

Marseille râse.

— Vise plăcute. Acestea sunt răsfățul meu special.

— Chiar n-o să-mi dai măcar una? spuse el. Nici măcar una singură?

— Poate că îți dau, dacă îmi spui care este cu adevărat visul tău.

El zâmbi.

— Bun, s-a făcut.

— Haide, spuse Marseille. Te-ascult.

— De fapt, n-am spus nimănui asta…

— E în regulă, spuse ea. Mie poți să-mi spui.

El inspiră adânc.

— Visul meu…

Ea se apropie de el.

— *Este*…?

El făcu din nou o pauză, lăsând suspansul să crească și mai mult.

— … să mă întorc în tabără nedevorat de un urs.

La acestea, porni în fugă spre tabără, râzând, cu Marseille în urma lui, strigând la el și încercând să-l prindă.

16

ORAȘUL SADR, IRAK

Najjar se întinse în pat și își închise ochii, dar nu putea dormi.

Mintea îi lucra febril în timp ce rememoră fiecare detaliu al răpirii și întâlnirile sale cu șoferul de taxi, iar mai târziu cu cerșetorul. Se gândi apoi la băiatul care-l scăpase din încăierare cu bătăușii aceia, pe când avea doar zece ani. Era aceasta chemarea lui Allah? se întrebă Najjar. Își trimisese oare îngerii să-l ocrotească, să-i vorbească? Oare chiar era el cel ales să-l cunoască și să-l slujească pe Cel Promis? Nu putea fi cu putință. Nu avea părinți, nici bani, nici clerici religioși în familie, nici putere politică, nici prieteni influenți, niciun motiv oarecare pentru a atrage atenția lui Mahdi, pacea fie cu el. Cu toate acestea, putea oare nega acest bizar lanț de evenimente?

Nu îndrăznea să le pună vreo întrebare unchiului sau mătușii lui în acest sens. Nu se putea confesa nimănui din cei pe care-i cunoștea. Aveau să creadă toți că-și pierduse mințile. Și poate că așa și era. Sau poate că nu. Poate că Khomeini chiar nu fusese cel pe care-l aștepta întreaga lume islamică, ci mai degrabă un simplu înainte-mergător. Poate că sfârșitul zilelor chiar se apropia. Poate că mesia avea să vină până la urmă – și încă foarte curând.

Odată cu soarele ce începu să se ițească la răsărit, un Najjar ostenit se strecură afară din așternut, își deschise cu grijă ușa dormitorului,

verifică pe coridor dacă era vreo mișcare prin casă, apoi se strecură cu grijă până în sufragerie, sperând să nu trezească pe nimeni. Pe raftul de lângă televizor, se aflau o mână de cărți – Coranul familiei și o serie de manuale de istorie șiită și de teologie. Unchiul său, un om religios și devotat, își dorise să fie mullah înainte să renunțe la studii pentru a intra în afacerea familiei. Dar până în ziua de azi, ori de câte ori avea niște bani, cumpăra încă una din cărțile religioase care îi plăcea să le studieze, și Najjar îl iubea pentru asta.

O carte anume aflată pe cel mai înalt raft era scrisă de un iranian, dr. Alireza Birjandi, unul din cei mai renumiți învățați șiiți din lume, expert în escatologie șiită sau în teologia vremurilor de pe urmă. Cartea sa, *Imamii istoriei și venirea lui Mesia,* era o lucrare faimoasă, categoric o carte definitorie pe acest subiect. Relata povestiri, legende sau controverse legate de toți cei doisprezece imami, însă povestirile legate de ultimul dintre ei – al doisprezecelea imam – întotdeauna reușiseră să-l intrige cel mai mult pe Najjar.

Al doisprezecelea imam, explica dr. Birjandi, nu era un personaj mitic sau o ființă fictivă. Ci era o persoană reală, în carne și oase, care trăise în secolul nouă, și avea să se ridice din nou într-o bună zi pentru a schimba cursul istoriei. Născut în Samarra, Irak, în anul 868 sau prin preajma acestui an, numele lui era Muhammad Ibn Hasan Ibn Ali. La fel ca cei unsprezece lideri musulmani șiiți dinaintea lui, Muhammad a fost descendent direct al fondatorului Islamului și se credea a fi fost ales divin pentru a fi călăuzitorul spiritual și autoritatea umană supremă a poporului musulman.

Dar înainte să ajungă la vârsta maturității, când putea învăța și sfătui lumea musulmană, cum se credea că îi era soarta, al doisprezecelea imam dispăruse din societatea umană. Unii spuneau că avea patru ani când se întâmplase. Alți – cinci sau șase. Unii credeau că ar fi căzut într-o fântână din Samarra, cu toate că trupul nu i-a fost găsit niciodată. Alții credeau că mama lui l-a ascuns într-o fântână, pentru a-i împiedica pe liderii nelegiuiți din acea vreme să-l găsească, să-l prindă și să-l ucidă – și că micuțul Muhammad a devenit apoi practic invizibil. De aceea unii l-au numit „Imamul Ascuns", crezând că Ali nu ar fi murit, ci ar fi ascuns de ochii oamenilor, până la sfârșitul zilelor, când Allah avea să-l reveleze din nou lumii.

Najjar întoarse cu grijă paginile cărții atât de uzate. Când găsi pagina pe care o căuta, pulsul i se acceleră.

„Mahdi se va întoarce atunci când ultimele pagini ale istoriei se vor scrie cu sânge și foc, citi el pe nerăsuflate. Va fi o zi de haos, măcel și confuzie, un timp când musulmanii trebuie să aibă credință și curaj ca niciodată până atunci. Unii spun că toți necredincioșii – mai ales creștinii și evreii – trebuie să se convertească sau să fie distruși înainte ca el să fie revelat și să instaureze un regim caracterizat de virtute, dreptate și pace. Alții spun că musulmanii trebuie să pregătească condițiile pentru distrugerea creștinilor și a evreilor, dar că această lucrare o va săvârși propriu-zis Mahdi însuși. Dar să știți, voi cei credincioși: când va veni, Cel Promis îl va aduce pe Isus cu sine, ca secund al său. Isus îi va comanda pe toți cei necredincioși care nu vor fi murit să se plece înaintea lui Mahdi, în caz contrar, vor muri."

Najjar era atât de mișcat, încât abia dacă mai putea respira.

„Scrierile străvechi nu ne spun exact cum și când va veni el, continuă să citească Najjar. Unii cred că va apărea mai întâi la Mecca și va cuceri toate tărâmurile imperiilor persane și babiloniene, apoi își va stabili cartierul general al califatului său mondial în orașul mesopotamian Kufa. Alții credeau că va ieși din fântâna de la moscheea Jamkaran din Iran și apoi va călători spre Mecca prin Mesopotamia. Unii spun că va cuceri Ierusalimul înainte de a-și întemeia califatul. Alții cred că Ierusalimul trebuie cucerit ca o condiție *sine qua non* a revenirii sale. Cu toate acestea, deși multe ne sunt necunoscute, scrierile străvechi ne spun un lucru foarte limpede: fiecare musulman trebuie să fie pregătit pentru întoarcerea lui, pentru că el va veni cu mare putere și glorie și cu judecata teribilă a iadului pentru toți cei care sunt nesupuși sau care îi stau în cale.

Najjar închise cartea și se cutremură. Îl urmărise pe Cel Promise cu devotament în primii câțiva ani după ce-l întâlnise pe băiatul acela, pe când avusese zece ani. Dar, de-a lungul timpului, se lăsase să plutească în derivă, departe de învățăturile Coranului și de responsabilitatea de a fi gata. Acum se întreba: Dacă Cel Promis va veni cu adevărat curând? Va fi aruncat în iad? Avea să sufere pentru totdeauna, iar peste creștet aveau să-i toarne apă clocotită până i se topea carnea pe oase? Trebuia să-și schimbe modul de viață. Trebuia să se supună.

Trebuia să muncească – să se străduiască din răsputeri – să recâștige aprobarea lui Allah.

Întâlnirea sa cu cerșetorul, concluzionă Najjar, fusese un semn dătător de speranță. Allah nu-și încheiase încă socotelile cu el. Poate că mai avea timp pentru a deveni un om bun și drept și să câștige grația veșnică a lui Allah.

Dar cum?

17

LACUL DE ACUMULARE GOUIN, QUEBEC, CANADA

Era luni dimineața, și nu le mai rămăsese decât o singură zi.

Aroma îmbătătoare de cafea tare, neagră, și bacon gros canadian îl trezi pe David din somn. Își puse ochelarii, ieși din cabana lui în dimineața răcoroasă de toamnă și inhală mireasma fumului ce ajungea până la el. Privi prin jurul taberei și nu văzu pe nimeni, în afară de Marseille. Purta niște jeanși și un jerseu gri cu niște litere roz ce formau cuvintele *Jersey Girl*. Stătea la foc, pregătind o papară de ouă.

— Ți-e foame? îl întrebă ea.

— Sunt lihnit, spuse el. Unde sunt toți?

— La Biserica numărul unu a peștilor *walleye*.

— Au și ieșit deja la pescuit?

— E aproape zece.

Lui David nu-i venea să creadă. Își șterse murdăria de pe cadranul ceasului său de mână. Fata avea dreptate. Probabil că fusese mai obosit decât își dăduse seama. Ziua de dinainte, David o petrecuse alături de tatăl său, de data aceasta suind împreună cu el pe un râu pe care-l descoperiseră împreună și găsiseră un lac plin cu știucă. Prinseseră mult mai mult pește decât ar fi putut mânca, aruncaseră cea mai mare parte din ei înapoi în apă, iar restul îl prăjiseră la foc pentru cină.

— Cum de nu te-ai dus și tu la pescuit? întrebă David.

Marseille râse.

— Am avut nevoie de somnul meu de frumusețe.

David se îndoia de spusele ei, dar nu zise nimic, în timp ce ea-i punea din ouăle puțin cam moi și baconul ars pe o farfurie rece din tinichea.

— Sper să-ți placă, spuse ea, și se întoarse la foc pentru a-i turna niște cafea.

David înghiți repede mâncarea și sorbi o cană cu cafea atât de amară că avu nevoie de patru cubulețe de zahăr la ea. Evident, gătitul nu era unul din punctele forte ale lui Marseille. Când ea sugeră să se întoarcă pe jos până la cabana în formă de A pe care și-o însușiseră, David fu imediat de acord. Lăsă bucuros cana din mână, o ajută să stingă focul și o conduse prin pădure.

— Tata spune că mama ta e cea mai bună bucătăreasă din lume, spuse Marseille când o luară din loc.

— Serios? spuse David sincer surprins.

— Se pare că mama ta știe să facă o tocană specială persană care este cerească, continuă Marseille. Mama a încercat s-o facă de nu știu câte ori. E oribilă.

— O, nu poate fi atât de rea, spuse David.

— Nu mă înțelege greșit, spuse Marseille. E o mamă fantastică. Cea mai bună mamă. Și e genială. Visul meu este să devin cel puțin aproape la fel de inteligentă ca ea și să am măcar o parte din succesul ei. Însă gătitul nu este tocmai unul din darurile ei. Haide să spunem că mâncăm destul de des în oraș.

— Nu mai spune? zise David, înăbușindu-și un zâmbet. *Așchia nu sare departe de trunchi.* Și ce mai spun părinții tăi despre părinții mei?

Marseille ridică din umeri.

— Ce vrei să spui?

— Păi, au trecut prin destule greutăți împreună, spuse David. Trebuie să-ți fi spus ceva povești interesante – poate unele pe care să le pot folosi și eu, știi, să-i santajez pe ai mei când vreau ceva de la ei.

David se aștepta s-o facă să râdă. Însă Marseille deveni dintr-odată foarte tăcută. Zâmbetul i se stinse.

— Nu știu ce să spun.

— Cum adică? Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

David era derutat.

— Ce s-a întâmplat? Mi-a scăpat oare ceva?

— Serios, nu-i nimic.

— Marseille, îmi dau seama că te-am ofensat cu ceva. Dar nu știu cu ce.

Urmă o pauză lungă, neconfortabilă, apoi ea spuse:

— Doar că… părinții mei nu vorbesc despre timpul lor în Iran… *niciodată.*

— De ce nu? o întrebă David când trecură peste o coamă și zăriră cabana cea veche.

— Nu știu.

— Ei bine, trebuie să te fi gândit tu la ceva.

— Poate că e prea dureros.

— Nu înțeleg. Ce a fost așa dureros? Au stat acolo doar câteva luni, și au fost eroi.

— Ei nu privesc lucrurile în felul acesta.

— De ce nu?

— Ar trebui să-i întrebi pe ei, David. Nu știu.

— Nu te cred, spuse David.

— Vrei să spui că mint?

— Nu, doar că… David nu-și termină propoziția. N-avea niciun rost.

Tăcură amândoi tot restul drumului până la cabană și își deschiseră șezlongurile unul lângă celălalt.

— Tu știi povestea? îl întrebă Marseille în cele din urmă.

— Ce poveste?

— Păi, despre cum au scăpat părinții noștri de acolo.

— Din Iran?

— Da.

— Sigur că da – tu n-o știi? întrebă David.

Marseille scutură din cap, apoi se întoarse și-l privi în ochi.

— Am încetat să-i mai întreb, îi explică ea. I-am întrebat ani de zile, dar întotdeauna au schimbat subiectul. Urmă o nouă pauză prelungă, apoi spuse: Nu e drept. E și parte a vieții mele, nu doar a lor. E parte a ceea ce suntem noi, ca familie. Nu am și eu dreptul să știu?

David fu impresionat de dorința ei de a înțelege puzzle-ul trecutului familiei ei. În același timp, se simți cu totul inconfortabil. Nu-și putea închipui de ce familia Harper nu erau mândri de ceea ce făcuseră. Povestea lor era una uimitoare. Cu siguranță merita să o împărtășească cu singurul lor copil. Dar dacă – din cine știe ce motiv – nu voiau să-i spună ce se întâmplase, cine-i dădea lui dreptul să-i spună?

O privi în ochi, și descoperi în ei o durere pe care nu o văzuse până atunci.

— Asta ar trebui s-o lămurești cu părinții tăi.

Ea-l luă de mână și-l trase spre ea, spre marginea scaunului ei.

— Nu pot vorbi cu ei, spuse ea. Nu despre asta. Nu despre Iran.

— De ce nu?

— Nu știu. Pur și simplu, nu pot. Apoi îi spuse în șoaptă: Te rog, David, spune-mi toată povestea.

El nu spuse nimic, dar se simți ciudat și cuprins de fiori să fie atât de aproape de ea.

— Te rog, îi spuse ea din nou în șoaptă. Ar însemna cu adevărat foarte mult pentru mine.

David înghiți în sec. Nu putea fi singur aici cu ea chiar în acel moment. Un vulcan de senzații erupea în voie prin făptura lui. Avea nevoie de distanță – o plimbare, o repriză de înot, o schimbare de ritm și context.

— Nu pot, Marseille, spuse el. Îmi doresc să fi putut. Dar nu e partea mea.

Urmă o tăcere prelungă, dureroasă.

— Bine, spuse ea, îi dădu drumul și privi în altă parte. Nu contează.

— Marseille, îmi pare rău. Nu vreau să te rănesc; doar că…

— Lasă. Nu-i mare lucru.

El se întinse din nou după mâna ei, dar ea și-o trase de la el. El spera cu disperare ca atmosfera dintre ei să devină cum fusese înainte. Dar asta nu se întâmplă.

18

Tot restul zilei de luni Marseille rămase distantă și reținută.

Își petrecu cea mai mare parte din timp singură, în timp ce David își făcu de lucru împreună cu tatăl său.

În seara aceea, odată cu coborârea soarelui peste apa sticloasă, David își ridică privirea dintr-o carte și-l văzu pe Mike Calveto, unul din prietenii lui Saeed, îndreptându-se spre Marseille, care stătea singură pe mal. David nu auzi ce-i spuse Mike, dar îl văzu cum o prinse din spate și o sărută pe ureche. Ce făcea? Înnebunise? Marseille se arătă șocată și puțin speriată. David sări imediat în picioare, fugind la ea. Mike se simți stânjenit de situație, dar încercă să facă o glumă. Nimeni nu mai observă acel incident, și niciunul din ei nu dorea ca lucrurile să degenereze prin implicarea părinților lor. Dar când Mike plecă în cele din urmă la treaba lui, Marseille îl rugă pe David să rămână cu ea.

— Nu mai ești supărată pe mine? o întrebă David.

— Sunt supărată pe tine și-acum, dar nu am de ales, răspunse ea. Cel puțin tu încerci să te porți ca un gentleman.

Când își dădură seama că erau singuri, ea-și strecură brațul pe după al lui și porniră să se plimbe. Atingerea ei îl înnebunea.

— Are intenții bune, bâigui David.

— Ba nu, nu are, spuse Marseille.

David se gândi la cuvintele ei, apoi încuviință.

— Da, cred că ai dreptate. De fapt nu are.

În sfârșit, prăpastia dintre ei părea să se fi spulberat.

Se duseră până la capătul docului, își aninară picioarele peste marginea acestuia, deasupra apei, și povestiră până după apusul soarelui.

Era aproape întuneric când îl auziră pe tatăl lui Marseille chemându-i la cină. Cam fără tragere de inimă se ridicară și porniră înapoi spre tabără. Brusc, Marseille se aplecă spre el și-l sărută. Nu dură decât o clipă, dar era primul sărut pentru David, și pentru tot restul serii îi simți buzele moi pe-ale sale și căldura trupului ei cuibărit lângă al lui.

★★★★★

— *Scularea și pe cai, frate.*

David auzi vocea plăcută a tatălui său și simți mâinile tatălui său scuturându-l ușor spre a-l trezi. Dar era devreme. Mult prea devreme – și era încă întuneric și frig. O privire aruncată rapid la ceasul său îi spuse lui David că abia dacă se crăpase de șase în zori. Se răsuci în sacul lui de dormit și-și trase perna peste cap.

— Lasă-mă să dorm, mormăi el.

— Îmi pare rău, tinere, răspunse tatăl său, dar trebuie să ne strângem bagajele, să ridicăm ancora și să fim gata înainte să ajungă avioanele aici.

Două ore mai târziu, erau gata.

Cabanele fuseseră măturate. Vasele fuseseră spălate. Sacii de dormit fuseseră rulați. Focul fusese acoperit cu nisip. Erau cu toții pe docuri, cu rucsacurile pregătite, așteptând hidroavioanele. Nu prea-și spuneau multe. Majoritatea erau prea adormiți pentru asta. Dar când erau siguri că nu-i vede nimeni, David și Marseille schimbau câte o privire și-și zâmbeau, savurând seara precedentă pe care o petrecuseră împreună aici.

Cu toate acestea, o tristețe începea să-i năpădească sufletul lui David. Se născu din realizarea subită că timpul pe care-l petrecuseră împreună în ultimele patru zile urma să se stingă precum ceața, odată

cu ridicarea soarelui pe cer. El trăia în Syracuse. Ea în Spring Lake, un orășel pe Jersey Shore, la sute de kilometri depărtare. Niciunul din ei nu avea permis de conducere. Și atunci, cum s-ar fi putut întâlni? David își dădu seama că acestea erau probabil ultimele lor minute împreună pentru o bună bucată de vreme.

Aerul dimineții încremenit și răcoros era cufundat în liniște. Prea multă liniște. Avioanele ar fi trebuit să fie deja aici până acum. David se uită din nou la ceas – 10:15. Nu-i venea să creadă cât de repede trecea timpul. Iar asta nu era bine. Trenul lor pleca din Clova la 11:20. Dar unde erau hidroavioanele?

Tații lor începeau să-și piardă răbdarea. Se auzi un freamăt peste tabără pe măsură ce comentariile la adresa lui Larry McKenzie și tovarășii săi piloți se întețeau. Tatăl lui David, își aminti el, urma să conducă o intervenție pe cord deschis a doua zi, dimineața. Dar dacă pierdeau trenul spre Montreal, nu vor reuși cu niciun chip să prindă avionul spre Philadelphia sau legătura spre Syracuse.

În cele din urmă, unul dintre bărbați puse întrebarea pe care și-o puneau cu toții în sinea lor.

— Deci dacă pierdem trenul, la ce oră pleacă următorul?

— Nu știu, mărturisi celălalt părinte. Facem asta de cât, de șase ani, și până acum n-am pierdut niciodată trenul.

Toate privirile se întoarseră la dr. Shirazi.

— Sunt sigur că totul va fi bine, stărui el.

— Absolut, sări și Charlie Harper.

— Dar dacă nu? întrebă unul dintre ceilalți tați. Dacă McKenzie nu apare în următoarele două minute? Ce facem atunci?

— Sunt convins că vor apărea dintr-o clipă într-alta, insistă dr. Shirazi, în timp ce David se străduia să zărească vreun semn al aparatelor de Havilland la orizont. Dar nu se vedea nimic în zare.

David îi spuse tatălui său în șoaptă:

— Tată, când *avem* trenul următor?

Tatăl său nu spuse nimic. Trecură câteva minute. David se întrebă dacă tatăl său îl auzise, dar când îl văzu contractându-și mușchii maxilari știu că fusese auzit.

Atunci tatăl său îi răspunse la rândul său în șoaptă:

— Joi.

19

— *Joi?*

David nu ar fi vrut să o spună atât de tare – de fapt n-ar fi vrut s-o spună deloc. Fusese o reacție involuntară, iar fulgerul de mânie din ochii tatălui său nu-l ajută cu nimic.

— Spune-mi că nu glumește, insistă unul dintre tați.

— Mă tem că nu, spuse dr. Shirazi.

— Joi? sări și un altul, înjurând. Cum se poate? Mă așteaptă pacienții. Nu pot rămâne aici până joi!

Panica și furia alcătuiau un cocktail instabil, iar bărbații aceștia păreau să-l fi sorbit până la fund. Toți adulții se adunară în jurul dr. Shirazi, toți explicându-și supărați programul extrem de important și organizat – de parcă el ar fi putut face ceva în această privință. David se retrase deoparte de grup. Îi părea foarte rău pentru tatăl lui. Nu era el de vină. Ci McKenzie.

Unde erau piloții? Cum puteau să-i lase pe toți pur și simplu baltă aici? Avuseseră oare probleme cu motoarele? De ce nu trimiseseră atunci alte aparate? Și ce-ar fi trebuit să facă ei mai precis? Nu aveau semnal la telefoanele mobile, nu aveau stații de emisie-recepție, nici telefon prin satelit. Nu aveau nicio posibilitate de a lua în vreun fel legătura cu lumea civilizată.

Majoritatea dintre bărbați – cu excepția lui Charlie Harper –

amenințau deja să-l dea în judecată McKenzie Air Expeditions și să-i scarmene de bani până la ultimul lor cent canadian.

— Vom pune mâna pe compania lor! se jură unul dintre ei.

Dar toate amenințările lor nu schimbau cu nimic situația. Pe măsură ce treceau orele, hidroavioanele continuau să rămână nevăzute. Pe la ora două la amiază nu doar că erau cu toții nervoși, dar li se făcuse și foame pe deasupra. Se săturaseră de pește până peste cap, și nu prea mai aveau altceva de mâncare. Ciuguliră câteva batoane de ciocolată rămase și câteva pungi de *gorp** pe care nu le goliseră până atunci și încercară să facă planuri cu ce aveau de făcut. Oare să rămână pe loc, continuând să aștepte, sau să-și desfacă bagajele și să-și ridice iarăși tabăra?

Pentru restul zilei rămaseră toți împreună, jucând cărți, citind romane sau încercând să doarmă pentru a-și uita grijile. Dar, odată cu apusul soarelui, când și temperaturile începură să scadă, tot nu se zărea nici urmă de hidroavioane. Atunci realizară că nu aveau de ales. Bărbații și băieții mai mari despachetară din nou bagajele, iar David și Marseille fură trimiși pentru a aduna lemne de foc.

— Ce crezi că se va întâmpla, David? întrebă Marseille în timp ce se îndreptau spre pădure.

— Totul va fi bine, o asigură David. Bătrânul McKenzie va veni după noi.

— Dar dacă nu vine?

— O să vină.

— Atunci cum de n-a venit până acum?

David se opri, se întoarse spre ea și o luă de mâini.

— Am plătit o mulțime de bani pentru excursia asta. McKenzie are tot interesul să ne facă fericiți. Cu siguranță nu e vorba decât de vreo problemă mecanică sau ceva de genul acesta. Dar va veni.

— Ești sigur? îl întrebă ea.

— Pe onoarea mea.

Deasupra lor auziră bubuitul tunetelor. Prinzând curaj¨, știindu-se singuri, David veni mai aproape de Marseille și îi cuprinse cu brațele silueta delicată. Ea veni mai aproape și se ținu strâns de el. Brusc,

---

* Amestec de cereale, snacksuri, drajeuri, biscuiți, alune – n.trad.

începură să se sărute din nou și, pentru acele câteva clipe, toate celelalte gânduri li se spulberară. În ciuda răcorii de afară, el simți cum îl cuprinde căldura. Se întrebă dacă și ea-i putea auzi inima bătându-i cu putere în piept. Și atunci începu să toarne cu găleata.

★★★★★

Trecu și ziua de miercuri, și nici urmă de avioane.

Ploaia nu conteni. Jocurile de cărți din cabanele umede începeau să-i plictisească. Între timp, se făcuse joi. Afară era tot mai cenușiu și se făcea tot mai frig, și tot nici urmă de avioane. Pentru cei mai mulți dintre ei, supărarea se preschimbase în teamă. Erau pierduți în mijlocul sălbăticiei. Proviziile erau pe terminate. Adulții discutară dacă să folosească bărcile de pescuit pentru a încerca să găsească ajutoare, dar adevărul era că se aflau la sute de mile de cea mai apropiată așezare omenească. N-aveau hărți. Și nici busolă. Abia dacă mai aveau ceva combustibil, și gândul că avea să li se termine cine știe unde pe lacul acela de acumulare îi făcu în cele din urmă să renunțe.

Toți erau cu nervii încordați, iar David își dădea seama că tatăl său se simțea tot mai rău cu fiecare oră. Cum de se înșelaseră atât de rău cu privire la capacitatea lui McKenzie de a-și îndeplini obligațiile? Ce l-ar fi putut împiedica de fapt? În șase ani, niciodată nu se întâmplase ceva de genul acesta. Cu siguranță soțiile și secretarele lor sunau deja la birourile acestuia din Clova sau la poliție, sau oriunde. Să-i trimită în munți, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar pentru David și Marseille, zilele acestea erau un dar. Își aduseseră păturile, muzica și cărțile în cabana în formă de A și uitaseră de restul lumii. Discutau vrute și nevrute, uimiți de faptul că parcă nu se mai săturau povestind.

— Crezi în Dumnezeu? întrebă Marseille la un moment dat.

— Nu știu, spuse el. Nimeni nu-l mai întrebase una ca asta vreodată.

— Nu ești musulman? îl întrebă ea.

— Ba da, cred că da.

— Crezi că da?

— Bine, da, sunt musulman – sunt șiit, de fapt.

— Ce ești?

— Un fel de musulman, explică el. Genul celor din Iran.

— Deci crezi în Dumnezeu, stabili ea.

— Nu știu ce cred, recunoscu David.

— De ce nu?

— Pentru că tata este ateu, explică el, și mama e agnostică.

— Păi nu sunt și ei musulmani?

— Teoretic, spuse David. Dar după toate câte au văzut în timpul Revoluției, au decis că Islamul nu poate fi adevărat.

— De ce nu?

— Nu știu cum să creadă într-un dumnezeu care să poruncească oamenilor să ucidă, să mutileze și să tortureze atât de mulți oameni nevinovați.

Câteva minute prelungi Marseille nu spuse nimic. Apoi întrebă:

— Dar despre Isus ce crezi?

David ridică din umeri.

— Cred că a existat. Musulmanii spun că a fost profet. Dar nu știu.

— Crezi că dacă ne rugăm, Dumnezeu ne va răspunde și ne va scoate de aici?

El ridică din umeri și spuse că nu știa, dar de fapt nu credea.

— N-ar strica totuși, nu? întrebă ea.

— Să ne rugăm? întrebă el.

— Da.

— Probabil că nu, spuse el nesigur.

Dar ea nu se rugă. În schimb, se întinse pe pat și rămase privind afară pe geam. După câteva minute, dormea deja. David o acoperi cu o pătură pentru a-i ține de cald. Se întinse lângă ea și adormi la rândul său.

Câteva ceasuri mai târziu, David se trezi. Marseille se întoarse și îl privi. În ochii ei era o hotărâre neclintită când îl privi, iar dorința ei irezistibilă.

— David, trebuie să-mi spui povestea părinților noștri, îi spuse ea în șoaptă. Te rog. Nu spune nu.

Iar acum el n-o putu refuza.

Așa că îi explică cu toate detaliile fermecătoare felul în care mama lui Marseille se împotrivise la cel puțin trei planuri pe care le alcătuiseră CIA și Departamentul de Stat, strategii care – după părerea ei – mergeau de la imposibil la suicidal. Apoi îi explică modul în care tatăl lui Marseille concepuse planul care fusese în final acceptat și implementat. Familia Harper, familia Shirazi și ceilalți funcționari externi puteau primi pașapoarte canadiene false. Oricum, pentru aceasta era nevoie de un decret secret al parlamentului din Ottawa, pentru că folosirea de pașapoarte false în scopul spionajului era interzis în mod explicit de legea canadiană. De asemenea, aveau să primească documente false care să-i identifice drept producători de film din Toronto care lucrau la un lung metraj cu buget serios numit *Argo*, amplasat în Orientul Mijlociu, în legătură cu un important studio de filme de la Hollywood. Povestea lor de acoperire era aceea că se aflau în Iran pentru a stabili locațiile de filmare. CIA urma să le furnizeze o companie de fațadă de la Los Angeles, numită Studio Six, dotată cu birouri complet funcționale, linii telefonice funcționale și anunțuri în publicațiile comerciale care să anunțe preselecțiile de casting și alte elemente ale etapei de preproducție. Americanii și familia Shirazi urmau apoi să își dezvolte și să-și pună la punct toate detaliile poveștii lor de acoperire, să și le imprime în memorie și să le repete iar și iar. În cele din urmă, CIA urma să trimită un agent, pe nume Jack Zalinsky, care să conducă întreaga echipă la aeroport și să încerce să-i treacă prin vamă fără a fi prinși – și spânzurați.

— Vrei să spui că asta a fost ideea tatei? întrebă Marseille când își încheie David povestea.

— De fapt, și mama ta l-a ajutat puțin, îi răspunse David.

— Asta n-are nicio logică, protestă ea. Cum ar putea ști părinții mei…?

Vocea i se stinse. Vântul vuia printre pini. Din nou, nori grei și negri se adunau peste capetele lor. Un alt front atmosferic aducător de furtună se pregătea și se făcuse mai frig. David se uită la ceas. Trebuiau să se întoarcă în tabără înainte ca ceilalți să înceapă să-și facă griji pentru ei.

Marseille însă îl îndemnă să nu plece.

— Doar câteva minute, spuse ea luându-i mâna și strângându-i-o ușor. Vreau să știu și restul.

— Marseille, se face târziu.

— O să am grijă să nu-ți pară rău, zâmbi ea.

— Cum?

Ea se întinse la rucsacul ei și scoase o cutie cu bomboane de ciocolată mentolate.

— Nu pot să cred că ți-au mai rămas, spuse David.

— Asta e ultima.

— Și chiar ai de gând s-o împarți cu mine?

— Numai dacă termini de povestit.

David își simți stomacul chiorăind. Era o ofertă pe care n-o putea refuza, așa că se puse să-i povestească.

— Bun, să vedem, spuse el, odată ce una din bomboanele mentolate începură să i se topească pe limbă. Ziua X a fost fixată pentru 28 ianuarie 1980. Erau alegeri locale. Oamenii Ayatollahului Khomeini încercau să păstreze ordinea. Poliția secretă era ocupată până peste cap cu uciderea dizidenților și a opoziției, așa că acest tip Zalinsky credea că aceasta putea reprezenta fereastra unde poliția să fie ceva mai puțin vigilentă. Era o mare îndrăzneală, dar era tot ce puteau face. Așa că Zalinsky a dus întreaga echipă la aeroportul principal din Teheran. Au trecut de controlul pașapoartelor, iar părinții mei erau absolut îngroziți. Părinții tăi erau relaxați, dar părinții mei – nici pe departe. La urma urmei, nu prea arătau ei a canadieni și nici nu au fost prea convinși că planul părinților tăi ar putea funcționa. Dar tatăl tău și domnul Zalinsky au tot insistat că dacă biletele și pașapoartele spuneau că erau canadieni, atunci vameșii de la aeroport trebuiau să accepte că era așa. Și așa a și fost.

— Asta e uimitor, spuse Marseille.

— Așa că înainte ca adepții lui Khomeini să afle ce se petrecea, părinții tăi, ai mei și alții își ocupau locurile la bordul zborului 363 al companiei Swissair, cu destinația Toronto, via Geneva. De îndată ce au ieșit din spațiul aerian iranian, domnul Zalinsky a comandat șampanie pentru întreaga echipă.

— Dar părinții mei nu beau, spuse Marseille.

— Păi nici ai mei! sări și David. Dar crede-mă, în ziua aceea au

băut. Și din câte am auzit eu, au topit două sticle, în timp ce domnul Zalinsky toasta și i-a întrebat ce aveau să facă cu nou-câștigata lor libertate.

— Și? a insistat Marseille, sorbindu-i fiecare vorbă. Ce au spus?

— Ei bine, spuse David, părinții tăi au spus că aveau să mai lucreze câțiva ani pentru Departamentul de Stat, că aveau să se mute la New Jersey și să-și cumpere o căsuță pe malul oceanului. Tatăl tău a spus că își dorea să predea. Mama ta a spus că ar dori să lucreze în oraș și să câștige o căruță de bani. Și exact asta au făcut, nu?

Marseille încuviință din cap, cu ochii umezi.

— Și ce și-au dorit părinții tăi?

— Ei au avut o singură întrebare, spuse David.

— Ce anume?

— Dacă atunci când vor ajunge în America vor fi lăsați cu adevărat să intre în țară?

Și chiar în clipa când spuse aceste cuvinte, porni alarma de la ceasul lui David.

— E ora cinei, spuse el, oprind alarma. Chiar trebuie să pornim înapoi.

Dar lui Marseille nu-i era foame de cină. Îi strânse mâna și-l trase mai aproape. Îl privi în ochi cu recunoștință și multă dorință, la care el răspunse cu aceeași intensitate. Ea-l sărută cu o pasiune ce întrecea orice imaginație de-a lui. Îl săruta pe gât și pe buze și nu se mai oprea. Îl ținea tot mai strâns și respira greu, iar David simți cum începe să-și piardă controlul. Știa că ceea ce făceau era greșit, dar nu se putea opri. Nici nu-și dorea să se oprească.

Se simțea îmbătat de prezența și atingerile ei, iar pământul începu să se învârtă cu el. Ignorând toate reținerile sale, toate temerile sale și tot ce fusese crescut să creadă, tot mai docil, tot mai dornic o lăsă pe Marseille să-l poarte dintr-o lume într-alta, savurând absolut fiecare clipă din acea călătorie.

20

Se iveau zorile zilei de vineri.

David se trezi în cabina sa, singur-singurel. Tatăl și frații lui nu erau nicăieri de găsit, dar el nu se simți deranjat de asta. Visase frânturi din seara precedentă pe care o petrecuse cu Marseille, visând la direcția în care aveau să se îndrepte toate acestea. Dar dintr-odată auzi sunetul unui hidroavion zburând pe deasupra lacului.

David sări din sacul său de dormit, își trase un pulovăr pe el și ieși în aerul geros al dimineții. Absolut toți, din câte se părea – inclusiv Marseille – erau deja treji și pe docuri în timp ce Bătrânul McKenzie ateriză cel dintâi cu de Havilland-ul său, urmat de ceilalți. David fugi să-i întâlnească, temându-se puțin de faptul că bărbații i-ar fi putut linșa pe piloți când în sfârșit se înduraseră să vină după ei.

Dar înainte ca vreunul din ei să apuce să scoată vreo vorbă, McKenzie coborî din carlinga sa și își ceru mii de scuze, promițând să le returneze toți banii de îndată ce se întorceau la Clova. Și funcționă. Bărbații erau recunoscători și surprinzător de grabnici la iertare. Ceea ce-și doreau de fapt să afle era ce se întâmplase și motivul din care McKenzie și ceilalți nu-și făcuseră apariția în dimineața zilei de marți, după cum plănuiseră. Dar niciunul din ei nu fu pregătit să audă răspunsul pe care li-l oferi McKenzie.

— Credeți-mă, domnilor, am fost toți pregătiți și gata să venim

după voi, dar de dimineața am primit înștiințarea că guvernul canadian a emis ordin de interdicție al oricărui zbor să intre sau să iasă din țară. Și nu doar în Canada s-a întâmplat asta. Toate zborurile comerciale și civile din întreaga America de Nord au fost suspendate. Nimeni n-a avut permisiunea să decoleze, și toți cei care erau deja în aer au primit ordin să aterizeze imediat.

— De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă tatăl lui David.

— Un grup de teroriști au deturnat patru aparate jetline comerciale – două de la aeroportul Logan din Boston, unul din aeroportul International din Newark și unul din aeroportul Dulles din Washington, le explică McKenzie.

David rămase cu gura căscată.

— Două dintre avioane au lovit World Trade Center, continuă McKenzie. Un altul a zburat direct în Pentagon. Cel de-al patrulea a căzut pe un câmp din Pennsylvania. Toți pasagerii avioanelor au murit. Nimeni nu știa dacă mai erau și alți teroriști pe alte avioane, așa că întregul sistem de transport aerian a fost pur și simplu blocat. Credeți-mă, am vrut să venim după voi. Dar Air Force ne-a amenințat că vor porni focul împotriva oricărui avion neautorizat de pe cer. Singurele avioane din aer erau aparatele F-15 și F-16, toate înarmate cu rachete air-to-air și gata de atac. N-am mai văzut niciodată ceva de felul acesta. Dar din nou, îmi cer scuze de ce a trebuit să îndurați. Dacă am fi avut vreo posibilitate să ajungem la voi – sau să vă trimitem vorbă – vă rog să mă credeți că am fi făcut-o.

Se așternu o liniște mormântală. Apoi lucrurile se înrăutățiră serios.

— A fost rănit cineva din turnuri? întrebă Marseille.

David observă că fața ei era pământie, iar mâinile îi tremurau.

— Mă tem că turnurile nu mai există, domnișoară, îi răspunse McKenzie.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Turnurile s-au prăbușit imediat după ce-au fost lovite de avioane.

— Amândouă?

— Mă tem că da, spuse McKenzie.

— A fost rănit cineva?

— Glumești? făcu McKenzie. Până acum au fost declarați aproape trei mii de morți, dar s-ar putea să fie chiar mai mulți.

— Trei mii? întrebă tatăl lui David.

McKenzie încuviință din cap.

— În mijlocul Manhattanului, în locul unde se înălțau cândva cele două turnuri, acum a apărut un crater uriaș. Este un fum gros peste tot, cât vezi cu doi ochi. Toată treaba asta n-a durat două ceasuri, și *fșșșiu*, nevăzute s-au făcut, amândouă.

Marseille se prăbuși și începu să plângă în hohote. David se uită la domnul Harper, așteptându-se ca el să o consoleze. Dar tatăl lui Marseille stătea pur și simplu în picioare, și tot sângele părea să i se fi scurs din față.

Speriat și confuz, David îngenunche cu grijă lângă Marseille și își puse delicat brațul pe după umerii ei.

— E în regulă, Marseille. Ești în siguranță. Toți suntem în siguranță, nu? Serios, totul va fi în regulă.

Dar Marseille nu-i răspunse. Nu putea vorbi. Nici tatăl ei nu putea. Încercau, dar vorbele pur și simplu nu se lăsau articulate. Ea se dezintegra, iar tatăl ei stătea acolo ca un zombi.

— David, spuse dr. Shirazi încetișor, iar vocea i se frânse.

— Da?

— E vorba de mama lui Marseille.

— Doamna Harper? întrebă David. Ce-i cu ea?

Ochii tatălui său se umplură de lacrimi. Luă adânc aer în piept și spuse:

— Ea lucrează pentru o bancă, David. Lucrează în Turnul de Sud.

David nu-și putea crede urechilor.

— Doamna Harper lucrează *în* World Trade Center? întrebă el în cele din urmă.

Tatăl său încuviință slab din cap.

David se prăbuși și el pe jos, neștiind ce să spună.

— Poate că a reușit să scape, spuse el în cele din urmă, iar buza inferioară îi tremura.

21

SPRING LAKE, NEW JERSEY

Ultima oară când David a văzut-o pe Marseille a fost în ziua înmormântării.

Charlie Harper pur și simplu nu putea suporta faptul că o pierduse pe Claire, preaiubita sa soție căreia îi fusese alături douăzeci și trei de ani. Nu avea idee cum să se îngrijească de sine, darămite de singura sa fiică, în circumstanțele date. Nu mânca. Pierdea în greutate. Abia dacă mai scotea vreo vorbă. Suferea de depresie clinică și nu-și lua medicația cu regularitate. Așa că își dăduse demisia, își scosese casa la vânzare, strânsese toate lucrurile lor și – incapabil să suporte gândul de a se îmbarca la bordul unui avion – traversă împreună cu Marseille toată țara cu mașina de la New Jersey la Oregon, unde rudele sale aveau o fermă lângă Portland.

Și uite-așa, Marseille Harper dispăruse din viața lui David.

Ea acceptă o îmbrățișare din partea lui David la capelă. Dar era atât de copleșită de durere că nu putu vorbi. Abia dacă reuși să-l privească în ochi la serviciul de comemorare. După ce se mută, el îi scrise scrisori. Dar acestea rămaseră fără răspuns. O sună și îi lăsă mesaje. Ea nu-l sună niciodată înapoi. Odată răspunse bunicul ei la telefon și îi spuse că Marseille ieșise și că avea să-l sune ea înapoi. Dar nu-l sunase niciodată. El îi trimise chiar o cutie de bomboane de

ciocolată mentolate. Tot niciun răspuns. David îi înțelese în cele din urmă mesajul și încetă să mai încerce să dea de ea.

Marseille Harper era prima lui dragoste. Dar în doar o clipită, totul fusese spulberat. Sentimentele pe care ea reușise să le stârnească în el îl schimbaseră pentru totdeauna, dar totul era în van. Acum o pierduse pe Marseille, și nu avea nici cea mai mică idee cum să o mai găsească. Plânse după ea, dar făcu tot ce-i stătea în putință să n-o condamne. Nu avea nicio idee cum ar fi reacționat el dacă mama lui ar fi fost cea ucisă de teroriști și dacă tatăl său și-ar fi pierdut orice imbold de a mai trăi. Și, în timp ce el și Marseille își petrecură o săptămână uimitoare împreună, adevărul – pe cât de dureros – era că asta fusese tot, o singură săptămână. Nu avea niciun drept de a ridica vreo pretenție la adresa ei. Nu avea niciun drept să aștepte ca ea să păstreze legătura cu el, și evident, ea nu-și dorea acest lucru.

În tăcere, în intimitate, singur în camera lui – sau în autobuz, sau singur cu gândurile lui în vreo sală de lectură sau în vestiar – se ruga pentru ea și pentru tatăl ei. Îl implora pe Allah să-i mângâie și să-i vindece – și pe el de asemenea. Îl imploră pe Allah să o ajute pe Marseille să găsească cumva pacea și niște prieteni de nădejde care să-i fie alături, să o încurajeze și să o ocrotească. Îl rugă pe Allah să îi amintească lui Marseille de el, să o miște să-i răspundă și ea în scris.

Dar odată ce toamna lăsă loc iernii, David începu să-și piardă speranța. Era ca și când cuvintele i s-ar fi răsfrânt în tavanul camerei sale, inutile și ridicole. Putea la fel de bine să se roage înaintea covorului din cameră sau a veiozei de pe birou, hotărî el, și asta nu făcu decât să-i răsucească cuțitul în rană.

Notele lui i se prăbușiră de la 10 pe linie la 7 pe linie. Părinții săi începeau să-și facă griji pentru el. La fel și profesorii. Dar nimic din tot ce sugerau aceștia nu părea să ajute la ceva. Singura veste bună era că amândoi frații lui plecaseră acum la colegiu și nu mai erau prin preajmă să-l tachineze.

Și, de parcă toate astea n-ar fi fost îndeajuns, David începu să fie implicat în încăierări la școală. Un grup de seniori de la echipa de fotbal începură să-i spună „jocheu de cămile“ și „copil de curvă musulmană“. De fiecare dată îi sărea țandăra. Nu conta că era persan și nu arab. Sau că familia sa se trăgea din Iran, nu din Afganistan sau

Pakistan, locul de unde porniseră atacurile de la 11 septembrie. Nu conta faptul că el și familia sa erau musulmani șiiți, și nu *wahhabi,* precum Osama bin Laden, sau sunniți, precum Mohamed Atta, liderul teroriștilor de la 11 septembrie. Sau că David însuși se născuse și crescuse în America și că era mai mult ca oricare altul din școala sa de partea forțelor americane care se războiau cu al Qaeda și cu talibanii. Nimic din toate astea nu contau în ochii fraierilor care îl batjocoreau, iar el se năpustea la ei de fiecare dată.

Cu toate că David era mai mic decât batjocoritorii săi, era cel puțin la fel de înalt și avea o dreaptă ucigătoare, și un temperament tot mai vulcanic. În ianuarie 2002, ajunsese de șase ori la detenție și de două ori fusese suspendat pentru că se bătuse în sala de curs. Când sparse nasul mijlocașului școlii, un adevărat star, și fracturase brațul celui mai bun prinzător din stat în aceeași încăierare, directorul chemă poliția și David Shirazi fu arestat, i se luară amprentele și a fost închis peste noapte, acuzat și își aștepta procesul pentru stabilirea cauțiunii.

A fost o noapte liniștită în centrul de detenție a minorilor din Onondaga County, iar David a fost pus singur într-o celulă. Părinții săi au stat împreună cu el cât de mult le-a permis legea și, cu toate că erau afectuoși, erau și fermi. Tatăl lui David a spus că spera că o noapte petrecută în acest loc i-ar putea băga mințile în cap lui David, apoi plecară.

Mai bine de o oră, David umblă de colo-colo și îi blestemă pe toți cei aflați prin preajmă. La un moment dat, lovi cu atâta putere zidul din blocuri de zgură, încât se temu că-și fracturase mâna, dar refuză să strige după ajutor. Se prăbuși pe pat, rămase privind tavanul și începu să i se facă frică. Știa că-și pierdea rapid culmea pe care o atinsese emoțional, spiritual, chiar și fizic.

Cum de alunecase atât de jos, atât de rapid? Și ce trebuia să facă acum? La ideea de a fi nevoit să meargă câteva luni la închisoare i se făcea rău de-a dreptul. Dar chiar dacă reușea să scape de asta, tot aveau să-l exmatriculeze. Avea să se aleagă cu dosar penal. Cum avea să mai intre la colegiu? Cum avea să-și mai găsească vreodată o slujbă decentă?

Zăcând în celulă, se gândi la bucuria pe care o avusese de a se duce

în Canada cu tatăl și frații săi pentru weekendul acela de pescuit. Încercă să-și amintească cât de mult așteptase weekendul acela și cât de mult i se ruinase toată viața de atunci încoace. Se îndrăgostise de o fată care nici n-ar fi trebuit să fie acolo, o fată a cărei mamă fusese ucisă în turnuri, o fată care locuia acum în cealaltă parte a țării, o fată care nu-l iubea și care nu avea de gând să vorbească cu el și, din câte se părea, nu-i păsa câtuși de puțin de existența lui.

Cum de se ajunsese la asta? Plecase în Canada la pescuit. Dar în cele câteva zile scurte, toată lumea i se prăbușise. Într-o zi, nimănui dintre toți cei pe care-i cunoștea nu-i păsa că familia lui era din Orientul Mijlociu. Acum toți îl tratau ca pe un ucigaș și un terorist. Într-o zi, nimănui nu-i păsa că era musulman. Acum toți îl tratau de parcă ar fi fost parte a vreunei celule de teroriști, cu centuri pline de bombe sinucigașe atârnându-i în dulap, gata să fie activate de Khalid Sheikh Mohammed și să fie trimise într-un mall de crăciun pentru a se arunca în aer și să ia cu sine cât de mulți oameni putea. Nu era adevărat. Dar nimănui nu părea să-i pese.

David își închise ochii și încercă să dea uitării ultimele câteva luni. Încercă să-și amintească fața lui Marseille. Încercă să-și amintească ochii ei, zâmbetul ei și felul în care-i simțise trupul lipit de-al său. Încercă să se imagineze înapoi pe insula aceea, înapoi în cabana aceea, înainte de a începe coșmarul acesta. Dar de fiecare dată când încerca să evoce astfel de imagini, tot ce putea vedea era doar fața distorsionată, dementă a lui Osama bin Laden care-l privea la rândul său. Scârbit de conexiune, se elibera de gândurile acestea și încerca din nou să se gândească la Marseille. Dar nu putea. Ochii goi ai lui bin Laden îl fixau iar și iar.

David se trezi cuprins de o furie cum nu mai cunoscuse niciodată și pe care nu o recunoștea. Nu era vina lui Marseille că toate acestea se întâmplaseră, își aminti el. Și nici a tatălui ei. Toate acestea erau opera lui Osama bin Laden, punct. Bin Laden fusese liderul al Qaeda, organizația teroristă care se afla în spatele atacurilor de la 11 septembrie. Bin Laden fusese cel care recrutase nouăsprezece teroriști, le facilitase instruirea, îi sponsorizase și îi angajase pentru a deturna cele patru aparate jetliner americane și să le transforme în proiectile. Bin Laden fusese cel care o ucisese pe doamna Harper.

Ironia era mușcătoare, se gândi David. Uite cum zăcea el acum, aici, în închisoare, în timp ce Osama bin Laden zburda liber prin munții Kandahar sau pe străzile din Islamabad.

22

TEHERAN, IRAN
IANUARIE 2002

Lui Hamid Hosseini încă nu-i venea să creadă ce noroc avea.

Lumea întreagă era concentrată la altceva. La vânătoarea lui Osama bin Laden și războiul din Afganistan. La un posibil război cu Irakul. La efortul nord-coreenilor de a fabrica arme nucleare. La prețurile în creștere ale petrolului și la economia mondială tot mai șubredă. Și toate acestea erau bune, pentru că menținеau o lume întreagă cu atenția distrasă de la evenimentele din Iran, evenimente tot mai apropiate și mai dragi inimii lui.

În urma morții unuia dintre dragii lor colegi, Adunarea Experților – consiliul director al celor optzeci și șase de clerici religioși – îl numiseră ceva mai devreme, în unanimitate, pe Hamid Hosseini… drept Lider Suprem al Republicii Islamice Iran. Era o onoare la care nu visase și la care nu se așteptase niciodată. Cu toate acestea, avusese parte de ea, iar acum, tocmai el dintre toți oamenii, devenise cea mai înaltă autoritate religioasă și politică din țară.

Era convins că lumea abia dacă va băga de seamă sau avea să-și amintească drumul pe care-l parcursese până aici. Puțini oameni știau cine era el, și nici nu le păsa. Hosseini își păstrase o imagine publică oarecum moderată, cel puțin pe plan internațional. Dar știa,

fără umbră de îndoială, de ce îl alesese Allah pe el. Era chemarea lui – într-adevăr, destinul său – să răzbune moartea stăpânului său și să pregătească drumul pentru cel de-al doisprezecelea imam care era pe cale să vină. Știa că pentru aceasta era nevoie să provoace anihilarea Statelor Unite și ale Israelului, respectiv a Marelui și Micului Satan. Era nevoie de timp. Era nevoie de o strategie atentă. Trebuia să recruteze persoanele potrivite și să îi ridice în poziții cheie ca lideri. Dar era posibil. Și abia aștepta să înceapă.

După o lungă zi de ceremonii, discursuri și întâlniri, ajunse târziu acasă și se prăbuși în pat alături de soția lui, care dormea deja. Era epuizat, dar mintea îi vuia de planuri pe care le făcea pentru a confrunta arogantele puteri ale Occidentului. Apoi, dintr-odată, își dădu seama ce zi era, ce aniversare, și se trezi gândindu-se la o zi din urmă cu optsprezece ani, când îngenunchease împreună cu cei trei fii ai săi și se rugase o ultimă rugăciune cu ei.

O Doamne mare. Te rog să grăbești venirea trimisului Tău, a celui promis, acea ființă umană perfectă și curată, cel care va umple lume aceasta de dreptate și pace. Fă-ne vrednici să pregătim calea pentru venirea lui și călăuzește-ne cu mâna ta cea dreaptă. Tânjim după Domnul veacurilor. Tânjim după cel promis. Fără el – cel călăuzit cu dreptate – nu putem avea biruință. Cu el, nu vom putea fi înfrânți. Arată-mi calea ta, O, Doamne puternic, și folosește-mă pentru a pregăti calea pentru venirea lui Mahdi.

Își aminti cum își deschisese apoi ochii și privise la cele trei minunate și inocente daruri, mândria vieții lui.

— Haideți, băieți, spuse el, deschizând portiera mașinii înaintea lor. E timpul să mergem.

— Unde mergem? întrebă Bahadur, care la cei doisprezece ani ai săi era cel mai mare, și cu siguranță cel mai înalt, și a cărui nume însemna „curajos și plin de îndrăzneală."

— Mergem într-o misiune, le răspunsese el.

— O misiune! spuse Firuz, fiul său de unsprezece ani. Ce fel de misiune?

— O misiune secretă, spuse Hosseini. Haideți repede, veți vedea.

În timp ce cei doi băieți mai mari săriră pe bancheta din spate, îl ridică pe cel mai mic dintre ei, Qubad, și-l ținu ceva mai mult în brațele sale. Îl sărută de trei ori și primi trei sărutări în schimb, în cele

din urmă, îl puse și pe Qubad în spate, împreună cu frații săi, închise portiera, urcă la volan și porni motorul.

Era o zi frumoasă de iarnă, însorită, răcoroasă dar nu geroasă, și vântul bătea ușor dinspre răsărit. Băieții îi făcură cu mâna mamei lor, ai cărei ochi erau plini de lacrimi, și o luară curând din loc.

— De ce plânge *Madar*? întrebă Qubad.

Hosseini se uită în oglinda retrovizoare și văzu că și cei doi fii mai mici ai săi erau cu ochii înlăcrimați. Erau băieți sensibili, și îi iubea cu atât mai mult pentru asta.

— Deja i s-a făcut dor de voi, le-a spus el cât a putut mai calm. O știți doar cum e.

— Ne iubește, a spus Qubad abia auzit.

— Da, foarte mult, îi răspunse tatăl său.

— Ne duce în fiecare seară la culcare și ne cântă cântări din Persia, spuse micuțul.

— Ne cumpără rodii – cele mai dulci din toată lumea, i se alătură și Firuz.

Atunci începu și Bahadur să vorbească.

— Cunoaște Coranul aproape la fel de bine ca tine, *Pedar*.

— Mai bine chiar, spuse Hosseini, bucuros că nu o luase și pe ea cu el, pentru că nu ar fi supraviețuit acestui drum.

După o oră pe drum, băieții începură să-și piardă răbdarea, începură să se bată între ei, să se certe, plângând că doreau să oprească să mănânce ceva. Mai aveau încă treizeci sau patruzeci de minute de mers, iar Hosseini nu era pregătit să oprească pentru mâncare.

— Cine vrea să joace un joc? întrebă Hosseini.

— *Eu! Eu!* strigară toți în cor.

— Minunat, spuse el. Uitați care sunt regulile. Eu spun o Sura din Coran, iar voi trebuie să o recitați exact. Dacă reușiți, veți primi un punct. Pentru cine primește cele mai multe puncte, *Madar* va pregăti o prăjitură drept recompensă pentru el.

Băieții chiuiră încântați. Încă înainte să învețe să citească începură toți să învețe pe de rost cuvintele profetului, la școală și cu ajutorul mamei lor. Înainte de-a li se permite să iasă la joacă toată după-masa, fiecare trebuia să recite un capitol întreg din Coran înaintea mamei lor. Și, odată, când fuseseră invitați să-l întâlnească pe Ayatollah la

palat, tatăl lor îi pusese să învețe pe de rost toată Sura 86 și povestea Celui ce va veni noaptea, ca să i-o poată recita lui Khomeini.

— Lasă-mă pe mine să încep, te rog, lasă-mă să fiu eu primul, strigă Firuz.

— Nu, nu. O luăm în ordine, de la cel mai mare la cel mai mic. Sunteți gata?

Toți trei erau pregătiți. Încetară toate gâlcevile. Ciorovăiala se încheiase. Hosseini reușise să le capteze toată atenția.

— Bun, Bahadur, ești primul. Sura 4:52.

— Mulțumesc, *Pedar*, răspunse băiatul. E ușor. „Evreii și creștinii sunt cei pe care i-a blestemat Allah, iar celui pe care Allah l-a blestemat nu-i vei afla în veci ajutor."

— Excelent, Bahadur. Ai un punct. Acum, Firuz.

— Sunt pregătit.

— Bun. Poți să-mi spui Sura 5:33?

Fața lui Firuz se întunecă. Pentru o clipă, păru că intră în panică. Apoi, subit fața i se lumină.

— Da, *Pedar*, mi-o amintesc. „Aceasta va fi răsplata celor care duc război împotriva lui Dumnezeu și a trimisului Său, precum și răsplata celor care seamănă stricăciunea pe pământ: toți vor fi uciși ori răstigniți, ori li se vor tăia mâna și piciorul în curmeziș ori vor fi alungați din țară."

— Foarte bine, fiule, spuse Hosseini. Mi-am făcut griji pentru o clipă.

— Și eu, dar *Madar* m-a învățat, și n-am vrut s-o dezamăgesc.

— Ar fi foarte mândră. O să-i spun că ți-ai adus aminte.

— Primesc și eu un punct? întrebă Firuz.

— Sigur. E unu la unu. Iar acum e rândul lui Qubad.

— Sunt pregătit! strigă Qubad cu atâta entuziasm că izbucniră toți în râs.

— Bun, uite, ceva ce chiar eu te-am învățat, Qubad: Sura 60:9.

— O, o, o știu! strigă Qubad. „Veșminte de foc vor fi croite tăgăduitorilor și apă clocotită li se va turna în cap, și le va topi ceea ce este în pântecele lor și pielea.."

— Nu, fiule, îmi pare rău, spuse Hosseini. Ce Sura este aceasta, Firuz?

— E 22:19-20.

— Corect, spuse Hosseini, fără a-și mai încăpea în piele de mândrie. Și asta îți mai aduce un punct.

— Hei, dar nu-i corect! spuse Bahadur.

— *Da, nu-i corect!* chiui și micuțul Qubad.

— Jocul meu, regulile mele, le răspunse tatăl lor. Dar haide să-ți spun cum facem, Qubad. Îți mai dau o șansă. Care e Sura 60:9?

Qubad își închise ochii și își schimonosi fața. Se gândi și se tot gândi, dar nu-i veni nimic în minte. În cele din urmă spuse: „Războiți-vă cu cei care nu cred în Dumnezeu și în Ziua de Apoi."

— Bună încercare, Qubad, spuse Hosseini. Cine știe unde găsim versetul acesta?

De data aceasta, Bahadur fu cel care sări primul cu răspunsul.

— E Sura 9:29, *Pedar*!

— Foarte bine, fiul meu; încă un punct pentru tine.

Bahadur radia. Qubad părea gata să izbucnească în lacrimi. Toți trei erau foarte competitivi, dar niciunuia din ei nu-i plăcea să piardă, dar lui Qubad mai puțin decât celorlalți.

Acum fu rândul lui Firuz să vorbească.

— Eu știu Sura 60:9. Pot să-l recit eu, *Pedar*?

— Sigur.

— Vorbește despre dușmanii noștri – evreii și creștinii și cei care se numesc musulmani dar nu sunt credincioși Coranului – nu-i așa?

— Așa e, spuse Hosseini. Dar, haide, recită versetul.

Urmă o tăcere prelungă.

— Ești sigur că-l știi?

— Da, cred că da.

— Bun, spune-l.

— Allah vă oprește… începu Firuz.

— Vă oprește să ce? îl întrebă Hosseini.

—… vă oprește să-i luați … ca aliați…

— Continuă.

Urmă încă o pauză lungă.

— Nu pot, spuse Firuz. Îmi pare rău.

— E în regulă, spuse tatăl său. Bahadur, poți să-l termini tu?

— Da, *Pedar*. „Allah vă oprește de la a vi-i face prieteni pe cei

care s-au războit cu voi pentru credință... Cei care-i fac prieteni, sunt nedrepți!"

— Impresionant, Bahadur, exclamă Hosseini. Bun, primești o jumătate de punct, și Firuz o jumătate de punct.

Amândoi băieții săriră în sus de bucurie, însă Qubad începu să suspine și-și șterse nasul.

— Și eu ce primesc, *Pedar*? întrebă el cu nasul roșu de plâns.

— Șansa de răscumpărare, spuse Hosseini.

— Ce înseamnă asta? întrebă Qubad, silindu-se din răsputeri să nu plângă în fața frații săi, dar cât pe ce să piardă bătălia.

— Înseamnă că îți voi pune trei întrebări și, dacă răspunzi corect la toate trei, vei trece înaintea frații tăi.

Fața lui Qubad se lumină.

— Serios?

— Serios.

— Bun. Sunt pregătit, *Pedar*! Sunt pregătit!

— Bun. Ascultă, spuse Hosseini. Ce spune Ayatollah că este „cea mai înaltă bucurie în Islam"?

— *Știu! Știu!* sări Qubad. *„Cea mai înaltă bucurie în Islam este să ucizi și să fii ucis pentru Allah!"*

— Foarte bine, Qubad, spuse tatăl său. Un punct pentru tine!

Qubad era în extaz.

— Următoarea întrebare.

— Da, da, sunt pregătit, *Pedar*!

— Ce se întâmplă cu cei care devin martiri în cauza jihadului?

— Știu și asta! Sura 47:4-6 spune: „Acelora care sunt uciși pe calea lui Allah, el nu va face deșarte faptele celor uciși pe calea lui, ci îi călăuzește și le îndreaptă cugetul, apoi îi va lăsa să intre în Grădina de care le-a dat știre."

Hosseini și băieții mai mari chiuiră de bucurie. Qubad radia și el acum, iar lacrimile erau uitate. Era în al nouălea cer.

— Ultima întrebare. Ești pregătit, Qubad?

— Da, sunt pregătit.

— Foarte bine. Simte un martir durere atunci când moare?

— Nu, nu simte, *Pedar*! Un martir nu simte durerea morții mai mult decât simți înțepătura unui ac.

Văzând mândria tatălui său, Qubad strălucea. Dar nu terminase.

— Mai știu! Mai știu! strigă el.

— Continuă, fiul meu.

— Vărsarea sângelui de martir îi va ierta toate păcatele! Și va merge drept în rai! Și va fi decorat cu nestemate! Și va fi în brațele celor șaptezeci și două de fecioare frumoase! Și va…

Qubad se opri. Uralele încetară. Nedumerirea se citi pe fața micuțului. Își înclină capul într-o parte.

— Ce este, Qubad? întrebă tatăl său.

Urmă o pauză lungă.

Atunci Qubad întrebă:

— Ce este o fecioară, tată?

Hosseini zâmbi.

— Asta, micuțule, este o lecție pentru o altă zi. Cine e gata de mâncare?

— *Noi! Noi!* strigară ei.

Ajunseseră acum departe de marginile Teheranului și se îndreptau spre sud-vest, pe autostrada 9 spre orașul sfânt Qom. Hosseini trase la o gheretă de pe marginea drumului și le cumpără băieților niște pâine și fructe, precum și câteva acadele, ca o recompensă specială. Apoi își continuară drumul, povestind și cântând.

Când ieșiră pe un drum lateral la marginile Qomului, Bahadur întrebă:

— Unde mergem, tată?

— Într-o bază militară, băieți, răspunse Hosseini.

— Serios? întrebă Qubad, cu ochii mari și toată fața plină de ciocolată. De ce?

— Veți vedea.

Curând ajunseră la punctul de control militar. Doi gardieni înarmați până în dinți opriră mașina. Hosseini le prezentă actele. Se uitară în mașină, îi văzu pe băieți și le făcu semn să treacă.

Când băieții dădură cu ochii de tancuri, mașini armate și soldați cu arme făcând instrucție, deveniră și mai încântați. Elicoptere le zburară pe deasupra crestetelor. În apropiere se auzeau soldați antrenându-se la poligonul de trageri. O clipă mai târziu, parcară lângă un teren unde sute de copii erau organizați în șiruri lungi.

— Am ajuns, spuse Hosseini.

Hosseini îi scoase pe băieți din mașină, îi conduse spre o măsuță pliantă unde le trecu numele într-un registru, îi sărută pe fiecare pe amândoi obrajii și le spuse să se alăture celorlalți pe teren și să facă ce li se spunea.

Ascultători, se supuseră tatălui lor și fugiră pe teren, dornici să afle ce era cu tot misterul acesta. Atunci soldații începură să le împartă tuturor câte o cheie roșie, legată cu o sfoară – câte una pentru fiecare copil, până când fiecare avea câte o cheie. Apoi ofițerul se prezentă și le spuse copiilor să-și pună cheia după gât.

— Aceasta, dragi copii ai Persiei, se auzi vocea lui răsunătoare prin difuzoare, este cheia voastră spre rai.

23

Hosseini se trezi subit din visul său.

Alături de el, soția sa plângea. Se uită la ceasul de pe noptieră. Era aproape ora două dimineață.

În fiecare an, de optsprezece ani, parcurgea același ritual. În fiecare an visa despre ziua aceea specială petrecută împreună cu băieții săi și savura amintirile acelea. În fiecare an se trezea la miez de noapte pentru a-și mângâia soția tinereții lui și s-o țină în brațele sale. Și în fiecare an îi purta pică pentru asta.

— Au fost băieți buni, spuse ea printre suspine. Nu meritau să moară.

— Da, au fost băieți buni, îi răspunse el încetișor. De aceea au meritat onoarea de a muri.

— N-ai avut niciun drept să-i trimiți de acasă.

— Am avut toate drepturile. Într-adevăr, am avut o responsabilitate. Nu am avut de ales.

— Ba ai avut.

— N-am avut, și nici tu n-ai avut.

— Cum poți să spui același lucru an de an?

— Dar *tu* cum poți? se răsti el la ea, simțind cum își pierde răbdarea. Vrei să arzi în flăcările gheenei?

Ea scutură din cap în timp ce lacrimile continuau să-i curgă pe obraji.

— Atunci termină cu prostiile astea, spuse el, ținând-o și mai strâns. Nu au fost ai noștri ca să-i ținem lângă noi. Au fost ai lui Allah. El ni i-a dăruit. I-am dat înapoi.

La auzul acelor cuvinte, ea se smulse din brațele lui și sări din pat, țipând isteric:

— I-am dat înapoi? *I-am dat înapoi?* Tu i-ai trimis într-un câmp minat, Hamid! Erau copii! Bahadur. Firuz, Qubad. Au fost copiii *mei*, nu doar ai tăi. Tu i-ai trimis să calce peste un câmp minat! I-ai trimis să fie spulberați în mii de bucățele. Pentru ce? Pentru a deschide calea înaintea tancurilor și soldaților noștri ca să-i omoare pe irakieni. Asta *nu* este treaba unui copil. Să-ți fie rușine! *Rușine!*

Hosseini sări și el din pat. Inima îi bubuia în piept. Fața îi era roșie. Se năpusti asupra nevesti-si și o lovi până când aceasta se prăbuși pe podea.

— *Femeie netrebnică!* urlă el. Sunt *mândru* de fiii mei. Sunt martiri. Sunt *shaheed*. Le prețuiesc amintirea. Dar tu le-o spurci. Le-o întinezi cu lacrimile astea. Să-i jelești înseamnă să fii necredincioasă. *Ești o necredincioasă!*

Hosseini începu s-o bată fără nicio milă, dar ea nu se liniștea cu niciun chip.

— *Necredincioasă?* țipă ea pe măsură ce loviturile lui continuau să se abată asupra ei. *Eu* sunt necredincioasă? Tu l-ai trimis pe micuțul Qubad în Irak să calce pe un câmp minat! Blestemat fii tu, Hamid! Avea zece ani. Tot ce mi-a mai rămas din el este o bucată din cheia aceea din plastic și un smoc de păr. Și din Bahadur ce mi-a rămas? Sau din Firuz? Dacă acesta este Islamul, nu-mi trebuie nimic din el. Tu și Ayatollahul ați cumpărat o jumătate de milion de chei. Ești *bolnav*, asta ești. Asta este religia *ta*, nu a mea. Te *urăsc*. *Vă urăsc pe toți care practicați răul acesta!*

Ochii lui Hosseini se făcură mari. Uimit pe moment de cuvintele soției lui, se opri dintr-odată s-o mai bată. O privi țintă, încercând să priceapă întorsătura lucrurilor. Niciodată nu-l sprijinise în decizia aceasta. Încă de la bun început. În fiecare an, plângea. În fiecare an, el o mângâia. Dar trecuseră optsprezece ani. Era destul. Acum întrecuse orice măsură.

Așa cum hohotea pe podea, cu fața toată vânătăi și răni, Hosseini se

îndreptă spre dulapul său, deschise sertarul de sus și scoase revolverul placat cu nichel pe care i-l dăduse tatăl lui la cea de-a treisprezecea aniversare. Știa că era încărcat. Întotdeauna era încărcat. Trase piedica și se întoarse spre soția lui. Auzind clicul acela, soția lui își întoarse capul și-l privi în ochi. Tremura. Dar lui nu-i păsa. Nu mai era o musulmană. Nu mai era soția lui. Ridică revolverul, îl îndreptă spre fața ei și apăsă trăgaciul.

Sunetul răsună prin casa lor modestă și, de îndată, năvăliră câțiva bodyguarzi, cu armele pregătite, gata să-l apere pe stăpânul lor chiar cu prețul vieții lor. Dar au fost uimiți s-o vadă pe soția Liderului Suprem pe podea, într-o baltă de sânge – propriul ei sânge. Hosseini nu era obligat să se explice. Categoric nu în fața gărzilor sale. Le dădu instrucțiuni simple să facă curat și să îngroape trupul neînsuflețit. Apoi puse pistolul la locul lui în sertarul de la dulap, se spălă pe mâini și pe față, coborî pe coridor până în una din camerele rezervate oaspeților și se întinse pe pat, unde adormi imediat.

Niciodată nu dormise atât de adânc și visă ziua când cel de-al doisprezecelea imam avea să vină în cele din urmă și să-l reunească cu fiii săi.

24

BAGDAD, IRAK
FEBRUARIE 2002

— Scuzați-mă, sunteți Najjar Malik?

Surprins să-și audă numele rostit în șoaptă în sala de lectură principală a bibliotecii Universității din Bagdad, Najjar își ridică privirea din una din cărțile sale și se trezi privind în ochii unui bărbat mai în vârstă cu pielea întunecată, îmbrăcat într-un costum negru. Najjar nu recunoștea nici vocea și nici fața acestuia. Precaut, recunoscu faptul că da, el era Najjar Malik.

— Vă caută cineva, spuse omul în șoaptă.

Fu nevoit să ridice câțiva studenți care citeau în apropiere, iar Najjar se simți dintr-odată nelalocul său.

— Cine?

— Nu pot să spun. Dar vino cu mine. Te voi duce la el.

Najjar se uită la ceas. Următorul curs începea în cincisprezece minute.

— Nu-ți face griji, spuse bărbatul. Nu va dura decât o clipă. Este chiar aici, afară.

— Despre ce e vorba?

— Nu pot spune. Dar mi-a spus să-ți spun: „Va merita să te deranjezi."

Najjar se îndoia serios de asta. Nu avea timp și nici nu-l interesa să umble după cai verzi pe pereți. Era contra cronometru pentru a-și termina dizertația de doctorat cu paisprezece luni înaintea colegilor săi de aceeași vârstă cu el. Nu se ducea la filme. Nu pierdea vremea cu prietenii. Nu ieșea la întâlniri cu fetele. În afară de bibliotecă, laborator și apartamentul său, singurul loc unde se mai ducea era moscheea, în fiecare dimineață pentru rugăciunea dinainte de răsărit.

Cu toate acestea, ceva la omul acesta îl făcu pe Najjar să cedeze. Curios, își adună cărțile, le puse cu grijă în rucsac și ieși pe ușa din spate a bibliotecii, urmându-l pe omul acesta la o berlină neagră din parcare. Bărbatul cel ciudat se duse repede să deschidă portiera din spate și-i făcu semn cu capul lui Najjar să urce. Contrastul dintre biblioteca slab luminată și ziua însorită de mijloc de februarie îl făcu pe Najjar să vadă cu greu pentru câteva clipe. Își mișcă ochii în timp ce se obișnuia cu lumina puternică. Nu putu să vadă cine stătea pe bancheta din spate a mașinii, ceea ce îl făcu să fie precaut. Dar din nou, dintr-un motiv inexplicabil, se simți mânat în mod ciudat să urmeze instrucțiunile omului. Odată urcat în mașină, ușa se închise în urma sa și auzi o voce pe care o recunoscu, o voce din trecut.

— Najjar, bună ziua, spuse vocea. Ce bucurie să te văd din nou.

— Dr. Saddaji? răspunse Najjar, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Chiar dumneavoastră sunteți?

— A trecut prea mult timp, nu-i așa?

— Mult timp, într-adevăr, domnule.

Inima lui Najjar începu să bată mai repede, de spaimă și încântare deopotrivă. Oare era cu adevărat Mohammed Saddaji, faimosul om de știință și tatăl lui Sheyda, iubita lui Najjar din copilărie? Dar familia Saddaji plecaseră din Irak cu mulți ani înainte; cum de se întorsese după atâta vreme? Oare Sheyda era cu el? Sau doamna Saddaji? Cum de era posibil? Nu fuseseră uciși cu toții?

— Ce-am făcut să mi se facă o asemenea onoare, domnule? N-am mai auzit de familia dumneavoastră de când v-ați mutat în Iran.

— Nimeni nu știe că sunt aici – nimeni, îi spuse dr. Saddaji în șoaptă. Nu trebuie să-ți spun că sunt în mare pericol, și tu la fel, nu? Sunt mulți care ar da orice să mă vadă spânzurat… sau mai rău chiar.

Najjar înghiți greu.

— Înțeleg.

— Vei fi ucis dacă se află că ne-am întâlnit, spuse dr. Saddaji încet. Înțelegi asta, nu?

— Da, domnule, răspunse Najjar. Nu voi spune nimănui. Aveți cuvântul meu.

— Mie mi-e suficient, spuse dr. Saddaji. Sheyda a vorbit întotdeauna frumos despre tine, Najjar. Mama ei și cu mine te-am considerat întotdeauna un băiat de treabă – de încredere și sincer.

— Vă mulțumesc, domnule, spuse Najjar, nevenindu-i să creadă că-i auzea numele ei după atâta vreme.

— Părinții tăi te-au crescut bine. Am suferit mult după moartea lor.

— Vă mulțumesc, din nou, domnule. E foarte frumos din partea dumneavoastră.

— Nu am prea mult timp. M-am întors dintr-un motiv, dintr-unul singur.

— Da, domnule.

— Sunt persan, Najjar. Știi asta.

— Da.

— Nu sunt arab – *ferească Allah*.

— Știu, domnule, știu.

— Sunt șiit și sunt mândru de asta. Știi asta, da?

— Da.

— Știi de ce am plecat din Irak, nu-i așa?

Tânărul se gândi că știa, dar simți că era mai bine să nu spună nimic.

— A fost din cauză că nu suportam să văd darurile pe care mi le-a dat Allah să fie folosite pentru a-i ajuta pe… anumiți oameni din orașul acesta.

Najjar știa că dr. Saddaji nu îndrăznea să-l vorbească de rău pe Saddam. Nu în mod direct. Nici chiar aici, în intimitatea mașinii sale. Nu acum. Nimeni nu îndrăznea să-l vorbească de rău pe Saddam, dar mai ales nu unul dintre oamenii de știință de frunte din domeniul fizicii nucleare din Irak. Sau mai degrabă foști oameni de știință din domeniul nuclear. Inima lui Najjar începu să bată mai repede și, în

ciuda aerului condiționat ce năvălea în mașină prin gurile de aerisire ale mașinii, simțea cum transpirația îi curge pe spate.

Era încă uimitor pentru Najjar faptul că guvernul îngăduise cândva ca dr. Saddaji să studieze fizica nucleară la Universitatea din Bagdad, darămite să mai și absolve și să facă cercetări, ținând cont de moștenirea sa iraniană și de ura intensă dintre perși și arabi. Cu toate acestea, Saddam și fiii săi setoși de sânge își doriseră cu disperare să construiască prima bombă islamică. Motivele lor erau simple. Își doreau să îi distrugă pe sioniști. Își doreau să își santajeze vecinii. Își doreau să-i țină pe americani departe, să domine Orientul Mijlociu și, în timp, să reconstruiască Imperiul Babilonian. Saddam își dorea cu atâta ardoare bomba, încât fusese dispus să ofere acestui om un grad de libertate pe care, în anii '80 – pe când războiul irano-irakian se dezlănțuise furibund vreme de aproape opt ani brutali –, nu ar fi dat-o cu niciun chip altui iranian.

Dr. Saddaji era, fără discuție, cel mai strălucit om de știință din domeniul fizicii nucleare pe care-l produsese vreodată Irakul. Succesul său fusese sursa de inspirație pentru Najjar să-i calce pe urme și să-și facă masteratul și doctoratul în fizică nucleară. Omul acesta reușise aproape de unul singur să reconstruiască programul nuclear al Irakului după ce israelienii reușiseră să șteargă de pe fața pământului reactorul de la Osirak, în timpul raidurilor aeriene din 1981.

Dar, zece ani mai târziu, când izbucnise primul război din golf, în ianuarie 1991, și când americanii invadaseră sudul Irakului și zdrobiseră forțele lăudatei Gărzi Republicane a lui Saddam, dr. Saddaji prinsese ocazia oferită de haosul și confuzia generate de raidurile aeriene ale americanilor deasupra Bagdadului. El și familia sa fugiseră din capitală, trecuseră granița spre Iran și ceruseră azil politic în Teheran. Umbla vorba că atunci când aflase Saddam de fuga lui Saddaji – și tocmai în Iran – dăduse ordinul ca orice persoană cu numele de Saddaji din țară să fie ucisă, doar din teama de a fi înrudită în vreun fel cu „trădătorul."

Acum, legendarul expert nuclear se întorsese în Bagdad, în ciuda faptului că-și risca enorm viața. Dar de ce? Najjar îl privi în ochi pe bărbatul în vârstă, căutând indicii. Nu citi nici urmă de teamă în ochii acestuia. Doar înțelepciune. Experiență. Și încă ceva. Urmă o pauză lungă. Și atunci…

— Sunt aici pentru că m-a rugat Sheyda să vin, spuse Dr. Saddaji în cele din urmă. În fiecare zi de când am părăsit Irakul s-a rugat cu credincioșie ca Allah să te țină în siguranță, și curat, și sănătos. Iar în ultimii ani s-a rugat ca Allah să-i dea har și să o lase să se mărite cu tine.

Najjar rămase uluit. I se puse un nod în gât. Mâinile începură să-i tremure.

— De asta v-ați riscat viața și v-ați întors în Bagdad?

— Da.

— Să mă luați?

— Da.

— Să mă duceți în Iran?

— Nimic altceva nu m-ar fi putut convinge, spuse dr. Saddaji. Sunt aici să îți cer să te căsătorești cu singura mea fiică – și să mi te alături într-un proiect care va aduce pace și prosperitate în Orientul Mijlociul și în întreaga lume.

Najjar își aminti dintr-odată cuvintele misteriosului băiat din Samarra de pe vremea când nu fusese decât un copil. *Ești îndrăgostit de Sheyda Saddaji… Te vei căsători cu ea înainte să împlinești douăzeci și patru de ani.* Chiar era adevărat? Chiar era posibil să se întâmple una ca asta?

— Aș vrea să vii să lucrezi ca asistent al meu, spuse dr. Saddaji, observând ezitarea lui Najjar. Acum sunt director adjunct la Agenția de Energie Atomică a Iranului. Construim cel mai impresionant sistem energetic nuclear civil din lume. Vom fi prima țară cu adevărat independentă energetic din lume. Nu vom mai depinde de petrol sau benzină. Vom conduce lumea în eficiență și inovație energetică. Vom schimba cursul istoriei. Și, prin aceasta, vom pregăti calea pentru venirea Celui Promis. Aș prețui enorm ajutorul tău, Najjar. Înțeleg că ai devenit un fizician de primă clasă. Aceasta ar fi o binecuvântare enormă pentru mine și munca mea. Dar mai important decât asta, fiica mea te iubește și pur și simplu nu s-a mai oprit să mă bată la cap până nu i-am promis că te găsesc și te rog să devii parte a familiei noastre. Așa că mi-am ținut promisiunea. Dar trebuie să te hotărăști repede. Pentru că nu sunt în siguranță aici, și nici tu nu ești.

Șoferul porni motorul, iar în clipa aceea Najjar își dădu seama

că dr. Saddaji dorea un răspuns imediat. Nu mâine. Nu peste o săptămână sau o lună. Ci chiar atunci. Dr. Saddaji dorea ca Najjar să lase în urma sa toată viața pe care o cunoștea. Pe mătușa și unchiul său. Dizertația și toate onorurile pe care le-ar fi obținut dacă și-ar fi luat diploma. Toate speranțele pentru o slujbă bună și un viitor sigur într-un program nuclear irakian în născare și clandestin. Toate astea pentru o femeie și șansa de „a schimba mersul istoriei", indiferent ce însemna asta mai precis.

— Da, spuse Najjar în cele din urmă, surprinzându-se chiar și pe sine cu forța convingerii cu care o spuse. Nu-mi pot imagina să-mi placă nimic mai mult decât să mă căsătoresc cu Sheyda și să lucrez pentru dumneavoastră.

Dr. Saddaji radia de bucurie.

— Atunci ce mai așteptăm? spuse el. Să înceapă aventura.

25

SYRACUSE, NEW YORK
MARTIE 2002

— Sus, scularea, Shirazi – ai musafiri!

David auzi cuvintele, dar nu avea niciun chef să își deschidă ochii, darămite să coboare din pat. Se alesese cu o indigestie. Își petrecuse cea mai mare parte a ultimelor nopți vărsându-și măruntaiele. Dar gardianul lovea acum în continuu zăbrelele metalice cu bastonul și, doar pentru a-l face să înceteze, David se aplecă peste marginea patului, își puse ochelarii, își puse picioarele pe lespezile reci și-și trecu mâinile prin părul care avea nevoie disperată de o tunsoare. Era a treisprezecea zi din cele paisprezece ale sentinței în închisoarea pentru tineri.

Încă o zi în iad, își spuse el în sinea lui.

Părinții îl vizitau în fiecare zi, părând cu fiecare dată tot mai bătrâni și cu părul mai alb. Tatăl său spunea că se străduia din răsputeri să-i rezolve admiterea într-o academie privată, exclusiv pentru băieți din Alabama, unde putea încerca să-și salveze educația și să-și readucă viața pe linia de plutire. David știa că ar fi trebuit să fie recunoscător, dar nu era.

David se îmbrăcă rapid cu salopeta portocalie peste boxerii săi și se încălță cu tenișii albi pe care-i primise. După ce gardianul dădu

ordinul ca celula lui să fie descuiată electronic, David fu condus pe o serie de coridoare până într-o sală mică, nu departe de biroul directorului. Se așteptase să-i vadă pe părinții săi sau pe avocatul său, sau pe toți împreună. În schimb, zări un domn mai în vârstă, care să tot fi avut cinzeci și ceva de ani, poate chiar șaizeci, răsfoind o revistă și foindu-se de parcă ar fi avut mare nevoie de o țigară. Când David intră în încăpere, bărbatul se ridică și îi zâmbi călduros. Avea o barbă grizonată, ochelari cu armă neagră și un costum verde care nu-i venea bine. David nu-l mai văzuse niciodată până atunci pe omul acesta, însă avu senzația că bărbatul îl cunoaște de undeva.

— Cincisprezece minute, spuse gardianul.

Când gardianul ieși afară din încăpere și încuie ușa, bărbatul îi dădu mâna ferm lui David și sugeră să ia amândoi loc.

— Îmi doream de multă vreme să te văd, David, începu el.

— Ne-am mai întâlnit? întrebă David.

— Ajungem și la asta imediat. Am auzit că ești un puști destul de isteț.

— Ca să vezi… dar iată că sunt aici, spuse David și-și fixă privirea la papuci.

— Ai făcut o greșeală, David. Nu ești primul copil care să-i bată măr pe niște tâmpiți care o merită. Și nu mă gândesc că vei fi nici ultimul.

David își ridică din nou privirea. Cine era omul acesta?

— De fapt, n-au meritat-o, mărturisi David, gândindu-se că poate că era cineva de la biroul procurorului care-l supunea la ceva teste.

— Ba cum să n-o merite, spuse bărbatul. Unul dintre ei te-a făcut împuțit, nu-i așa?

— Tot n-ar fi trebuit să-i lovesc, răspunse David, amintindu-și că toate conversațiile le erau supravegheate și înregistrate.

— Înțeleg, continuă bărbatul. Dar evident știi cum să te învârți. Ți-am văzut dosarul. Ai câștigat absolut fiecare încăierare cât ai fost la Nottingham, chiar și când ai fost net depășit numeric.

— Nu e chiar ceea ce ai putea adăuga într-un CV.

— Ei bine, depinde, fiule.

— De ce?

— Depinde de slujba pentru care aplici.

Apoi bărbatul îi întinse o revistă peste masă lui David. Era un număr recent din *U.S. News & World Report.* Arătă spre un titlu care spunea „CIA nu este a tatălui tău." Nedumerit, David se uită la titlu, apoi din nou în ochii bărbatului. Acesta îi făcu semn cu capul lui David să înceapă să citească.

Precaut, David luă revista și o scană rapid cu privirea.

> CIA este în plină ascensiune. Pentru a-i contracara pe dușmanii Americii și a-i ține în frâu pe teroriști și alți tipi răi din lumea întreagă, agenția de spionaj numărul unu a națiunii cunoaște cea mai rapidă creștere de la înființarea ei, acum aproape șaizeci de ani... CIA s-a lansat într-o campanie publicitară națională, sperând să atragă o nouă generație de spioni. Pentru a arunca o privire la noua abordare a tinerilor, verificați anunțurile de recrutare explozive publicate de agenție online... Trailere rulate la cinema și postere în aeroporturi i-au tentat pe cei aventuroși în posturi ale Serviciului Clandestin Național – ultima denumire a fictivului directorat de operațiuni al agenției care recrutează spioni, fură secrete și desfășoară operațiuni sub acoperire.

Brusc, omul îi smulse revista lui David.

— Hei, ce...?

Dar bărbatul îl repezi pe David înainte să apuce să-și încheie propoziția.

— Termină-l, spuse el.

— Ce să termin?

— Articolul, termină-l.

— Fii serios! N-am apucat să-l citesc.

— Minți. Acum, spune-mi restul articolului. Cuvânt cu cuvânt. Știu că poți. Știu totul despre tine, David. Știu că la teste te-ai ridicat la nivel de geniu. Știu că înainte să moară Claire Harper și singura ei fiică Marseille să se mute la Portland împreună cu tatăl ei, aveai numai note maxime.

David simți cum i se zburlește părul pe mâini.

— Ai memorie vizuală, continuă bărbatul. Nu ai decât șaisprezece

ani, dar ar fi trebuit să absolvi mai devreme – cu doi ani mai devreme – în iunie, anul acesta. Ai obținut un scor de 1570 la SAT*. Ivy League** se afla imprimat în viitorul tău. Dar ușoara ta plonjare în auto-distrugere m-a determinat să intervin ceva mai devreme decât intenționam. Acum, termină cu prostiile și spune-mi ce scria în restul articolului, fiule, înainte să ies de aici extrem de dezamăgit.

Încăperea se cufundă în tăcere preț de cel puțin un minut, neauzindu-se nimic în afară de bâzâitul lămpii fluorescente de deasupra lor. David îl privi o vreme pe bărbat, apoi privi revista boțită din mâna acestuia. Închise ochii, se lăsă pe spate în scaunul său și începu să recite din memorie.

— „Era vorba de un grup impresionant, în rândurile căruia s-au numărat cei mai diverși, mai experimentați oameni angajați vreodată de CIA, cu cârste cuprinse între douăzeci și șaizeci și cinci. Mai mult de jumătate dintre ei și-au petrecut perioade semnificative de timp peste ocean, iar unul din șase este veteran militar. Se disting în domenii diverse, precum silvicultură, finanțe și inginerie industrială. Sunt oameni foarte educați, reprezentanți ai Universității din Oregon, UCLA, și ai Universităților din Denver, de la Academia Navală a SUA, Princeton și Duquesne. Jumătate dintre noii recruți dețin un masterat sau un doctorat. Și, dacă dorești să lucrezi în corpul analiștilor CIA, în directoratul serviciilor secrete, ai face bine să ai grijă la notele tale – media de absolvire a acestora nu este mai mică de 9,75."

— Prin urmare, *de ce sunt aici?* zise bărbatul. Simplu: ca să te recrutez.

— Doriți să lucrez pentru CIA? întrebă David.

---

* Un test standardizat pentru admiterea în colegii în SUA – n.trad.

** Liga Iederei este un grup de opt universități de mare prestigiu academic și social din nord-estul Statelor Unite, membre ale confederației atletice. Numele acestei coaliții este folosit în mod obișnuit pentru a face referire la grupul celor opt școli. Din Ligă fac parte universitățile Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Princeton, Pennsylvania și Yale. Termenul are de asemenea conotația de excelență academică, selectivitate a admiterii și elitism social – n.trad.

— Exact.

— Căutați câțiva foști pușcăriași de treabă? spuse David zeflemitor.

— Nu fi arogant, fiule. Două săptămâni în căbănuța asta de vacanță nu prea se califică drept o perioadă dificilă. Pentru majoritatea oamenilor, un dosar penal – chiar și unul juvenil – i-ar descalifica. Dar nu în cazul tău particular.

— Cazul meu *particular*?

— Vorbești fluent farsi, germană și franceză. Ești la nivel conversațional cu araba și mă gândesc că vei avansa rapid la orice alt nivel, dacă îți pui în cap să faci ceva. Ai deja un metru optzeci. Peste încă câțiva ani vei avea unu nouăzeci și cinci sau nouăzeci și șapte. Știi cum să te descurci. Ai putea fi valoros.

— Valoros pentru ce? întrebă David.

— Chiar vrei să știi?

David ridică din umeri.

Bărbatul ridică și el din umeri și se ridică să plece.

— Nu, așteaptă, spuse David sărind în picioare. Chiar vreau să știu. La ce aș putea fi valoros?

Bărbatul îl privi la rândul său pe David.

— Nu am trebuință de prefăcuți.

— Nu sunt prefăcut.

— Atunci o să-ți spun – la prinderea lui bin Laden.

David rămase cu gura căscată.

— Glumiți.

— Nu glumesc.

— Vreți ca *eu* să ajut la prinderea lui Osama bin Laden?

— De fapt, spuse bărbatul, vreau să ne-aduci capul lui într-o cutie.

26

David era stupefiat.

Trebuia să recunoască, era entuziasmat de idee. Îl ura pe bin Laden. Omul acela îi distrusese viața lui Marseille și, drept urmare, aproape că reușise să i-o distrugă și pe a lui. Își dorea atât de mult să se răzbune că-i simțea gustul. Dar pe cât de atrăgătoare îi părea ideea, conversația aceea părea fără nicio noimă.

— De ce eu? întrebă David. N-am decât șaisprezece ani.

— Asta va complica puțin lucrurile.

— Adică?

— Adică de obicei recrutez studenți de la colegiu. Dar cu comportamentul tău din ultimele luni, am început să-mi fac griji că n-o să apuci colegiul. Și te urmăream mult prea atent pentru a lăsa să se termine totul cu o mare dezamăgire pentru noi, amândoi. Așa că, după cum spuneam, a trebuit să intervin ceva mai devreme decât intenționam. Vestea bună este că nimeni nu știe cu adevărat cine ești. Nu ești în grilă. Nu ai o identitate. Tocmai ai fost dat afară din școală și conducerea școlii e pe punctul să te trimită la o școală de corecție până la sfârșitul semestrului. Prietenii tăi nu se așteaptă să te mai vadă vreodată. E momentul perfect să te aducem la bord, să începem să-ți țesem o poveste de acoperire și, în câțiva ani, când vei fi pregătit…

— Stați puțin, îl întrerupse David. Trebuie să întreb – mai exact cum de știți atât de multe despre mine?

— Sunt prieten cu părinții tăi.

— De când?

— Dinainte să te naști tu.

— Cine sunteți?

— Numele meu este Jack, spuse bărbatul, punând în cele din urmă cărțile pe masă.

— Jack? spuse David. Precum Jack Zalinsky?

Zalinsky încuviință din nou.

— Deci părinții mei v-au trimis aici?

Zalinsky râse când gardianul descuie ușa electronic.

— Nici pe departe. De fapt, m-ar ucide de-ar ști c-am fost aici. David, treaba asta nu va funcționa dacă vor afla. Nu le vei putea spune niciodată că m-ai întâlnit și nici despre lucrurile în care sunt pe punctul să te implic. Asta dacă vrei să te infiltrăm în rețeaua al Qaeda și să te transformi într-o țintă de mare preț. Ar fi prea riscant, atât pentru tine, cât și pentru ei. Trebuie să fie secret, sau se termină tot. Ai înțeles?

Încăperea se cufundă din nou în tăcere.

Apoi David spuse în cele din urmă:

— Fie.

— Bun, spuse Zalinsky.

— Deci ce trebuie să fac în continuare?

— Lasă-i pe părinții tăi să te scoată de aici mâine. Du-te acasă cu ei. Fii cuminte. Lasă-i să te ducă la școala de băieți din Alabama. O să mă asigur că vei fi acceptat. Apoi încheie anul cu 10 pe linie, fără să te mai amesteci în vreo altă încăierare. Antrenează-te să fii în formă. Și, la momentul potrivit, voi veni să te iau.

— Și după aceea?

— După acea vom vedea dacă ai ce avem noi nevoie.

Acestea fiind spuse, Jack Zalinsky se făcu nevăzut.

27

David se puse pe lucru și pe studiu intens.

Dar fizica și trigonometria nu erau pasiunea vieții lui. Și nici aceea de a-și face prieteni noi. Ori de câte ori avea un moment liber, David se încuia în camera lui și studia viața lui Osama bin Laden. Își comandă cărți pe Amazon. Se năpustea asupra oricărei reviste și articol pe care-l putu găsi la biblioteca școlii. În puținul timp liber pe care i-l lăsa noua lui școală, începu să urmărească C-SPAN și History Channel și, treptat, schiță un profil al lui bin Laden.

Cel mai mult l-a surprins să afle că bin Laden nu se potrivea imaginii standard a unui terorist. Nu era prea tânăr. Nu era sărac sau deposedat, nici tâmpit sau lipsit de educație. Și nici nu provenea dintr-o familie violentă sau criminală, cu atât mai puțin una dedicată în mod deosebit jihadului sau „războiului sfânt". Născut la sfârșitul anului 1957 sau începutul anului 1958 – nimeni nu părea să știe cu siguranță data nașterii sale – David a descoperit că Osama era al șaptesprezecelea din cinzeci și patru de copii. Tatăl său, Mohammed bin Laden, era un saudit înstărit care fondase una din cele mai mari companii de construcții din Orientul Mijlociu. Mama lui, Alia Ghanem, era o femeie siriană de origine palestiniană care îl întâlnise pe Mohammed în Ierusalim, în timp ce desfășura lucrări de renovare la Cupola Stâncii. David fu șocat să afle că Alia nu avea

decât paisprezece ani când se căsătorise cu Mohammed și că nu era singura lui soție – sau una din trei, sau chiar din zece. Era una din cele *douăzeci și două* de neveste pe care bărbatul le avusese în diferite momente de-a lungul anilor.

Când Osama avea patru sau cinci ani, părinții săi au divorțat, iar micuțul fusese silit să plece împreună cu mama lui. Astfel, Osama era practic singurul copil al mamei sale care fusese crescut de aceasta în cultura rigidă, misogină și fundamentalistă a Arabiei Saudite.

Iar apoi se întâmplase tragedia. Nu la mult timp după divorț, tatăl lui Osama murise într-un accident de avion. Ani mai târziu, fratele lui Osama avea să moară de asemenea într-un groaznic accident de avion. David se întreba dacă atunci se născuse în inima lui Osama ideea de avioane și moarte și despre chinul psihologic pe care-l puteau provoca.

În iunie 1967, când se apropia de cea de-a zecea aniversare a sa, Osama privi împreună cu restul lumii arabe cum micul stat evreu Israel spulberase forțele militare ale Egiptului, Siriei și Iordaniei în doar șase zile. Cutremurat emoțional, Osama se întrebă dacă nu cumva Allah întorcea spatele forțelor arabe.

În urma studiilor sale aprofundate, David realiză că prima oară când Osama bin Laden auzise un răspuns care să aibă vreo logică pentru el fusese în 1972. În primul său an la liceu, Osama întâlnise un profesor de sport care, printre altele, era și membru al Frăției Musulmane, grupul jihadist islamic fondat în Egipt în anii '20 de un carismatic cleric sunit radical pe numele său Hassan al-Banna. Profesorul de sport i-a explicat lui bin Laden faptul că musulmanii îi întorseseră spatele lui Allah prin faptul că îi îmbrățișaseră pe sovieticii atei. Drept urmare, Allah le întorcea spatele musulmanilor. Apostazia îi invalida pe musulmani. Doar dacă se curățau și se dedicau întru totul și deplin în a urma învățăturile Coranului și porneau un adevărat jihad împotriva evreilor și creștinilor vor putea reintra în grațiile lui Allah și își vor putea recâștiga gloria ce-a fost cândva a lor.

Odată cu apropierea lui bin Laden de cea de-a șaisprezecea sa aniversare, în 1973 – timp în care a cunoscut o creștere rapidă, ajungând la înălțimea de un metru nouăzeci și cinci și aproape 75 de

kilograme – tânărul viitor jihadist a fost din nou stupefiat și îngrozit să vadă musulmanii din Egipt și Siria înfrânți hotărâtor de evreii din Israel în timpul războiului Yom Kippur. De data aceasta, argumentul Frăției Musulmane era și mai logic: musulmanii erau umiliți de israelieni pentru că-și pierduseră calea. Uitaseră calea profeților. Cum și-ar fi putut recâștiga gloria ce fusese cândva a lor dacă nu se întorceau la învățăturile Coranului cu tot ce erau?

Adesea, David stătea treaz în noapte, meditând la frânturile pe care le cunoștea din viața lui bin Laden. Își dorea să știe tot ce se putea ști despre omul acesta. Își dorea să fie capabil să-i distingă vocea dintr-o mulțime. Își dorea să-l poată recunoaște dintr-o privire. Își dorea să poată gândi ca el, să vorbească asemenea lui, să se miște ca el. Era singura cale posibilă, hotărî David, de a penetra al Qaeda și de a fi inclus în cercurile intime, care la rândul lor erau singurul mod de a-l aduce pe acest monstru în fața justiției. Și ceea ce-l uimi iar și iar pe David era cât de tânăr fusese bin Laden când începuse să ia decizii majore.

Bin Laden avusese doar șaisprezece ani, își dădu seama David, când se alăturase Frăției Musulmane și începu să citească lucrările alese ale autorului sunnit radical Sayyid Qutb. Nu avea decât șaptesprezece ani când s-a căsătorit prima oară, cu o fată musulmană devotată de paisprezece ani, care era o verișoară de-a lui din Siria. Mai mult, bin Laden nu avea decât douăzeci și ceva de ani când Ayatollahul Khomeini condusese Revoluția Islamică la victorie în Iran, în 1979, un eveniment ce-i entuziasmase pe radicalii sunniți care nu erau de acord cu teologia șiită a lui Khomeini, dar care-i admirau tacticile și îi invidiau realizările.

David observă că în timpul acestor ani de formare, bin Laden se luptase cu întrebări grele. De ce se născuse? Care era semnificația vieții sale? Oare să fi avut dreptate tatăl său care considera că viața însemna să construiești imperii, să câștigi miliarde și să te căsătorești cu cât mai multe femei cu putință? Sau era mai mult de-atât? Dar dacă omul s-a născut nu atât să-și placă sieși, cât pentru a-i fi plăcut lui Allah? Dacă drumul spre viață eternă și fericire nu stă într-o viață plină de confort ci într-o viață de jihad?

David disprețuia fiecare alegere în parte pe care o făcuse bin

Laden. Dar la dulcea vârstă de șaisprezece ani, David începea să înțeleagă motivul pentru care luase toate acele alegeri. Și odată cu aceasta începu să-i fie mult mai ușor să-și facă propriile alegeri.

28

MONTGOMERY, ALABAMA
IUNIE 2002

Zalinsky opri mașina în dreptul lui David în timp ce acesta cobora pe Main Street.

— Urcă, îi spuse tânărului său protejat.

Bucuros să-l vadă pe Zalinsky, David îl ascultă imediat.

— Unde mergem?

— Vei afla curând.

David știa că Zalinsky îl urmărise îndeaproape. La doar câteva zile după ce David se înrolase în academia privată a băieților din Alabama, pentru a-și lua diploma de absolvire a liceului, descoperise un program instalat pe laptopul său care-i permitea lui Zalinsky să-i citească toate e-mailurile care intrau și ieșeau și toate conversațiile din mesaje instant pe care le avea, precum și să-i urmărească tot traficul internet. Știa că agentul îi montase microfoane în telefonul mobil și fără îndoială pusese pe cineva să-i înregistreze apelurile și le asculta pe multe dintre ele, mai ales pe acelea cu părinții și frații săi. Era chiar conștient de un tânăr care se înrolase la aceeași academie, venit probabil printr-un transfer, și care participa la aceleași cursuri ca David și povestind cam cu aceiași oameni ca el.

David nu avea nimic împotriva faptului că era urmărit atât de

îndeaproape. Zalinsky nu doar că-l urmărea pe David din umbră și se asigura că nu se mai băga în vreun bucluc. Ci monitoriza cu mare atenție capacitatea lui David de a păstra un secret. Oare avea să împărtășească cuiva – oricui – planurile lui cu Zalinsky? Se lăuda oare cuiva de faptul că s-ar putea să intre în CIA? Reprezenta el vreun risc de securitate în vreun fel? Faptul că veteranul agenției lua acum legătura cu el trebuia să însemne că era îndeajuns de convins de faptul că David Shirazi își putea ține gura.

Curând se îndreptau spre aeroportul regional din Montgomery, un centru folosit deopotrivă de unități armate, comerciale și private. David mai fusese de câteva ori în locul acesta, de obicei cu una din cursele U.S. Airways. Dar Zalinsky nu părea să fie interesat de aspectul comercial al aeroportului, ci se îndreptă cu Audi-ul argintiu spre un Cessna 560 Citation V, un business jet suplu care putea găzdui mai mult decât confortabil opt pasageri. Câteva minute mai târziu zburau, doar ei doi și cei doi piloți ai lor de la CIA. David nu avea nici acum habar unde mergeau, dar nici nu-i păsa prea mult. Era ușurat să vadă că Jack Zalinsky era om de cuvânt și dornic să se apuce de treabă.

— Înainte de toate, sincere felicitări, spuse Zalinsky atunci când pilotul stinse semnalul luminos al centurii de siguranță.

— Mulțumesc.

— Ești cel mai tânăr candidat prospectiv din istoria Agenției. Tot mai vrei să intri?

— Absolut.

— Bun. Verificarea securității tale este completă. A fost provocator să facem totul fără ca familia sau prietenii tăi să știe ce facem. Am spus echipei mele să întrebe totul ca și când ai aplica pentru un loc de muncă la banca SunTrust.

— Și a funcționat?

— Ca-n vis. Zalinsky scoase un dosar negru din geanta sa, îl deschise și îl puse pe o măsuță mică aflată în spatele avionului. În interiorul acestuia se găseau o mână de acte false.

David îl luă pe primul din teanc – un certificat de naștere.

— Reza Tabrizi?

— Acesta va fi numele tău fals, îi explică Zalinsky. În farsi, *reza* înseamnă „a fi de acord sau a accepta".

— Știu ce înseamnă, răspunse David.

— Sigur că știi. Ei bine, oricum, vei fi cetățean german. Părinții tăi s-au mutat din Teheran la München în 1975 și și-au luat cetățenia. În 1984 s-au mutat la Edmonton, Alberta. Te-ai născut și ai crescut în Canada. Tatăl tău a lucrat în industria petrolieră, dar el și mama ta au fost uciși într-un accident de avion chiar înainte să absolvi tu liceul. Nu ai frați. Bunicii tăi au murit când erai mic. Nu ai simțit niciodată că ar fi locul tău în Canada. Așa că după ce au murit părinții tăi, te-ai mutat în Germania. Te-ai plimbat puțin – Bonn, Berlin și, în final, la München, de unde erau părinții tăi.

David studie dosarul pe care-l pregătise Zalinsky despre noua lui viață.

— Echipa mea a creat un pașaport german pentru tine. Odată ce vei mai crește, te vom ajuta să obții un permis de conducere german, cărți de credit europene, un apartament, o mașină și așa mai departe.

— Ce fel? întrebă David.

— Ce anume?

— Ce fel de mașină?

— După cum ne place să spunem în Orientul Mijlociu, vom arunca podul acela în aer când vom ajunge la el, îi replică Zalinsky. Dar ascultă, ai fost deja acceptat într-un colegiu în Germania pentru acest scenariu. Am vrea să-ți obții licența în informatică la Universitatea din München – adică Universitatea Ludwig-Maximilian din München – sau LMU. Va trebui să vorbești fluent în arabă. Când vei termina, va trebui să-ți iei un masterat pentru a-ți încununa munca. Vom plăti noi pentru tot, așa că nu trebuie să-ți faci griji pentru cheltuieli.

— Dar asta va lua ani de zile, protestă David.

— Exact, fu de acord Zalinsky. Când ajungi la München, te vei alătura unei moschei – una șiită, evident, ținând cont de trecutul tău. Trebuie să pari a fi un musulman practicant, la curent cu toate obiceiurile și tradițiile Islamului șiit. Între timp, vei începe instruirea în arte marțiale, pe toată perioada colegiului. În timpul verii, te vom ajuta să-ți faci „stagiile" peste ocean. Asta vor ști prietenii și profesorii tăi. De fapt, vei fi instruit de noi la una dintre cele câteva facilități pe care le avem. Când vei fi gata și când vom considera noi că ești pregătit, te vom amplasa cu o slujbă într-o companie care face afaceri

cu Pakistanul și Afganistanul. Vei avea acoperirea perfectă pentru a putea călători în Asia centrală. Apoi, dacă nu a fost prins până atunci, vei începe să-l urmărești pe Osama bin Laden. Nu este decât o singură problemă.

— Care este aceea? întrebă David.

— Nu vei putea, sub nicio formă, să spui părinților, fraților tăi – nimănui – despre toate astea. Nu pot sublinia partea aceasta îndeajuns.

— Și dacă o fac? se întrebă David cu voce tare.

— Vei ateriza direct la închisoare, îi explică Zalinsky fără menajamente. Deja ai semnat o duzină de documente de confidențialitate. Crede-mă, luăm astfel de lucruri foarte în serios.

— Nu trebuie să vă faceți griji pentru mine, îl asigură David. Dar ce să le spun părinților mei că fac?

— Le vei spune că te duci la colegiu la Paris, spuse Zalinsky. Deja ai aplicat și ai fost acceptat. Ai primit o bursă integrală. Ți-am și închiriat un apartament lângă campus și ți-am făcut rost de o căsuță poștală la poștă și un telefon mobil de la o companie franceză. Ne-am gândit la tot. Vei găsi totul în dosar. Sunt chiar și broșuri și alte materiale pe care le poți da părinților tăi.

David se uită la fiecare document pe rând, parcurgând toate detaliile.

— Cum rămâne cu slujba de la SunTrust în Montgomery? întrebă David zâmbind. Cea pentru care se presupune că am aplicat și pentru care eram verificat? Ce să le spun părinților și fraților mei despre asta?

— Spune-le că nu te-ai calificat.

— De ce nu?

Zalinsky ridică din sprâncene.

— Nu sunt acceptați să lucreze la bancă puști cu dosar penal.

Bărbatul chiar se gândise la toate, și pentru asta David îi era profund recunoscător. Pentru prima oară, își dădu seama cu adevărat cât de aproape fusese viața lui să o ia razna, și gândul acesta îl sperie. Dacă n-ar fi intervenit Zalinsky, cine știe unde s-ar fi sfârșit toate astea? Acum, însă, avea o misiune. Avea un scop. În sfârșit știa de ce se născuse. Avea o cauză pentru care să trăiască – și pentru care să moară.

Și cu toate acestea, chiar în momentul acela ar fi trebuit să se simtă asigurat, dar nu se putea abține să nu se gândească la Marseille. Unde era? Ce avea să facă ea vara aceea? Mai avea încă doi ani de liceu înaintea ei. Oare era bine? Îi era încă teribil de dor de ea. Dar oare ei îi era dor de el?

PARTEA II

29

ARLINGTON, VIRGINIA

O berlină neagră își făcu apariția chiar înainte de revărsatul zorilor.

— Să mergem.

Bună dimineața și ție, Jack.

— Ce zici de niște cafea? îl întrebă David în schimb, încă resimțindu-se după schimbul de fus orar și o noapte nedormită petrecută în zbor de la München.

— N-avem timp, îi răspunse Zalinsky cu o nerăbdare neobișnuită.

David ridică din umeri, oftând în aerul înghețat al dimineții de februarie, și făcu ceea ce i se spusese. Zalinsky era bătrân și obosit; ar fi trebuit să se pensioneze demult. Nu era omul cu care să glumești, cel puțin nu azi. David se uită în oglinda laterală la Starbucks-ul ce devenea tot mai mic, pe care-l lăsau în urmă, părăsind aeroportul Arlington pentru a intra pe George Washington Memorial Parkway, în drum spre cartierul general al Agenției Centrale de Informații din Langley, Virginia.

În mașină se lăsă tăcerea preț de câteva minute. David privea la turlele acoperite de zăpadă ale campusului universității Georgetown, la gheața de pe râul Potomac, gândindu-se la câte se întâmplaseră în anii de când fusese el trimis în Germania și Pakistan și la bizarele evenimente din Orientul Mijlociu, în special în ultimele zile.

— Ai văzut relatarea despre măcelul acelor creștini în Yemen? întrebă David.

Zalinsky nu-i răspunse.

— Un lider de cult a intrat pur și simplu într-o biserică din Aden, a scos o mitralieră și a ucis vreo patruzeci de inși, spuse David privind peste apa înghețată a Potomacului. Tipul susținea că pregătea calea pentru venirea lui mesia islamic sau ceva de genul acesta.

După ce își continuară drumul încă o vreme în tăcere, David continuă:

— Au fost asasinați mai mulți preoți și episcopi în Yemen chiar înainte de Crăciun, știi?

În continuare, Zalinsky nu spunea nimic.

— E ciudat, nu-i așa? Adică, știu că nu e țara mea luată în vizor, dar zic și eu!

Zalinsky nu era interesat. În schimb, spuse răspicat.

— Uite ce e, David, te scot din asta.

— Poftim? replică David, luat pe nepregătite.

— M-ai auzit, răspunse Zalinsky. Îți dau altă sarcină.

David așteptă lovitura. Dar nu se întâmplă nimic.

— Adică? întrebă el.

— Vei afla într-o clipă.

— De ce?

— Nu pot să spun.

— Ei bine, pentru cât timp?

— Chiar nu pot să spun.

David se gândi că, poate, mentorul și supraveghetorul său glumește. Dar era imposibil. Bărbatul acesta nu făcuse niciodată vreo glumă. Nici una măcar în toți anii aceștia care trecuseră de la prima lor întâlnire. Nici una cât timp fusese David la colegiu. Nici una de când David participa la instrucția strict-secretă a Agenției din zona rurală a Virginiei, cunoscută drept „Ferma". Nici măcar o singură dată – potrivit celor șase surse pe care le „intervievase" David – în cei treizeci și nouă de ani de când lucra Zalinsky pentru CIA. Bărbatul acesta era un personaj în realitate a regizorului Bergman.

— Cum rămâne cu Karachi? întrebă David.

— Uită de Karachi.

— Jack, nu se poate să vorbești serios. Făceam progrese. Avem rezultate.

— Știu.

— Karachi merge înainte. Cineva trebuie să se întoarcă acolo.

— Cineva o să se întoarcă. Doar că nu tu.

Pulsul lui David se înteți. Zalinsky părea dus cu pluta. Dacă nu s-ar fi aflat la volan, David ar fi fost ispitit să-l ia de guler și să-l scuture până îi veneau mințile la cap. În ultimii câțiva ani de când ieșise pe teren, David primise câteva din cele mai jalnice sarcini pe care și le-ar fi putut imagina. Dintr-un post de asistent în altul, apoi asistent adjunct al nu știu cui în cadrul Ambasadei Americane din Bagdad. Băiatul cu cafeaua pentru atașatul economic de la Ambasada Statelor Unite în Cairo. Ofițer de legătură în comunicații și servicii secrete în Bahrain pentru o echipă SEAL desemnată să protejeze vasele Marinei SUA care intrau și ieșeau din Golful Persic. Asta, cel puțin, sunase bine pe hârtie, dar în cea mai mare parte consta în ceasuri îndelungi de plictiseală amestecate cu altele și mai lungi de găsit răspunsuri la întrebări încuietoare. David i se plânsese lui Zalinsky de faptul că fusese recrutat pentru cu totul altceva. Ar fi trebuit să-l vâneze pe Osama bin Laden, nu să păzească distrugătoare și dragoare de mine.

În cele din urmă, Zalinsky se înduplecase și-l înrolase într-un proiect care avea drept scop urmărirea detectivilor al Qaeda. Așa că, în ultimele șase luni, David fusese cantonat în Karachi, Pakistan, recrutând tineri tehnicieni pentru Mobilink – o firmă de elită în telefonie mobilă din Pakistan – pentru a face „afaceri colaterale“ cu Munich Digital Systems (MDS), compania de tehnologie pentru care lucra în prezent David de ochii lumii. Îi plătea bine pe puștii aceia. Foarte bine chiar. Și discret. Din când în când dădea câte o petrecere micuță în camera lui de hotel. Le cumpăra alcool. Le prezenta femei „amabile“. Genul celor pe care nu prea aveai șanse să le întâlnești la moscheea din cartier. Adăuga puțină gălăgie și puțină culoare în viețile lor atât de terne în rest.

În schimbul acestor favoruri, David le cerea să arunce câte un ochi pe serverele de la Mobilink și să descopere numere de telefon și informații bancare ale potențialilor clienți lucrativi în munca sa de

consultanță. Cu cât primea mai multe informații, cu atât MDS avea să aibă parte de mai multe afaceri și putea să-i plătească mai bine pe băieții aceștia. Sau cel puțin el așa le spunea el. Neștiutori, puștii îi dezvăluiau practic numere de telefon și date de facturare ale al Qaeda și ale teroriștilor curierilor și finanțatorilor talibani care operau de-a lungul graniței afgano-pakistaneze.

Tehnicienii de la Pak habar nu aveau că David era american. Ei îl credeau german. Nu aveau nici cea mai mică idee că lucra pentru MDS ca acoperire pentru adevărata sa identitate ca agent CIA. Habar n-aveau că erau implicați în spionaj. Nu știau decât că David era un tip de douăzeci și ceva de ani, la fel ca ei. Îl credeau un as în ale tehnicii, la fel ca ei. Și știau că avea acces la mulți bani peșin și că era fericit să-i împartă cu generozitate cu prietenii săi.

Până aici, toate bune. În ultimele câteva luni, eforturile lui David conduseseră la capturarea sau uciderea a nouă ținte importante. David era convins că, zi după zi, se apropiau tot mai mult de bin Laden. Toată operațiunea aceasta fusese ideea lui Zalinsky și, până acum, Zalinsky îi dăduse lui David toate motivele să creadă că era încântat de rezultate. Și atunci de ce să-l scoată din joc tocmai acum, mai ales acum când erau atât de aproape de obiectivul lor suprem?

★★★★★

Zece minute mai târziu, cei doi bărbați ajunseră la cartierul general al CIA.

Trecură de perimetrul de securitate, parcară în subteran, trecură și de forțele de securitate internă și ajunseră la lift. Zalinsky nu vorbea prea multe – abia dacă le dădu binețe gardienilor – iar David începea să se simtă stânjenit. Se gândea că vor lau micul dejun împreună, se va pune la curent cu ultimele noutăți, vor mai schimba câteva bârfe de pe teren și apoi avea pregătească psihic pentru o zi de ședințe legate de buget și de birocrația chinuitoare. Când colo, Zalinsky amenința să-l scoată pe David, fără vreun motiv anume dintr-un proiect pe care-l îndrăgea și apoi să-l trateze cu indiferență. Părea neprofesional și incorect.

Dar când Zalinsky apăsă butonul etajului șapte în loc de șase, David se încordă. Diviza pentru Orientul Apropiat – divizia lor – își avea birourile la etajul șase. Directorul agenției și membrii seniori ai comitetului lucrau un etaj mai sus. David nu fusese niciodată acolo, dar acum într-acolo se îndreptau.

Ușa liftului se deschise. Zalinsky apucă la stânga, iar David îl urmă îndeaproape. Ceva mai încolo, pe culoar, se opriră într-o sală de conferințe de înaltă tehnologie și fură întâmpinați de un bărbat cu chelie pronunțată, de cinzeci și ceva de ani, spre șaizeci, care se prezentă drept Tom Murray.

David nu-l mai întâlnise niciodată pe Murray până atunci, dar auzise multe despre omul acesta. Toți cei din Agenție auziseră. Directorul adjunct pentru operațiuni era o legendă în serviciile clandestine. În martie 2003, el fusese cel care pusese la cale capturarea din Pakistan a lui Khalid Sheikh Mohammed (KSM) – mâna dreaptă a lui Osama bin Laden și arhitectul atacurilor de la 11 septembrie. Murray fusese cel care lucrase îndeaproape cu serviciile secrete britanice în vara anului 2006, care plănuise penetrarea și dezmembrarea unei celule al Qaeda din Anglia ce fusese pe punctul de a deturna zece aparate jumbo-jet transatlantice pe ruta Londra – Statele Unite și să comită ceea ce un oficial al Scotland Yard descrisese în mod public drept „o ucidere în masă la o scală inimaginabilă". Și, din câte își dădea seama, Murray fusese cel care-l convinsese pe Președintele William Jackson să înceapă să folosească avioane țintă Predator pentru a scoate lideri cheie al Qaeda și talibani care se ascundeau în sate aflate de-a lungul granței pakistano-afgane când informațiile secrete obținute de David din penetrarea bazelor de date Mobilink s-a dovedit operațională.

— Mă bucur să te pot întâlni în cele din urmă, Agent Shirazi, spuse Murray, dând cu căldură mâna cu David. Am auzit o mulțime de lucruri bune despre tine. Jack vorbește în termeni foarte admirativi despre tine. Te rog, ia loc.

David zâmbi, îi mulțumi directorului adjunct al operațiunii (DDO*) și își ocupă locul alături de Zalinsky, care era lipsit de orice expresie. Se auzi o bătaie în ușă. Murray apăsă butonul aflat pe brațul

---

* DDO – Deputy Director for Operations (engl.)

scaunului său și ușa securizată se deschise îndată. De dincolo de ușă, o blondă atrăgătoare, de douăzeci și ceva de ani, poate chiar treizeci, își făcu apariția într-un costum negru clasic, o cămașă de mătase turcoaz, pantofi negri cu toc și un colier de perle oarecum ascuns de ecusonul Agenției ce-i atârna la gât.

— Îmi pare rău că am întârziat, domnule, spuse ea cu un ușor accent european, pe care David îl localiză undeva în nordul Germaniei sau, poate, Polonia. Zborul meu a avut întârziere.

— E în regulă, agent Fischer, răspunse Murray. Doar ce am început. Îl cunoști pe Jack Zalinsky.

— Da, mă bucur să te revăd, Jack, spuse ea, cu un zâmbet cald și sincer.

Cei doi își dădură mâna, în timp ce lui David nu putea să-i scape faptul că ea avea unghiile lăcuite cu un lac roz pal, dar nu avea niciun inel de logodnă sau verighetă.

— Ți-l prezint pe agentul David Shirazi, spuse Murray, un coleg NOC*.

Cea din urmă expresie îl luă pe nepregătite pe David. Nu crezuse că femeia ar putea fi un agent sub acoperire neoficial. Analistă, poate, dar spion sub acoperire? Cu greu ar fi considerat-o genul care să se potrivească acestui domeniu. David încercă să nu-și trădeze surprindere când îi dădu mâna și observă pentru prima oară cât de albaștri îi erau ochii în spatele ochelarilor de firmă.

— Reza Tabrizi, mă bucur să te cunosc personal, spuse ea făcându-i prietenos cu ochiul.

David încremeni. Doar o mână de oameni îi cunoșteau identitatea falsă. Ea cum de o știa?

— E în regulă, David, îl asigură Murray. Eva este agent de prim rang și, de fapt, ea împreună cu Jack au colaborat în urmă cu câțiva ani la realizarea poveștii tale de acoperire. De atunci e cu ochii pe tine.

— Serios?

— Da, spuse ea sigură pe ea, punându-și agenda îmbrăcată în piele pe birou, apoi îl privi pe David în ochi și reproduse povestea din memorie:

---

* Nonofficial Cover Operative – agent sub acoperire neoficial – n.trad.

— Reza Tabrizi. Douăzeci și cinci de ani. Părinții tăi erau de naționalitate iranieni, amândoi născuți în Teheran. Tu, pe de altă parte, te-ai născut și ai crescut în Canada, într-un orășel aflat în apropierea orașului Edmonton, Alberta. Tatăl tău a lucrat în industria petrolieră. Mama ta a condus o croitorie micuță. Dar părinții tăi au fost uciși într-un accident de avion chiar înainte să absolvi tu liceul. Nu ai frați. Ai puțini prieteni apropiați. Ești un geniu în informatică, dar puțin cam retras. Nu ai pagină Facebook, nu folosești MySpace și nici Twitter. După ce au murit părinții tăi, nu ai vrut să mai rămâi în Canada. Ai hotărât să urmezi un colegiu în Germania. Ai obținut o licență în informatică la universitatea Ludwig-Maximilian din München. Acum lucrezi la o companie germană de succes, Munich Digital Systems. Ei dezvoltă și instalează software-uri de ultimă generație pentru telefoanele mobile și pentru companiile de telefonie prin satelit. Ești un reprezentat de vânzări relativ nou, dar în rapidă ascensiune. Directorii companiei nu au habar că de fapt ești american. Bineînțeles că nu știu că lucrezi pentru CIA; și te-ar da afară de îndată ce ar afla.

Eva se opri o clipă și întrebă:

— Cum mă descurc?

— Sunt impresionat, concluzionă David. Continuă.

Ea zâmbi.

— Ai un pașaport german. Ai un cont elvețian unde îți trimitem fondurile. Ai un spațiu de depozitare la München unde-ți ții armele, documentele false, echipamentul de comunicații și alte lucruri esențiale. Din luna august, ai lucrat în principal cu Mobilink în Pakistan, ți-ai format o experiență pe teren, ai lucrat cu persoanele tale de contact, ți-ai consolidat acoperirea, ai făcut câțiva pași de seamă, ai doborât ceva băieți răi și ... te-ai și distrat puțin în tot acest timp.

Făcu o pauză și ridică din sprâncene.

— Greșesc?

David își reprimă un zâmbet.

— Nu comentez.

— E suficient, spuse DDO. Vă rog, ocupați locurile, cu toții.

David se întrebă când avea să afle măcar o frântură din povestea

Evei Fischer, dar se gândi că nu era cel mai potrivit moment să întrebe. Erau chestiuni mai importante la ordinea de zi, cum ar fi ideea bizară a unuia de a-l scoate din inițiativa Karachi tocmai când începea să aducă roade. Oare era opera lui Zalinsky sau a lui Murray? Și pentru ce?

30

CARTIERUL GENERAL CIA
LANGLEY, VIRGINIA

— Pleci în Iran, spuse Murray.

Dispoziția aceasta rămase în aer preț de câteva secunde.

David Shirazi îl privi neîncrezător pe Murray, apoi pe Zalinsky și iarăși pe Murray.

— Când?

— Peste șaptezeci și două de ore, spuse Murray. Numele tău de cod este *Zefir*.

Zeul vântului de apus? Probabil că glumeau.

— Care este misiunea?

— Uite, Jack și Eva te vor pune în temă cu detaliile, îi explică Murray. Pe scurt însă, vrem să pătrundem în cele mai înalte nivele ale regimului iranian, să recrutăm agenți și să furnizăm informații secrete solide și de încredere care să ne ajute să înăbușim sau cel puțin să încetinim programul de înarmare nucleară al Iranului. În prezent, ne poziționăm echipele de NOC în toată țara, gata să saboteze centrele, să intercepteze marfa, orice e nevoie. Dar ceea ce ne lipsește este un om din interior care să ne ofere detalii solide.

David încercă să proceseze ceea ce-i spunea șeful său, dar era o schimbare atât de radicală față de ceea ce făcuse până acum că nu-și

închipuia că ar fi ăvut vreo șansă. Sigur, familia lui era iraniană, dar nu pusese niciodată piciorul în țara aceea. Da, vorbea farsi, dar aceeași limbă o vorbeau și alți optzeci de milioane de oameni din lume. Mai mult, își petrecuse ultimii câțiva ani studiind viața unor lideri pakistanezi, afgani și al Qaeda, precum și câteva organizații și culturi. Treptat, devenise expert în astfel de chestiuni, prin urmare destul de valoros într-o agenție de servicii secrete care încă nu reușise să-l captureze pe bin Laden în toți acești ani care trecuseră de la 11 septembrie. Cât despre Iran, înainte de toate nu înțelegea politica persană, și nici nu-l prea interesa.

— Îmi pare rău, domnule, spuse David după câteva clipe suplimentare de gândire. Dar nu pentru asta m-am înscris.

— Poftim? făcu Murray, evident nefiind în dispoziția de a discuta pe această temă.

— Domnule, cu tot respectul cuvenit, am fost recrutat pentru a-l vâna pe Osama bin Laden și să vă aduc dovada morții sale, îi spuse David celui de-al doilea om din Agenție cu o convingere atât de profundă că se surprinse chiar și pe sine. Pentru asta am fost antrenat. Acum am șansa să ajung la el. Asta este ceea ce-mi doresc să fac. Asta am fost născut să fac. Sunt convins că aveți motivele dumneavoastră, și sunt recunoscător că v-ați gândit la mine, dar nu sunt interesat să-mi schimb însărcinarea. Pur și simplu, sunt omul nepotrivit pentru misiunea pe care mi-o propuneți.

Expresia feței lui Tom Murray nu avea nevoie de comentarii. Omul nu era deloc încântat.

— Agent Shirazi, nu-mi pasă câtuși de puțin care consideri dumneata că este motivul recrutării tale pentru această Agenție, îi explică el printre dinți. Noi te-am cumpărat. Te-am instruit. Ești proprietatea noastră. Punct. M-ai înțeles?

Nu era momentul să comenteze, hotărî David.

— Da, domnule.

— Ești sigur?

— Da, domnule.

— Bun.

Murray se ridică, își întinse picioarele și se îndreptă spre geamul ce dădea spre pădurile acoperite de zăpadă.

Osama bin Laden e în continuare o amenințare serioasă pentru țara aceasta și aliații noștri. Nu mă înțelege greșit – îi vreau capul pe tavă, iar Agenția aceasta va atinge acest obiectiv în timpul mandatului meu. Dar câtă vreme conducerea în funcție este concentrată asupra Afganistanului și Pakistanului, directorul general și cu mine credem că cea mai serioasă amenințare la adresa securității noastre naționale și a aliaților noștri din Orientul Mijlociu o reprezintă în acest moment Iranul. Știm că iranienii intenționează să-și crească producția de uraniu îmbogățit. Știm că plănuiesc să folosească uraniul pentru a construi arme nucleare. Știm că timpul se scurge foarte repede, iar dacă nu-i oprim pe iranieni din construirea bombei islamice, îți imaginezi ce se poate întâmpla?

David trase adânc aer în piept și îl privi pe Zalinsky, care avea în continuare o expresie împietrită; apoi își întoarse privirea la Murray.

— Spune, Shirazi, insistă Murray, poți să-ți imaginezi?

David se foi pe scaunul său.

— Ei bine, domnule, aș spune că mullahii vor încerca probabil să refacă Imperiul Persan sub acoperirea unei umbrele nucleare, îndrăzni el. Și presupun că vor încerca să-i șantajeze pe arabi și pe irakieni să le urmeze ordinele.

— În caz contrar? întrebă Murray.

— În caz contrar, Iranul va încerca să urce inimaginabil prețul petrolului și va încerca să provoace falimentul Occidentului.

— Sau?

— Presupun că, ei bine… Iranul ar putea încerca să ofere o bombă nucleară mică, tactică, grupării al Qaeda, sau Hesbollah, sau Hamas sau Jihadului Islamic sau vreunei alte organizații teroriste care ar putea încerca să o introducă pe furiș în Tel Aviv sau în Haida și să spulbere un oraș israelian.

— Sau?

Lui David nu-i plăcea direcția în care se îndrepta discuția.

— Cel mai sumbru scenariu? Iranul ar putea încerca să lanseze un val de proiectile balistice – prevăzute cu focoase nucleare – deasupra Siriei, Irakului și Iordaniei, și în principalele orașe ale Israelului pentru a „șterge entitatea sionistă de pe fața pământului", după cum au promis de ani de zile că vor face.

Murray încuviință din cap, dar îl mai întrebă o dată:

— Sau?

De data aceasta, David rămase fără cuvinte.

— Îmi pare rău, dar toate astea nu sunt suficient de rele?

— Ba da, spuse Murray. Dar în afară de faptul că crearea Bombei Persane va sili statele arabe să intre într-o cursă de înarmare nucleară pentru a avea la rândul lor bomba, îți scapă în continuare o variantă catastrofică de scenariu.

— Care ar fi aceea?

Murray luă o telecomandă de pe masa de conferințe și acționă un buton.

— Cel mai imediat – și fără îndoială cel mai probabil – scenariu este că Iranul nu va avea niciodată bomba. Toți ochii se îndreptară spre ecranul digital. Ci israelienii, nutrind absurda speranță că ar putea neutraliza amenințarea nucleară iraniană înaintea ayatollahilor, sau chiar să reușească să le distrugă țara, lansând un masiv atac preventiv.

Dintr-odată pe ecran proiectile zburau în toate direcțiile în Orientul Mijlociu, Israelul atacând cel dintâi, urmat de represalii din partea Iranului, Siriei, a grupărilor Hesbollah și Hamas.

Nicio țară din regiune nu a rămas neafectată. Răspunsul simulat de iranieni la primul atac al Israelului iscă atacuri cu rachete împotriva tuturor orașelor israeliene importante, dar și asupra zăcămintelor de petrol, rafinăriilor și centrelor de comunicații din toată Arabia Saudită, Kuweit și Emiratele Arabe din Golf. În același timp, proiectilele iraniene atacau orașele și bazele militare din Irak și Afganistan. În tot acest timp, Israelul nu era doar atacat de sute de proiectile iraniene, ci și de zeci de mii de proiectile, rachete și obuze din Siria, Liban și Gaza. Cum israelienii aveau să riposteze la rândul lor cu proiectile și aparate de luptă, era clar că întreaga regiune se va afla în flăcări.

Murray acționă un alt buton, extinzând regiunea cuprinsă de harta digitală, iar David văzu blițuri în orașele din întreaga Europă precum și din Orientul Mijlociu. Acestea, explică directorul adjunct al departamentului de operațiuni, sunt bombe sinucigașe detonate în masă. Atunci David observă o serie de contoare digitale în partea dreaptă jos a ecranului ce estimau numărul victimelor rezultate în urma întregului conflict. David își dădu seama că sute de mii de

civili nevinovați aveau să moară – evrei, musulmani și creștini. Alte milioane aveau să fie răniți sau vor rămâne fără locuință în urma distrugerilor. Și aveau să fie afectate nu doar Orientul Mijlociu și Europa, ci și Statele Unite. Era imposibil de crezut că nu aveau să fie activate nenumărate celule de agenți în expectativă, care aveau să lovească America și Canada precum o furtună de atacuri teroriste.

În timp ce David era încă atent la proiectarea victimelor, Zalinsky hotărî evident că venise momentul să lărgească perspectiva tânărului.

— Pe cât de îngrozitoare vor fi pierderile omenești, acestea nu se vor limita doar la moarte și vătămări fizice, explică el. Analiștii economici din cadrul direcției serviciului de informații secrete îmi spun că se așteaptă ca prețul la petrol să crească enorm.

— Cam cât de mult? întrebă David.

— Nimeni nu poate estima cu precizie – două sute de dolari barilul? trei sute de dolari barilul? Poate mai mult.

O explozie a prețului petrolului – peste noapte, dar și prelungirea unei astfel de stări pe o perioadă pe mai multe luni, poate chiar ani la rând – ar putea prăbuși economia mondială deja fragilă. Prețurile tot mai mari ale energiei aveau să producă rapid hiperinflația, presupuse David. Creșterea excesivă a prețurilor aveau să crească costurile multor bunuri, devenind inaccesibile celor săraci sau celor din clasa mijlocie. Milioane de oameni vor trăi în sărăcie. Oamenii aveau să înceteze în a mai cheltui banii pe altceva în afară de mâncare și nevoi fundamentale, ceea ce va atrage după sine falimentul masiv în domeniul afacerilor. Zeci de milioane de oameni aveau să rămână curând fără locuri de muncă. Odată cu prăbușirea pieselor de domino, avea să se instaleze și criza economică mondială. Iar aceasta, desigur, era doar presupunerea că conflictul nu era decât un război convențional, nu unul care ar putea să devină nuclear. David nu era sigur că era o presupunere validă, dar nu se pierdu cu firea.

Se uită înspre Eva. În clipa aceea, ea își plecase privirea, verificând niște note, dar evident nu reacționa prea emoțional la toate acestea. Pornind de la prezumția că era o ființă care gândea, simțea, că era o persoană rațională, asta nu putea însemna decât un singur lucru: că mai auzise informația aceasta și înainte. Analizase deja diferitele scenarii și le procesase pe îndelete.

Apoi îl lovi un alt gând. Nu urma să plece singur în Iran; Eva avea să-l însoțească. Ea nu era doar o analistă a Agenției. Era un agent NOC. Zalinsky spunea că ea își adusese în trecut un aport important la construirea unei povești de acoperire a lui David. Dar dacă contribuția ei era doar de a ajuta la bunul mers al însărcinării sale, de ce ar fi ținut Murray și Zalinsky să se afle ți ea acum, aici, în încăpere? Nu era niciun alt motiv decât acela că ei doi trebuiau să se cunoască înainte de a porni împreună într-o misiune care îi putea costa pe amândoi viața.

David privi din nou la imaginile ce clipeau pe ecran și în clipa aceea știu că visul său de a-l ucide pe Osama bin Laden și de a răzbuna moartea mamei lui Marseille Harper se spulbera chiar înaintea ochilor săi. Dar, spre surprinderea sa, nu era nici furios, nici descurajat. Ci, mai degrabă, neașteptat de entuziasmat. Țara lui avea nevoie de el. Era unul dintre puținii americani persani din serviciile secrete ale CIA. Vorbea farsi ca un băștinaș. Avea o acoperire solidă. Nu știa încă exact cum avea să-l folosească Murray, dar avea să afle curând. Ideea de bază îi era clară. Se ducea în Iran. Misiunea lui era să-i oprească pe ayatollahi înainte să pună mâna pe Bombă. Înainte ca israelienii să ia problema în mâinile lor. Înaintea Armaghedonului. Ba mai mult, se ducea cu o fată frumoasă, inteligentă, pe care abia aștepta să o cunoască. Și avea să plece în șaptezeci și două de ore.

Sună telefonul.

Răspunse directorul adjunct, apoi se întoarse spre ceilalți și spuse:

— Încă un masacru în Yemen – trebuie să răspund. Jack, cred că tu și Eva vă descurcați de aici.

Zalinsky încuviință din cap și le făcu în tăcere semn cu capul lui David și Evei să-și adune hârtiile și să-l urmeze un etaj mai jos la Divizia pentru Orientul Apropiat.

31

Întorși la etajul șase, ocupară o sală de conferințe.

Zalinsky comandă mâncare chinezească de la bufet și toți trei rămaseră închiși în sala aceea tot restul zilei. Zalinsky le întinse lui David și Evei un dosar gros despre misiunea ce le stătea înainte.

— Învățați totul pe de rost, amândoi, spuse Zalinsky după ce se așezară cu toții. Sunt convins că tu deja ți-ai dat seama despre ce e vorba, David, dar și Eva te va însoți. Va merge în calitate de manager de proiect MDS*. În realitate, va conduce operațiunea Agenției la sol și îmi va raporta totul direct. Numele ei de cod este *Themis*.

Zeița greacă a legii și ordinii divine? Va fi nesuferită, gândi David.

Zalinsky însă nu-i oferi lui David timp să se gândească la implicații. Intră direct în miezul problemei.

— Timpul este totul. Nu pot sublinia îndeajuns acest lucru. Am vorbit cu toți analiștii de prim rang ai Agenției, specializați în Iran, din cadrul conducerii serviciului. Majoritatea cred că Teheranul ar putea avea arme nucleare funcționale în doi sau trei ani. Unii spun că le va lua mai mult de atât. Însă problema este că israelienii nu au încredere în analiza noastră. Sunt îngrijorați de faptul că în modul în care gândim facem din nou o eroare catastrofică.

---

* *Munich Digital Systems* (engl.) – n. trad.

— Te referi la 1998 – India și Pakistan, spuse David.

Zalinsky încuviință din cap.

— Știam că amândouă țările se luptau de zeci de ani să construiască bomba, dar am fost luați complet pe nepregătite când amândouă și-au testat bombele la diferență de doar câteva zile una de cealaltă. Nu am avut nicio idee că trecuseră linia de delimitare pe plan nuclear și își construiseră zeci de arme nucleare înainte să fie prea târziu pentru a mai interveni în vreun fel. Și acesta nu e decât un exemplu. Agenția habar nu avea că sovieticii erau atât de aproape de momentul testării primei lor arme nucleare, în 1949, când au testat-o. Și nu uitați de Saddam Hussein, în 1981; nu ne dădusem seama cât de aproape era de construirea unor arme nucleare până când israelienii au aruncat în aer reactorul Osirak, chiar înainte de a fi pus în funcțiune.

— Și din nou în 2003 Irakul, interveni Eva.

Nu mai spune, gândi David. Probabil cea mai dezastruoasă eroare a Agenției până în momentul de față fusese să-l convingă pe Președintele George W. Bush că Irakul avea cantități mari și periculoase de arme de distrugere în masă – și situația de a o dovedi apoi și comunității internaționale era, în exprimarea de-acum infamă a directorului CIA de la acel moment, „de beton". Desigur, după eliberarea Irakului de către SUA și forțele de coaliție au fost găsite arme de distrugere în masă. Însă armele care au fost descoperite nu au fost nici de genul și nici în cantitățile la care se așteptau SUA și lumea întreagă să le găsească. Și nici de genul și în cantitățile vehiculate de CIA. Drept urmare, credibilitatea CIA și a agenților din întregul guvern american au fost atât de grav afectate încât nu se mai reabilitaseră în întregime nici în prezent.

— Prin urmare, concluzionă Zalinsky, problema este că acum trebuie să fim foarte atenți în evaluarea capabilității de deținere a armelor de distrugere în masă a națiunilor dușmane, inclusiv a Iranului. Analiștii din conducerea serviciilor secrete CIA sunt foarte precauți și se feresc cu strășnicie de a mai face asemenea greșeli și de a fi acuzați de exagerarea informațiilor pe care le dețin. Astfel că au început să ofere răspunsuri scrise și orale echivoce. Nimeni nu mai vrea să pară exagerat de îngrijorat de faptul că Iranul își construiește bomba de teama de a nu părea că îl influențează pe președinte să intre într-un nou război.

— Deci să vedem dacă înțeleg eu bine, spuse David. Israelienii cred că noi am dat-o în bară în trecut prin faptul că nu ne-am dat seama cât de aproape erau Saddam, și India, și Pakistanul, și alții de a-și construi bomba. Tot ei consideră că am dat-o în bară și acum câțiva ani când am crezut că Saddam era mai aproape de obținerea Bombei și de a-și fi achiziționat arme de distrugere în masă decât era în realitate. Așa că atunci când cei mai buni analiști ai noștri spun că Iranul mai are câțiva ani până la a obține bomba, israelienii vin și spun că am consumat marijuana?

— Să spunem că nu sunt foarte încrezători, spuse Zalinsky. Dar realitatea este mult mai rea de atât.

— Cum așa?

— Acum câteva săptămâni, în timp ce tu, David, te aflai în Karachi, iar tu, Eva, în Dubai, am luat cina la Ierusalim cu agentul secret numărul unu al Mossadului. El mi-a spus că deja lumea știe că Iranul își construiește centrale nucleare, că își pregătesc oameni de știință în domeniul fizicii nucleare și că îmbogățesc uraniul la greu și că își construiesc rachete balistice care pot ajunge nu doar până în Israel, dar chiar și până în Europa. Lumea l-a auzit deja în mod repetat pe liderul iranian amenințând să anihileze civilizația iudeo-creștină și să șteargă Israelul și SUA de pe hartă. Și atunci, de ce nu ia lumea hotărârea decisivă de a opri Iranul de la a-și face bomba? De ce nu își alcătuiește SUA o coaliție de a invada Iranul și de a schimba acest regim fanatic? Lumea, a subliniat el, a intrat în război cu Irakul în 2003 cu mult mai puține dovezi decât au acum la dispoziție. I-am spus că pur și simplu nu există dorința – și nici banii – în SUA, sau în Europa, sau în vreo altă parte a lumii pentru un nou război cu Orientul Mijlociu. În acest caz, m-a întrebat el, Israelul nu ar avea dreptul legal și responsabilitatea morală de a intra acum în război cu Iranul, de vreme ce lumea are de gând să stea cu brațele încrucișate și să nu facă nimic?

— Înțeleg ideea lui, spuse David. Dar, ținând cont de faptul că un război între Israel și Iran ar putea pune întreaga regiune pe jar și ar afecta serios economia globală, oare chiar ne dorim ca Israelul să decidă soarta regiunii și a lumii întregi de unul singur?

— Nu, nu vrem, spuse Zalinsky. Exact acest lucru i l-am spus și eu.

Tocmai de aceea, chiar în timp ce noi discutăm, secretarul apărării se află în drum spre Tel Aviv pentru a avertiza Israelul să nu ia problema în propriile mâini. Din cauza aceasta președintele Jackson a avut în ultima lună nu mai puțin de trei conversații telefonice cu prim-ministrul Naphtali, îndemnându-l să ne îngăduie să intensificăm eforturile în tăcere, în loc să târâm lumea într-un război pe care nu și-l dorește nimeni. Ceea ce ne aduce pe noi trei în această încăpere. Săptămâna trecută, președintele a semnat o directivă strict secretă pentru serviciile secrete naționale. Aceasta autorizează CIA „să folosească toate mijloacele necesare pentru a dezamorsa și, dacă este necesar, a distruge armele nucleare iraniene pentru a preveni începerea unui alt război cataclismic în Orientul Mijlociu.

Zalinsky scotoci atunci prin geanta sa diplomat, scoase o copie a directivei și o lăsă să alunece pe masă în fața lui David și a Evei, pentru a o citi și ei.

În timp ce David citea documentul de o pagină, Eva întrebă:

— Cât timp crede Mossadul că mai este până ce Iranul ar putea avea o armă nucleară operațională?

Zalinsky luă de pe masă directiva sa „strict secretă“ și o vârî la loc în geanta diplomat, apoi răspunse la întrebare:

— Ei sunt convinși că Iranul va avea bomba până la sfârșitul anului… și o focoasă operațională până la sfârșitul anului următor.

David simți cum se încordează. Chiar dacă israelienii greșeau, chiar dacă erau extrem de pesimiști, însărcinarea lor nu putea însemna decât un singur lucru – dacă SUA nu acționa în niciun fel, israelienii urmau să lanseze un atac masiv împotriva Iranului, și asta foarte curând.

32

Era aproape miezul nopții când Zalinsky le dădu voie să plece lui David și Evei.

Își petrecuseră aproape paisprezece ore analizând manualul de instrucțiuni și discutând diferitele aspecte ale misiunii. Era ziua de 12 februarie. Urmau să se întâlnească din nou într-o casă sigură în Dubai în seara zilei de luni, 14 februarie. Acolo aveau să aibă parte de câteva zile instrucțiuni, înainte de a merge pe teren. Între timp, Zalinsky le sugeră să plece unde să se relaxeze: în marea Caraibelor, în Cancun, Cozumel sau în vreun loc care nu începea cu *C*; chiar nu-i păsa.

— Distrați-vă, le ordonă el. Limpeziți-vă mintea. Luați o gură de aer proaspăt. S-ar putea să fie ultima voastră pauză pentru o vreme.

Eva începu să trimită un mesaj cuiva pentru a face planuri. David se întrebă dacă avea vreun prieten sau un logodnic și fu surprins să simtă fiorul acela de dezamăgire. Numai ce se întâlniseră, la urma urmei. Dar el își luase rămas bun și ieșise din clădire fără să pună vreo întrebare. Nu voia să pară prea dornic sau prea interesat atât de repede. Avea să afle curând unde plecase și cu cine, se gândi el. El și Eva urmau să petreacă mult timp împreună. N-avea niciun rost să se încurce de la început.

Când ieși din clădirea principală a CIA și se îndreptă spre garajul unde era mașina pe care o împrumutase de la companie pe timpul

sfârșitului de săptămână – un Chevy Impala – își ridică privirea spre milioanele de diamante ce scânteiau pe pânza de un negru desăvârșit de deasupra crestetului său. Inhală aerul răcoros, încremenit, al nopții senine și încercă să savureze frumusețea și liniștea. Era entuziasmat de ideea misiunii ce-i stătea înainte, dar se simțea singur pe lume. Nu avea o prietenă. Nu avea un prieten apropiat. Abia dacă avea câte o cunoștință cu care să își petreacă vremea în afară de Zalinsky și de prietenii săi de împrumut de la Mobilink din Karachi. David încercă să își amintească ultima oară când fusese cu adevărat fericit, și aceasta îl duse inevitabil cu gândul la timpul petrecut cu Marseille în Canada. Înainte de 11 septembrie. Înainte de războaiele din Afganistan și Irak. Înainte de a intra în CIA. Trecuse atât de mult timp de atunci, iar amintirile erau dureroase. Încercă să se gândească la altceva.

Atunci își dădu seama că nu avea unde să se duce în altă parte decât acasă. În ultima vreme fusese rareori în SUA, și nu ținuse legătura cu nimeni din State în afară de părinții lui. Frații lui nu erau interesați de viața de peste ocean. Poate că i-ar fi interesat, desigur, dacă le-ar fi spus că lucrează pentru Serviciul Național al Serviciilor Secrete al CIA. Că îi vâna pe cei mai căutați dintre liderii al Qaeda pentru a pune să fie asasinați. Că acum era într-o misiune cu scopul de a penetra cercurile din jurul președintelui iranian Ahmed Darazi și ale Liderului Suprem al Iranului, Marele Ayatollah Hamid Hosseini.

Dar nu le putea spune nimic din toate astea fără a sfârși direct la închisoare. Chiar și cu familia sa, David trebuia să-și păstreze acoperirea, anume că-și conducea propriul birou de consultanță în informatică în München. Iar dezinteresul lui Azad și Saeed avea avantajele ei. Îl ferea pe David să-i mintă prea mult.

Cu părinții săi, pe de-altă parte, era altă poveste. Lor le păsa foarte mult de munca și viața personală a lui David, iar curiozitatea lor complica semnificativ lucrurile. Într-un fel, îl făceau să se simtă vinovat de fiecare dată când le spunea altceva decât adevărul. Mama lui, mai ales, îl chinuia cu întrebările. Ea ar fi vrut ca el să o sune mai des, să-i scrie mai des, să vină acasă de Crăciun (cu toate că nu sărbătoriseră niciodată Crăciunul cât fuseseră mici). Tatăl lui era aproape la fel de insistent, îndemnându-l iar și iar să vină acasă pentru excursia anuală de pescuit în Canada. Dar nu exista nimic ce

să-și fi dorit David mai puțin decât să se întoarcă pe insula aceea și să retrăiască amintirile cu Marseille.

Așa că întotdeauna găsea un milion de scuze. Călătorii de afaceri, conferințe, clienți noi, clienți vechi, probleme cu facturile – iar lista era nesfârșită. Ura secretomania, și înșelăciunea, și distanța, dar chiar nu vedea altă cale. Tot mai mult își făcea însă griji că, dacă nu se ducea acasă curând, părinții lui aveau să-și adeverească amenințările și să apară neanunțați într-o bună zi la München. Dat fiind faptul că David nu locuia practic în München – apartamentul, telefonul și căsuța poștală nu erau decât formale, pentru a-și păstra aparențele acoperirii – ar fi fost un dezastru.

Venise momentul să se întoarcă acasă, concluzionă el. Așa că semnă pentru ridicarea acelui Impala și porni spre nord.

★★★★★

Conduse toată noaptea.

Ajunse în Syracuse după aproape șapte ore, intră pe aleea părinților săi, ascunsă într-o străduță închisă ce dădea în East Genesee Street – și opri în cele din urmă motorul. În timp ce ningea încetișor, David privi casa în care copilărise. Știa că trebuia să intre. Vedea aprinzându-se luminile în interior. Și-o și imagina pe mama lui umblând dintr-o parte în alta în capot și papuci de casă, pregătind ceaiul și pâinea prăjită pentru tatăl său și fredonând melodiile persane, în timp ce în fundal rula programul canalului Food Network.

Însă David nu era încă pregătit să redevină om de familie. Poate că cu trupul ajunsese acasă, dar capul îi era încă la Langley, vuind de cifre:

- ★ 8.050 – numărul km de rețele de cablu de fibră optică din Iran în anul 2000;
- ★ 77.250 – numărul km de rețele de cablu din fibră optică în 2008;
- ★ 4.000.000 – numărul telefoanelor celulare în Iran în 2004;
- ★ 43.000.000 – numărul telefoanelor celulare în Iran în 2008;
- ★ 54.000.000 – numărul telefoanelor celulare în prezent;

- ★ 70.000.000 – numărul total de iranieni din țară și din diaspora;
- ★ 100.000.000 – numărul total de SMS-uri trimise zilnic în Iran;
- ★ 200.000.000 – numărul mesajelor-text care urmau a fi trimise zilnic în Iran în următoarele douăsprezece până la optsprezece luni;
- ★ 9,2 miliarde dolari americani – profitul produs de Compania de Telecomunicații din Iran sau Iran Telecom în 2009;
- ★ 12,4 miliarde de dolari americani – profitul estimat pentru Iran Telecom în 2014.*

Zalinsky credea că o asemenea creștere explozivă a arenei telecomunicațiilor în Iran oferea Agenției o oportunitate unică. Regimul din Teheran investea imens în modernizarea și expansiunea rețelelor ei de comunicații civile. Simultan, cheltuiau agresiv pe o linie paralelă, pentru a crea un sistem de comunicații militar sigur și robust.

În timp ce Iranul încerca frenetic să devină o forță nucleară în regiune – și curând o forță mondială – Liderul Suprem dorea ca țara sa să clădească o rețea de date de ultimă generație pentru toate sectoarele societății, dar mai ales pentru sistemul militar de comandă și control. Pentru a ajunge cât mai rapid posibil în acel punct, iranienii cereau ajutorul companiilor tehnologice europene într-un ritm fără precedent, oferindu-le contracte în valoare de miliarde de dolari pentru a actualiza tot ce ține de hardware și software în Iran și a le oferi asistența tehnică de care aveau atâta nevoie.

Iran Telecom, le explicase Zalinsky, obținuse de curând un contract enorm cu Nokia Siemens Network**, ocazie cu care erau aduși în Iran o sumedenie de ingineri NSN precum și alți experți, pentru a face anumite actualizări specifice în telecomunicații și pentru a-i instrui pe omologii lor iranieni. NSN, în schimb, încheiase un contract cu Munich Digital Systems pentru a construi mare parte

---

* Aceste date sunt valabile în perioada în care a fost publicată cartea în original (2010) – n.trad.

** NSN, în continuare – n.trad.

din infrastructura necesară. Cum CIA avea deja agenți, inclusiv pe David, infiltrați în MDS, aceasta crease – practic peste noapte – oportunitatea de a amplasa agenți ai Agenției vorbitori de farsi în interiorul Iran Telecom, firma principală implicată în efortul de modernizare.

Zalinsky îi arătase lui David un articol din *Wall Street Journal* care relata faptul că regimul iranian încerca să dezvolte, cu ajutorul MDS și NSN, „unul dintre cele mai sofisticate mecanisme din lume de control și cenzură a internetului, permițând examinarea conținutului comunicațiilor online individuale la scară mare." Efortul acesta mergea mult dincolo de blocarea accesului la site-uri web sau la alterarea conexiunilor de internet, făcând posibilă nu doar blocarea comunicațiilor, dar și culegerea – și uneori modificarea – informațiilor despre indivizi.

David își aminti un alt titlu șocant din secțiunea de business a *New York Times*: „Garda Revoluționară cumpără pachetul de acțiuni majoritar în Iran Telecom." Știa că acest articol ajunsese până pe masa președintelui, în raportul zilnic al serviciilor secrete. Inima lui David bătea și acum mai repede când își aminti textul acelui articol în minte și se gândi la implicațiile sale în lumina contractului NSN/MSD.

Tranzacția aducea în esență sectorul telecomunicațiilor Iranului sub controlul forței militare de elită. Articolul explica faptul că această achiziție avea să permită Gărzii în timpuri de criză să „întrerupă rețeaua de telefonie mobilă" și să „împiedice organizarea opoziției".

Ultimul paragraf al articolului îl intriga cel mai mult pe David. Spunea faptul că IRGC* era în esență „liberă de orice supraveghere a statului" și „nu dădea socoteală decât în fața Liderului Suprem, care avea ultimul cuvânt în toate problemele de stat în Iran".

Dacă articolul din *Times* era corect, atunci Zalinsky avea dreptate. Dacă CIA se putea infiltra în cele mai intime cercuri care conduceau Iran Telecom, poate chiar aveau șansa de a penetra cercurile cele mai de sus care conduceau Garda Revoluționară. Dacă această pistă îl ducea pe David până în biroul Liderului Suprem, dacă din această

---

* *Iranian Revolutionary Guard Corps* (engl.) – Corpul Gărzilor Revoluționare Iraniene

cauză avea să fie spânzurat sau împușcat în cap, acum nu era decât o necunoscută. Dar în timp ce David privea zăpada ce începuse să se aștearnă pe parbrizul mașinii sale, își imagină posibilitatea de a putea fi cu adevărat capabil să intercepteze telefoanele private ale Liderului Suprem al Iranului și apelurile celor mai apropiați membri și consilieri ai echipei sale. Dacă Langley chiar putea citi e-mailul și mesajele-text emise de cei mai de sus lideri ai Iranului? Dacă puteau urmări mesajele care intrau și ieșeau din computerele și telefoanele din interiorul facilităților nucleare clandestine din Iran? Chiar și ideea aceasta îl făcea să-și dorească să plece în Iran imediat. Nu mai avea răbdare. Trebuiau să se miște rapid, înainte ca iranienii să apuce să atace.

Dintr-odată auzi un ciocănit în geamul portierei laterale din dreapta sa. Era tatăl său, care ieșise în frigul de afară doar în pijama, cu ediția de sâmbătă a ziarului său *Post-Standard* în mână și privindu-l fără a-i veni să-și creadă ochilor.

— *David? Tu ești?*

33

HAMADĀN, IRAN

Najjar Malik se trezi în scâncetele fetiței sale.

Gemu, se răsuci și îi spuse în șoaptă soției sale:

— E în regulă, prințeso. Mă duc să o aduc aici la tine.

Dar când își deschise ochii și se frecă la ochi, încercând să se trezească mai bine, Najjar realiză că Sheyda nu era alături de el. Se uită la ceasul cu alarmă. Era abia 4:39 dimineața. Mai avea aproape un ceas înainte să trebuiască să se scoale din pat pentru rugăciunea de dimineață. Cu toate acestea, coborî din așternuturi și se duse să o caute pe femeia pe care o iubea de-o viață și o găsi hrănind-o pe fetița lor cea mică.

— Ești bine? o întrebă el căscând.

— Da, răspunse Sheyda, zâmbindu-i cu o căldură și o sinceritate de care nu se mai sătura. Întoarce-te în pat. Trebuie să te odihnești.

Najjar îi zâmbi la rândul său. Ar mai putea avea zece copii cu ea, se gândi el, chiar dacă aveau să fie toate fete.

De-odată auzi o bătaie la ușa de la intrarea în apartamentul lor de la etaj.

— Cine ar putea fi la ora asta? spuse Najjar iritat.

Spre uimirea lui, doi soldați ai Gărzii Revoluționare erau pe coridor, fluturându-și mitralierele.

— Ce înseamnă asta? spuse el în șoaptă, încercând să nu trezească tot etajul.

— Directorul spune că trebuie să veniți imediat, spuse cel mai mare dintre cei doi, aparent un colonel.

— Dr. Saddaji v-a trimis? întrebă Najjar. De ce nu m-a sunat? Bărbatul acela era la urma urmei nu doar directorul agenției de energie atomică a Iranului, dar și socrul său.

— Nu știu, spuse colonelul. N-a spus decât că e urgent.

— Bun, voi ajunge într-o oră.

— Îmi pare rău, domnule. Directorul a dat ordin să vă luăm cu noi. Avem o mașină care vă așteaptă jos.

Najjar se întoarse spre Sheyda care se acoperise cu o pătură.

— Du-te, spuse ea. Știi că tata n-ar trimite după tine dacă n-ar fi ceva important.

Avea dreptate, iar Najjar o iubea și mai mult pentru sprijinul ei. Închise ușa, lăsându-i pe soldați în hol. Apoi își aruncă niște haine pe el, se spălă pe dinți, își aruncă niște apă pe față, luă geanta diplomat și ieși în grabă pe ușă, oprindu-se doar cât să o sărute pe Sheyda.

Pe drum, trecură prin dreptul unei duzini de moschei, iar Najjar simți puternicul imbold de a se ruga. Nu avea idee ce-i rezerva ziua aceea. Dar niciodată nu fusese convocat atât de devreme, iar neliniștea lui legată de ceea ce urma era tot mai intensă cu fiecare minut.

Odată cu apropierea răsăritului, Najjar auzi în cele din urmă chemarea la *Fajr** răsunând printr-unul dintre megafoanele multelor minarete ce străjuiau profilul orașului Hamadān. După cum obișnuia deja să facă de cinci ori pe zi de când fusese copil în Irak, se întoarse cuvios cu fața spre Mecca, își ridică mâinile la urechi și recită *Shahada* – mărturisirea de credință – declarându-se martor al faptului că nimeni nu era vrednic de închinare în afară de Allah și că credea din toată inima că Mohamed era slujitorul și mesagerul lui Allah. Apoi își așeză mâinile una peste alta la piept și se rugă:

— În numele lui Allah, Cel mai îndurător, cel mai milostiv. Stăpânul zilei de judecată. Numai ție ne închinăm. Numai ție îți

---

* Rugăciunea de dimineaţă – n. trad.

cerem ajutorul. Arată-ne calea cea dreaptă, calea celor de care te-ai îndurat, nu a celor care te-au mâniat și nici a celor care au rătăcit. Amin."

În timp ce continua să recite fragmente din Coran, prosternându-se spre Mecca cum putea mai bine de pe bancheta din spate și continuându-și rugăciunile de dimineață, Najjar simți că temerile i se înmulțiră, nu i se spulberară. Își dorea cu disperare să-l audă pe Allah, să-l vadă, să se desfete în frumusețea lui și să intre pe deplin în prezența lui. Își dorea ca Allah să-i ofere îndurare și înțelepciune și o asigurare plină de liniște că împlinea voia lui Allah și că-i era plăcut în toate privințele. Dar nu simțea nici o pace și nici o bucurie. Când termină, se simți chiar mai departe de Allah decât fusese când începuse să se roage.

O oră mai târziu, Najjar se afla în mijlocul unui depozit întunecos și gol. Podeaua din beton era rece și umedă, de parcă ar fi fost de curând spălată cu furtunul. La câțiva metri mai încolo se afla un bărbat așezat, legat de un scaun, cu mâinile și picioarele legate cu lanțuri metalice. Gura bărbatului era astupată cu un căluș, dar nu era legat la ochi, iar Najjar îi putea vedea limpede groaza din priviri. Era clar că fusese bătut măr. Fața îi era plină de vânătăi și umflată, iar de pe obraji i se prelingea sânge.

Lui Najjar i se păru ceva familiar la omul acesta.

— Cine e?

— N-ar fi trebuit să-l întâlnești niciodată, răspunse dr. Saddaji, dar nu doar lui Najjar, ci și celor douăzeci și ceva de oameni de știință adunați în jurul lor. Însă evenimente pe care nu le-am putut controla au impus această situație.

Najjar îl privi pe socrul său care se uita amenințător la bărbatul care implora în tăcere să fie în lăsat în viață. Dar nimic din vocea sau din limbajul trupului doctorului Saddaji nu sugera faptul că se putea aștepta la clemență. Într-adevăr, Najjar nu îl mai văzuse niciodată atât de rece, atât de întunecat și de plin de ură.

— Domnilor, uitați-vă la acest om și țineți-l bine minte, spuse dr. Saddaji. E arab – irakian – un trădător.

Najjar rămase stupefiat. Era una să fii din Irak. El era de acolo, la fel și dr. Saddaji, și alți câțiva. Dar ei nu erau arabi. Erau cu toții persani.

Cum poate fi un arab în mijlocul nostru? Cine a îngăduit una ca asta și de ce?

Centrul lor de cercetare era strict secret, îngropat la mare adâncime sub Muntele Alvand, cel mai înalt pisc din regiune. Din cei peste o jumătate de milion de oameni care trăiau în regiune, inclusiv în Hamadān – una din cele mai vechi orașe din Iran – niciunul nu era arab. Mai puțin de o zecime dintr-un procent știam de existența acestei tabere și chiar mai puțini știau că viitorul programului de putere nucleară civilă a Iranului era conceput și desfășurat aici. *Ce l-o fi apucat pe cel care a îngăduit un dușman în tabără?*

De parcă i-ar fi citit gândurile, dr. Saddaji își asumă responsabilitatea.

— Domnilor, voi fi sincer. Eu l-am recrutat pe acest om. Cândva mi-a fost coleg la Universitatea din Bagdad, una dintre cele mai strălucite minți ale generației noastre, un geniu absolut în domeniul UD3*. Nu era dintre noi, adevărat. Dar aveam nevoie de expertiza lui. Credeam că pot avea încrede în el. Cu binecuvântarea Liderului Suprem, i-am făcut o ofertă pe care n-a putut-o refuza. Dar am greșit. Ne-a trădat. Acum trebuie să plătească.

Răspunsul lui Saddaji iscă și mai multe întrebări fără să reușească să clarifice ceva, cel puțin nu pentru Najjar. *UD3?* De ce, Doamne iartă-mă, avea nevoie Saddaji de un expert în utilizarea deuteridului de uraniu? Chiar și un fizician neexperimentat ca el știa că UD3 nu avea utilizări civile. Oare dr. Saddaji își pierduse mințile? Dacă IAEA** afla de un expert în UD3 – și încă unul din Irak – în interiorul unei facilități nucleare ca aceasta, despre care IAEA nici măcar nu știa că exista? De ce să-și asume un asemenea risc în ochii comunității internaționale atât de atentă la programul nuclear iranian?

Înainte ca Najjar să poată pună vreuna din aceste întrebări, dr. Saddaji continuă, subliniind ceea ce făcuse acest om pentru a-i trăda pe toți. Le explică faptul că omul fusese prins dând două telefoane neautorizate în Europa.

---

* *Uranium deuteride (*engl.) – deuterid de uraniu – n. trad.

** International Atomic Energy Agency (engl.) – Agenția Internațională pentru Energie Atomică – n.trad.

— Pretinde că are o prietenă în Franța, pufni dr. Saddaji. Susține că nu avea nici cea mai mică idee că prietena lui era agent al Mossadului.

Najjar nu-și putea crede urechilor. Niciodată nu întâlnise un om atât de atent, atât de consecvent și de meticulos – mai ales în chestiuni ce țin de securitate – ca și socrul său. Indiferent cine era omul care ședea înaintea lui, trădarea sa era izbitoare. Dar la ce se așteptase socrul său? Nu-și dăduse seama că era inevitabil? Ceva parcă nu avea sens.

Dar acest „proces" – dacă putea fi numit astfel – se încheie subit, la fel de rapid cum și începuse. Nimeni nu fu poftit să pună vreo întrebare acuzatului sau lui Saddaji. Un călău intră în depozit, aducând cu sine o sabie ornamentată ce părea veche de câteva sute de ani. Fața îi era ascunsă de o mască neagră de schi. O clipă mai târziu, capul trădătorului se rostogolea pe podeaua depozitului. Najjar simți cum i se face dintr-odată îngrozitor de greață, dar înțelesese ideea – toate trădările, reale sau imaginare, aveau să fie aspru pedepsite.

34

SYRACUSE, NEW YORK

Sfârșitul de săptămână fu dulce-amărui.

Începu sâmbătă dimineața cu un dejun cu clătite și minciuni. David nu le putea spune părinților săi adevăratul motiv pentru care se afla acum în țară. În schimb, le spuse că participase la mai multe ședințe de afaceri groaznic de plicticoase la Chicago. Apoi minți în legătură cu direcția spre care se îndrepta după aceea, spunându-le că avea să zboare la Frankfurt, apoi la Wiesbaden pentru o altă întâlnire. Minți când îl întrebară dacă avea să vină acasă de Ziua Mamei, spunând: „Categoric", ca apoi să se blesteme toată ziua în sinea lui. Nu avea cum să știe unde avea să fie sau ce avea să facă peste trei luni. Nu era corect să-i amăgească pe părinții săi. Dar nu știa ce altceva să facă, și se simțea îngrozitor.

Înșelăciunea era un lucru obișnuit în viața lui din cadrul CIA. Dar asta nu făcea ca lucrurile să fie cu nimic mai ușoare, iar o conștiință încărcată, amplificându-i emoțiile legate de misiunea ce-i stătea înainte și lipsa de somn, după ce condusese o noapte întreagă de la Washington, se dovediră un cocktail deprimant. David încercă să recupereze câteva ceasuri de somn în vechea sa cameră, imediat după micul dejun, dar nu reuși decât să se zvârcolească în așternut. În cele din urmă renunță și îl însoți pe tatăl său la o după-amiază

de schi pe cele nouă coline ale traseului de golf de la Drumlins Country Club.

În seara aceea, în timp ce lua cina împreună cu părinții săi la restaurantul italian preferat de pe Erie Boulevard, David întrebă de frații săi. Încerca doar să fie politicos, dar însăși întrebarea lui o făcu pe mama lui să se facă mică.

Tatăl său îi spuse că Azad avea succes în calitate de cardiolog în Philadelphia și, da, zvonurile erau adevărate: el și soția lui așteptau primul lor copil. Dar nu, nu veneau niciodată în vizită; nu, nu dădeau niciun telefon; abia dacă trimiteau când și când câte un e-mail. Odată ce se năștea copilul, familia Shirazi plănuiau să pornească la drum și să-l viziteze pe Azad și pe soția acestuia, dar, sincer, nu erau siguri cât timp aveau să fie bine-veniți.

Saeed, între timp, nu dădea niciun semn că avea de gând să se liniștească. Se întâlnea cu o dansatoare – sau era violoncelistă? Oricum, se întâlnea iarăși cu cineva nou – *întotdeauna* altcineva – în Manhattan. Părea însurat cu slujba lui de la Merrill Lynch și erau siguri că era pe cale să-și facă primul milion. Dar nu, nu mai trecuse pe acasă de secole și, nu, nu mai venise la pescuit cu tatăl său de ani de zile. Recent, părinții îl vizitaseră pe Saeed pentru un weekend prelungit, însă Saeed își petrecuse cea mai mare parte a timpului la birou și nu-și făcuse vreme pentru părinții săi, care se întorseseră în Syracuse cu inima frântă.

După cină, David încercă să schimbe placa. Nu le făcea niciun bine să tot discute despre familie, așa că sugeră să închirieze un film din seria *Stăpânul inelelor* și să-l urmărească împreună. Mama lui nu văzuse seria și insistă să pregătească popcorn, să scoată niște pături și să-l convingă pe soțul ei să facă focul în șemineu. Toți se cuibăriseră confortabil în sufragerie pentru a urmări *Întoarcerea regelui*, dar după doar câteva minute, mama lui David adormi. În jumătate de oră, dormea și tatăl său. David nu se mai sinchisi să urmărească restul filmului de unul singur, cu toate că era unul din filmele sale preferate. Stinse televizorul, urcă în camera lui și navigă pe internet căutând ultimele știri legate de Iran și Orientul Mijlociu.

Câteva îi atraseră atenția.

PREMIERUL ISRAELIAN NAPHTALI AFLAT LA DACHAU SPUNE CĂ LUMEA AR TREBUI SĂ OPREASCĂ IRANUL, ÎN CAZ CONTRAR O VA FACE SINGUR

MINISTRUL ISRAELIAN AL APĂRĂRII AFIRMĂ CĂ CINEVA TREBUIE SĂ DISTRUGĂ SITURILE NUCLEARE ALE IRANULUI „ÎNAINTE SĂ FIE PREA TÂRZIU"

PREȘEDINTELE JACKSON AVERTIZEAZĂ ÎMPOTRIVA ATACURILOR ISRAELIENE ASUPRA FACILITĂȚILOR NUCLEARE IRANIENE

CONSILIUL SECURITĂȚII ONU A LUAT ÎN CONSIDERARE O NOUĂ RUNDĂ DE SANCȚIUNI LA ADRESA IRANULUI

PREȘEDINTELE IRANIAN DARAZI AVERTIZEAZĂ CĂ ISRAELUL ESTE „PIERDUT" DACĂ VOR FI ATACAȚI DE SIONIȘTI

Stomacul lui David se strânse odată cu gândurile sale. Epuizat, se duse la culcare, dar nu reuși să doarmă. În jurul orei patru dimineața, primi un e-mail de la Eva, al cărui subiect era „Ești treaz?" Îl deschise, sperând că ar putea fi personal. Dar nu era.

EF: Se pune ceva la cale în Yemen.

Avea dreptate, desigur. Își aminti de telefonul pe care adjunctul Murray îl primise în biroul său. Dar de ce era amănuntul acesta important la ora 4 dimineața? Eva incluse un link la un articol recent al Agenției France-Press pe care-l găsise pe internet. David îl deschise și scană rapid articolul.

„Înainte ca cel de-al doisprezecelea imam să apară pe pământ pentru a-și stabili împărăția mondială, vom vedea o serie de semne, spunea dr. Alireza Birjandi, autorul lucrării *The Imams of History and the Coming of Messiah*, la o conferință care avusese loc vineri în Qom, susținută de Bright Future Institute. Primul semn îl reprezintă înălțarea unui războinic din Yemen, numit Yamani. El va ataca

dușmanii Islamului, și pricina ceasta va ajuta la pavarea drumului spre sfârșitul vremurilor."

Birjandi, considerat un expert mondial în escatologie șiită, a refuzat să comenteze dacă recentele atacuri la adresa creștinilor din Yemen reprezintă o împlinire a acelui semn. Dar alți învățați care s-au întâlnit în cadrul acestei conferințe de trei zile au speculat că s-ar putea să fie așa. Bright Future Institute este o școală teologică stabilită în orașul Qom în 2004 de învățați șiiți pentru a studia mahdismul în profunzime și pentru a pregăti șiiți pentru întoarcerea lui mesia islamic, cunoscut drept Mahdi sau imamul ascuns sau al doisprezecelea imam.

Nedumerit, David trimise un mesaj pe telefonul Evei.

DS: nu știu ce să înțeleg din asta

O clipă mai târziu, Eva îi răspunse.

EF: nici eu nu știu

DS: ai auzit vreodată de Birjandi?

EF: nu pot să spun că da

DS: nici eu... sunt pe amazon acum... comand cartea asta

EF: bună idee... o să caut bright future institute

DS: mersi-ne auzim luni... cum ești? unde ai fost?

EF: sunt bine... mersi d întrebare... cu părinții și surorile mele la berlin... tu? surfing în cancun? te bronzezi în san juan?

David zâmbi când îi răspunse.

DS: lol - as vrea eu. de fapt sunt in vizita la ai mei în syracuse... dar abia aștept să începem

EF: și eu... ne vedem – abia aștept... cum rămâne cu *$ în DXB?

Creierul privat de somn al lui David avu nevoie de o clipă să descifreze ultima parte, până își dădu seama că ea-i sugera să meargă la Starbucks odată ajunși în Dubai. Îi trimise un ultim mesaj.

DS: da – SYS-OAO*

---

* *See you soon. Over and out* – argou folosit pe internet în mesaje instant – Pe curând. Încheiat. – n.trad.

Își puse din nou telefonul la încărcat și finalizează comanda online pentru cartea dr. Birjandi, cerând să-i fie trimisă la apartamentul său din München. Apoi își închise laptopul, se întinse la loc în întuneric și privi afară pe geam la razele lunii, ce cădeau peste curtea din spate, acoperită de zăpadă.

Așadar, Eva nu era cu vreun prieten în acest weekend. Interesant. Nu însemna că nu avea unul, desigur. Dar dacă avea, nu alesese să își petreacă timpul acesta cu el. Ci era cu familia ei. Și se gândea la el. Îi plăcea partea asta, iar în intimitatea camerei lui din copilărie, recunoscu – doar pentru sine – că o găsea pe Eva ceva mai mult decât doar interesantă, împotriva voinței sale raționale.

Nu avusese multe întâlniri în colegiu, iar de atunci, deloc, în parte din cauza faptului că majoritatea nemțoaicelor pe care le cunoștea erau puțin prea repezite pentru gusturile lui și a faptului că – în ciuda pașaportului său falsificat – nu era cu adevărat neamț. Nu-i plăcea varza murată. Nu suporta *Wiener-schnitzel*. Abia dacă putea înghiți prăjitura cu ciocolată nemțească. Dar ceva la Eva era altfel. Poate, se gândi el, venise în sfârșit timpul să renunțe la efectul pe care-l avusese Marseille asupra sa.

35

Duminică se treziră cu toții târziu și se întâlniră pentru a lua un dejun-prânz.

Atunci reuși mama sa să ridice miza. Când veni vorba de vafe belgiene de casă și suc de portocale proaspăt stors, ea îl imploră pe David să renunțe la toate călătoriile astea internaționale ale lui, să-și ia o slujbă la Carrier, sau la Lockheed Martin, sau la Bristol-Myers Squibb, sau vreo altă companie solidă din centrul New Yorkului, să-și găsească o fată drăguță în Syracuse cu care să se căsătorească, să-și găsească o casă drăguță pentru familia sa în Manlius sau Fayetteville sau DeWitt – nu prea departe – și să își facă în sfârșit un rost în viață, undeva unde să-l poată vedea mai des și să fie cu adevărat o familie.

— Te rog, Davood, îl imploră mama sa. Ești cel mai mic fiu al meu și simt ca parcă te pierd.

David nu o mai auzise să-i spună pe numele lui persan – *Davood* – din copilărie. Știind că pleca peste câteva ore și că era posibil să nu se mai întoarcă niciodată, îl făcu să se simtă chiar și mai rău decât până atunci.

Tatăl lui David nu fu chiar așa de direct, dar era mai mult decât limpede că și el, la rândul său, își dorea ca fiul său să o lase mai moale și să se așeze la casa lui. Iar David înțelegea desigur de ce. Părinții lui se apropiau de vârsta pensionării. Uraganul plin de energie al creșterii

celor trei fii se stinse. Casa era goală. Nu era nimeni prin preajmă să le mai spargă becurile sau să mai lovească geamurile casei lor sau ale vecinilor cu mingi de baseball. Nimeni nu mai trebuia dus de urgență la spital pentru suturi de plăgi. O cutie de cereale rezista acum o lună în casa lor, nu o zi. Nu mai aveau nevoie decât de un litru de lapte pe săptămână, nu de doisprezece. Totul se schimbase. Erau singuri. David le promise să păstreze mai bine legătura cu ei, și în sinea lui jură să fie mai atent.

Chiar atunci, telefonul lui David vibră. Îl aștepta un nou SMS. Eva Fischer era pe drum spre Dubai. Zalinsky la fel. Aveau vești proaspete, așa că „DBL"* scrise ea.

Pulsul lui David se acceleră. Era timpul să intre în joc. Își ceru scuze de la părinții săi și se retrase pentru a verifica programul zborurilor pe BlackBerry-ul său. În ciuda unor masive furtuni de zăpadă ce se apropiau de Lacul Ontario dinspre Canada și care aveau să-l străbată în timpul nopții, toate zborurile păreau deocamdată în grafic. Avea bilet la zborul Delta 5447, care pleca din aeroportul Hancock Field din Syracuse la 5:33 după-amiază și ajungea la Atlanta la 8:06 seara. Iar aceasta trebuia să-l scoată din centrul statului New York, înainte ca furtuna să se dezlănțuie, iar pentru partea aceasta intenționa să călătorească sub numele său adevărat. Odată ajuns în Atlanta însă, plănuia să călătorească mai departe pe pașaportul său german și pe numele său fals – Reza Tabrizi – și să prindă zborul Delta 8. Acesta decola la ora 11:20 seara și ajungea în cel mai mare oraș al Emiratelor Arabe Unite la 9:25 seara următoare.

David își verifică ceasul, apoi își ceru scuze din nou de la părinții săi și le spuse că era timpul să plece. Atunci mama sa îi explică motivul pentru care era atât de insistentă.

— Davood? spuse ea, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Da, mamă?

— Scumpule, nu am cum să ți-o spun pe ocolite, așa că ți-o voi spune direct. Am fost diagnosticată cu cancer la stomac, stadiul al III-lea . Nu am vrut ca voi băieți să vă faceți griji pentru mine, dar când ai apărut atât de neașteptat, m-am gândit că ar fi bine să știi.

---

* *Don't be late* (engl.): „Nu întârzia" – n.trad.

Vestea îl buimăci pe David. În timp ce o asculta descriindu-și simptomele pe care le avusese în ultimele săptămâni, testele la care o supuneau medicii, planul agresiv de tratament pe care-l recomandau și temerile ei de moarte, sentimentul de vinovăție îl lovi din nou din plin pe David. Își dorea cu disperare să rămână, să o asculte, să aibă grijă de amândoi părinții săi care urmau să treacă prin această teribilă tornadă. Dar trebuia să plece.

Îl implorară să-și reprogrameze zborul, să-l sune pe șeful său, să-i explice situația. Dar el nu putea. Le citea durerea și dezamăgirea, mai ales în ochii mamei sale, și îl durea pentru ea. În condițiile date, scuzele lui păreau atât de neîntemeiate, dar oricât de mult și-ar fi dorit, nu le putea spune adevărul.

În timp ce David își îmbrățișa părinții de rămas-bun pe scările din fața casei în care copilărise, Nasreen Shirazi începu să plângă.

— Mamă, te rog, nu, spuse David, cu valiza în mână și motorul mașinii pornit.

— Nu mă pot abține, spuse ea în farsi, trăgându-și nasul. Te iubesc, Davood.

— Și eu te iubesc, mamă.

— Mai ții minte când te duceam de mânuță la stația de autobuz când erai micuț?

— Mamă, te rog.

— Mai ții minte când veneai acasă fugind în fiecare zi, cu rucsacul plin de note și lucrări de control și tot felul de cadouri pentru mine? Mai ții minte când abia așteptai să-mi povestești despre toate câte le făcuseși în ziua aceea?

— Mamă, totul va fi bine, o asigură el. Tata cunoaște cei mai buni medici din lume. Ei vor avea grijă de tine. Dar voi găsi o modalitate să mă întorc curând la tine și să te înveselesc. Dar dacă nu plec chiar în secunda asta, voi pierde avionul. Și chiar trebuie să plec.

— Bine, spuse ea. Pleacă. Cine sunt eu să mă pun în calea ta?

David se simți mai rău ca oricând. O sărută pe obraz, îl îmbrățișă pe tatăl său și era deja în mașină când o auzi pe mama lui începând să strige după el dintr-odată.

— *David, David – așteaptă! Înainte să pleci, am uitat cu totul – am ceva pentru tine!*

Se întoarse și o luă la fugă spre casă. David îl privi pe tatăl său cerându-i ajutorul, dar dr. Shirazi ridică doar din umeri părând să nu știe ce avea de gând soția lui. Trecură două minute. Apoi trei. Apoi cinci. David se uită la ceas. Începu să bată darabana cu degetele pe bordul mașinii. Se sili să nu accelereze sau să claxoneze, dar în interiorul său nu mai putea. În sfârșit, mama lui se întoarse fugind la mașină și îi întinse gâfâind o pungă de plastic de la Wegmans.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Un plic pentru tine, spuse ea, aruncându-i o ultimă sărutare prin geamul deschis când ninsoarea deveni și mai deasă. Am tot uitat să ți-o trimit.

— Atunci ar trebui să-ți mulțumesc, cred, spuse el pornind Impala în marșarier și ieșind ușor de pe alee. Ceva interesant?

— Probabil că nu, spuse ea. Sau poate, totuși.

— Serios? De la cine?

— Nu știu exact, spuse ea. Dar pe ștampilă scria Portland.

★★★★★

HAMADĀN, IRAN

Najjar se trezi în mijlocul nopții scăldat în sudoare.

Nu putea respira, bântuit pentru încă o noapte de fața bărbatului care fusese decapitat ca spion sionist. Scumpa lui soție, Sheyda, îl ținea în brațe, trezită, fără îndoială, de repetatele lui coșmaruri, de gemetele și foitul lui.

— Ce este, dragostea mea? îl întrebă ea în șoaptă, cu o tandrețe care în mod normal îl liniștea și-l mângâia.

Dar nici vocea ei mângâietoare și nici atingerea blândă a brațelor ei nu-i fuseseră suficiente. Najjar nu avea idee ce să spună. Nu îi putea spune că tatăl ei era măcelar. Nu îi venea nici lui să creadă, de fapt. Mai mult, trebuia să păstreze tăcerea. Tot ce se întâmplase acolo – *absolut tot* – era strict secret. Nu era autorizat să spună nimic nimănui despre ceea ce se petrecuse acolo. Dacă se afla că încălca regulile de securitate, chiar și față de fiica directorului acelei facilități, avea să-l arunce chiar în notoria închisoare Evin din Iran. Și aceasta, știa prea

bine, avea să fie o sentință blândă. Două telefoane neautorizate îl costaseră pe un om viața.

Dar nu doar imaginea grozavă a sabiei călăului retezând capul bărbatului și șuvoiul de sânge erau singurele cauze pentru care Najjar nu mai putea dormi în pace sau cu conștiința împăcată. Ci faptul că omul nu beneficiase de un proces corect într-o sală de judecată. Era faptul că nici Najjar și nici colegii săi nu văzuseră nicio dovadă adusă împotriva acestui om. Era faptul că omul acesta era și el musulman și, cu toate acestea, nu avusese parte de clemență. Mai rău era faptul că Najjar știa de ce i se păruse omul acela atât de familiar.

Pentru că în ultimul său coșmar, Najjar înțelesese dintr-odată că acesta era omul pe care-l văzuse răpit cândva în Bagdad, în urmă cu mulți ani, bărbatul a cărui familie fusese măcelărită în stilul execuțiilor pe strada Al Rasheed.

36

SYRACUSE, NEW YORK

David parcă la Hancock Field și fugi la terminal.

Era intrigat de scrisoarea din Portland și de momentul bizar în care ajungea aceasta la el, dar trebuia să aștepte. David era devastat de vestea cancerului mamei sale. Nu-și putea imagina ca mama lui să nu mai fie tot timpul acolo unde o știa el. Nu și-l putea imagina pe tatăl său trăind singur-singurel. Își reproșă toți anii pe care nu-i petrecuse cu ei amândoi – veri, zile de naștere, vacanțe. Acum erau toate trecute și nu le mai putea aduce niciodată înapoi.

Începu cu prioritățile, sună la un florist local și dădu comandă de două duzini de trandafiri galbeni – preferații mamei sale – pentru a-i fi oferiți cu o notă din partea lui, în care îi cerea iertare că nu putuse rămâne mai mult. Apoi, trimise un e-mail asistentei administrative a lui Zalinsky, informând-o că lăsa mașina Agenției la aeroportul din Syracuse. Își predă bagajele, își primi tichetul de îmbarcare și trecu de securitate tocmai la timp pentru a prinde zborul de Atlanta.

În sfârșit, după ce se așeză în avion, își liniști respirațiile și scoase plicul din geanta sa. Dar îl apucă teama și îl puse la loc nedeschis. *Poate nici nu e de la ea*, se gândi el. Și chiar dacă era, poate că nu era prietenos deloc. O mie de scenarii i se perindară prin minte, iar David nu era sigur că va putea face față vreunuia din ele.

Odată ajuns în Atlanta, îl identifică imediat pe agentul NOC care-l aștepta. Cu o „atingere fulgerătoare" lângă un stand de ziare din terminal, David primi un telefon Nokia N95. Câteva clipe mai târziu, scoase cardul SIM din telefonul său și îl aruncă într-un coș de gunoi de lângă zona restaurantelor. Câteva minute mai târziu, își aruncă și BlackBarry-ul într-un coș de gunoi de la toaleta bărbaților.

Acum că compania sa, Munich Digital Systems, lucra cu Nokia Siemens Networks, trebuia să-și joace rolul și să aibă asupra sa instrumentele afacerii. N95 era cel mai nou telefon 3G de la Nokia, funcționând mai mult ca un iPhone decât un BlackBerry. Oricum, N95-ul pe care-l ținea acum în mâini nu era unul obișnuit. Ci era o versiune specială care avea câteva funcții incluse de către experții de la Langley.

Mai întâi, o funcție GPS personală îi permitea lui Zalinsky și Agenției să stabilească locația lui David în timp real, fără ca cineva să poată detecta faptul că această funcție de urmărire era activată.

În al doilea rând, telefonul conținea deja numele și informațiile de contact ale persoanelor pe care era de așteptat ca David să-i cunoască în rolul său de consultant. Mai important, orice nume, număr de telefon și adresă nouă de e-mail pe care le adăuga în fișierul contactelor sale, avea să fie instantaneu și clandestin încărcată la Langley și în serverele NSA. Aceasta avea să alerteze ambele agenții să intercepteze și să înceapă monitorizarea acelor numere de telefon și a adreselor de e-mail ca ținte de înaltă prioritate.

În al treilea rând, poate cel mai important, în timp ce telefonul opera în mod obișnuit la frecvență standard, permițând agențiilor de servicii secrete să-i intercepteze apelurile și astfel să furnizeze dezinformări, putea fi activat și un sistem de encriptare propriu, care permitea utilizatorului să emită apeluri sigure către Langley sau alți agenți de pe teren. Aceasta doar în situațiile speciale și urgențele extreme, pentru că odată activat software-ul, cei care monitorizau apelurile lui David ar fi știut imediat că intrase „în modul sigur", și posibil chiar să-și riște acoperirea în calitate de consultat pentru MDS.

În timp ce se îndrepta spre sala T, David navigă pe internet, încercând să se familiarizeze cu telefonul. Astfel, dădu peste ultima

cuvântare a Ayatollahului Hosseini, Liderul Suprem al Iranului, pe care o ținuse la Teheran în cadrul unei conferințe a liderilor teroriști ai Hesbollah, ai Hamas și ai Jihadului Islamic.

> Vă place sau nu, regimul sionist se îndreaptă spre anihilare. Regimul sionist este un copac putred, mort care va fi smuls din rădăcini de o furtună. Şi acesta este doar începutul. Astăzi, a venit timpul căderii puterii satanice a Statelor Unite, iar numărătoarea inversă până la anihilarea imperiului puterii şi bogăției a început. Pregătiți-vă pentru o lume fără SUA.

Poate că ar trebui să aducă acasă capul *acestui* individ într-o cutie, mustăci David. Cel puțin știau unde să-l găsească.

★★★★★

Când ajunse în sala T, David se uită în sfârșit la itinerarul său.

Pentru prima oară își dădu seama că în timpul acestui zbor spre Dubai, avea un loc rezervat la mijlocul tronsonului la clasa economică pentru un zbor de paisprezece ore. Asta nu era prea bine, hotărî el. Și se gândi cum să facă să obțină un favor pentru business class. Așteptând să fie câteva clipe singur cu tânăra atractivă de la recepția companiei Delta, Yasmeen, o întrebă dacă nu îi era milă de el și dacă nu îl putea ajuta cumva. Orice era mai bine decât un loc la mijloc.

— Sunteți membru SkyMiles? întrebă ea.

— Nu – cum aș putea deveni așa ceva? replică el.

— Ei bine, domnule Tabrizi, vă pot oferi un formular pe care să-l completați, dar mă tem că avem un singur loc rămas la business class, și acela este de obicei rezervat membrilor cu statutul de Diamond Medallion.

— Asta nu-mi sună chiar a „nu", îi spuse el în șoaptă.

— Ei bine, n-ar trebui să vă ajut, spuse ea, aruncând o privire prin sală.

— Sigur că n-ar trebui, spuse David, zâmbind și continuând să-i vorbească cu voce joasă. Dar nu o să vă dau de gol.

Ea-și mușcă buza.

Atunci lui David îi veni o idee.

— Sunteți de serviciu în timpul acestui zbor? întrebă el.

— Da, de ce? răspunse ea.

— La business class?

— Întâmplarea face să fiu, da.

— Ei bine, poate că vă pot întoarce favoarea când suntem în Dubai, se oferi el.

— Ce vreți să spuneți? Era intrigată.

— Ați fost vreodată în vârful clădirii Burj Khalifa? întrebă David, referindu-se la cea mai înaltă construcție din lume, luxosul monument al geniului ingineresc, care fusese de curând inaugurat în inima capitalei comerciale a Emiratelor Arabe Unite.

— Pe puntea de observație? întrebă ea, părând dezamăgită. Sigur; oricine a fost acolo.

— Nu, nu, mai sus, spuse el. Este un apartament privat despre care nu știe nimeni. Proprietarul îl folosește pentru mese exclusive ca un favor pentru cei mai buni clienți ai săi.

— Serios? întrebă Yasmeen, iar ochii ei frumoși și căprui se făcură mari. N-am mai auzit până acum așa ceva.

— De fapt, îl cunosc pe proprietar, spuse David. Fiul lui și cu mine am fost împreună la Yale. A spus că l-aș putea folosi când sunt în oraș și mă gândeam să luăm cina acolo miercuri seara, doar dumneata și cu mine?

Și asta a fost tot. Dintr-odată David se trezi în mână cu un bilet pentru locul 5A, ultimul loc disponibil la business clas. Dar conștiința îl ucidea. Nu îl cunoștea pe proprietarul clădirii Burj. Nu frecventare cursuri la Yale. Nu avea nicio intenție s-o scoată pe Yasmeen la cină în Dubai. Pur și simplu făcuse ceea ce-l învățaseră să facă la Fermă – să-și câștige prieteni și să influențeze oameni și apoi să-i folosească în propriile sale scopuri. La început, fusese surprins cât de ușor era pentru el să convingă oamenii să facă lucruri pe care de fapt nu-și doreau să le facă. Acum era surprins de cât de teribil se simțea pentru că o minți pe această femeie. Ce era în neregulă cu el?

Se așeză în holul destinat pasagerilor de la business class și așteptă ca zborul să fie anunțat. Avea emoții pentru mama sa. Avea emoții

și pentru ceea ce-l aștepta în Iran. Studiase al Qaeda și talibanii și pakistanezii. Le cunoștea istoria. Le cunoștea cultura. Le cunoștea limba și obiceiurile. Dar cu toate că avea sânge persan curgându-i prin vene, pentru misiunea aceasta își făcuse jalnic temele. Nu avusese timp. Știa că Zalinsky și Fischer aveau să facă tot ce puteau pentru restul săptămânii ca să-l pregătească, dar se temea că asta nu avea să fie suficient. Avea nevoie de o lună, nu de o săptămână, poate chiar mai mult.

Disperat să-și ia gândul de la mama sa, de la Yasmeen și de la Iran, David se trezi cu gândurile alunecându-i la scrisoarea din Portland și la restul corespondenței pe care o avea asupra lui. Nu prea era o idee bună să călătorească spre Dubai – cu atât mai puțin în Iran – cu un pașaport german pe numele de Reza Tabrizi și să aibă în posesia sa corespondență americană pe numele de David Shirazi. Ceea ce însemna că trebuia să ia o decizie. Oare să citească toate cărțile poștale și scrisorile – majoritatea urări de Crăciun și felicitări de aniversare de la prieteni vechi din New Yorkul central – apoi să le arunce aici în aeroportul Hartsfield-Jackson? Sau să găsească un oficiu poștal sau un punct de lucru UPS și să le trimită toate la apartamentul din München pe care-l închiriase CIA pentru el, apartamentul unde credeau părinții săi că locuia?

Rumegând întrebarea aceasta ceva mai mult decât ar fi fost cazul, David alese în cele din urmă să trimită toată corespondența la München. Avea să păstreze doar plicul din Portland la sine. Oare chiar era atât de riscant să ia o singură scrisoare cu sine la Dubai? Protocolul CIA o interzicea. Dar Securitatea Statelor Unite cu siguranță nu avea să-l caute de o scrisoare. Nu aveau să mai fie alte verificări de securitate după ce *ajungea* în Dubai. Și cu siguranță avea să distrugă scrisoarea, indiferent de la cine era, înainte să ajungă în Iran. Asta era tot. Își făcuse planul.

37

ZBORUL DELTA 8

Acum se aflau la o mie trei sute de metri înălțime, la jumătatea drumului deasupra Atlanticului.

David sări peste cină și așteptă ca resturile să fie adunate și luminile din cabină să fie estompate. Odată ce se întâmplă astfel, privi în jur pentru a se asigura că stewarzii erau ocupați și că pasagerii din jurul lui se culcau, urmăreau filme, ascultau muzică la iPod-urile lor sau erau ocupați cu alte cele. Apoi scoase plicul mic și crem din geanta sa diplomat.

Nu era o felicitare de Crăciun. Ci era hârtie scumpă de corespondență. După scrisul delicat cu care îi erau trecute numele și adresa, era categoric scrisul unei femei. Un lucru era cert, plicul purta ștampila din Portland, cu data de 13 decembrie, aproape cu două luni în urmă. Nu era nicio adresă de expeditor în colțul stâng sau pe spate. Dar dat fiind orașul de origine, nu avea îndoieli de la cine ar fi putut fi. Singura întrebare era ce conținea și de ce îi fusese trimisă.

David nu se putu abține să nu se gândească la felul în care coincideau unele lucruri. Cât trecuse – o zi? nici atât? – de când începuse să ia în considerare pentru prima oară după aproape zece ani să pună practic deoparte amintirile cu Marseille și să se întrebe dacă avea să se întâmple ceva între el și Eva? Iar acum, câtă coincidență,

ținea în mână o scrisoare de la Marseille Harper. Ce însemna asta? Era un semn, era sigur de asta, dar în ce sens?

În ciuda a tot ce se întâmplase și a timpului care trecuse, adevărul era că lui David îi fusese dor de Marseille încă din ziua înmormântării mamei ei. Se simți stânjenit să constate această realitate, dar era adevărul. O iubea și, indiferent ce s-ar întâmpla, probabil că avea s-o iubească întotdeauna. În fiecare an, în 20 iunie, de ziua ei de naștere, încerca să și-o imagineze cum va arăta peste un an. Se întrebase cum sărbătorea, cu cine sărbătorea. Ce mai făcea tatăl ei? Dacă se recăsătorise? Oare Marseille avea acum frați sau surori vitrege? Erau în sfârșit o mare familie fericită? Se întreba cum fusese să crească în Oregon fără mama ei, fără adoratul ei Jersey Shore din tinerețea ei, fără prietenii din copilărie, și întotdeauna îl întrista.

Spring Lake, New Jersey, își imagină el, trebuiau să fie niște locuri idilice în care să crești. Citise despre această regiune și căutase pe internet și chiar trecuse într-o zi prin oraș vara trecută – fără să-i spună lui Zalinsky sau părinților săi, desigur. Cu mai puțin de patru mii de locuitori stabili, micuțul sat pitoresc de pe litoral avea mai mulți pescărușI decât cetățeni, cu toate că vara, turiști din Manhattan, Long Island, Philly și alte câteva localități din vest și nord făceau ca numărul locuitorilor să crească la șapte, chiar opt mii.

Ea-i povestise încântată cât de mult îi plăcuse să se trezească dimineața devreme și să se plimbe cu bicicleta pe plajă înainte de răsărit, cât încă era liniște și pace, și să privească soarele înălțându-se peste valurile zbuciumate înainte ca mulțimea să năvălească la plajă și la construit castele de nisip. În după-amiezile lenețe, molcome de vară, adora să pescuiască la docuri cu tatăl ei și să-și cumpere cornete de înghețată de cacao cu bucăți de ciocolată prin ea la Hoffman's pe Church Street.

Dar într-o clipită, toate acestea îi fuseseră răpite, și cu toate că David se străduia, nu se putea abține să nu se întrebe ce făcea ea acum. Oare ea și tatăl ei locuiau suficient de aproape de Pacific pentru a se mai putea plimba cu bicicleta pe litoral seara, pentru a privi soarele apunând deasupra valurilor spumegate? Oare se mai ducea la pescuit cu tatăl ei? Oare găsiseră vreo cofetărie unde să mănânce înghețata ei preferată?

David deschise cu grijă plicul și scoase biletul micuț, scris de mână. Trase adânc aer în piept, se pregăti de ce urma și începu să citească.

Dragă David,

Salutare, ce mai faci? Sper să ești bine, și părinții, și frații tăi de asemenea. Îmi dau seama că scrisoarea aceasta ar putea fi puțin șocantă. Te rog, iartă-mă că nu ți-am scris până acum. Am avut intenția. Chiar am început de câteva ori să-ți scriu, dar nu am terminat niciodată sau nu ți-am trimis cele scrise. Lucrurile au fost dificile și complicate, și, sincer, nu eram prea sigură ce să spun. Dar acum două lucruri m-au determinat să-ți scriu.

Mai întâi, întâmplarea face că voi fi domnișoară de onoare la o nuntă lângă Syracuse în primul weekend din martie. De ce, Doamne, iartă-mă, o fi ales prietena mea Lexi să se căsătorească în frigul crunt din „Siberacuse" – nu așa îi spunea-i parcă? – n-am nici cea mai mică idee. Poate că până atunci, aproape în primăvară, va fi frumos și plăcut, deși, cu norocul meu, sincer mă îndoiesc. Deci eu și Lexi am fost prietene din primul an de colegiu, și chiar e îndrăgostită până peste cap de băiatul acesta. Ea a crescut într-un oraș numit Fayetteville (am auzit că e chiar frumos), așa că nu am putut spune „nu".

Desigur, de îndată ce am aflat că urma să se organizeze o nuntă acolo, nu m-am putut abține să nu mă gândesc la tine. Singura dată când am fost în Syracuse până acum a fost atunci când ai mei au venit în vizită la voi și am locuit la voi acasă. Cred că aveam șapte sau opt ani. Îți mai amintești?

Al doilea lucru care m-a determinat să îți scriu biletul acesta este faptul că tatăl meu a murit de curând. A fost foarte greu și dureros, așa că nu aș vrea să scriu despre asta într-o scrisoare. Aș prefera mai degrabă să ți le spun personal.

Până la urmă, adevăratul motiv pentru care îți scriu scrisoarea presupun că este acela de a te întreba dacă nu ți-ar plăcea să bem o cafea împreună, sau orice altceva, când voi ajunge acolo. A trecut mult timp, atât de multe s-au întâmplat, și sunt unele lucruri care se cer spuse.

Voi ajunge joi, 3 martie, cândva seara. Nu am planuri pentru

seara aceea sau pentru vineri dimineața până la ora 10, când toate domnișoarele de onoare se întâlnesc pentru a lua dejunul cu Lexi și mama ei. Repetițiile sunt la biserică la ora 4 după-masă. La ora 6 e cina, așa că restul zilei probabil nu intră în discuție. Nunta va avea loc la ora 2 după-masă sâmbătă, așa că probabil nu voi fi liberă tot restul zilei. Duminică dimineața ar fi o altă posibilitate, dacă ai vrea să mă însoțești la biserică. Lexi spune că este o biserică minunată. Chiar mi-ar plăcea, dacă ai putea veni. După aceea va trebui să fug la aeroport să prind un zbor la ora 1 după-masă, pentru a ma întoarce în Portland.

Dacă nu ne putem întâlni sau nu vrei să ne întâlnim, cu siguranță voi înțelege. Și îmi pare rău că năvălesc în felul acesta în viața ta. Nu vreau să te tulbur. Am dorit doar să spun cât de mult mi-ar plăcea să te întâlnesc din nou, dacă e posibil. Ar fi bine dacă mi-ai povesti noutăți despre tine și ți-aș spune lucrurile pe care ar fi trebuit să ți le spun mai devreme, dacă nu ai nimic împotrivă. Mulțumesc și, te rog, salută-i pe ai tăi din partea mea.

Scrisoarea se încheia cu numărul ei de telefon mobil și adresa de e-mail, apoi se semna cu numele ei. Niciun „prietena ta, Marseille" nici „Cu sinceritate, a ta Marseille." Și categoric nu era niciun „Cu dragoste, Marseille."

Ci doar atât, pur și simplu „Marseille."

Dar totuși, îi scrisese. Iar scrisoarea ei era chiar prietenoasă. Nu părea să încerce să-i răsucească cuțitul mai adânc în inimă, ceea ce primi cu multă ușurare. Ba dimpotrivă, își dorea să-l revadă. Lui David nu-i venea să creadă.

Citi scrisoarea încă o dată și apoi a treia oară, cu toate că o învățase pe de rost după prima scanare. Era fericit să afle că frecventase cursurile colegiului, fericit să audă că avea o prietenă apropiată la care ținea atât de mult că era dispusă să traverseze jumătate de țară pentru a fi alături de ea în ziua aceea specială. Dar se simți îngrozitor pentru pierderea tatălui ei. Marseille și domnul Harper fuseseră atât de mult timp atât de apropiați. Acum era singură pe lume. Nu părea să fie plină de amărăciune, cu toate că scrisese despre viața ei că era prea „dificilă", „complicată" și „dureroasă" pentru a le putea scrie. David se

întrebă ce altă tristețe se abătuse peste ea în anii de când o văzuse el ultima oară.

Era greu să-și descrie propriile emoții în clipa aceea. Se întoarse și privi afară prin hublou în întunericul de dedesubt și simți cum i se face un nod în gât. De atâta timp îi era dor de Marseille, dar renunțase să mai spere că avea să mai audă de ea și cu atât mai puțin să o vadă din nou. Iar acum să afle atât de brusc că era în viață, că era pe cât de bine te puteai aștepta să fie în condițiile date, că se gândea cu drag la el și chiar că-i era dor de el – toate acestea însemnau enorm pentru David.

Totul era bine, uimitor de bine, cu excepția unui singure probleme: Marseille venea la Syracuse în mai puțin de o lună și, din câte știa ea, el renunțase cu totul la ea. Nu știuse de scrisoare sau de invitație sau de vizită. Dar ea nu știa asta. Tot ce știa ea era faptul că el nu avusese nici măcar bunul simț să îi scrie sau să o sune sau să-i trimită un e-mail drept răspuns și să-i spună: „Mă bucur să aud vești de la tine, dar mă tem că voi fin în Iran în weekendul acela." Sau „Mulțumesc pentru scrisoare, dar n-aș mai vrea să te revăd nici de mi-ar sta cineva cu arma la tâmplă." Sau „Cred că glumești. Mi-ai dat papucii atâta timp, iar acum vrei să bem o cafea împreună? sau „Joi îmi convine, și apropo, ai prieten?"

Orice – *ceva* – ar fi fost mai bine decât nimic. Dar ea nu primise niciun semn de viață de la el de aproape două luni. Se simțea groaznic. Trebuia să repare partea aceasta, și încă repede.

38

DEȘERTUL NEGEV, ISRAEL

Căpitanul Avi Yaron își stinse radioul și își închise ochii.

— *Barukh atah Adonai Eloheinu melekh ha olam,* se rugă el, *she hehiyanu v'kiy'manu v'higi'anu la z'man ha ze.*

Binecuvântat ești Tu, Doamne, Dumnezeul nostru, Regele universului, care ne-a ținut în viață, ne-a susținut și ne-a ajutat să ajungem până aici.

În același timp, tură motorul, își scoase cu grijă aparatul de zbor F-15 din buncărul subteran, rulă pe pistă și așteptă să se elibereze pista. În spatele lui, alte treizeci și șapte de F-15 și F-16 au fost pornite, turate și aliniate. Acum era acum. Noaptea pe care o așteptaseră, pentru care se pregătiseră și la care speraseră în ultimele șase luni.

Yaron privi afară spre furnicarul baza aeriană Hatzerim, situată nu departe de străvechiul oraș Beer Șeva, în inima deșertului Negev. Majoritatea oamenilor care știau câte ceva despre acea locație se gândeau la Hatzerim, locul care găzduia Muzeul forțelor aeriene israeliene. Doar o mână de oameni din Israel știau că IAF* restauraseră în secret facilitățile pentru a găzdui câteva noi avioane de atac.

Lui Yaron îi tremurau mâinile. Oare aveau dreptate băieții de la serviciile de informații? Oare chiar exista o fereastră îngustă când

* *Israeli Air Force* (engl.) - Forțele Aeriene Israeliene

nici sateliții de spionaj ruși și nici cei americani nu erau în poziție pentru a-i vedea? Cum puteau ei ști cu precizie când începea și când se închidea acea fereastră?

Nu-i plăcea deloc să aștepte. Era disperat să zboare, disperat să atace dușmanul, să-și folosească artileria și să-și salveze poporul. Dar viața în aviația Israelului în ultima vreme părea să se rezume doar la atât – așteptare. Piloții așteptau unda verde de la comandanți. Comandanții așteptau un semn de la generali. Iar generalii erau cu ochii pe ministrul apărării. Ministrul apărării îl aștepta pe prim-ministru. Prim-ministrul aștepta după președintele Statelor Unite.

Dar dacă așteptau prea mult? Dacă Iranul reușea să facă bomba și să pună în mișcare un alt holocaust?

Timpul așteptării se încheiase, credea Yaron. Era timpul să atace primii.

Își verifică instrumentele. Totul era pregătit, la fel și el, și, în timp ce aștepta permisiunea de a lansa atacul, gândurile îi zburară la Yossi, fratele său geamăn. Se uită la ceas. Și-l imagină pe Yossi în avionul lui F-16 chiar în acel moment, ieșind pe pistă la baza aeriană Ramat David din nord, nu departe de Har Meghiddo, de la al cărei nume provenea și termenul de *Armaghedon*. Își dorea să-i fi putut striga un *shalom*, dar regula zilei era fără transmisiuni radio, și era o regulă inviolabilă.

Chiar ăn acel moment, echipajul de la sol dădu semnalul. Era timpul să plece.

Yaron nu ezită. Acționă pedala până jos și-și urcă aparatul Strike Eagle la doisprezece mii de metri în mai puțin de un minut. În spatele lui, cerul fu invadat de aparate de luptă, bombardiere cu rază lungă de acțiune și purtătoare de combustibil. O flotă devastatoare tocmai fusese slobozită pentru zborul de o mie două sute de kilometri, cea mai lungă misiune la care participase vreunul dintre acești tineri piloți, navigatori și ofițeri ai sistemelor armate.

39

TEHERAN, IRAN

Elicopterul Bell 214 Huey *decolă imediat după rugăciunea de seară.

Odată ce luă altitudine, elicopterul militar iranian se îndreptă ușor spre nord și apucă spre munții Alborz, complexul de refugiu bine păzit al Liderului Suprem, situat în Muntele Tochal. La 3.965 de metri, Tochal era al doilea cel mai înalt vârf, departe de smogul, vacarmul și congestionarea capitalei, de toate intrigile și mașinațiunile politice de la palat care îi necesitau atenția tot mai mult și-l vlăguiau de puteri.

Hăituit de teama tot mai intensă a unui atac israelian iminent, Hamid Hosseini, acum în vârstă de șaptezeci și șase de ani, grizonat și purtând ochelari de vedere, privea peste luminile scăpărătoare ale Teheranului, un oraș de opt milioane și jumătate de suflete. Nu-și imaginase niciodată să se ridice vreodată la înălțimea învățătorului său. Nu urmărise niciodată să devină Liderul Suprem al națiunii. Dar acum, pe umerii lui Hosseini se odihnea o povară imensă. Își dorea să fi putut ședea împreună cu învățătorul său și să se roage, să caute împreună călăuzirea lui Allah, cum făcuseră de atâtea ori de-a lungul anilor. Dar nu era posibil. Era o vreme în viața unui bărbat

* Denumire dată elicopterului utilitar Bell UH-1 Iroquis în cadrul Marinei americane – n.trad.

când nu mai avea parte de binecuvântarea atenției și înțelepciunii învățătorului său și nici chiar a prezenței sale fizice, o vreme când trebuia să ia decizii hotărâtoare de unul singur, orice-ar fi fost. Iar acesta era un astfel de moment, și Hosseini se întări pentru ceea ce-l aștepta.

După ce ajunsese la locul de refugiu, unul dintre asistenții săi îi adusese un bilet Liderului Suprem, prin care-l informa că musafirii săi îl așteptau în sufragerie. Hosseini citi biletul, dar nu se grăbi. Flancat de gărzile sale de pază, se duse mai întâi în dormitorul său, îi ceru asistentului să-l lase singur, apoi încuie ușa și se așeză pe pat.

Mintea îi era asaltată de întrebări. Toate fuseseră ridicate înainte și-și primiseră răspunsul, unele dintre ele chiar de zeci de ori. Dar trebuia să și le răspundă din nou. Chiar erau pregătiți cu adevărat? Cât de mult avea să dureze? Erau siguri că aveau să iasă învingători? Puteau garanta secretul total? Mai mult, dacă erau descoperiți înainte să fie gata, puteau supraviețui repercusiunilor?

Consilierii cei mai de seamă ai lui Hosseini erau convinși că victoria le era la îndemână. El însă nu era. Ei credeau că beneficiile întreceau riscurile. El se temea că ei îi spuneau ceea ce credeau că dorea el să audă, dar nu era adevărul – cel puțin nu tot adevărul. Își permiteau luxul de a greși. El însă nu. Și asta, gândi el, schimba cu totul situația.

Hosseini alunecă de pe pat și căzu în genunchi. Se uită spre geamuri, care erau îndreptate spre Mecca, și începu să se roage.

— O, Doamne atotputernice, începu el să stăruie, Te rog să grăbești venirea ultimului Tău trimis, a celui promis, acea făptură omenească desăvârșită și neprihănită, cea care va umple lumea aceasta cu dreptate și pace. Fă-ne vrednici să pregătim calea pentru venirea sa și călăuzește-ne cu mâna Ta cea dreaptă. Însetăm după Domnul veșniciei. Însetăm după cel trimis. Fără El – cel călăuzit cu dreptate – nu poate exista nicio biruință. Cu El, nu putem fi înfrânți. Arată-mi calea Ta, O, Doamne atotputernice, și folosește-mă pentru a pregăti calea venirii lui Mahdi.

Era rugăciunea sa obișnuită, cea pe care o înălțase de mii de ori de-a lungul anilor. De asemenea, era un secret – unul pe care-l păzise cu sfințenie, chiar și față de cei apropiați lui. Ca adept secret al „celui

de-al Doisprezecelea", tânjea să-l vadă pe Mahdi venind în lume în timpul vieții sale. Iar acum, simțea că momentul acela era tot mai aproape.

Trecură treizeci de minute. Apoi o oră.

Brusc, se auzi un ciocănit la ușă. Hosseini nu răspunse, ci continuă să se roage. Câteva clipe mai târziu, un nou ciocănit.

Deranjat, Liderul Suprem încercă să-l ignore și să rămână concentrat. Când se întâmplă a treia oară, însă, se ridică, se duse la dulapul său, trase sertarul de sus, își scoase revolverul placat cu nichel și deschise ușa dormitorului. Era atât de înfuriat încât abia mai putea respira.

— Toți vă așteaptă, Excelență, spuse tânărul său asistent.

— N-am cerut să nu fiu deranjat? sări Hosseini.

Asistentul păli și începu să bată în retragere.

— Ba da, dar m-am gândit…

— *Fiu blestemat de evreu!* urlă Hosseini. *Cum îndrăznești să mă deranjezi când intru în locul sfânt!*

După care Hosseini îl împușcă pe bărbat în față.

Sunetul detunăturii răsună în întreaga facilitate. Hosseini rămase privindu-l pe bărbatul mort și baltă de sânge ce se forma pe podeaua din lemn masiv a coridorului. Atunci îngenunche și-și înmuie mâinile în sânge și începu să se roage cu glas tare.

— *Allahu Akbar*. Preacinstit ești tu, O, Allah. Profetul – pace lui – ne-a învățat că atunci când îi găsim pe cei necredincioși și neascultători, trebuie „să-i ucidem oriunde ne-ar ieși înainte", că trebuie să-i „prindem, să-i închidem și să-i pândim îi orice loc posibil". Profetul – pace lui – ne-a învățat să „luptăm cu stăruință împotriva celor necredincioși și a celor fățarnici, și să le stăm împotrivă cu hotărâre" pentru „că scăparea lor de pe urmă este iadul". Fie ca jertfa aceasta să fie prin aceasta primită înaintea ochilor Tăi.

Acestea fiind spuse, Hosseini se ridică, cu sângele ce i se prelingea cald pe mâini și îi adresă un zâmbet șefului gărzii sale de corp, care stătea cu fața încremenită și dârdâind de frică pe coridor.

— Voi veni imediat, spuse Hosseini calm. Asigură-te că nu mă va opri nimic.

După care, Liderul Suprem intră singur în dormitor. Șeful Gărzi

închise ușa înapoia sa. Hosseini se întoarse la covorașul său de rugăciune, îngenunche cu fața spre Mecca și se plecă înainte.

Fără niciun avertisment, o lumină strălucitoare de parcă ar fi fost chiar o rază de soare umplu încăperea. Hosseini rămase pironit, întrebându-se ce să fi fost. Atunci o voce, ieșind din miezul luminii, începu să vorbească.

— *Foarte bine, copilul meu. Sunt mulțumit de jertfa ta.*

În încăpere se făcu frig.

— *Ceasul venirii mele este aproape. Cu sânge și foc mă voi arăta lumii. Este timpul ca cei necredincioși – evrei și creștini, tineri și bătrâni, bărbați, femei și copii – să fie nimiciți, uciși și anihilați.*

Hosseini știu că acesta era momentul pe care-l așteptase, clipa pentru care se rugase toată viața sa. Dar nu și-o închipuise niciodată așa. Chiar auzea vocea reală a lui *Sahab az-Zaman*, Domnul veșniciei. Cel de-al doisprezecelea imam îi vorbea în mod direct, și fiecare fibră a ființei sale tremura de încântare și frică.

— *Acum ascultă cu atenție ce îți voi spune. Pregătește-te; fii gata. Și nu ezita nicio clipă să duci la îndeplinire poruncile mele.*

— Da, domnul meu, plânse Hosseini. Mulțumesc, Stăpânul meu.

— *Trebuie să completezi armele imediat și să le testezi. Când voi termina să fac loc în lume și totul va fi aranjat și la locul său, vom începe cu anihilarea Micului Satan, mai întâi, și a tuturor sioniștilor odată cu el. Aceasta este închinarea ta bună și bine-primită din partea ta pentru mine. Trebuie să verși sângele evreilor pe altarul islamului pentru mine. Trebuie să ștergi pata urâtă și canceroasă a Israelului de pe hartă și din inima califatului islamic. Este un lucru bun și drept, dar nu este decât un prim pas. Nu te abate și nu te lăsa amăgit. Acesta nu este obiectivul suprem. Te-am ales mai presus de toți ceilalți nu doar pentru a-l nimici pe Micul Satan, pentru că asta este puțin lucru. Principalul obiectiv este ca Marele Satan să fie nimicit – adică distrus în întregime. Anihilat. Spulberat. Obliterat. Vaporizat. Într-o clipire de ochi. Înainte să știe ce i-a lovit. Americanii sunt un turn ce se va face praf și pulbere. Un imperiu pe moarte. Un vas ce se scufundă. Și timpul pieirii lor a venit.*

Al doisprezecelea imam îl instrui atunci pe Hosseini să se întâlnească cu cabinetul său de securitate, alcătuit din președintele Ahmed Darazi, ministrul apărării Faridzadeh și Generalul Mohsen

Jazini, comandantul Corpului Gărzii Revoluționare Iraniene, deja adunați și așteptându-l în sufrageria principală a refugiului.

— *Fiecare dintre voi trebuie să-și aleagă cu grijă patru deputați, în total douăzeci de oameni. Aceștia trebuie să fie oameni curajoși și de onoare, asemenea vouă. Trebuie să fie oameni gata să moară pentru mine, pentru Allah. Voi douăzeci veți forma cercul meu de apropiați și cei mai de încredere sfetnici ai mei. Vă veți întâlni săptămânal. Veți stabili comunicare sigură. Apoi veți recruta 293 de alți discipoli – mullahi pe care-i cunoașteți, dar în majoritatea lor comandanți militari și lideri de afaceri și din industrie. Trebuie să găsești slujitori extrem de talentați în organizație, administrație și arta războiului. Vei alege acest grup în grabă, dar nu permite niciodată grupului de 313 oameni să se întâlnească laolaltă. E prea periculos. Este prea mare riscul infiltrărilor sau a scurgerilor de informații. Creați o structură celulară. Nu permiteți unei celule să știe de cealaltă. Doar voi patru puteți cunoaște toate detaliile. Este clar?*

— Da, Stăpâne. Voi face tot precum ai spus.

— *Prea bine, Hamid. Fii gata; fii pregătit. Să nu faceți nicio greșeală – mă voi întoarce curând.*

40

MUNTELE TOCHAL, IRAN

Hosseini își lipi fața de podea.

Cuvintele celui de-al doisprezecelea imam îi răsunau în urechi. Ar fi vrut să pună întrebări, să ceară înțelepciune, să spună ceva, orice, dar niciun cuvânt nu se lăsă pronunțat; niciun sunet nu-i părăsi gâtlejul.

Apoi, pe cât de repede apăruse, lumina se făcu nevăzută. Hosseini zăcu pironit locului, incapabil să se miște. Parcă ar fi trecut câteva minute, dar mai târziu, când respirația începu să i se liniștească și inima începu a-i bate mai rar, își dădu seama că trecuse aproape un ceas. Niciunul dintre acoliții săi nu îndrăznea să vină să vadă de el, desigur. Și nici musafirii săi.

Încet, Hosseini începu să se adune. Își spălă mâinile și fața, își luă haine curate și ieși din camera sa. Merse pe coridorul proaspăt spălat, apoi o luă la dreapta și parcurse un alt coridor lung, trecu de câteva gărzi poziționate în puncte strategice și intră în sufrageria principală. Acolo, fu întâmpinat de cei din cabinetul său de securitate, care se ridicară imediat cu toții în picioare.

— Vă rog, domnilor, luați loc, spuse Liderul Suprem, ocupând locul din capul mesei.

— Vă cunosc pe toți trei de mulți ani, începu el. V-am cerut sfatul

și m-am bazat pe voi de multe ori. Acum am nevoie de cea mai bună evaluare a voastră. Ali, începem cu tine.

Hosseini făcu o pauză. Știa că trebuia să le explice colegilor săi ceea ce tocmai se petrecuse. Dar mai întâi trebuia să-și adune gândurile și să le proceseze pentru sine.

— Mulțumesc, Excelență, începu ministrul apărării Ali Faridzadeh. Luna trecută ați dorit să mă întorc la echipa mea și să le pun mule întrebări, să insist ca oamenii de știință să fie mai clari. Asta am și făcut.

— Și ce ai aflat?

— Suntem pregătiți, Excelență.

— Ești sigur?

— Absolut.

— Uraniul este suficient îmbogățit?

— Ultima estimare era de 97,4%, spuse Faridzadeh. Unii au raportat 95,9 procente. Amândouă estimările sunt suficiente, și continuăm să creștem procentul.

— Câte focoase ar ieși din asta?

— Am terminat nouă deja.

Hosseini rămase surprins de raportul impresionant al ministrului apărării.

— Sunt construite deja?

— Da, Excelență – mulțumiri fie aduse lui Allah – nouă dintre ele sunt gata să fie detonate. Bărbați mei ar trebui să termine alte șase până la sfârșitul acestei luni.

— Aș spune că avem vești îmbucurătoare, spuse Liderul Suprem. Ce model ați folosit? Cel de la Pyongyang?

— Nu, Excelență. În cele din urmă am optat pentru A. Q. Khan.

— De ce?

— Datele după testele nord-coreenilor au fost dezamăgitoare, Excelență, explică Faridzadeh. Focoasele fabricate de nord-coreeni au explodat, desigur. Dar rezultatele nu au fost impresionante.

— Adică?

— Adică bomba lui Pyongyang a reușit să distrugă câteva străzi de oraș, dar nu credem că ar reuși să șteargă orașul nostru. Iar acesta a fost unul dintre obiectivele pe care ni le-am fixat, capacitatea de a spulbera un oraș întreg sau mare parte din el cu o singură armă.

— Da, trebuie să atingem acest obiectiv, insistă Hosseini. Sunteți sigur că planurile nord-coreene nu sunt suficiente?

— Excelența voastră, eu nu sunt fizician, după cum știți, îi răspunse ministrul apărării. Dar cel mai bun om al meu a analizat datele din toate unghiurile și pur și simplu nu este convins că designul nord-coreean a fost perfecționat suficient, ca noi să ne riscăm viitorul țării pentru el.

— Dar am plătit atât de mult pe el, spuse Hosseini.

— Așa este, Excelență. Dar ceea ce ne-au vândut nord-coreenii a fost nesemnificativ în comparație cu ceea ce am cumpărat de la A.Q. Khan, părintele programului armelor nucleare din Pakistan.

— Dar abia dacă i-am plătit ceva doctorului Khan.

— Oricum, spuse ministrul, Islamabadul a construit 162 de focoase până în prezent după modelul lui Khan. Și-au testat focoasele de mai multe ori. Efectele sunt enorme. Așa știm că acest model funcționează. Nu trebuie decât să o testăm odată ce o construim și să ne asigurăm că am reprodus acest model impresionant până la ultima iotă.

— Și sunteți pregătiți să-l testați?

— Aproape, Excelență, spuse ministrul apărării.

— Cât de curând? întrebă Hosseini aplecându-se înainte. Ar putea fi gata până la vară.

Faridzadeh nu-și putu înfrânge un zâmbet.

— *Inshallah**, ar trebui să fim gata până luna viitoare.

Liderul Suprem era în extaz. Era ispitit să se arunce pe genunchi și să-i ofere lui Allah o rugăciune de mulțumire chiar acolo, în momentul acela. Dar nu zâmbi. Nu avu nicio reacție vizibilă. Erau în continuare atât de multe riscuri, prea multe variabile, prea multe necunoscute, prea multe lucruri care puteau merge prost. Cu toate acestea, aproape că ajunseseră. După atât de mulți ani și atât de multe piedici, acum erau aproape gata. Și chiar la timp, pentru că venirea lui Mahdi era atât de aproape.

— Am autorizația de a începe testările? întrebă ministrul apărării.

Hosseini nu-i răspunse imediat. Se ridică și se îndreptă spre geam,

---

* „Dacă Allah dorește" – n. trad.

unde rămase privind de sus la luminile Teheranului. Ar fi vrut să spună „da", desigur. Dar riscurile erau mai mari ca oricând. Testarea unui proiectil nuclear iranian avea să anunțe lumea întreagă că erau pregătiți. Șarada că ar fi desfășurat un program de putere nucleară civilă avea să se încheie. Discuțiile la ONU asupra posibilității impunerii unor noi sancțiuni internaționale erau deja în curs. Deocamdată, aliații lor din Moscova și Beijing erau fermi împotriva unor astfel de sancțiuni. Dar o testare de arme nucleare putea schimba radical această dinamică. Și dacă primul focos dădea greș? Sau dacă era mai puțin impresionant decât își doreau sau aveau ei nevoie? Aveau să piardă elementul critic de surpriză. Cu toate acestea, în lumina viziunii pe care tocmai o experimentase, își putea oare permite vreo amânare? Nu i se poruncise să „fie gata; să fie pregătit"?

— Ce ar face americanii ca reacție la un astfel de test? îl întrebă el pe președintele Darazi, în timp ce continua să privească la luminile ce scăpărau în vale.

— Nimic, Excelența voastră, îi răspunse președintele.

Hosseini se întoarse.

— Chiar ești dispus să-ți pui viața în joc pentru asta, Ahmed?

— Da, domnule.

— De ce?

— Excelența voastră, americanii sunt un tigru din hârtie, afirmă Darazi. Sunt un imperiu care începe să implodeze. Economia lor sângerează de moarte. Deficitul lor este enorm. Duc două războaie în Orientul Mijlociu – care-i costă circa 12 miliarde de dolari pe lună – două războaie pe care majoritatea americanilor nu și le doresc. Congresul lor este concentrat asupra locurilor de muncă, a îngrijirilor medicale și a revigorării economiei lor. Președintele Jackson este hotărât să scoată cât mai repede cu putință forțele americane din regiune. Și a semnat un ordin executiv prin care declara faptul că SUA nu va folosi niciodată arme nucleare împotriva vreunei alte națiuni – chiar dacă ar fi prima atacată. Credeți-mă, Excelența voastră, indiferent ce spun ei cu privire la păstrarea „pe masă" a opțiunii lor militare în ce privește „problema Iranului", nu trebuie să ne temem de un atac preventiv din partea americanilor. Așa ceva nu se va întâmpla niciodată. Nu în timpul mandatului acestui președinte. Nu sub acest Congres.

Liderul Suprem spera că analiza lui Darazi era exactă. Era fără îndoială în concordanță cu propria sa perspectivă și cu viziunea pe care tocmai o avusese. Dar americanii nu erau singura lor amenințare. Îl privi pe președinte în ochi și îl întrebă:

— Cum rămâne cu sioniștii? Ce vor face ei?

— În ce-i privește pe ei, Excelența voastră, nu sunt prea sigur, concluzionă Darazi. Cu toții știm că premierul Naphtali este un om care caută războiul. Îi asuprește pe palestinieni. Terorizează Libanul. Îi umilește pe egipteni și pe iordanieni. Îi face proști pe sirieni. Vestea bună este că guvernul lui Naphtali se îndreaptă spre divorț cu Casa Albă. Relațiile dintre cele două țări se agravează rapid.

La cuvintele lui, Liderul Suprem îl atacă.

— Cum poți spune asta, Ahmed? Da, Jackson și Naphtali au avut câteva divergențe. Și ce? Naphtali are și-acum Congresul la degetul mic, nu? Continuă să facă lobby pentru evrei, corect? Israelul primește în continuare 3 miliarde de dolari pe an în ajutoare, adevărat? O ceartă între îndrăgostiți nu este un divorț, Ahmed.

— Cu tot respectul, Excelența voastră, îl contră președintele, în cazul acesta nu este vorba de o ceartă între îndrăgostiți. Cred că suntem martorii unei rupturi severe între aceste două guverne. S-ar putea schimba lucrurile? Da. Este posibil ca președintele Jackson să fie înfrânt la următoarele alegeri? Sigur. Dar deocamdată, politica externă a Statelor Unite este determinată de Președintele William Jackson – un om care crede fundamental că trebuie să negocieze cu noi, că poate negocia cu noi și că va avea izbândă în tot acest proces. Nu ne va ataca militar cât timp se străduiește să ne abordeze pe căi diplomatice. Eu unul cred că va face tot ce-i stă în putere să îi împiedice pe israelieni să ne atace.

Liderul Suprem se gândi la vorbele sale câteva clipe. Îi plăcea de Darazi. Președintele era un *isnașarist** devotat în toate privințe venirii celui de-al doisprezecelea imam, și astfel util în multe feluri. Cu toate acestea, Hosseini nu avea încredere pe deplin în instinctele geopolitice ale acestuia.

Chiar atunci un subaltern al Generalului Jazini intră în grabă în încăpere și îi întinse comandantului său un bilet.

---

* O formă de Șiism care admite doisprezece imami sfinți – n.trad.

— Ce este? întrebă Liderul Suprem, văzându-l pe Jazini cum se face pământiu la față.

— Israelienii, Excelența voastră, spuse Jazini.

Hosseini se pregăti de ce era mai rău.

— Ce-au făcut?

— Nu vă va veni să credeți asta.

Jazini începu să citească întreaga depeșă secretă cu voce tare.

> Serviciile secrete ruse indică un atac masiv israelian în plină desfăşurare. Stop. Patru sute de avioane de război au fost lansate. Stop. Acostate pe insulele greceşti pentru bombardamente de exercițiu. Stop. Repetă exercițiile din 2008, dar de patru ori mai amplu. Stop. FSB avertizează că Ierusalimul face ultimele pregătiri de război. Stop. Rugăm noi ordine. Stop.

Faridzadeh și Darazi rămaseră gură-cască.

Hosseini nu era surprins. Nici tulburat, ca ceilalți. Își dădu seama că era timpul să le împărtășească acestor bărbați viziunea pe care tocmai o avusese și mesajul pe care-l primise.

— Domnilor, nu trebuie să ne temem de israelieni, și dați-mi voie să vă spun de ce, începu Ayatollahul. Chiar înainte să vin la această întâlnire, am primit un mesaj chiar de la al doisprezecelea imam. Într-o viziune pe care am avut-o la nici cincizeci de metri de încăperea aceasta, mi-a spus că este timpul să-și facă apariția. De asemenea a venit timpul exterminării israelienilor și a americanilor. Domnul veșniciei ne-a ales pe voi și pe mine să acționăm și trebuie să fim credincioși. Așadar, luați-vă agendele și haideți să vă explic…

41

HAMADĀN, IRAN

Plouase aproape toată noaptea.

Dar nu furtuna îl ținuse treaz pe Najjar, și cu toate că ruperea de nori se liniștise acum, știa că aceasta avea să fie o altă noapte albă.

Se strecură afară din așternuturi, își luă niște haine casual și o jachetă și ieși să se plimbe. Străzile – pustii și liniștite – erau lucioase, aerul umed și proaspăt. O ceață joasă se lăsase peste tot orașul. Najjar își închise fermoarul jachetei și-și îndesă mâinile în buzunare pentru a și le încălzi. În timp ce mergea, încercă să reconstruiască tot ce îl adusese în punctul acesta.

Fusese recrutat de dr. Mohammed Saddaji pentru a veni în Iran cu trei obiective specifice în minte, în afară de căsătoria lui cu Sheyda.

Mai întâi, trebuia să slujească drept mâna dreaptă a socrului său la institutul de cercetare din Hamadān. Fusese o onoare să-l ajute pe unul din cei mai talentați fizicieni ai lumii să creeze o industrie de energie nucleară civilă pentru Iran, care avea să fie invidiată de o lume întreagă și care avea să-și atragă critici, mai ales din partea americanilor și sioniștilor.

În al doilea rând, trebuia să servească drept legătura numărul unu între dr. Saddaji și echipa de fizicieni care lucra în orașul Bushehr pentru a aduce prima facilitate nucleară în siguranță și eficient pe

linia de plutire. Un om cu intelectul și importanța lui Saddaji nu putea fi deranjat la o adică de telefoane, e-mailuri și alte întreruperi constante de la reactorul Bushehr. Avea nevoie de cineva care să se ocupe de toate acestea, și în acest sens se încredea fără rezerve în Najjar. Combinația acestor două roluri fusese foarte atrăgătoare de la bun început, și aceasta îi oferise un nivel de stimulare intelectuală și o satisfacție profesională pe care Najjar le aprecia profund.

Dar mai era un al treilea rol pentru Najjar, iar dr. Saddaji subliniase cu tărie că pe termen lung aceasta avea să fie cea mai importantă misiune: să ajute instruirea unei noi generații de oameni de știință specialiști în fizică nucleară în Iran predând – peste doar câțiva ani – la cea mai bună universitate de cercetare din țară. Aceasta era adevărata pasiune a lui Najjar. Tânjea să se mute cu Sheyda și fiica lor nou-născută departe de Hamadān, să-și cumpere o casă, și să plăsmuiască o viață mai stabilă pentru familia sa. Știa că trebuia să-și plătească datoriile, și plătirea acestora însemna să-l slujească pe socrul său cu credincioșie, însă acum începea să se îndoiască de toate.

O mașină singuratică trecu pe lângă el, stropind trotuarele cu apă. Najjar se feri la timp, apoi apucă pe o stradă lăturalnică și mări pasul. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai tulburat de faptul că un expert în UD3 lucrase într-un institut civil de cercetare în fizică nucleară. Nu era doar faptul că omul acela fusese arab, deși chiar și asta era suficient de rău. Adevărata lui îngrijorare era faptul că ziarul *Times* din Londra publicase un articol extrem de controversat în decembrie 2009, afirmând că Iranul era angrenat în încercarea de a construi un declanșator pentru o bombă nucleară. Documentul strict-secret care fusese publicat în acel articol fusese în parte responsabil de furtuna internațională de critici la adresa regimului iranian. Determinase Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite să ia în considerare impunerea de noi sancțiuni economice Iranului. În mod normal, Najjar și colegii săi aveau acces limitat la ziarele occidentale și la internet, din cauza pozițiilor pe care le ocupau. Cu toate acestea, copii ale acestui articol – „Descoperirea de UD3 intensifică temerile legate de intențiile nucleare ale Iranului" – fuseseră distribuite de chiar dr. Saddaji drept „dovadă", spusese el pe atunci, a „unei campanii sioniste

de minciuni și calomnii" împotriva programului nuclear „pașnic" al Iranului.

Najjar își amintea un anumit pasaj din articolul acela cu claritate: *„Experți independenți au confirmat faptul că singura utilizare posibilă pentru UD3 este o sursă de neutroni, declanșatorul pentru o reacție în lanț generatoare a unei explozii nucleare. Considerat cu ochi critici, dacă alte surse de neutroni pot avea utilizări civile, UD3 nu are decât o singură aplicație – să fie chibritul metaforic care să aprindă o bombă nucleară."*

Najjar știa că era adevărat. Mai mult, orice explozie testată care folosea UD3 avea să lase urme ce aveau să fie interpretate fără îndoială drept dovadă a faptului că Iranul construia o armă nucleară. Era convins că nu era posibil ca socrul său să-și asume un astfel de risc.

Pe atunci, Najjar răbufnise că întregul articol era construit pe minciuni. Reporterul de la *Times* citase o „sursă a serviciilor secrete occidentale" – cineva care cu siguranță era din Mossadul Israelului, Najjar era convins de asta. Totul nu era decât un complot al evreilor pentru a subjuga poporul persan sub colonialismul și imperialismul occidental. Îl susținuse cu pasiune pe socrul său, nu doar pentru că aceasta era politica cât pentru că Najjar chiar crezuse că era adevărat. Ca șef al echipei dr. Saddaji, cunoștea personal fiecare specialist în fizică nucleară din țară – sau cunoștea și controla dosarele personale ale acestora. Pe toți cei 1.449. Cercetase cu mare atenție dosarele lor. Le studiase cu atenție dosarele de cercetare ale securității. Îi cunoștea pe toți supervizorii lor și era în legătură directă cu mulți dintre ei. Așa că știa cu siguranță că niciunul dintre ei – absolut nici unul – nu era specialist în deuterid de uraniu *sau* de titan.

Acum ce-ar fi trebuit să creadă? Dr. Saddaji îi ascunsese – lui, singurul său ginere – prezența unui expert irakian în UD2 în cadrul programului nuclear iranian. Bărbatul hotărâse apoi să execute cu brutalitate acel expert fără niciun proces, nici măcar o audiere. *De ce?*

Ce altceva îi mai ascundea socrul său? Oare omul acesta chiar conducea un program civil de energie nucleară, cum crezuse Najjar de la bun început? Sau era un deschizător de drumuri pentru un program clandestin de construire a unei arme nucleare, cum susțineau americanii și israelienii? Părea că ultima variantă era cea validă.

Și, dacă da, acesta era adevăratul proiect pentru care-l recrutase dr. Saddaji, cel care avea „să schimbe mersul istoriei"? Era acesta chiar proiectul care „avea că deschidă calea înaintea venirii celui promis"?

42

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

Era târziu când „Reza Tabrizi" ateriză la Dubai.

Abia aștepta să ajungă la hotel pentru a face un duș fierbinte, a lua o masă bună și a dormi într-un pat adevărat. Pentru a păstra ficțiunea pe care o angrenase, făcuse schimb de numere de telefon cu Yasmeen, oferindu-i numărul său de la München, și se îndreptă spre punctul de control al pașapoartelor, reamintindu-și iar și iar că nu mai era David Shirazi. Era un om de afaceri german de succes, de proveniență iraniană. Nu venea din Syracuse, ci de la o expoziție comercială din Chicago, care fusese o pierdere de vreme. Rareori se ducea în SUA, își aminti el. Într-adevăr, nu-i plăcea să facă afaceri cu americanii. Erau prea gălăgioși, prea agresivi și prea lacomi, și erau mult prea mulți evrei pe acolo. Și-o repeta iar și iar. Protocolul CIA îi impunea să își petreacă zborul transatlantic împrospătându-și acoperirea și intrând complet în pielea personajului său. Dar în timpul zborului, mintea îi zburase mereu în altă parte, iar acum își derula rapid punctele importante.

Din fericire, trecu de controlul pașapoartelor fără a i se pune nicio întrebare. În clipa aceea, primul său instinct fu s-o sune pe Marseille și să-i explice întârzierea cu care-i răspunse. Dar nu-și putea folosi noul telefon Nokia. Era monitorizat cu atenție de prietenii săi din

Langley, iar acest apel nu-l dorea monitorizat nici de Jack Zalinsky, nici de altcineva de la NSA sau de la CIA. În timp ce se îndrepta spre locul de recuperat bagajele, trecu pe lângă grupuri de telefoane cu fise și fu tentat să se oprească și să-l folosească pe unul din ele. Dar acesta, spera el, nu avea să fie un apel scurt, iar Eva îl aștepta dincolo de vamă.

Eva Fischer.

Chiar și numele acesta îl derută pe David. Pentru debutanți, desigur, Eva nu era numele ei real. Era un nume de acoperire. Atunci își dădu seama că nici ea, nici Zalinsky nu-i spuseseră numele ei adevărat. Deci cine era ea? De unde era? Care erau gândurile ei cu adevărat?

Douăzeci și patru de ore mai devreme, Eva îi ocupase extrem de mult din gândurile sale. Abia așteptase să se ducă la Starbucks cu ea, să petreacă o săptămână de întâlniri cu ea, să se ducă la Teheran cu ea, să apuce să o cunoască mai bine. Își dorea toate acestea în continuare, dar acum era complicat. Cum se mai putea gândi vreodată la o relație cu ea, dacă exista o posibilitate de a reintra în legătură cu Marseille? Și din nou, chiar exista posibilitatea aceasta? Nu mai auzise de Marseille de ani de zile. Cine știe despre ce dorea să vorbească cu el? Poate că se logodise. Poate că era căsătorită. Poate că avea copii. Și ce era toată povestea aceea cu biserica din scrisoarea ei? Devenise religioasă? De asta își dorea să o însoțească la biserică în Syracuse? Nu avea nicio logică, dar totuși…

— *Domnule Tabrizi, domnule Tabrizi, aici!*

Lui David îi luă o clipă să audă numele și își dădu seama că ar fi trebuit să fie numele *său*. Se întoarse și o văzu pe Eva zâmbindu-i și făcându-i cu mâna dintr-o mulțime enormă de oameni aflate la terminalul sosirilor internaționale din Dubai. Primul său gând a fost că, deși era mult mai modest îmbrăcată decât în Virgina, arăta fantastic, cu o eșarfă verde frumoasă pe cap și o rochie lungă maro, care-i acoperea picioarele și brațele în întregime. Al doilea gând al său a fost acela că arăta ca o femeie care se pregătea să meargă în Iran, nu la Starbucks. Oricum, îi zâmbi la rândul său și-i făcu cu mâna. Fu surprins să-i vadă ochii luminându-se nerăbdători când îi întâlni pe ai lui.

— Bine ai venit la Dubai, domnule Tabrizi, spuse ea, atentă să nu dea mâna cu el și să nu aibă niciun fel de contact fizic cu el de vreme ce nu erau nici căsătoriți și nici înrudiți.

— Mulțumesc, domnișoară Fischer. Te rog, spune-mi Reza, îi răspunse el.

— Dacă îmi permiți. Și mie poți să-mi spui Eva, spuse ea. Cum a fost zborul?

Nu putea începe acum să-i spună.

— Prea lung. Dar e bine că am ajuns în sfârșit aici. Este vreo mașină cu care să mă duc la hotel?

— De fapt, mă tem că trebuie să ne schimbăm planurile, îi explică Eva, luându-și propria valiză și geanta brodată.

— Cum adică?

— Ai primit mesajul meu, nu? întrebă ea, întinzându-i noul său itinerar. Ne îndreptăm spre Teheran.

— Când?

— Următorul zbor.

Uimit, David citi hârtia din mâinile sale. Nu glumea. Aveau rezervare la zborul 975 al Emirates Airlines, care urma să decoleze din Dubai la 12:10 a.m. și ateriza la Teheran două ore și zece minute mai târziu. Se uită la ceas. Era deja 10:56 p.m. Trebuiau să se miște rapid.

— Nu înțeleg, spuse el, în timp ce-și luă propriile bagaje și o urmă pe Eva la un punct de control. Ce se întâmplă?

— Noaptea trecută, israelienii au lansat peste patru sute de avioane de luptă în Grecia, în ceea ce pare un exercițiu de zbor pentru un atac împotriva Iranului, îi spuse Eva în șoaptă.

— *Patru sute?* făcu David în șoaptă. Asta înseamnă aproape jumătate din toată flota lor.

— Exact. Iranienii au înnebunit.

— Și de asta trebuie să mergem acolo?

— Nu chiar.

— Atunci ce?

— Au sunat de la biroul lui Abdol Esfahāni. Vrea să se întâlnească cu noi la micul dejun.

Esfahāni era un oficial cheie la Iran Telecom și omul responsabil

cu operaționalizarea obiectivelor noului contract cu Munich Digital Systems. Nu era o întâlnire pe care s-o poată anula cu ușurință, însă David nu era convins că el și Eva erau încă pregătiți să intre în Iran. Unde era Zalinsky? Cum putea să fi fost de acord cu o plecare atât de rapidă? Trebuiau să lucreze aici, în Dubai, timp de o săptămână. Trebuiau să-și pună la punct planul, să-și stabilească obiectivele, să simuleze situații, în caz că ceva mergea rău, și nu rareori chiar se întâmpla așa. Dar cât putuseră să plănuiască Jack și Eva fără el, ținând cont că tot sfârșitul de săptămână ea fusese cu… cine?

— Și, întrebă el relaxat, cum a fost la Berlin?

— Ă, bine, spuse ea, ezitând ușor. Dar nici pe departe suficient de mult, știi?

Cu asta, David știu că Eva nu fusese de fapt la Berlin. Venise direct la Dubai cu Zalinsky. Asta era în regulă, desigur. Ea era șefa. Nu-i dădea ea socoteală lui. Dar cum și când exact trebuia ea să-l pună și pe el la curent cu planul pe care-l stabiliseră ea și Jack? Cu siguranță nu aveau să fie liberi să vorbească în timpul zborului, și aveau să fie urmăriți de agenți ai serviciilor secrete din clipa când ajungeau la sol în Teheran. Operațiunea aceasta era prea mare pentru a face lucrurile în grabă. Riscurile erau prea mari. Dar tot mergeau acum în grabă. De ce?

Apoi, gândurile lui zburară la Marseille și temerile lui luară iarăși amploare. Chiar nu o putea suna din Teheran.

43

HAMADĀN, IRAN

Najjar ajunse acasă în jurul orei 2 dimineața și găsi luminile aprinse.

Sheyda adormise pe canapea cu fiica lor micuță ghemuită lângă ea. Își scoase pantofii, își puse încetișor cheile pe masa din bucătărie, le acoperi pe soția și fiica lui cu o pătură și le privi o vreme. Păreau atât de împăcate, de inocente. Aveau oare vreo idee de răul care se întețea în jurul lor?

Stinse luminile din sufragerie și din bucătărie și intră în dormitorul suplimentar pe care-l folosea ca birou și bibliotecă. Își aprinse veioza de la birou, își goli masa de lucru ticsită de lucruri și găsi un teanc de cărți pe care i le împrumutase socrul său cu câteva luni în urmă, dar pe care nu reușise să le citească, pentru că fusese prea ocupat. Cea de deasupra era intitulată *The Awaited Saviour**. Era scrisă de Baqir al-Sadr și Murtada Mutahhari, amândoi ayatollahi șiiți. Luând volumul ce-l ținea în mână, Najjar deschise la prolog și începu să citească.

> O figură mai legendară decât cea a lui Mahdi, mult-aşteptatul mântuitor, nu a fost văzută în istoria omenirii. Firele evenimentelor din lume au țesut multe modele fine

* Mântuitorul mult aşteptat – n.trad.

> în viața omului, dar modelul lui Mahdi se ridică mai presus decât toate celelalte. El a fost viziunea vizionarilor din istorie. El a fost visul tuturor visătorilor din lume. Pentru mântuirea ultimă a omenirii, el este Steaua Polară a speranței, asupra căruia sunt îndreptate toate privirile omenirii. Profeția coranică despre victoria inevitabilă a islamului va fi realizată urmând sosirea lui Mahdi, care se va ridica împotriva celor greșiți, va îndrepta tot răul, va stabili o ordine mondială bazată pe învățăturile islamice ale dreptății și virtuții. Prin urmare va fi o singură religie și o singură guvernare în lumea întreagă.

Najjar continuă să citească toată noaptea. Cu cât citea mai mult, cu atât era mai convins că sosirea celui de-al doisprezecelea imam și stabilirea califatului său, sau a împărăției sale, era iminentă. Oare semnele descrise de înțelepții șiiți de-a lungul secolelor nu deveneau realitate tot mai mult, cu fiecare nouă zi? Lumea era tot mai coruptă. Economia globală era în criză. Un mare război se purta între locuitorii din jurul Tigrului și al Eufratului. Țara Taliqan – un nume străvechi pentru regiunea Afganistanului – era devastată de război și sărăcie. Cutremure îngrozitoare aveau loc într-un număr și cu o intensitate tot mai mare. Apostazia se răspândea în islam. Războaiele civile și răzmerițele erau pretutindeni.

Najjar se simți entuziasmat când citi: „Mahdi este viu. Vizitează diferite locuri și are un interes intens față de evenimentele din lume. Participă adesea la adunările celor credincioși, dar nu-și dă în vileag adevărata identitate. Va reapărea la ziua hotărâtă, iar atunci se va lupta împotriva forțelor răului, va conduce o revoluție mondială și va pune bazele unei noi ordini mondiale bazate pe justiție, dreptate și virtute."

Najjar credea cuvintele acestea din adâncul ființei lui. Era absolut convins că îl văzuse pe cel promis cel puțin de două ori în viața sa, mai întâi, în copilărie, în ziua când murise Ayatollahul Khomeini, apoi în Bagdad, în ziua când îl văzuse pe irakianul acela expert în fizică nucleară răpit și familia sa ucisă pe stradă. Najjar se rugase din ziua aceea să aibă oportunitatea de a-l revedea pe cel promis. Dar nu îndrăznise să povestească nimănui întâlnirile pe care le avusese, nici măcar Sheydei, pe care o iubea mai presus de viața sa. Se temea că ar

fi crezut despre el că se laudă, sau că minte, sau că are halucinații, sau că a înnebunit de-a binelea.

Dar era neapărată nevoie să pregătească drumul pentru cel de-al doisprezecelea imam, construind o armă nucleară, anihilând Israelul și Statele Unite și alți vrăjmași ai islamului? Dr. Saddaji credea evident că așa era. Și Najjar crezuse cândva aceasta, dar acum nu mai era la fel de sigur. Mai rău, se temea acum că, prin autorizarea decapitării unui om care fusese silit să intre în programul nuclear iranian cu ani de zile înainte – un bărbat a cărui soție și copil Najjar îi văzuse el însuși cum fuseseră uciși –, tatăl Sheydei devenise parte a „forțelor răului" pe care cel promis venea să le judece. Îl întrista și-i făcea silă, dar ce putea face? Nu-i putea spune Sheydei. Ar fi distrus-o. Atunci la cine ar fi putut apela?

44

TEHERAN, IRAN

Abdol Esfahāni nu era un mare șef.

În marea schemă ierarhică a imperiului comunicațiilor concernului Iran Telecom era un pește mărunt. Dar cel puțin era atras de ofertă.

Ca director adjunct pe probleme de operațiuni tehnice la Iran Telecom, Esfahāni era răspunzător de mecanismul zilnic al transformării ambițioaselor idei strategice ale companiei de la concept la realitate. Nu el negociase contractul masiv dintre Iran Telecom și Nokia Siemens Networks. Nici nu fusese el cel implicat în subcontractul semnat de NSN cu Munich Digital Systems. Dar toți consultanții și echipele de suport tehnic pe care NSN le avea deja în Iran îi raportau în final lui, la fel cum urmau să o facă și echipele MDS care aveau să sosească în număr mare.

David nu știa ce dorea Esfahāni să discute cu ei, și nici Eva nu știa mai multe. Se gândea că omul dorea doar să-i privească în ochi, să-i cântărească și să stabilească linii clare de autoritate și responsabilitate înainte să ajungă echipele tehnice ale MDS. La urma urmei, rolul MDS era unul critic: instalarea de routere de apelare moderne și de sisteme software brevetate capabile să vehiculeze milioane de apeluri pe minut, și toate acestea aveau de asemenea să integreze servicii de voce, date și video prin noile rețele de fibră optică și wireless pe

care le construia NSN. Posibilitățile activității erau enorme. Urma să fie complicat, consumator de timp și scump. Esfahăni își dorea fără îndoială să se asigure că stabilea relații directe, la per-tu, cu managerii seniori de proiect vorbitori de farsi din echipa MSD.

Întâlnirea de dimineață cu mic dejun era programată la ora șapte treizeci, în enorma sală de conferințe a Iran Telecom, aflată în centrul Teheranului. Pe când ajunseră Eva și David – acum călătorind drept Reza Tabrizi – la aeroportul internațional Imam Khomeini, după ce trecură cu succes de un punct de control amănunțit al pașapoartelor și prin procesul de vămuire, își luară camere separate la Simorgh Hotel pe Vali-Assr Avenue, făcură duș, se schimbară și se întoarseră la mașina lor închiriată – urmăriți în tot acest timp de agenți secreți iranieni – avură noroc să ajungă la timp la întâlnire. Cu mai puțin de cinci minute înainte de ora programată, intrară în holul principal și își prezentară cărțile de identitate și o invitație pe care o primiseră prin fax. Abia atunci au fost îndrumați spre etajul nouă. Au fost întâmpinați de o recepționeră drăguță, dar puțin cam timidă, care purta o rochie tradițională neagră, lungă, cunoscută sub numele de *chador,* și o năframă verde închis pe cap, care nu doar că-i accentua ochii sfioși și verzi, dar aproape că se potrivea cu culoarea eșarfei pe care o purta Eva.

— Bine ați venit la Iran Telecom, spuse ea, bâlbâindu-se ușor, și nereușind să stabilească contact vizual cu ei, nici măcar cu Eva. Numele meu este Mina.

— Mulțumesc, Mina, spuse Eva, preluând discuția. Ne bucurăm că am ajuns în timp, în ciuda traficului.

— Da, e destul de obositor, spuse Mina, în continuare fără a-i privi pe ei, ci mai degrabă invitația. Iertați-mă, dar care dintre dumneavoastră este Domnul Tabrizi?

Era o întrebare ciudată, se gândi David, ținând cont că el era singurul bărbat de față.

— Eu sunt acela, răspunse el.

Mina se uită la el, apoi privi repede în altă parte.

— Îl mai așteptăm pe dl. Fischer? întrebă ea.

— De fapt, spuse Eva, se pare că este o greșeală pe invitație. Ar fi trebuit să fie *dra.* Fischer, nu dl. Și aceea sunt eu.

Își întinse mâna spre Mina. Însă Mina, surprinsă, nu dădu mâna cu ea.

— *Dra.* Fischer?

— Exact, spuse Eva, ținându-și în continuare mâna întinsă.

— Nu există un *domn* Fischer?

— Nu, sunt doar eu.

Eva își trase deranjată mâna întinsă care nu-i fusese primită, privind-o acum perplexă pe recepționeră.

— *Dumneavoastră* sunteți managerul de proiect de la MSD? întrebă Mina.

Eva se forță să zâmbească.

— Da; este vreo problemă?

Mina își ridică privirea, o fixă pe Eva o clipă, apoi își întoarse din nou privirea.

— Vă rog să luați loc, spuse ea rigidă, luând receptorul și formând un număr la telefon. Va dura câteva minute.

O secundă mai târziu, Mina puse receptorul în furcă, se scuză, și intră în biroul domnului Esfahāni, lăsând ușa ușor întredeschisă în urma ei. David o auzi vorbind în șoaptă câteva clipe, apoi urmă explozia.

— *Ce? Ești sigură?* urlă un bărbat care David își închipui că trebuia să fie Esfahāni.

O auzea pe Mina vorbind, dar vorbea atât de încet, încât nu-și putea da seama ce spunea.

— *O femeie?* urlă bărbatul. *Au trimis o femeie? Și i-ai lăsat? Nu știi cât suntem de aproape, proasto? Nu știi cât de cuvioși trebuie să fim? El poate veni în orice clipă. Trebuie să fim pregătiți!*

Ceva din sticlă sau porțelan se făcu țăndări când fu zvârlită spre un perete.

David se întoarse spre Eva. Nu era de bine. Esfahāni țipa cât îl țineau puterile. Îl auzeau cum lovea cu pumnul în biroul său. O auzeau pe secretara lui suspinând încetișor. Îl auziră înjurând-o pentru faptul că îndrăznise să creadă că va permite vreodată unei femei să conducă un proiect atât de important. Amenință să o dea afară.

— *Cum ai putut face o greșeală atât de tâmpită?* răcni el. *Cum ai putut atrage așa o rușine peste biroul meu într-un moment ca acesta?*

Începu să-i înjure pe NSN și pe MDS pentru faptul că aveau tupeul să-și închipuie că avea să accepte o femeie ca manager de proiect. Apoi, Esfahāni, un om slab – aproape uscat – cu un început de chelie și roșu ca sfecla năvăli afară din biroul său, fără a se opri să-i învrednicească cu o privire pe David sau pe Eva. O zbughi prin zona de recepție, năvăli în lift și, înainte să-și dea ei seama ce se întâmplă, se făcu nevăzut.

David, fără să-i vină să-și creadă ochilor cu ceea ce tocmai văzuse, se întoarse la colega lui. Eva era palidă. Era atât de profund tulburată, de-i venea s-o îmbrățișeze. Dar nu putea, desigur. Atingerea unei femei care nu era soția lui, mai ales în public, risca să transforme întreaga criză într-o adevărată catastrofă culturală. Nu știa ce să facă ori ce să-i spună Evei, cu atât mai puțin Minei. Secretara plângea și murmura ceva doar pentru sine și încerca să strângă tot ce fusese distrus în biroul lui Esfahāni. La Langley nu te instruiau pentru o fază ca aceasta. Aceasta era singura ușă a CIA spre Iran Telecom, și tocmai le fusese trântită în nas.

— Du-te la mașină, îi spuse în șoaptă Evei când fu sigur că Mina nu-i privea. Pune-l pe șofer să te ducă înapoi la hotel. O să încerc să salvez situația.

— Nu, sunt bine, spuse Eva stăpânită, evident stânjenită, dar încercând din răsputeri să-și recâștige controlul.

David nu avea timp de ceartă. Își dădea seama din tonul Evei și din limbajul încordat al trupului ei că șocul i se transforma în furie. Dar nu-și putea asuma riscul că ea să încerce să îndrepte cumva lucrurile și în final să înrăutățească și mai mult starea de fapt.

— Nu a fost vina ta, Eva, îi spuse și el în șoaptă. Dar nu poți repara asta. Nu acum. Nu știu nici dacă eu pot face ceva, dar deocamdată trebuie să te întorci la hotel.

— Și după aceea ce facem?

— Așteaptă acolo. Nu suna pe nimeni. Nu face nimic. Te sun de îndată ce știu ceva, apoi ne vom regrupa.

Ochii Evei spuneau tot. Nu-i plăcea să fie dirijată de un bărbat, darămite de unul mai tânăr, mai ales când Zalinsky o puse pe ea responsabilă cu misiunea aceasta. Se priviră unul pe celălalt pentru o clipă. David nu cedă, iar Eva renunță în cele din urmă. Știa că el avea

dreptate. Ea nu putea face nimic. Dar nu era încântată și dorea să știe și el asta. Șaizeci de secunde mai târziu, sosi și liftul. Din fericire, era gol. Eva se urcă în el, cu fălcile încleștate, cu ochii plecați. Continuă intenționat să evite privirea lui David până când se închiseră ușile.

David se uită la ceas. Era aproape ora opt. Din clipă în clipă, întregul etaj avea să fie invadat de zeci de alte secretare și de alte persoane angajate. De fapt, era surprins că nu erau deja aici. Dacă exista vreo șansă să îndrepte lucrurile, trebuia să o facă acum. Își băgă capul în biroul spațios și impresionant al lui Esfahāni. Era mult mai mare și mai ornamentat decât s-ar fi așteptat pentru biroul unui „director adjunct responsabil cu operațiunile tehnice", cu o priveliște cuprinzătoare peste smogul ce se întindea în zare peste tot Teheranul. Mina ședea încă pe podea, ștergându-se la ochi și adunând bucățile din ceea ce fusese cândva o lampă.

— Pot să te ajut? întrebă David cu blândețe.

Nu așteptă ca ea să-i dea vreun răspuns ci se lăsă jos și adună câteva cioburi mai mici de sticlă și pe puse în coșul de gunoi de lângă Mina.

— Sunt bine, spuse ea cu jumătate de gură, continuând să evite să-l privească. Probabil e mai bine să plecați.

David continuă să adune bucățile mai mici.

— Domnul Esfahāni se întoarce curând? întrebă el, încercând să câștige timp și bunăvoință.

Mina nu spuse nimic, dar scutură din cap că nu.

— Avea o altă întâlnire?

Din nou scutură din cap.

— Îmi pare nespus de rău, spuse el. Colega mea și cu mine ar fi trebuit să ne gândim la asta. Cel puțin eu ar fi trebuit. Cu numele meu de Reza Tabrizi, evident toate rudele mele se trăgeau din Tabriz. Dar părinții mei au crescut aici în Teheran. De fapt, s-au întâlnit la doar câteva străzi de aici în 1975, nu mult după ce tata a absolvit facultatea de medicină. Dar probabil v-ați dat seama că domnișoara Fischer nu este de aici. Adică vorbește farsi foarte bine pentru o străină, dar e nemțoaică, și…

— E în regulă, spuse Mina. Nu trebuie să mai spuneți nimic.

— N-a avut intenții rele, adăugă David. Niciunul din noi n-am avut.

— Știu.

— Viața în Europa este, ei bine,…

— Diferită, spuse Mina.

— Foarte diferită.

Mina încuviință din cap, dar își feri din nou privirea. Tăcură o clipă. David își dădea seama că ea începea să-și coboare scutul de apărare ușor de tot. Dar chiar atunci se auzi liftul deschizându-se, și câțiva asociați ieșiră din lift, râzând și povestind. Timpul expirase. Nu se cădea să fie găsiți împreună. Mintea lui David lucra febril. Se întinse după un alt ciob și se tăie la deget intenționat.

— Vai de mine, spuse Mina, observându-l tresărind, sângerați.

— E în regulă, spuse el, întorcându-se în zona recepției. O să-mi iau ceva pentru asta la hotel.

— Nu, nu, spuse Mina, ducându-se repede la biroul ei și scoțând o trusă de prim ajutor. V-ați putea alege cu o infecție. Uitați, folosiți asta.

Îi întinse un tub cu unguent cu antibiotic, pivindu-l drept în ochi, chiar dacă doar pentru o clipă. Îi zâmbi și îi mulțumi. Spre uimirea lui, și ea îi zâmbi la rândul ei. Sărmana femeie arăta de parcă nu mai ieșise niciodată din biroul acesta. Era micuță, palidă și fragilă, dar era drăguță, iar lui i se făcu milă de ea, așa cum era prinsă într-o slujbă pe care probabil o ura, abuzată verbal de un șef care era imposibil de respectat.

— Încă o dată, îmi pare rău pentru deranjul pe care vi l-am pricinuit azi, spuse el, terminând treaba cu tubul cu unguent și i-l întinse înapoi.

— Greșeala mea, spuse ea încetișor. Ar fi trebuit să sun înainte și să cer toate detaliile. Doar că întâlnirea aceasta a fost programată atât de repede și, ei bine… oricum, a fost greșeala mea.

Îl privi din nou, iar când o făcu, David scutură din cap și îi spuse în șoaptă:

— N-a fost greșeala ta, Mina. A fost numai greșeala mea. Și probabil o să fiu concediat pentru asta.

— Nu, spuse ea în șoaptă la rândul ei, părând îngrozită de posibilitatea aceasta. Chiar te-ar concedia pentru asta?

Îi întinse un bandaj adeziv.

— Dacă ratez contractul acesta, o vor face, spuse el. Dar poate că…

— Dar poate că ce?

— Dar poate că m-ai putea ajuta.

Mina își întoarse privirea, speriată că ar fi putut fi prinsă făcând altceva necuvenit. David se temea că avea să fie pedepsită aspru pentru greșelile făcuse astăzi, și îl duru sufletul pentru ea.

Liftul se deschise din nou. Alți angajați ieșiră din el și se îndreptară spre birourile lor. Mina îi salută pe câțiva dintre ei, îndepărtându-se totodată de David. Își puse încet bandajul, încercând să câștige cât mai mult timp posibil, dar nu părea să conteze. Trecuseră de punctul de la care întoarcerea mai era posibilă. Acum chiar trebuia să plece.

Îi făcu semn cu capul în semn de rămas bun, apoi se îndreptă spre lift, acționă butonul și îl imploră în tăcere pe Allah să aibă îndurare. Părea să aștepte de-o veșnicie. Încercă să-și imagineze conversația ce ura cu Zalinsky, încercând să explice cum reușise el și Eva să dea cu piciorul într-o misiune care le oferea ultima fărâmă de speranță de a împiedica izbucnirea unui război apocaliptic între Israel, Iran și restul țărilor din regiune. Dar era prea dureros.

Liftul ajunse la nivelul lor. Ușile se deschiseră. Alți angajați ai lui Esfahāni năvăliră afară din el, iar David intră. Acționă butonul pentru parter și îi zâmbi o ultimă oară Minei. Ușile liftului începură să se închidă, dar chiar înainte să o facă, mâna unei femei se strecură printre ele și opri o clipă ușile să se închidă. Era mâna Minei, ținând o carte de vizită. Uimit, David luă cartea de vizită, iar Mina își retrase mâna. Ușile se închiseră. Liftul începu să coboare spre parter.

David privi cu atenție cartonașul acela. Era al lui Esfahāni, conținând două numere diferite de telefon mobil, plus telefonul direct la birou, numărul biroului general, numărul de fax și de telex. Pe spate era o notă scrisă de mână:

Moscheea Imam Khomeini, Naser Khosrow Avenue.

Lui David nu-i venea să creadă. Mai avea o șansă.

45

În fața clădirii de la Iran Telecom, David încercă să oprească un taxi.

Dar în vacarmul traficului aglomerat de dimineață din Teheran – o coloană nesfârșită de mașini care înaintau bară la bară – era aproape imposibil. Brusc înțelese de ce unul din ultimii primari ai orașului fusese ales pentru faptul că se lăudase cu doctoratul său în managementul traficului.

Din nou se trezi implorându-l pe Allah pentru îndurare. Era disperat și se gândi că nu era o rugăciune egoistă. Era o bătălie a binelui împotriva răului. Încerca să împiedice un război catastrofic și moartea a milioane de oameni, și avea nevoie de tot ajutorul de care putea avea parte, divin sau nu.

David nu știa cât de aproape sau de departe era Naser Khosrow, dar era hotărât să ajungă la moschee înainte ca Esfahāni să plece de acolo. Inima îi bătea nebunește. Dar știa că trebuia să pară calm, pentru că nu era singur. Iar amânarea în găsirea unui taxi era un lucru bun, concluzionă el, în tot planul. Oferea serviciilor secrete iraniene desemnate să-l urmărească – din care jumătate fuseseră deja siliți să o urmeze pe Eva înapoi la hotelul Simorgh – suficient timp să se pregătească pentru următoarea lui mișcare.

În această privință, Zalinsky fusese cât se poate de clar la Langley: în primele câteva săptămâni în Iran, el și Eva – la fel ca toți străinii – aveau

să fie suspectați de serviciile secrete iraniene a fi spioni ai Mossadului, sau CIA, sau BND, Serviciul de Informații Secrtete al Germaniei Federale. Aveau să fie urmăriți la tot pasul și avea să li se întocmească un dosar de către poliția secretă. Toți cei cu care se întâlneau erau notați, și pe câțiva aveau să-i interogheze sau să-i intervieveze. Telefoanele lor de la hotel aveau să fie urmărite. Camerele le erau prevăzute cu microfoane. Telefoanele mobile aveau să fie monitorizate. Aveau să fie fotografiați în mod repetat și pe furiș. Misiunea lor, prin urmare, era să se poarte firesc. Să se relaxeze. Să se integreze. Să joace rolul unui consultant MSD și nimic altceva. Nu era momentul să joace rolul lui James Bond sau Jason Bourne. Nu era momentul să scape de ei sau să-i facă curioși, și cu atât mai puțin să îi îngrijoreze. Deja forțau nota prin faptul că Eva plecase devreme, iar David lua un taxi în loc să folosească mașina lor închiriată (al cărei șofer lucra cu siguranță pentru poliția secretă). Nu-și mai puteau permite alte ezitări.

Când David reuși în sfârșit să oprească un taxi, fu convins că șoferul lucra pentru poliția secretă. Era mult prea tânăr și părea mult prea emoționat pentru a fi un simplu șofer de taxi.

— Hei, amice, ascultă. Am nevoie de ajutorul tău, spuse David în farsi, strecurând un accent ceva mai german decât de obicei. Cum te cheamă?

— Behrouz, spuse tânărul ezitând.

— *Behrouz*? spuse David. Asta înseamnă norocos, nu-i așa?

— Da.

— Bun; ascultă, Behrouz – azi e ziua ta norocoasă.

— De ce?

— Dacă nu ajung la Moscheea Imam Khomeini și nu-mi găsesc clientul înainte să își termine rugăciunile, contractul de cinzeci de milioane de euro al companiei mele va zbura pe apa sâmbetei, înțelegi ce-ți spun?

David își scoase portmoneul și aruncă o bancnotă nouă de o sută de euro pe bancheta din față.

Ochii tânărului se făcură mari când văzură banii. Se uită în oglinda retrovizoare, iar David îl imploră să-l ajute. Behrouz se uită apoi la telefonul său mobil care stătea lângă bancnota de euro. David se gândi că puștiul ar fi trebuit să sune pe cineva într-o astfel de

situație. Dar nu părea că suspectul său avea să plece undeva, nu? El și Behrouz aveau să fie împreună tot restul drumului.

— Nicio problemă, spuse puștiul, luându-și în sfârșit inima în dinți. Dar ar fi bine să vă puneți centura de siguranță.

David se legă și porniră din loc. Behrouz tură motorul și sări peste bordură, speriind porumbeii și pietonii deopotrivă și iscând o avalanșă de blesteme din partea câtorva clerici care încercau să traverseze strada. De parcă nu i-ar fi păsat câtuși de puțin, puștiul trecu pe roșu, scăpând ca prin urechile acului de un autobuz care venea din sens opus, și făcu un viraj strâns la dreapta, la următoarea intersecție. Puștiul era versat, se gândi David și luă în calcul posibilitatea de a-l angaja ca șofer al său personal.

Ajuns pe o șosea dreaptă, David reîncepu să respire, își scoase telefonul și-și făcu temele. Dădu o căutare rapidă pe internet pentru moscheea Imam Khomeini și găsi imediat o hartă, o fotografie prin satelit a unei clădiri enorme și o scurtă descriere a locației, prin amabilitatea Google. Moscheea Imam Khomeini Grand Mosalla era cea mai mare moschee din lume. Cele două minarete se înălțau la 136 de metri, iar clădirea ocupa o suprafață de 450.000 de metri pătrați.

Șase minute mai târziu, Behrouz trecu în goană prin fața Palatului Golestan și în final opri cu un scrâșnet de frâne lângă intrarea principală a moscheii.

— Mersi, Behrouz, spuse David, deja coborât din taxi. Uite, îți mai dau o sută pe deasupra dacă îmi dai numărul tău de mobil și rămâi prin preajmă până am din nou nevoie de tine.

Tânărul acceptă imediat, cu suflarea tăiată. Își scrijeli numărul pe spatele unei chitanțe și i-o dădu lui David, care-i mulțumi, îi introduse numărul în telefon și năvăli pe porțile moscheii, sperând cu disperare să-l găsească pe Abdol Esfahāni.

★★★★★

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

Telefonul lui Zalinsky țârâi. Era ofițerul de securitate al Global Ops Center, de la Langley. Zalinsky, care se afla în locuința sigură a CIA din Dubai, unde își stabilise baza, intră imediat în alertă.

— Ops Center; intrați în modul sigur, spuse ofițerul de securitate.

Veteranul CIA cu părul cărunt își formă codul de autorizare.

— Modul sigur; spune.

— Acum două minute, *Zefir* și-a introdus primul număr de telefon, explică ofițerul.

Dar asta a fost rapid, gândi Zalinsky.

— E un agent junior în poliția secretă din Teheran, continuă ofițerul de cart. Deja și-a dat primul apel.

— Unde? întrebă Zalinsky, acum în picioare și plimbându-se prin încăpere.

— E un apel local... Modul sigur, dar l-am spart; stați puțin... NSA spune că e linie directă în VEVAK.

Uau! gândi Zalinsky, subit impresionat. Nu vorbea farsi, dar fără doar și poate știa că *Vezerat-e Ettela'at va Amniat-e Keshvar* – cunoscut prin acronimul său VEVAK – era serviciul de informații iranian. *Themis și Zefir s-ar putea să își răscumpere greșeala până la urmă.*

Ofițerul de cart îl puse acum în legătură pe Zalinsky cu o înregistrare live de la National Security Agency din Fort Meade, Maryland. Un specialist farsi îi traducea apelul în timp real.

Apelant: *Baza, aici Mașina 1902.*
Apelat: *Care este locația ta?*
Apelant: *Mă găsesc la Moscheea Imam Khomeini. Subiectul tocmai a intrat.*
Apelat: *Ai contact vizual?*
Apelant: *Negativ. A fost prima șansă să intru pe filieră.*
Apelat: *De ce nu l-ai urmărit?*
Apelant: *M-a plătit anume să-l aștept aici. Să mă duc după el?*
Apelat: *Negativ. Așteaptă cum ți s-a spus. A spus subiectul ce face acolo? Următoarea chemare la rugăciune nu are loc decât peste patru ore.*
Apelant: *Subiectul se întâlnește cu cineva acolo.*
Apelat: *Cu cine?*
Apelant: *N-a spus. Dar părea urgent.*
Apelat: *De ce?*

Apelant: *Subiectul spune că o afacere ar zbura dacă nu-l găsește pe tipul acesta la timp. Cred că e un superior de la Iran Telecom. De acolo l-am luat.*
Apelat: *Am înțeles. Credem că e Esfahāni. Trimitem agenți suplimentari.*
Apelant: *Abdol Esfahāni?*
Apelat: *Afirmativ.*
Apelant: *Nepotul șefului?*
Apelat: *Afirmativ.*
Apelant: *E în pericol? Trebuie să fac ceva?*
Apelat: *Negativ. Probabil chiar e vorba de o afacere.*
Apelant: *Dar sunteți siguri că Esfahāni va fi bine?*
Apelat: *Afirmativ. Vor sosi mai mulți agenți la fața locului în orice moment. Stai unde ești și spune-ne când subiectul se întoarce la taxi.*
Apelant: *Da, domnule.*

Cu aceasta, apelul lua sfârșit. Dar interesul lui Zalinsky se trezise. Cu cine anume era înrudit Abdol Esfahāni, și de ce era el atât de important pentru agenții aceștia secreți? Nu era posibil ca Esfahāni să fie înrudit cu Ibrahim Asgari, comandantul VEVAK, nu? Zalinsky nu-și putea imagina una ca asta. Cu siguranță ar fi aflat asta până acum. Se logă rapid la baza de date de la Langley și porni o căutare extinsă.

După zece minute, tot nu reuși să găsească nicio informație care să-i valideze presupoziția. Dar lui Zalinsky îi era clar că agenții secreți iranieni pe care-i auzise având acea convorbire credeau că Esfahāni era înrudit cu cineva important. Zalinsky nu era sigur ce valoare avea informația aceea. Dar începu să se întrebe dacă nu cumva Esfahāni era un pește mai mare decât crezuseră inițial.

46

TEHERAN, IRAN

Era mai rău decât se temuse David.

Sute de bărbați se rugau. Mii de alți bărbați mișunau prin spațiul anexat moscheii, vorbind în surdină, făcând afaceri, schimbând bârfe.

— *Assalam Allaikum* – *pace ție* – repeta iar și iar, în timp ce-și croia drum prin mulțime, scrutând diferite grupuri mici de indivizi și intensificându-și rugăciunile ca Allah să-l ajute să găsească acul în carul cu fân. Vestea bună era că nimeni nu părea deosebit de interesat de faptul că el se găsea aici sau de faptul că nu mai fusese în locul acesta niciodată până atunci. Mulțimea de oameni care se aflau aici îi ofereau acel anonimat care-l ajută să înainteze fără a atrage atenția. Dar asta nu avea să dureze prea mult, știa asta. Agenți îmbrăcați în civil aveau să apară în orice moment, urmărindu-i fiecare mișcare.

Se hotărî să schimbe viteza. În loc să se afunde tot mai în interiorul moscheii, avea să se retragă și să se ascundă undeva pe margine. Avea să aștepte chiar în față, unde poliția secretă îl putea vedea și să răsufle mai ușor din cauza aceasta, și unde avea să aibă cele mai mici șanse să-l scape pe Esfahāni când ieșea de la rugăciune.

Își găsi o bancă în curte, se așeză, își scoase telefonul și începu să-și ordoneze e-mailurile și să scaneze titlurile de pe internet, cum ar face orice om de afaceri european. Câteva titluri îi atraseră atenția:

PREȚUL PETROLULUI ATINGE NIVELURI RECORD

PENTAGONUL AMPLASEAZĂ BATERII DE FOCOASE PATRIOT ÎN STATELE DIN GOLF PENTRU A PROTEJA INSTALAȚIILE PETROLIERE DE UN POSIBIL ATAC IRANIAN

CLERIC IRANIAN DOREȘTE CREAREA UNUI „IRAN MAI MARE"

Ultima dintre ele, un articol al *Associated Press* din Teheran, îl intrigă în mod aparte, și-l scană rapid.

> Un cleric radical a îndemnat la crearea unui „Iran mai mare" care să guverneze peste întreg Orientul Mijlociu şi peste Asia Centrală, într-o mişcare pe care el a afirmat că va anunța venirea aşteptatului mesia islamic. Ayatollahul Mohammad Bagher Kharrazi a spus că crearea a ceea ce domnia sa numeşte Statele Unite ale Islamului este un obiectiv central al partidului politic pe care-l conduce, numit Hesbollah, sau Partidul lui Dumnezeu, şi că speră ca aceasta să devină o realitate dacă vor câştiga următoarele alegeri prezidențiale.

Derulă articolul mai jos, unde un alt paragraf îl făcu curios pe David.

> Kharrazi afirmă că acest Iran mai mare s-ar întinde din Afganistan până în Israel, fapt care va determina distrugerea statului evreu. De asemenea a spus că formarea sa va constitui un preludiu la reapariția lui Mahdi, un adorat sfânt din secolul nouă ca Imam Ascuns, despre care musulmanii cred că-şi va face apariția înainte de ziua judecății pentru a pune capăt tiraniei şi a promova justiția în lume.

Era a doua oară în ultimele câteva zile când David vedea subiectul lui Mahdi sau al Imamului Ascuns sau al celui de-al doisprezecelea imam apărând menționat într-un raport de știri. Din nou, nu era

sigur la ce i-ar putea folosi informația aceasta, dar își propuse să o discute cu Eva de îndată ce li se ivea prima ocazie.

Câteva clipe mai târziu, fu ușurat să vadă câțiva agenți îmbrăcați în civil, expuși de-a dreptul bătător la ochi, chiar dizgrațios, luându-și poziția spre a-l monitoriza. Unul veni chiar la el și-l întrebă cât era ceasul. David nu se putu abține să nu-i atragă acestuia atenția că purta chiar și el un ceas la mână. Stânjenit, agentul se retrase, dar reușiseră să-i transmită ideea. Poliția secretă îi transmisese clar lui Reza Tabrizi că era cu ochii pe el, iar Reza Tabrizi, adică David Shirazi, le transmisese la fel de clar că nu-i păsa și că nu avea nimic de ascuns. Amândouă părțile părură să se relaxeze.

Părură, era totuși termenul operațional. În interior, David era frământat. Dacă nu-l găsea rapid pe Esfahāni, toată operațiunea avea să se stingă înainte să se fi pornit.

Chiar atunci intră un e-mail în căsuța lui poștală. Era un titlu care îi era trimis de Zalinsky printr-un cont AOL sub unul din multele sale nume de acoperire. Acesta spunea că ministrul apărării din Iran tocmai se întâlnise în Rusia cu omologul său rus. Moscova promitea să instaleze un sistem S-300 până în vară, peste doar șase luni.

Asta nu era bine. S-300 era sistemul de apărare extrem de avansat al Rusiei împotriva rachetelor sol-aer. Iranienii plătiseră mai bine de un miliard de dolari pentru sistemul acela cu câțiva ani înainte, însă Moscova amânase în repetate rânduri livrarea și amplasarea acestuia, invocând probleme tehnice.

În realitate, David știa că nu exista nicio defecțiune. Sistemul funcționa prefect. Și odată amplasat în jurul tuturor facilităților cunoscute de cercetare și producătoare de energie nucleară din Iran, aceasta avea să aibă capacitatea de a le proteja de primul atac american sau israelian. Dar însăși introducerea acestui S-300 pe scena iraniană putea accelera un atac israelian preventiv, convingând liderii din Ierusalim și Tel Aviv că dacă nu loveau Iranul înainte ca S-300 să devină operațional, șansele lor de succes aveau să scadă radical după aceea. Acesta era probabil motivul pentru care israelienii porniseră într-un marș masiv prevestitor de război spre Grecia. Atena se afla la doar o mie două sute de kilometri de Tel Aviv, aproape aceeași distanță la care se găsea Teheranul în direcția opusă.

Pe scurt, S-300 schimba întru totul termenii jocului. Dacă raportul acesta era precis și Rusia intenționa într-adevăr să instaleze sistemul până în august, atunci scurtul timp care rămăsese Statelor Unite pentru a opri Iranul de la a-și construi bomba și a preveni îngrozitorul război regional fusese dintr-odată scurtat și mai mult.

Chiar atunci, David surprinse profilul unui bărbat scund, subțire, cu un început de chelie, ieșind grăbit pe intrarea principală a moscheii. Bărbatul se alfa la câteva sute de metri depărtare, dar fără îndoială arăta precum Abdol Esfahāni. David sări și reuși să-l intercepteze nu departe de poarta din față a complexului.

— Domnule Esfahāni, domnule, vă rog – aveți o clipă? întrebă David într-o farsi perfectă, lipsită de accentul german.

Era evident din expresia nedumerită că Esfahāni nu avea idee cine era David.

— Vă rog să mă iertați de cutezanța mea de a vă tulbura gândurile pioase, domnule, dar tocmai mi-am terminat și eu rugăciunile, și mi-am ridicat privirea și nu mi-a venit să-mi cred ochilor ce noroc s-a abătut peste mine, continuă David. Tocmai îl imploram pe Allah să-mi ofere o a doua șansă să vă întâlnesc, pentru a avea oportunitatea de a-mi cere scuze pentru cumplitul *faux pas* pe care compania mea l-a comis în dimineața aceasta. Și iată-vă aici, un răspuns pregătit anume pentru rugăciunile mele fierbinți.

Esfahāni îl privi sceptic.

— Și dumneata ești…

— Domnule, sunt Reza Tabrizi, spuse David întinzându-se spre a da mâna cu Esfahāni.

Acesta nu spuse nimic și nu-i răspunse la gest.

— De la MDS.

În momentul acela, numele acela făcu declicul. Fața bărbatului se întunecă.

— Nu am nimic să-ți spun, spuse Esfahāni, depărtându-se imediat de el.

David însă, o luă la fugă reușind să îi taie calea.

— Vă rog, domnule Esfahāni, vă implor. Ascultați-mă ce am să vă spun. Doar o clipă. Compania mea, Munich Digital Systems, suntem foarte buni în ceea ce facem. Putem îndeplini ceea ce ne cereți.

O putem face rapid. Suntem discreți. Vă putem ajuta în alte moduri, oricând aveți nevoie. De asta NSN s-a adresat nouă. Dar conducerea MDS este... ei bine... cum s-o spun? Sunt niște imbecili când vine vorba de Iran. Sunt nemți. Sunt europeni. Nu vor să pricinuiască nimănui niciun rău, dar ei nu înțeleg frumoasa noastră țară. Ei nu înțeleg islamul. Se străduiesc ei, dar pur și simplu sunt depășiți de situație. Dar eu sunt iranian. Sunt musulman. Poate că nu sunt la fel de curat ca ceilalți, dar îmi dau silințele. Așa că vă i-am implorat să nu o numească pe domnișoara Fischer manager de proiect. Le-am spus că era o insultă. Le-am spus că eu eram ofensat și că la fel veți fi și dumneavoastră. Dar n-au vrut să mă asculte. Mi-au spus să-mi țin gura și să-mi fac treaba și s-o ajut pe domnișoara Fischer cu tot avea nevoie. Știam că avea să fie un dezastru. Dar nu am putut face nimic – *atunci*. Acum însă pot face.

Mea culpa părea să dea roade. Ploconirea își avea avantajele ei uneori. Esfahāni îl asculta.

— Cum așa? întrebă el, uitându-se la ceas.

— Acum mă pot întoarce la bordul MDS și să le spun că faptul că au pus o nemțoaică peste proiectul acesta ne va costa compania cinzeci de milioane de euro și ne va închide această piață pentru totdeauna, continuă David. Acum, ascultați-mă, pentru că, credeți-mă, domnule Esfahāni, nu-și permit să piardă contractul acesta. Economia globală este mult prea slăbită. Piața telecomunicațiilor este la rândul ei prea moale. Prețurile acțiunilor noastre sunt la pământ. Acționarii noștri sunt irascibili. Avem nevoie de afacerea cu dumneavoastră, domnule, și vom face tot ce ne stă în putință să facem ca acest proiect să funcționeze. Și, cu tot respectul, și dumneavoastră aveți nevoie de noi.

— De ce? întrebă Esfahāni.

— Pentru că șefii dumneavoastră vor ca această modernizare de telecomunicații să fi avut loc ieri. Traficul de mesaje explodează. Acum mai puțin de zece ani, abia dacă erau patru milioane de telefoane mobile în toată țara. Astăzi, sunt peste cinzeci de milioane. Încercați să faceți față la o sută de milioane de SMS-uri pe zi. Curând, vor fi un miliard. Software-ul pe care-l folosiți în prezent va cădea, dacă nu vă ajutăm să îl actualizați rapid. Știți că

așa este. Tocmai de aceea șeful dumneavoastră a aprobat afacerea NSN cu noi. Așa că nu lăsați ca toată munca aceasta să se ducă pe apa sâmbetei, domnule Esfahāni. Suntem întru totul ai voștri. Orice doriți, vom face pentru dumneavoastră. Și nu va trebui să lucrați cu domnișoara Fischer. O voi trimite înapoi la Dubai. Pe bune, o voi trimite înapoi la München, dacă doriți. Doar, vă rog – *vă rog* – mai dați-ne o șansă. Vă promit că voi fi aici să mă asigur că MDS face tot ce doriți într-un mod care să ne onoreze credința și tradițiile. Vă rog, domnule. Dorim să vă ajutăm. Eu vreau să ajut. Aș considera-o o mare cinste să ajut Iranul să ajungă o forță de seamă în regiune. Echipa noastră este în expectativă. Nu trebuie să spuneți decât un singur cuvânt și pot începe instalarea software-ului de mâine.

Esfahāni păru să se relaxeze puțin.

— Chiar doriți să se întâmple asta, nu-i așa, domnule Tabrizi? spuse el, mângâindu-și barba îngrijită, de o culoare amestecată, sare și piper.

— Nici măcar nu vă imaginați, îi răspunse David, îngrijorat că exagera puțin deja, dar convins că nu avea nicio altă alternativă.

Esfahāni îl privi pentru încă o clipă.

— Trebuie să spun că sunt impresionat de umilința și tenacitatea ta, tinere, spuse el în cele din urmă. Dă-mi câteva zile. Mă voi gândi la asta și voi lua legătura cu tine. Are secretara mea datele tale de contact?

— Le are, spuse David. Dar aveți aici cartea mea de vizită și numărul meu personal de telefon mobil, în caz că veți avea nevoie de el.

El scoase una din cărțile de vizită de la MDS impregnate cu un miros proaspăt de mentă pe care i le dăduse Eva în timpul zborului de la Dubai. Își notă numărul de telefon mobil și informațiile de hotel pe spate și i-o întinse lui Esfahāni.

— Allah să vă binecuvânteze, domnule, spuse el când Esfahāni ieși în drum. Nu veți regreta.

Îl privi pe Esfahāni urcându-se într-un sedan negru care-l aștepta și apoi cum se depărtează. Abia atunci își aminti că și Mina îi dăduse cartea de vizită a lui Esfahāni. O scoase rapid din portmoneu, introduse informațiile de contact în Nokia-ul său, și zâmbi. Dar în loc

să-l sune pe Behrouz și să se îndrepte direct spre hotel, își surprinse agenții când se întoarse și intră din nou în moschee.

Poate că Allah chiar îi asculta rugăciunile. Poate că David ar fi trebuit acum să-i mulțumească.

47

La hotel, Eva își deschise ușa larg încă de la prima bătaie.

— Te rog spune-mi că l-ai găsit, spuse ea, nerăbdarea citindu-i-se în ochi.

— L-am găsit.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne întâlnim în hol în zece minute, îi sugeră David. Îți povestesc în timp ce ne bem ceaiul.

Nu era cel mai bun lucru. Știa că aveau să fie urmăriți. Dar știa de asemenea prea bine că nu putea fi văzut zăbovind în fața camerei unei femei, darămite să mai și intre. Nu puteau vorbi la telefoanele hotelului, care aveau cu siguranță microfoane implantate. Cumva, trebuiau să se poarte firesc. Prin urmare, deocamdată luatul ceaiului în public la restaurantul de lângă hol trebuia să fie suficient.

Când se îndreptă înapoi spre lift, David își scoase din nou telefonul și-și verifică poșta electronică. Primul e-mail pe care-l văzu fu un altul trimis de Zalinsky. Avea inclus un link al unui articol al agenției de presă Reuters, trimis din Beijing, care descria discuțiile în curs care aveau loc între președintele Iran Telecom, Daryush Rashidi și bordul companiei China Telecom, cel de-al treilea cel mai mare furnizor de servicii de telefonie mobilă. În timp ce David scana articolul, își dădu seama că Zalinsky îi furniza o aducere aminte deloc

subtilă cu privire la cât de critică era întărirea și adâncirea relației dintre Munich Digital Systems și Iran Telecom. Iranienii pescuiau deja în alte ape. În caz că ceva din afacerea cu MDS mergea rău, Iran Telecom își căuta deja activ alte opțiuni. David se chirci la gândul că trebuia să-l pună la curent pe Zalinsky cu evenimentele ultimelor ore. Deja atârna totul de un fir subțire.

După puțin timp, el și Eva ședeau unul în fața celuilalt la o măsuță de două persoane, sorbind *chai* și atenți să-și mențină tonul vocii coborât și profesional, dar nu conspirativ.

— Deci unde suntem cu Esfahāni? întrebă Eva.

— Nu-i bine, spuse David. Am făcut o greșeală serioasă. Amândoi ar fi trebuit să știm atâta lucru.

— Se poate remedia?

— Sincer, e prea devreme să spun.

— Ce propui?

— Trebuie să recuperăm pierderile.

— Adică?

David își alese cu grijă cuvintele. O plăcea pe Eva. O respecta. Și avea foarte mare nevoie de ajutorul ei. Dar ea devenise dintr-odată problematică în Iran.

— Trebuie să înțelegi, începu el. Abdol Esfahāni este un om foarte religios.

— Iar asta înseamnă că el nu crede că eu ar trebui să fiu la conducerea acestui proiect.

— Mă tem că nu.

— *Tu* ce crezi?

— Nu contează ce cred eu.

— Dar nu asta te-am întrebat eu, spuse Eva. Tu crezi că sunt capabilă de slujba asta?

— Absolut. Dar nu asta e ideea.

— Dar care este?

— Este enorm de mult în joc cu contractul acesta, Eva.

— Și crezi că eu nu știu?

— Sigur că știi. Și atunci de ce îți bați capul cu asta? Haide să facem ce este în interesul proiectului și al companiei și să pornim de aici.

— Vrei să spui că dorești să mă întorc în Dubai?

David inspiră adânc și sorbi încă o dată din *chai*.

— Cred că trebuie să-i dăm lui Esfahāni și companiei Iran Telecom exact ceea ce-și doresc.

— Cred că glumești, spuse Eva, stupefiată.

— Uite, noi amândoi știm că nu este nici locul și nici momentul să desființăm paisprezece secole de cultură și religie pentru o actualizare de software.

Eva tăcu preț de câteva momente, însă David își dădea seama că nu-i era ușor. Dacă n-ar fi fost cel puțin doi agenți iranieni șezând la mesele alăturate, se temea că ea chiar s-ar fi descărcat pe el.

— Dacă mă întorc la Dubai, Esfahāni ne va lăsa să păstrăm contractul? întrebă ea.

— Nu știu.

Urmă o altă pauză prelungă.

— Dar dacă stau aici, e sigur că ne respinge oferta, spuse ea.

David încuviință din cap.

— Atunci nu prea avem ce discuta aici, nu? întrebă ea, luă un șervețel, se șterse la gură și se ridică de la masă.

David se aplecă spre ea și o privi în ochi.

— Ascultă-mă, spuse el vorbind suficient de tare pentru a se face auzit de cei ce-i ascultau din apropiere. Eu și cu tine o să dăm lovitura cu afacerea asta, da? După aceea ne vom întoarce în Europa și vom face o căruță de bani și acolo. Șefii noștri or să ne adore. Ne vor oferi bonificații și măriri de salariu serioase. Iar apoi vom găsi o cale să ne cheltuim toți banii și să trăim la înălțime. Îți promit. Și între mine și tine fie vorba, abia aștept să lucrez cu tine la fiecare pas din afacere. Așa că nu te lăsa dărâmată de asta, da? Și asta o să treacă.

Expresia feței Evei se îmblânzi subit. Lui David chiar i se păru că simțise o umbră de recunoștință undeva la ea.

— Mersi, spuse ea

— Pentru nimic.

— Bine. Mă duc să îmi strâng lucrurile, să achit nota de plată la hotel și plec la aeroport.

— Sună-mă când ajungi în Dubai.

— Te sun. Și mulțumesc, Reza. Ești un tânăr impresionant. Sper că domnul Esfahāni își dă seama și el de asta.

Și cu asta, plecă.

David rămase, își termină *chai*-ul și își verifică ultimele e-mailuri sosite. Nu mersese chiar așa de rău pe cât se temuse. Dar numai timpul avea să confirme asta, pentru că era destul de sigur că stenografierea acestei conversații avea să ajungă foarte probabil în mâinile lui Esfahāni până la sfârșitul zilei.

48

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

Zalinsky era furios.

Dar încercă să nu o arate. Fusese decizia lui să o trimită pe Eva Fischer ca lider de proiect. Nu avusese niciun indiciu că executivii seniori ai Iran Telecom erau atât de religioși. Evident, el și echipa sa știau mult prea puține lucruri despre Abdol Esfahāni, ca să începem cu asta. Cu toate acestea, excursia în sine nu era o pierdere în întregime, îi spuse Eva în timp ce beau împreună o cafea în locuința sigură din Dubai. Mulțumită lui *Zefir*, aveau acum numărul privat de telefon mobil al lui Esfahāni și deja dădea roade.

Îi întinse laptopul Evei pentru a se uita la cele mai interesante stenografieri.

>>>>>>**0017-43-NSATXTREF: INTERCEPTARE*ZEFIR*-STRICT SECRET**
APELUL A ÎNCEPUT LA 0209/21:53:06
Esfahāni *[98-21-2234-5684]: Alo?*
Apelant *[98-21-8876-5401]: Sunteți treaz?*
Esfahāni:*Acum sunt.*
Apelant: *Scrieți ce vă spun.*
Esfahāni:*Ar fi bine să fie ceva important.*
Apelant: *Este.*

Esfahāni: *Numai puțin.*
Apelant: *Grăbiți-vă. Trebuie să mă întorc.*
Esfahāni: *Unde sunteți?*
Apelant: *La Qaleh.*
Esfahāni: *Tot acolo?*
Apelant: *S-a întâmplat ceva.*
Esfahāni: *Ce?*
Apelant: *Aș vrea să vă pot spune, dar nu se poate. Nu pe o linie deschisă.*
Esfahāni: *Dă-mi un indiciu.*
Apelant: *Nu pot… Eu…*
Esfahāni: *Ce? Ce este?*
Apelant: *N-o să vă vină să credeți. E un miracol, dar…*
Esfahāni: *Dar ce?*
Apelant: *Vă spun mai multe când vă văd. Dar acum chiar trebuie să plec. Sunteți pregătit?*
Esfahāni: *Da, sunt pregătit.*
Apelant: *Avem nevoie de douăzeci de SSP-uri.*
Esfahāni: *Ai spus douăzeci?*
Apelant: *Da; doi-zero. Douăzeci.*
Esfahāni: *Pe când?*
Apelant: *Ieri.*
Esfahāni: *De ce? Ce se întâmplă?*
Apelant: *E măreț, dar nu pot spune deocamdată mai mult. Vă sun din nou când pot.*
APELUL S-A ÎNCHEIAT LA 0209/21:56:23

— Interesant, spuse Eva. Nu citești în fiecare zi cuvântul *miracol* într-o interceptare.

— Exact acesta a fost și gândul meu, spuse Zalinsky.

— Ce crezi că înseamnă?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Haide să începem cu lucruri mai mondene. Ce este un SSP?

— Credeam că tu știi tot, Jack, îl tachină ea.

Zalinsky însă nu era în dispoziție de glume.

— Răspunde-mi doar la întrebare.

— Presupun că se referă la telefoane sigure prin satelit*. Dar de ce douăzeci? Le trebuie mii.

Zalinsky luă încă o gură din cafeaua neagră și mustăci o vreme. Amândoi știau că iranienii cumpăraseră de curând mii de telefoane prin satelit de la o companie rusă. Conducerea iraniană consolida o alianță cu Moscova și cumpăra arme și tehnologie nucleară în valoare de miliarde de dolari de la ruși. De ce să nu achiziționeze și echipament de comunicații? Nu era decât o singură problemă. Iranienii descoperiseră la un moment dat că telefoanele le fuseseră urmărite, într-un mod care permitea FSB, Serviciul Rus de Informații, să le monitorizeze apelurile. Când descoperiseră microfoanele, fiecare telefon prin satelit de proveniență rusă din țară care aparținea unui militar iranian sau vreunui superior din serviciul de informații fusese restituit și distrus.

Iranienii aveau încă o linie terestră de comunicații destul de sigură pentru organizațiile lor militare și de informații, însă oficialii iranieni știau că erau vulnerabili din cauza unei lipse de mijloace de comunicație mobilă encriptate și sigure. Tocmai acesta era motivul pentru care NSA avea așa un succes în interceptarea apelurilor de pe telefonul mobil al lui Esfahăni și a oricui altcuiva al cărui număr reușea *Zefir* să-l înregistreze. Nu avea să mai dureze mult. Iranienii se dovediseră incredibil de dotați în trecut. Dar deocamdată, NSA și CIA aveau o breșă și o exploatau cum puteau mai bine.

Eva avea dreptate. Iranienilor le trebuiau mii de telefoane sigure prin satelit, nu douăzeci.

— Poate că pur și simplu vor să testeze un nou furnizor și să vadă dacă pot găsi un telefon pe care rușii să nu-l poată intercepta, mustăci Zalinsky.

— Sau poate că tocmai inventează chiar ei vreun dispozitiv nou, spuse Eva.

— Ce fel de dispozitiv?

— Ar putea fi orice – bombe suicidale, operatoare de rachete, ceva de care ar trebui să ne facem griji.

— E încurajator, spuse Zalinsky. Bun, deci, ce este Qaleh?

---

* *Secure Satellite Phones* (engl.) – n.trad.

— E în farsi, spuse Eva. Înseamnă fortificație sau locație împrejmuită de ziduri. Dar întrebarea este, ce vor *ei* să spună prin asta?

— Habar n-am, concluzionă Zalinsky. Dar ai face bine să afli.

★★★★★

TEHERAN, IRAN

Așteptând un semn din partea lui Esfahāni, David se ducea să se roage de cinci ori pe zi, adesea la moscheea Imam Khomeini, chiar dacă nu de fiecare dată. Tot nu era sigur de ceea ce credea, dar își dorea să creadă într-un Dumnezeu care asculta rugăciunile lui. Așa că se rugă pentru părinții săi. Se rugă pentru frații săi. Se rugă pentru țara sa și pentru Zalinsky și pentru președinte. Cel mai mult însă se rugă pentru Marseille. Îl rugă pe Allah să o binecuvânteze, să aibă grijă de ea, să-i vindece inima și să-i aline durerea. Cu toate că se îndoia că ajungea ceva din toate astea unde trebuia. Uneori erau doar „coincidențe" care păreau ca niște răspunsuri la rugăciunile lui. Dar de cele mai multe ori avea sentimentul că vorbea cu pereții. Când nu era la moschee, consolidându-și acoperirea, făcea plimbări lungi. Trebuia să cunoască orașul. Vizita magazine care vindeau telefoane mobile, punea o mulțime de întrebări, apoi altele și altele. Întors la hotel, urmărea titlurile de afaceri pe laptopul său. Trimitea e-mailuri colegilor de la MDS. În mare parte, își revedea povestea de acoperire, iar și iar, meditând la fiecare mic amănunt până devenea cu adevărat parte a sinelui său.

Dar murea. Pentru că cea mai mare parte a zilei zăcea într-o cameră de hotel în capitala unei țări care încerca din răsputeri să construiască, să cumpere sau să fure armament nuclear. Era misiunea lui să găsească o cale să-i oprească, iar el era blocat. Singur și fără idei, nu putea face nimic altceva decât să aștepte. Nu putea vorbi cu Zalinsky. Nu putea vorbi cu Eva.

Dar cea mai rea parte nu era izolarea. Sau plictiseala. Sau sentimentul de neajutorare și frustrare de a nu fi capabil să facă mai mult – de fapt nimic – pentru a-și duce misiunea mai departe, de

a-și proteja țara și de a avea grijă de familia și prietenii săi. Cea mai rea parte era să se prefacă a fi un bun musulman. În adâncul inimii sale, David Shirazi – adică Reza Tabrizi – știa că nu era așa. Credea în Dumnezeu, sau cel puțin într-o formă de divinitate cunoscută drept „Dumnezeu", sau cel puțin „un dumnezeu". Credea că acest Dumnezeu era creator, că El era Cel care crease cerurile și pământul și omenirea și chiar și pe el, personal. Dar dincolo de asta, nu era sigur ce credea.

Îl trecu un fior pe spate. Faptul că lăsa asemenea gânduri chiar și numai să-i treacă prin minte – chiar dacă rămâneau nerostite – era echivalentul apostaziei pentru un musulman. Ele îi atrăgeau o pedeapsă de moarte eternă, o trecere rapidă la condamnare veșnică.

Totuși, cum putea fi islamul adevărat? Cei mai cuvioși practicanți ai religiei, se gândi el, fie ei șiiți sau sunniți, erau ayatollahii și mullahii. Experiențele lui din Pakistan, Afganistan, Iran și de oriunde altundeva îl învățaseră că acești „sfinți" erau cei mai nelegiuiți oameni de pe fața planetei. Mințile le erau pline de gânduri de violență și corupție. Liderii din Iran erau de departe cei mai răi. Negau în mod activ holocaustul în timp ce plănuiau un altul. Încercau să obțină arme capabile să incinereze milioane și milioane de oameni într-o clipită de ochi, și asta în numele dumnezeului lor. Cum putea fi drept una ca asta? Cum putea o religie care promova astfel de lucruri să fie adevărată?

49

David ședea în pat în întuneric.

Era 3:26 dimineața. Nu dormise nicio clipă. Trecuseră trei zile și trei nopți întregi, și încă nu primise niciun semn de la Abdol Esfahāni. Dar nu se putea opri să nu se gândească la o anumită frază pe care i-o aruncase acesta secretarei sale în ziua când David și Eva își făcură apariția pentru întâlnirea cu mic dejun.

„Nu știi cât suntem de aproape, proasto? urlase atunci Esfahāni. *Nu știi cât de cuvioși trebuie să fim? El poate veni în orice clipă. Trebuie să fim pregătiți!"*

Ce dorise să spună Esfahāni prin asta? Cine venea? Când? Și ce conta? De ce trebuiau să fie pregătiți? De ce trebuiau să fie mai cuvioși?

Se putea oare referi Esfahāni la venirea lui mesia islamic? Rațional vorbind, părea puțin probabil, se gândi David. Poate că Esfahāni vorbise despre vreo persoană din conducerea Iran Telecom sau vreun membru al bordului de conducere, sau poate vreun oficial din Corpul Gărzii Revoluționare Iraniene – o posibilitate, dat fiind faptul că tocmai cumpăraseră un important pachet din acțiunile companiei.

Cu toate acestea, David tocmai primise un e-mail de la Amazon în care i se spunea că volumul dr. Alireza Birjandi, *The Imams of History and the Coming of the Messiah*, fusese trimis la apartamentul

său din Germania. Îi reamintea cât de puține știa despre escatologia islamică, dar începea să înțeleagă faptul că aceasta devenea un subiect de o mai mare anvergură în dinamica regiunii decât s-ar fi gândit cei de la Langley – inclusiv Zalinsky.

Cât de mulți musulmani credeau că sfârșitul vremurilor era aproape? se întrebă el. Cât de mulți iranieni credeau asta? Cât de mulți iranieni din regimul de conducere al țării credeau asta?

În timp ce se gândea la aceasta, David își dădu seama că era un sentiment tot mai intens în culturile din întreaga lume că sfârșitul zilelor probabil se apropia și că odată cu acesta venea și o ciocnire finală, monumentală între bine și rău. Predicatorii, rabinii și imamii și chiar și ecologii spuneau cu o frecvență și o intensitate tot mai mare că „sfârșitul era aproape". Dar în loc să-i catalogheze pe toți drept nebuni, oamenii păreau să le primească mesajul. Chiar și Hollywoodul intrase în joc, scoțând milioane din filmele apocaliptice.

Ce însemnau toate astea? David nu avea nici cea mai mică idee. Dar în intimitatea gândurilor lui, și el se temea de faptul că lumea se îndrepta cu repeziciune spre marginea prăpăstiei. Cu cât lucra mai mult cu CIA și cu cât avea acces la mai multe informații clasificate, cu atât temerile i se adânceau. Și dacă Iranul reușea să pună mâna pe bombă, sau – Doamne ferește – dacă reușea Osama bin Laden, ceva îi spuneau că implicațiile aveau să fie mult mai groaznice chiar și decât cele mai îndrăznețe predicții de la Langley.

Ceea ce-l duse la un alt gând.

Întotdeauna își spusese că intrase în CIA pentru a distruge islamul radical, pentru a răzbuna moartea a aproape trei mii de americani care survenise la 11 septembrie, pentru a răzbuna moartea lui Claire Harper și poate chiar pentru a-i arăta lui Marseille Harper cât de mult o iubea. Toate acestea erau adevărate, dar totul devenise mult mai mult de atât. Începuse să se teamă că evenimentele din 11 septembrie 2001 aveau să pălească în comparație cu moartea și distrugerea care avea să se întâmple dacă cei mai periculoși extremiști din lume intrau în posesia celor mai periculoase arme din lume. Trebuia să-i oprească. Trebuia să încerce, cel puțin. Majoritatea americanilor nu aveau nicio idee de amenințările cu care se confrunta țara lor. Dar el știa, și nu ar

mai fi putut trăi nicio clipă știind că nu făcuse tot ce-i stătea în putere pentru a salva viețile oamenilor.

David aprinse lumina. Era scăldat în sudoare. Ceea ce-i trebuia acum era o băutură bună, tare. Dar aici era în Teheran. Minibarurile nu erau tocmai ticsite cu Smirnoff și Jack Daniels. Când se gândi la asta, constată faptul că nici măcar nu avea un minibar în cameră.

Se sculă, se duse în baie și deschise o sticlă de apă. Apoi dădu drumul apei la duș – apă bună și rece – se dezbrăcă și păși dincolo de perdeaua din plastic.

În timp ce apa îi curgea pe trup, se aștepta oarecum să fie lovit de un fulger sau să aibă un infarct miocardic masiv. Sfârșitul lumii sau nu, dacă exista un Dumnezeu, și dacă chiar El era Dumnezeul Coranului, atunci știa că era sortit pieirii. În colegiu, David participase cu credincioșie la serviciile unei moschei șiite din München, studiase Coranul și devenise parte a comunității musulmane, așa cum i-o ceruse Zalinsky. Știa ce trebuia să creadă. Dar nu credea. Pur și simplu.

Dârdâind, David opri în cele din urmă apa rece ca gheața, se uscă, se înveli într-un prosop și păși în fața oglinzii. Ochelarii și-i înlocuise cu lentile de contact în urmă cu ani de zile. Aparatul dentar fusese înlăturat de mult. Era mai înalt decât frații săi acum, mai înalt chiar și decât tatăl său. Dar toate erau doar lucruri de suprafață. Cine era el acum, de fapt? Ce devenise? În ce direcție se îndrepta?

Ieși din baie și începu să se plimbe prin camera de hotel. Trase puțin draperiile la o parte și privi afară la străzile liniștite ale Teheranului. Se întrebă ce făcea Marseille în clipa aceea, ce gândea. Oare era supărată că nu-i răspunsese? Era furioasă pe el? Spera că nu. Își dorea să o fi putut suna chiar în acel moment. Avusese parte de suficientă amărăciune în viața ei. Nu-și dorea ca el să fie motiv pentru și mai multă amărăciune.

Se gândi la scrisoarea pe care i-o trimisese și reciti o anumită frază în minte.

> Mă întrebam dacă ți-ar plăcea să bem o cafea împreună, sau orice altceva… A trecut mult timp… şi sunt unele lucruri care se cer spuse.

Se întrebă ce dorise să spună cu „sunt unele lucruri care trebuie spuse". Era un mod interesant de a formula o frază – aproape de modă veche. Avea dreptate, desigur, dar nu suna ca o persoană care sugera să servească o cafea împreună pentru a mai povesti despre trecut. Ea avea anumite lucruri specifice să i le spună sau să-l întrebe. Dar ce? Cu cât de gândea mai mult la asta, cu atât își dădea seama că nu folosise fraza aceasta o singură dată. O folosise de fapt de două ori – sau cel puțin o variațiune a ei.

> Dacă nu ne putem întâlni sau nu vrei să ne întâlnim, cu siguranță voi înțelege. Și îmi pare rău că năvălesc în felul acesta în viața ta. Nu vreau să te tulbur. Am dorit doar să spun... ar fi bine dacă mi-ai povesti noutăți despre tine și ți-aș spune lucrurile pe care ar fi trebuit să ți le spun mai devreme, dacă nu ai nimic împotrivă.

Deci ea nu avea întrebări să-i pună lui. Cel puțin nu asta dădea de înțeles. Avea lucruri pe inimă pe care voia – avea nevoie – să i le spună direct, în persoană, nu pe hârtie. De ce să fi avut el ceva împotrivă?

Oare se referea la faptul că nu-i răspunsese niciodată? Poate că erau și alte motive pentru care ea și tatăl ei se mutaseră în Portland. Sau poate că era o legătură cu religia? Își spusese că nunta prietenei ei avea să aibă loc la o biserică „minunată". Chiar îl invitase să meargă cu ea la biserică în timp ce era în oraș, cu toate că trebuia să fi știut că el era un agnostic fățiș. Poate că ea se gândea că el se schimbase. Părea că așa era. Despre asta să fi fost totuși vorba?

Încercând să-și limpezească mintea, David aprinse televizorul și începu să schimbe canalele. Știri. Fotbal. Iarăși știri. Iarăși fotbal. Un cleric vorbind din Coran. Un film alb-negru, slab, din anii '50. Totul era îngrozitor de plictisitor. Stinse televizorul și se întinse pe spate în pat, privind fix ventilatorul care se rotea vâjâind pe tavan, deasupra lui.

Își lăsă mintea să călătorească înapoi la micuța cabană în formă de A din Canada. După atâția ani, încă îi simțea buzele pe ale lui, căldura trupului ei lângă al lui. Fusese atât de emoționată, și totuși atât de plină de încredere, și-l ținuse atât de strâns. Și îl întrebase dacă

credea în Dumnezeu. Dacă credea în Isus. Dacă credea că Dumnezeu este real și plin de dragoste și că răspunde rugăciunilor. Pe atunci nu știuse ce să-i răspundă. Și îl deprima să se gândească că nici acum nu știa. Nu avea răspunsuri, și luând în considerare riscurile pe care și le asuma – și posibilitatea foarte reală și tot mai mare de a fi capturat și ucis pentru faptul că era spion american în Teheran – gândul de a nu cunoaște adevărul despre Dumnezeu și despre viața de apoi îl terifia.

Dacă era ceva ce știa din studiul Coranului, era faptul că Islamul era o religie bazată pe fapte. Dacă faptele lui bune nu întreceau ca număr faptele rele atunci când murea, era condamnat pentru toată veșnicia.

Își amintea că citise Sura 23:102-104 în colegiu. Textul îi suna în minte foarte limpede: „Cei ale căror fapte vor atârna greu, vor fi fericiți. Cei ale căror fapte vor atârna ușor, vor fi cei care s-au pierdut pe ei înșiși. Ei vor veșnici în Gheena, unde focul le va arde fețele, iar ei vor scrâșni."

Problema, din câte o vedea David, era faptul că Islamul nu oferea nicio posibilitate ca musulmanul să poată evalua în timpul vieții sale de ce parte era. Nu exista niciun site web pe care să se poată loga și să-și verifice scorul zilnic. Nu exista niciun card trimestrial de raportare. Nu exista nicio revizie anuală a performanței. Și atunci cum ar fi putut cineva să știe cu siguranță dacă avea să-și petreacă veșnicia în rai sau sub pedeapsă? Cum putea afla cineva siguranța mântuirii pe care orice suflet cu capul pe umeri o caută înainte de moarte?

Adevărul brutal era că nimeni nu putea. Asta-l îngrozea cel mai mult pe David. Mințise aproape pe fiecare om pe care-l întâlnise vreodată. Fusese nedrept cu oamenii pe care-i iubea. Fusese nerecunoscător față de cei care-l trataseră bine. Nu păstra legătura cu părinții săi. Nu păstra legătura cu frații săi. Viața sa profesională îi cerea să fie mincinos și, mai recent, un ipocrit – care juca rolul unui om religios, dar care nega adevărul și puterea islamului. Și mai erau și păcatele lui secrete, cele pe care nu îndrăznea să le mărturisească. Cu cât își cataloga mai mult faptele rele, cu cât se simțea mai rău; nu avea nicio idee în ce direcție să se îndrepte.

Nu era de mirare că musulmanii devotați luau foarte în serios

versetele pe care le promova Coranul despre jihad. De ce să nu o facă? A nu respecta porunca de jihad însemna neascultare, iar o astfel de neascultare putea întoarce balanța dreptății împotriva lor la judecata finală.

Ceea ce-l aducea la subiectul martirajului.

Mullahii și ayatollahii învățau că singura asigurare adevărată sau promisiune sigură de mântuire veșnică pentru un musulman era să moară moarte de martir, adesea ca un sinucigaș cu bombă, în cauza jihadului. Osama bin Laden însuși spusese cândva: „Chemarea la jihad în numele lui Dumnezeu… duce la viață veșnică în final și înseamnă eliberare de lanțurile voastre pământești."

Asta nu avea cum să fie adevărat, David era sigur de asta. Dar ce era adevărat?

50

SHAHRAK-E GHARB, IRAN

Micuța Roya împlinea zece ani.

Și știa exact ce-și dorea. De săptămâni întregi le scria bilețele părinților ei reamintindu-le, plasându-le strategic în geanta diplomat a tatălui, în coșul de cusut al mamei, pe șervețelele lor la cină sau în alte locuri unde nu aveau cum să nu le găsească, să le citească și să se mai gândească o dată la cererea ei. Nu îi implorase să îi dăruiască bomboane, sau o păpușă, sau o carte, sau o eșarfă nouă și frumoasă. Tot ce-și dorea era un singur lucru, și îi implora pentru lucrul acesta de trei ani încoace. Voia să o ia cu ei la moscheea Jamkaran pentru a-și putea scrie rugăciunea și a o arunca în fântână împreună cu toți ceilalți și să-și aducă rugămintea la cunoștința celui de-al doisprezecelea imam.

Roya crescuse într-o suburbie înstărită a Teheranului și avea aproape tot ce-și dorea. Tatăl ei era un translator senior în cadrul Ministerului Afacerilor Externe și ocazional călătorea peste hotare împreună cu oficiali iranieni de rang înalt. Mama ei era biolog botanist renumit în cadrul catedrei de biologie a Universității din Teheran, care, cu ajutorul plin de strădanie al Royei, cultiva o grădină superbă de trandafiri în spatele casei lor. Părinții ei erau oameni de afaceri de succes. Era chiar înrudită de departe cu Ayatollahul Hosseini și-l întâlnise de două ori. Dar cu toate că Roya era o fată drăguță, și

devotată, și strălucită în toate privințele, ea era mută din naștere. Își dorea să fi putut vorbi cu părinții ei și să cânte cu prietenele ei. Ura atât de mult să fie considerată „specială". Își dorea să fie normală. Era chiar atât de mult ceea ce-și dorea?

Poate că era.

Moscheea Jamkaran, localizată la circa șase kilometri în afara sfântului oraș Qom, era la o distanță de circa trei ore cu mașina, fără a mai socoti cât timp aveau să petreacă acolo în rugăciune. Faptul că își luau o zi liberă de la lucru era un impediment enorm pentru părinții ei. Însă Roya pur și simplu nu putea face altfel. Văzuse la televizor, la știri, povestea fântânii, și aceasta îi capturase cu totul imaginația. Un bărbat care fusese intervievat, spusese: „Dacă îți faci rugăciunea cum se cuvine, vei primi răspuns." Un altul spunea: „N-am venit aici să mă rog doar pentru mine. Îl voi ruga pe Mahdi să aibă grijă și de familia mea și de nevoile lor."

Roya fusese în mod particular atrasă de un interviu luat unui băiețel care își adusese lanterna, convins că al doisprezecelea imam se ascundea pe fundul fântânii, citind toate cererile pe care le aruncau oamenii înăuntru. „M-am uitat în fântână cu lanterna mea, am sperat să-l văd pe Mahdi, spusese băiatul. Dar nu în seara asta."

Reporterul spusese apoi că potrivit tradiției șiite, „dacă vii la Jamkaran patruzeci de săptămâni la rând, îl vei vedea pe Mahdi".

În dimineața zilei ei de naștere, Roya se trezi devreme. Casa era cufundată în tăcere – probabil că părinții ei nu se treziseră încă.

Deodată Roya auzi sunet de pași pe coridorul din fața dormitorului ei. Poate că părinții ei se treziseră totuși. Atunci se deschise ușa încetișor, iar părinții ei intrară și se așezară pe patul ei.

— La mulți ani, drăguță, îi spuse tatăl ei în șoaptă. Plecăm în cinci minute. Crezi că poți fi gata până atunci?

În extaz, Roya sări din pat și-i cuprinse cu brațele, mai întâi pe tatăl, apoi pe mama ei, sărutându-i pe amândoi generos.

Excursia se dovedi mai specială decât își imaginase chiar și ea. Nu călătorire ca familie la Qom. Ci zburară – la clasa întâi. Nu fugiră la fântână și înapoi la aeroport. Rămaseră peste noapte la un hotel de cinci stele și ieșiră seara în oraș, unde luară o cină fastuoasă. Făcură o mie de fotografii la tot ce au văzut și au făcut, de la felul în care

își scrisese Roya rugăciunea pe o hârtie specială de scris pe care i-o dăruise mama ei în ziua aceea, până la felul în care Roya își îndreptase propria lanternă – un alt dar neașteptat din partea tatălui ei – în fântână.

Dar pe cât de special fusese totul, nimic nu o pregăti pe fetiță de ceea ce se petrecu după ce ajunseră cu toții acasă în seara următoare. Roya era sus la etaj, se spăla pe dinți și se pregătea de culcare, când auzi o bătaie la ușă. Parcă era totuși cam târziu pentru musafiri, iar Roya fu surprinsă să-l audă pe tatăl ei vorbind cu un bărbat și apoi invitându-l să intre în casa lor. Nu recunoscu vocea bărbatului și, când se uită pe furiș la parter, nu reuși să-i vadă decât ceafa, dar era destul de sigură că nu-l mai văzuse până atunci.

— Ar fi o mare onoare pentru mine dacă mi-ați îngădui să mă rog pentru binecuvântarea voastră și a casei voastre, spuse străinul, care era înveșmântat ca un cleric sau un mullah.

Roya, care se ascundea pe scări și era atentă să rămână nevăzută, auzi încuviințarea tatălui ei, iar bărbatul se rugă o rugăciune frumoasă, rugându-l pe Allah să aducă „pace și liniște peste această frumoasă locuință" și „să-i binecuvânteze pe toți cei ce locuiesc aici acum și pe toți cei ce vor locui aici în viitor, atâta timp cât se supun ție, O, Doamne".

Fără a dori să riște să fie descoperită de părinții ei, Roya tocmai dădea să se întoarcă în camera ei și să se urce în pat, când îl auzi pe bărbat întrebând dacă o putea vedea și pe fetița lor și să se roage și pentru ea. Roya îngheță. Cum de știa bărbatul despre ea?

— Îmi pare rău. Dar de unde știți că avem o fiică? întrebă tatăl ei. Nu este nicio fotografie de-a ei în această cameră. Nu am pomenit-o și nu ne-am mai întâlnit până azi.

— Nu te teme și nu te înspăimânta în niciun fel, spuse străinul. Răspunsul este simplu. Allah m-a trimis în casa ta să o vindec pe micuța Roya.

Inima Royei începu să bată cu putere, dar îl văzu pe tatăl ei încordându-se.

— De unde-i cunoști numele?

— Știu totul despre fiica voastră, spuse străinul. S-a născut cu afonie, stare care i-a afectat capacitatea de a vorbi. În cazul ei, starea aceasta a fost provocată de o malformație genetică ce i-a afectat

corzile vocale. A fost văzută de nouă medici în opt ani și a suferit trei operații. Niciuna din ele însă nu a dat niciun rezultat.

Uimită, Roya așteptă ca tatăl ei să răspundă, dar el nu o făcu. Sau nu putu s-o facă. Încăperea rămase cufundată în tăcere o clipă, apoi omul continuă.

— Ieri ați zburat la Qom. V-ați dus la moscheea Jamkaran și ați scris împreună o rugăciune pe care ați aruncat-o în fântână.

— Cine ești? răbufni tatăl ei în cele din urmă. Și de unde știi toate astea?

— Roya a cerut ca Mahdi să o vindece.

— Da… da, așa e, dar…

— Cererea ei a primit răspuns. De asta mă aflu aici.

Roya se temea că tatăl ei avea să-l zvârle pe omul acesta afară din casă. Dar dacă străinul chiar fusese trimis de Allah? Dacă el era…?

Brusc, se trezi coborând scările și îndreptându-se înspre sufragerie, unde se opri lângă tatăl ei și-l luă de mână.

Arătă la străin, uimită de frumusețea lui izbitoare și de ochii lui negri și străpungători. Iar acum se gândi că-l recunoștea dintr-un vis pe care-l avusese cu câteva săptămâni înainte.

Bărbatul începu să se roage într-o limbă pe care Roya nu o cunoștea și nu o mai auzise niciodată până atunci. Când se opri, Roya căzu pe spate și începu să se zvârcolească pe podea. Mama ei țipă. Tatăl ei veni imediat lângă ea, dar nu o putu ajuta. Tot trupul ei tremura din toate mădularele. Se simțea de parcă s-ar fi înecat. Pentru o clipă crezu că avea să-și piardă cunoștința. Atunci străinul începu să se roage din nou, tot într-o limbă de neînțeles. Imediat, convulsiile ei încetară.

Își deschise ochii din nou și privi în tavan. Fețele părinților ei erau palide. Îl văzu pe bărbatul acela venind lângă ea și îngenunchind lângă ea. O luă de mână și o ridică cu blândețe în picioare. Simți cum o trece un fior rece prin tot trupul, apoi, spre mirarea tuturor începu să vorbească. Și începu să cânte. Curând începu să dea laude lui Allah. Era în delir de fericire. Începu să se învârtă și să sară, și îi îmbrățișă pe părinții ei și plânse de bucurie.

Apoi toți se întoarseră să-i mulțumească străinului, dar el se făcuse nevăzut.

51

TEHERAN, IRAN

Cinci zile întregi trecuseră, și tot nu se întâmplase încă nimic.

Chinuit de frustrare, David se trezi devreme. Făcu încă un duș, dar din nou nu se rase. Încerca să își lase barbă pentru a se potrivi mai bine în peisaj, și deja crescuse binișor. Se îndreptă spre moschee pentru rugăciunea de dimineață.

Când se întoarse, la recepția hotelului îl aștepta un mesaj. Îl luă cu sine la etaj, se încuie în cameră și deschise plicul, oftând ușurat. Era o invitație pentru un dineu acasă la Daryush Rashidi, președintele Iran Telecom. În bilet i se spunea că o mașină avea să-l ia din fața hotelului său la ora șapte fix în seara acelei zile, și i se oferea un număr de telefon pentru a confirma invitația. David introduse imediat numărul în fișierul contactelor din telefonul său și sună pentru a-și confirma participarea. Spera ca sistemul NSA să îi poată ajuta pe Zalinsky și pe Fischer să alcătuiască o listă de alte persoane care aveau să fie de față.

Fischer.

Spera că Zalinsky se purtase cu blândețe cu ea. Nimic din toate astea nu fuseseră de fapt din vina ei. Fusese decizia lui Zalinsky – nu a ei – să o facă manager de proiect și să o trimită în Teheran. Prin aceasta pusese toată misiunea lor în joc. Dar dacă se gândea acum la toate, Eva se descurcase destul de bine. David abia dacă o cunoștea,

dar îi plăcea ceea ce știa. Era inteligentă. Era puternică. Era devotată Agenției. Limba farsi o vorbea impecabil. Nu era Marseille, dar dacă era să fie sincer, arăta chiar foarte bine cu capul acoperit.

La ora șapte, un sedan negru opri în fața hotelului Simorgh. David urcă și fu condus la un bloc dichisit de apartamente, într-o zonă deosebită a Teheranului, unde fu condus de un agent de la securitate într-un apartament de la ultimul etaj. Însă nu era genul de petrecere pe care și-o imaginase David. Nu erau chelneri în frac care să se plimbe prin încăperi cu tăvi încărcate de mâncare. Nu erau nici aranjamente florale și nici muzică. Nu erau de fapt niciun fel de musafiri. Doar Daryush Rashidi și Abdol Esfahāni.

— Domnule Tabrizi, bine ați venit, îi spuse omul înalt și grizonat care ocupa funcția de CEO a companiei, dând mâna cu David. Este o onoare să vă întâlnesc în sfârșit. Abdol mi-a spus lucruri bune despre dumneata.

— Vă rog, domnule Rashidi, spuneți-mi Reza, iar onoarea este de partea mea, răspunse David, surprins și ușurat. Sunteți foarte amabil că ați dorit să mă vedeți, după toate evenimentele din ultimele zile, darămite să mă invitați la dumneavoastră acasă. Vă mulțumesc – amândurora – foarte mult. Ospitalitatea dumneavoastră este plină de bunăvoință.

— Să nu mai vorbim despre asta, Reza, spuse directorul executiv. Intră.

Rashidi, despre care David credea că are în jur de șaizeci de ani, le făcu semn invitaților săi să-l urmeze din foaier. Pe măsură ce intrau în ceea ce se dovedea a fi un superb apartament de lux, David își dădu seama că ocupa cel puțin jumătate din ultimul etaj al acestui zgârie nori. Priveliștea capitalei și a munților Alborz în depărtare era absolut răpitoare, și David o și puse în cuvinte.

— Uneori mă simt stânjenit să aduc oameni aici sus, dar priveliștile sunt spectaculoase, spuse Rashidi. Trebuie să spun, eu unul am crescut destul de sărac. Niciodată nu mi-am imaginat una ca asta, copil fiind, și cu siguranță nu am nevoie de asta acum. Dar Iran Telecom dorește să îl folosesc pentru a-i primi pe clienții noștri, și cine sunt eu să spun „nu"?

Râse și plesni din degete. Un slujitor, un bărbat care probabil avea

vârsta lui Rashidi, îmbrăcat bine, dar fără frac, își făcu apariția din bucătărie.

— Băuturi, spuse directorul executiv, și niște snacksuri.

— Desigur, domnule, spuse bărbatul.

Rashidi se așeză într-un jilț ornamentat și tapisat, care aducea mai degrabă cu tronul pe care probabil l-au folosit șahii în vremuri străvechi. Apoi se întoarse spre David, care se așeză pe canapea, alături de Esfahāni.

— Înainte de toate, Reza, permite-mi să-mi cer scuze pentru Abdol, începu el. Este un prieten drag și un consilier de încredere. Dar nu este întotdeauna atât de diplomat pe cât ar trebui să fie un executiv senior al Iran Telecom.

David se uită la Esfahāni, care privea la orizonul pe care se profila Teheranul, mândru și nepocăit.

— Vreau să auzi asta direct de la mine, continuă Rashidi. Sunt recunoscător pentru comportamentul tău profesional în toată această problemă. Personal, eu nu i-aș fi cerut domnișoarei Fischer să părăsească țara. Suntem un popor liber. Avem un mare respect pentru toate popoarele, indiferent de rasă, sex sau statut în viață. Nu vrem să îi speriem pe cei care au venit să ne ajute sincer. Nu aceasta este procedura noastră standard de operațiune și cu siguranță nu aceasta este inima mea. Dar îți respect decizia și sper că aceasta nu ți-a înăbușit dorința de a lucra cu noi.

— Chiar deloc, domnule Rashidi, răspunse David. Domnișoara Fischer este foarte capabilă. Este de mare preț pentru compania noastră. Dar cred că va fi de mult mai mult folos companiei MDS și Iran Telecom în Dubai și în München decât aici. Ar fi trebuit să ne dăm mai curând seama de asta. Vă rugăm să ne iertați.

— Am trecut peste toate, spuse Rashidi, părând mulțumit. Haideți să nu ne mai gândim la asta. Avem chestiuni mult mai importante de discutat.

David oftă ușor și abia aștepta să-l anunțe le Zalinsky că erau din nou în cărți.

Slujitorul se întoarse în cameră, împingând un cărucior încărcat cu tot felul de bunătăți, incluzând un castron imens din ceramică, umplut cu o varietate de banane, portocale, mere, căpșuni și mure

proaspete, pe care le puse pe o măsuță generoasă din sticlă în fața lor. De asemenea puse un castron cu castraveciori și o solniță alături, împreună cu mici castronele cu fistic, alune caju și nuci. Apoi scoase o mulțime de sucuri proaspăt stoarse și vase aburinde cu ceai și cafea dintr-un bufet micuț.

David se simți imediat ca acasă. Părinții săi ținuseră nenumărate dineuri de-a lungul anilor care începuseră exact la fel. Vara, se aștepta să pună pe masă suc dulce de cireșe, precum și struguri, pepene galben, mure îndulcite și pepene roșu. Cum nu era decât februarie acum, opțiunile erau ceva mai limitate.

— Suc de măr, de portocală sau de rodie, domnule? întrebă slujitorul.

Rashidi alese suc de măr, la fel și Esfahāni. David se întrebă dacă protocolul spunea că trebuia să urmeze alegerea conducătorului, dar își asumă riscul și ceru suc de rodii. Nu mai băuse așa ceva de ani de zile, și aceasta îi iscă amintiri din copilărie.

— De trei ori mai mulți antioxidanți decât în vinul roșu, spuse David zâmbind când i se umplu un pahar.

O privire schimbată între Rashidi și Esfahāni îl făcu pe David să-și realizeze imediat eroarea.

— Ceea ce este bine, adăugă el rapid, de vreme ce nu beau vin.

— Foarte bine, spuse Rashidi, vizibil ușurat. Mă uimești, ca un tânăr foarte pios și sincer. Părinții tăi au fost șiiți devotați?

Și așa începu interogarea. Nu i se părea brutală. Ba dimpotrivă, David îi găsi pe amândoi bărbații – dar pe Rashidi în mod particular – mai calzi și mai deschiși decât s-ar fi așteptat. Dar era evident că doreau să știe totul despre el. Era un ritual social; desigur, un ritual al trecerii. Era încă un test pe care David era hotărât să-l treacă. Își umplu mâna cu fistic și se lansă în relatarea povestirii sale de acoperire, recunoscător dintr-odată pentru tot timpul pe care-l avusese pentru a-și exersa detaliile în ultimele câteva zile.

Le spuse povestea felului în care crescuse în Alberta, Canada, cum tatăl lui lucrase în industria petrolieră și cum mama lui îl implorase să-i ducă înapoi în Iran. Ochii i se umeziră când povesti modul în care muriseră părinții săi când avionului lor Cessna îi murise motorul și se prăbușise chiar înainte de Victoria, Columbia Britanică, pe când el

avea doar șaptesprezece ani și cum venise un polițist la liceul lui să-i dea vestea. Atunci își dădu seama că era pentru prima oară când își rostea întreaga poveste cu glas tare, și fu uimit cât de mult îl ajuta acum durerea pe care o resimțea pentru cancerul mamei sale să-și provoace emoția de care avea nevoie pentru a face ca minciunile să-i pară reale.

Amândoi își prezentară condoleanțele lui David pentru pierderea suferită.

— A trecut mult timp de atunci, răspunse el, folosind un șervețel de pe măsuța de cafea ca batistă pentru a-și șterge ochii.

— E limpede că încă te afectează, spuse Rashidi cu o tandrețe de care David nu l-ar fi crezut în stare.

— Mi-am pierdut părinții pe când eram și eu foarte tânăr. A fost un accident pe apă. Nu aveam decât șapte ani, dar știu prin ce treci.

David încuviință din cap.

Esfahāni îl întrebă dacă avea vreun frate. David își plecă privirea și spuse că nu. El era copilul „minune" din familie, explică el, singurul născut viu după mai multe sarcini pierdute și multiple tratamente pentru fertilitate. Când Rashidi îl întrebă de ce se dusese să facă colegiul în Germania, David îi explică faptul că nu se simțise niciodată în largul lui în Canada și că aceasta era prea influențată de imoralitatea și lipsa de dumnezeu a americanilor. Ceea ce mi-am dorit eu de fapt a fost să vin în Iran.

— Și de ce nu ai venit? întrebă Rashidi.

— Nu cunoșteam pe nimeni, spuse David. Toți bunicii mei au murit înainte să mă nasc. Și mi s-a oferit o bursă la o școală din Germania.

— Familia ta, toți erau din Tabriz? îl interogă Esfahāni.

— Da, confirmă David, dar eu nu mai fusesem niciodată acolo. Nu aveam bani. Din câte se părea, trebuia să caut mai întâi să-mi termin școala, să-mi cizelez puțin deprinderile și să câștig niște bani. Apoi am sperat că aveam să găsesc o cale să mă întorc aici și să reiau legătura cu țara părinților mei și să văd dacă eu puteam face ceva… știți și dumneavoastră, pentru a ajuta.

Rashidi îl privi pe Esfahāni, apoi înapoi pe David.

— Sper că nu sunt primul care să ți-o spună, dar bine ai revenit acasă, tinere.

— De fapt, domnule Rashidi, dumneavoastră sunteți primul, și vă mulțumesc, spuse David. Nu vă pot explica ce bucurie este să mă aflu în sfârșit aici și ce durere am simțit în ultimele câteva zile la gândul că în loc să fiu o binecuvântare pentru dumneavoastră, pentru compania mare pe care o conduceți și pentru această țară minunată, cumva v-aș fi putut pricinui o necinstire.

— Nu, nu, spuse Rashidi. Nu mai vreau să aud despre asta. A fost o simplă greșeală și acum totul este înapoia noastră. Trebuie să mergem înainte.

Nu peste mult timp, David începu să saliveze când simți aromele de tot felul ale nenumăratelor feluri de mâncare ce emanau din bucătărie. Din fericire, după câteva minute, se anunță că cina urma să fie servită. Rashidi îl conduse pe David după colț la o sufragerie frumos mobilată, cu o masă mare întinsă pentru trei persoane cu porțelan fin și pânză frumos călcată. De o parte a încăperii se afla o altă masă de poate trei sau patru metri lungime, acoperită cu tot felul de vase, mult mai multe decât ar fi putut mânca ei într-o noapte. Pe o tavă se afla un miel întreg fript, postat în mijlocul mesei, înconjurat de tot felul de castroane cu fierturi – rodii, vinete, ierburi, bame și țelină – și o mâncare cu orez și linte gătită cu o pulpă de oaie.

Dar mai bună decât toate, și spre marea surprindere a lui David, se afla și un castron mare cu *Shirin Polo,* una dintre mâncărurile lui preferate și specialitatea mamei lui. Era o mâncare frumoasă, colorată de orez basmatic gătit pe aburi, ornat cu felii dulci de morcov, migdale, fistic, coajă de portocale și șofran. David abia aștepta să se înfrupte din toate.

52

Fiecare dintre ei își luă câte o farfurie și se așeză.

Dar chiar în momentul când David dădu să ia o gură, întrebările începură să curgă tot mai repede. Faza interogatoriului se încheiase. Rashidi și Esfahāni se simțeau tot mai în largul lor cu el, dar sub nicio formă nu terminaseră încă cu el. Acum trecuseră la faza de livrare.

— Cât de repede poate aduce MDS echipe de tehnicieni în Teheran? întrebă Esfahāni.

David repetă ceea ce-i promisese lui Esfahāni în fața moscheii Imam Khomeini. Echipele puteau ajunge la fața locului într-o zi sau două, dacă suna curând și îi punea în mișcare. Cu toți erau în expectativă.

— De cât timp au nevoie ca să își pregătească lucrurile? întrebă Rashidi.

— Pentru prima fază, de testare, aș spune că o lună, spuse David. Dar din câte știți din propunerile noastre, fazele a doua, a treia și a patra vor necesita aproape un an întreg.

Luase în calcul faptul că fiecare tehnician avea să aibă desemnați doi translatori, fiecare lucrând în ture de șase ore, precum și o echipă de securitate?

David spuse că „da". Dar adăugă faptul că erau câțiva dintre ei care deja vorbeau farsi. Mai mult, MDS era în plin proces de angajare și

instruire a unei alte duzini de tehnicieni vorbitori de farsi, cu toate că probabil nu aveau să fie pregătiți până la sfârșitul primăverii. Lui Rashidi îi plăcea ideea aceasta foarte mult.

Esfahāni ar fi vrut să știe cât de repede avea să fie pus la punct centrul de monitorizare și să fie și funcțional.

David știa că superiorul se referea la centrul de operațiuni de înaltă tehnologie pe care MDS se angajase să-l pună la punct pentru a permite serviciile de securitate ale Iranului să intercepteze, să monitorizeze și să înregistreze orice apel în noul lor sistem wireless. Răspunse că echipele lui aveau nevoie să li se instaleze software-ul mai întâi pe serverele de la Iran Telecom, după care aveau să se concentreze asupra punerii la punct a centrului de monitorizare.

— Nu, spuse Esfahāni, asta nu e suficient. Vrem ca software-ul să fie instalat și centrul să fie pus la punct simultan.

— Asta nu este parte a contractului, spuse David.

— Ne-am răzgândit, spuse Rashidi. Ne place de tine. Avem încrede în tine. Vrem să faci asta pentru noi. Ar fi o problemă?

— Va costa mai mult și vom avea nevoie de trei sau patru zile pentru a forma acea echipă, dar cu siguranță vom face asta, dacă doriți.

— Costurile nu sunt o problemă, îl asigură Rashidi. Timpul este problema. Pot fi făcute toate într-o lună?

— Asta este chiar atribuția domnișoarei Fischer.

Dispoziția lui Esfahāni se întunecă subit când fu menționată Fischer.

— Nu asta am cerut, spuse el tăios. Se poate instala software-ul și centrul de monitorizare și să fie și funcționale într-o lună?

— Se poate, spuse David. Din nou, am nevoie de aprobarea domnișoarei Fischer, dar nu văd să fie vreo problemă.

— Credeam că tu ești noul manager de proiect, spuse Esfahāni.

— Aici, da, dar tot trebuie să-i raportez domnișoarei Fischer în Dubai, explică David. Este vreo problemă? Nu veți avea nicio interacțiune cu ea, vă asigur.

— Sunt sigur că așa va fi, spuse Rashidi. Dar cred că colegul meu vrea să spună că, dat fiind tot ce s-a întâmplat, avem vreun motiv să ne facem griji că această domnișoară Fischer va refuza să urgenteze proiectul pe motiv că poate a fost ofensată ultima oară când a fost aici?

Desigur, nu la aceasta se referea Esfahāni, David știa asta. Bărbatul își folosea pur și simplu religia ca scuză pentru a discrimina o colegă extrem de calificată și o nouă prietenă. Dar nu avea de gând să sublinieze acest lucru și să dea cu piciorul la acest contract – nu acum când totul părea să meargă atât de bine.

— Credeți-mă, domnilor, toți cei din compania noastră știu cât de important este proiectul acesta, îi asigură David. Domnișoara Fischer o știe mai bine ca oricine altul. Vă pot asigura că ea este o profesionistă desăvârșită. Nu va permite sentimentelor personale să îi afecteze conduita. Singura problemă reală este să vă oferim o estimare de costuri, ceea ce vă pot oferi până la sfârșitul zilei de lucru mâine. Odată ce veți aproba estimarea noastră, nu va mai fi necesar decât ca domnișoara Fischer să achiziționeze tot echipamentul necesar pentru centrul de monitorizare și să alcătuiască o a doua echipă care să poată ajunge aici până la sfârșitul săptămânii acesteia sau la începutul săptămânii următoare.

— Veți insista pentru realizarea acestui lucru? îl întrebă Esfahāni.

— Absolut.

— Contăm pe dumneavoastră, domnule Tabrizi, sublinie Esfahāni.

— Mulțumesc, domnule, răspunse el. Vă apreciez încrederea.

Acum Rashidi preluă din nou conducerea.

— Știți că tocmai m-am întors de la Beijing, nu? spuse directorul executiv.

— Da, domnule, spuse David. Am citit în ziar.

— Chinezii ne imploră să semnăm contractul acesta cu ei.

— Înțeleg, domnule. Dar, credeți-mă, ne putem ocupa de asta pentru dumneavoastră și chiar ne dorim. Vă vom oferi cel mai bun preț și cei mai buni oameni. Aveți cuvântul meu.

— Mie îmi e de-ajuns, spuse Rashidi.

Esfahāni încuviință din cap, fiind de acord.

— Acum mai avem o rugăminte.

53

HAMADĀN, IRAN

Najjar ajunse acasă târziu și era epuizat.

Apartamentul era întunecat și tăcut. Pe masa de bucătărie era un bilet pe care scria, *Sunt la părinții mei la cină. Ajung târziu acasă. Nu mă aștepta. Dar ai auzit zvonurile? Cineva l-a văzut. Se spune că va veni curând. Nu este minunat? Te iubesc și te sărut, Sheyda.*

Najjar era furios. Era tentat să sară înapoi în mașină, să fugă la socrii săi și să aibă o discuție cu socrul lui. Sigur că auzise zvonurile. Dr. Saddaji împărtășise întregii echipe despre viziunea Ayatollahului Hosseini cu privire la cel de-al doisprezecelea imam, și noutatea aceasta îl însufleți se pe Najjar. Îl aștepta pe Mahdi de când se știe. În sfârșit avea să fie dreptate. În sfârșit avea să fie pace. Dar era tot mai sigur că socrul lui credea că un război nuclear împotriva SUA și a Israelului trebuia să preceadă sosirea lui Mahdi. Najjar se împotrivea acestei idei cu toată făptura lui. Da, jurase să-l slujească pe Allah cu tot ceea ce era el. Da, jurase să se dedice pregătirii venirii celui de-al doisprezecelea imam. Dar nu putea fi parte a unui genocid. Asta nu avea cum să fie ceea ce dorea cu adevărat Mahdi pentru el și familia lui.

Cu toate acestea, lui Najjar îi era tot mai clar că exact asta credea socrul său, că omenirea în general – și guvernul iranian în particular

– era responsabil de dezlănțuirea proactivă și intenționată a „sângelui și focului“ care avea să fie ultimul semn înainte de sosirea pe pământ a celui de-al doisprezecelea imam. Din cauza aceasta construia în secret bomba islamică. Oare soția doctorului Saddaji, Farah, știa asta? Sheyda știa? Știau ele că soțul și tatăl lor era un criminal cu sânge rece? Najjar nu putea crede că știau. Și cum le-ar fi putut spune? Cum aveau să reacționeze dacă aflau adevărul? Mai mult, ce ar fi trebuit el să facă? Să demisioneze în semn de protest? Să se mute în alt oraș? Să se mute în altă țară?

Pentru Najjar, supravegherea versiuni iraniene a Proiectului Manhattan și faptul că trebuia să mintă în fiecare zi o lume întreagă cu privire la aceasta îi repugna moral. Dar a porunci uciderea unui om – și încă prin decapitare – fără a beneficia de un proces sau o judecată, și să facă aceasta în prezența unui alt fizician senior care lucra sub supervizarea lui, întrecea orice limită. Și totuși, aceasta era viața pe care o trăia socrul său, iar mesajul pentru Najjar, pentru echipa lui și în final pentru familia lui era în aceeași măsură clar: Înșelați-mă și veți fi considerați necredincioși. Dacă deveniți necredincioși, sunteți morți.

Adevărul începea încet-încet să se structureze mai clar pentru Najjar, dar, în același timp, îi era tot mai clar că nu-i putea spune nimic soției lui. Sau soacrei lui. Sau altcuiva. Nu se putea muta cu familia lui. Nu îi putea scoate din țară. Era captiv într-o familie condusă de un bărbat fără conștiință, un bărbat care era dispus să comită orice atrocitate în numele jihadului.

Najjar se prăbuși pe un scaun în sufragerie și luă telecomanda televizorului. Avea disperată nevoie să scape, chiar dacă numai în mintea lui.

Antenele parabolice erau ilegale în Iran, dar toți aveau una. Sheyda era de fapt cea care îl implorase pe Najjar să facă rost de una, câtă vreme promitea să nu spună nimic părinților ei. Najjar, dornic de știri din lumea externă, fusese de acord bucuros. Economisiseră de aproape un an de zile pentru a-și permite un sistem bun, iar un prieten li-l instalase în sfârșitul de săptămână trecut.

Najjar porni televizorul și începu să caute prin sute de canale care-i erau acum disponibile. Imediat sări peste orice program produs

de guvern și peste cele sportive, pentru că nu fusese niciodată mare fan. Ajunse la BBC, se opri pentru o clipă pentru a urmări un reportaj foarte recent despre două submarine israeliene din clasa Delfin – fiecare evident echipată cu rachete balistice prevăzute cu focoase nucleare – care traversau Canalul Suez. Un analist al serviciilor secrete britanice speculau că submarinele se îndreptau foarte probabil spre Oceanul Indian sau înspre Golful Persic, probabil pentru a se opri în dreptul coastei Iranului și să aștepte ordine de la Ierusalim.

Și mai deprimat de această perspectivă, Najjar continuă să schimbe canalele. Dintr-odată, ajunse la un program de care nu mai auzise niciodată și un personaj pe care nu-l mai văzuse niciodată. Pe ecran era un preot mai în vârstă, purtând o mantie neagră, o mitră neagră pe cap și o cruce mare metalică. Dar nu înfățișarea omului îl determină pe Najjar să se oprească și să îl urmărească o clipă. Ci ceea ce spunea acesta.

— Copiii sunt îndoctrinați că islamul este adevărul, declară preotul, privind drept la cameră. Copiii sunt îndoctrinați că Mohamed este ultimul profet, că creștinii sunt necredincioși și că evreii sunt necredincioși. Și repetă aceste afirmații constant.

Temându-se să nu fie auzit de vecini, Najjar reduse imediat volumul, dar nu schimbă canalul. Nu își putea dezlipi ochii de la ecran. Era cutremurat de intensitatea vocii acestui om și de îndrăzneala cuvintelor lui. Preotul acesta vorbea arabă egipteană, însă Najjar îl înțelegea destul de bine, dat fiind faptul că crescuse în Irak.

— Islamul, așa cum este el înfățișat de Coran, în Hadit și în *The Encyclopedia of Islam*, a fost răspândit prin intermediul sabiei, explică preotul. Sabia a jucat un rol important în răspândirea islamului în trecut, și tot sabia este cea care păstrează islamul în ziua de azi. Islamul se bazează pe jihad pentru răspândirea religiei. Acest lucru reiese foarte clar în enciclopedie. Aceasta apare la secțiunea 11, pagina 3.245. Spune astfel: „Răspândirea islamului prin intermediul sabiei este o datorie ce revine tuturor musulmanilor." Astfel, islamul este răspândit prin intermediul sabiei.

În acest punct, preotul se aplecă înainte și vorbi cu multă pasiune.

— E timpul ca biserica să se ridice cu curaj și convingere și să afirme cu puterea Duhului Sfânt: „islamul nu este răspunsul; jihadul

nu este calea. Isus este calea. Isus este adevărul. Isus este viața. Și niciun bărbat și nicio femeie nu poate veni la Tatăl decât prin credința în Isus Cristos." Acesta este mesajul din Ioan 14:6. Acesta este mesajul Noului Testament în întregime. Și acest mesaj de credință este plin de dragoste, nu de sabie.

Era ca și când un curent electric ar fi trecut prin tot sistemul lui Najjar. Nu mai zăcea prăbușit în scaun. Stătea drept, furios pe omul acesta, venindu-i să arunce cu un pantof în televizor, dar, în același timp, era intrigat peste măsură. Cum putea guvernul să permită una ca asta la televizor? Chiar nu încerca nimeni să-l oprească pe omul acesta? Hipnotizat, Najjar continuă să se uite.

— Acum nu este timpul să ne ascundem de teamă față de lumea musulmană, declară preotul. Acum este timpul să ducem Evanghelia lui Isus Cristos la orice bărbat, femeie și copil de pe planetă și să-L proclamăm pe El drept speranță pentru omenire, singura speranță pentru o lume tulburată. Am făcut asta aproape toată viața mea, am împărtășit Vestea Bună a mântuirii prin Isus Cristos oamenilor din Orientul Mijlociu. Pentru asta am fost exilat din patria mea, Egipt. Pentru asta am fost etichetat drept „inamicul public numărul unu al islamului". Pentru asta a fost pus un preț pe capul meu. Dar Îl iubesc pe Isus mai mult decât chiar viața mea. Și pentru că Isus îi iubește pe musulmani, pentru că El a venit și Și-a dat viața ca să-i mântuiască și pe ei, și eu îi iubesc la rândul meu. Și sunt dispus să-mi dau viața, dacă este nevoie, ca să ajung la ei, pentru preaiubitul meu Isus.

Najjar nu mai auzise niciodată pe cineva care să vorbească așa.

— Dumnezeul Bibliei mișcă lumea musulmană cu putere în ziua de azi, continuă preotul. Îi atrage pe musulmani în număr record să se lase de islam și să vină la credința în Isus Cristos. Da, sunt multe vești rele în lumea musulmană în prezent. Dar sunt și multe vești bune; mai mulți musulmani au venit la credința în Isus Cristos în ultimele trei decenii decât în ultimele paisprezece secole de islamism luate la un loc. Aceasta este măreția Dumnezeului nostru cel mare.

Era oare adevărat? se întrebă Najjar. Chiar se lăsau musulmanii de islamism ca să devină urmași ai lui Isus Cristos? Chiar se întâmpla în număr mare? Dintr-odată se temu să-l mai urmărească pe omul acesta. Opri televizorul, stinse luminile și se sui în pat, tremurând.

Se bucura acum că Sheyda nu era acasă. Era rușinat de lucrul pe care tocmai îl urmărise. Dacă l-ar fi auzit cineva? Trebuia să fie mai atent, își spuse el.

Cu toate astea, cum stătea el așa singur în întuneric, nu putea scăpa de lucrurile pe care tocmai le văzuse și le auzise, și o anumită frază continua să i se deruleze în inimă, iar și iar.

Isus este calea. Isus este adevărul. Isus este viața. Și niciun bărbat și nicio femeie nu poate veni la Tatăl decât prin credința în Isus Cristos.

54

TEHERAN, IRAN

Telefonul mobil al lui Rashidi sună.

Se scuză și ieși din cameră. Atunci Esfahāni veni aproape de David și îi spuse în șoaptă:

— Ce voi spune în continuare, trebuie să rămână numai între noi doi. Ne-am înțeles? Nu trebuie să mai vorbești nimănui despre asta.

— Desigur, spuse David.

— Trebuie să cumpărăm douăzeci de telefoane prin satelit sigure, îi explică Esfahāni. Ultima generație. Encriptate. Absolut impenetrabile. Voi le faceți, nu-i așa?

— Ei bine, nu le facem chiar noi, îi răspunse David. Nokia cooperează cu cineva care le face. Dar sunt construite pentru oficialități guvernamentale din Europa. Nu sunt pentru export.

— Saudiții le au.

— Asta eu nu știu.

— Pakistanezii le au.

— Din nou, nu e domeniul meu.

— Marocanii le au. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Atunci, poți face rost de ele pentru noi?

— Pot s-o întreb pe domnișoara Fischer.

— Nu, spuse Esfahāni, nu asta am întrebat. Te întreb – *tu personal* – *tu* poți să le aduci pentru noi?

— Nu știu. Domnișoara Fischer este adevăratul expert în astfel de chestiuni, domnule, dar cred că nici chiar ea nu ar reuși să obțină o licență de export pentru ele, cu toată atenția internațională asupra… ei bine, știți… situația de aici. Nu știu cum aș putea face rost de licențe, darămite de telefoane.

Esfahāni nu spuse nimic. Urmă o pauză lungă, ciudată. Era liniște. Prea liniște. Tot ce auzea acum David era un ceas care ticăia în sufragerie și sunetul îndepărtat de zornăit de vase în bucătărie.

— Pot încerca, spuse David în cele din urmă.

— Fără s-o implici pe domnișoara Fischer? insistă Esfahāni.

David se prefăcu a se gândi ceva mai mult. Știa că putea face rost de telefoane cât ai zice pește. Zalinsky le-ar fi construit bucuros manual dacă s-ar fi gândit că asta avea să fie de folos misiunii. Dar David știa că nu putea părea prea dornic sau prea dispus să îi mulțumească.

Îl privi la rândul său pe Esfahāni și îl asigură pe om că avea să facă ce-i stătea în putință, și fără implicarea lui Fischer. Era o minciună, desigur. Fischer avea să fie implicată deplin. Dar asta era ceea ce dorea omul acesta să audă, și părea să dea roade.

— Bine, pentru că știi că sunt și alte contracte de infrastructură în telecomunicații care vor urma în lunile care vin, îi reaminti Esfahāni. Fiecare are o valoare de sute de milioane de euro, iar domnul Rashidi și cu mine am privi desigur favorabil la oferta voastră.

— Asta îmi doresc și eu, spuse David. MDS prețuiește această afacere foarte mult.

— Prea bine. Cât de repede le-ai putea aduce?

— Cât de repede aveți nevoie de ele?

— În cinci zile lucrătoare.

— *Cinci?* Asta e destul de repede.

— Poate că ar trebui să ne ducem totuși la chinezi.

— Nu, nu, găsesc eu o soluție, promise David, dintr-odată temându-se că era prea reținut. Aveți nevoie de douăzeci de bucăți?

— Da.

— S-a făcut, spuse David. La urma urmelor, nu-i putem lăsa pe

saudiți sau pe sioniști să aibă ceva ce voi nu aveți. O să mă ocup de asta.

— Așa să faci, spuse Esfahāni. Te asigur, reușita îți va fi frumos recompensată.

— Va fi onoarea mea să binecuvântez Iranul în orice mod pot, spuse David. Apropo. Trebuie să dau un telefon la Dubai și să transmit echipelor noastre tehnice să ajungă aici mâine. Vor reuși angajații dumneavoastră să-i ia de la aeroport, să-i orienteze și să le arate de unde să înceapă cu lucrul? Trebuie să mă întorc la München pentru a vă îndeplini această nouă cerință.

— Da, ne vom ocupa de tot, îl asigură Esfahāni. Doar spune-i secretarei mele cine și când va veni.

— Voi face aceasta, dar aș putea să vă pun o întrebare?

— Ce anume?

— Dacă nu este cuviincioasă, vă rog să mă iertați.

— Nu trebuie să te ferești. Care-ți este întrebarea?

— Ei bine, sunt doar curios. De ce atâta urgență?

În momentul în care cuvintele îi ieșiră de pe buze lui David, Rashidi intră în cameră. David simți că își terminase convorbirea telefonică de ceva vreme și că ascultase cea mai mare parte din conversație, probabil încântat de direcția în care o luaseră lucrurile.

— La întrebarea aceasta aș vrea să răspund eu, spuse directorul executiv. Domnule Tabrizi, ați auzit vreodată de cel de-al doisprezecelea imam?

55

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

David ateriză la 11:40 dimineața, și fu întâmpinat de Eva.

Fu surprins să vadă cât de bucuroasă era să-l vadă. Se purta profesional, desigur, dar zâmbetul îi era cald și părea sincer ușurată că David ieșise din Iran teafăr și în siguranță.

— Și cum a mers? întrebă ea în timp ce se îndreptau spre garajul parcării.

— Mai bine decât mă așteptam, spuse el. Este echipa tehnică pregătită?

— Absolut. Am rezervat locuri la primul zbor, mâine dimineață la ora șase.

— Bun. Unde sunt acum?

— Te așteaptă cu toții în birou, așa cum ai cerut.

— Mersi, spuse David. Mie ai reușit să-mi închiriezi o cameră la Le Méridien?

— Da. Eva pufni puțin. Ți-am închiriat chiar un apartament de lux.

— Uau! mersi. Dar nu trebuia.

— La ce-s buni prietenii? întrebă ea.

David râse, înțelegând acum.

— Jack ți-a spus să mă faci să par un om de afaceri înstărit.

— Exact.

★★★★★

Ședința lui David ținu cam o oră.

Ironia era că în timp ce absolut fiecare membru al echipei tehnice lucra pentru CIA, niciunul dintre ei nu știa care era statutul celorlalți. Nici nu știau că David era în același timp și NOC. Fiecare fusese angajat ca un contractor independent de către Eva, iar toată afacerea aceasta purta numele de compartimentare. Cu cât știau mai puține despre operațiunea de ansamblu și unul despre celălalt, cu atât mai bine.

Când încheiară o rundă ușoară de întrebări și răspunsuri, Eva eliberă echipa. Apoi, când plecară cu toții, ea îl conduse pe David afară din sala de conferințe și pe câteva culoare până într-un birou micuț, liniștit, privat, în spatele birourilor regionale ale MDS. Intrară repede și închiseră ușa în spatele lor, și-l găsiră pe Jack Zalinsky așteptându-i.

— Ai supraviețuit, spuse el privindu-l pe *protégé*-ul său.

— Chiar mai mult, răspunse David. Aduc daruri de departe.

— Așa te vreau, spuse Zalinsky, lovindu-l pe spate și zâmbindu-i pentru întâia oară de nici nu mai știa de când.

— Dă-mi voie să ghicesc, începu Eva în timp ce-și ocupară locurile. Ai nevoie de douăzeci de telefoane prin satelit sigure.

— Sunt impresionat.

— Ei bine, *mein Freund*, poate că tu te-ai lăfăit prin camera ta de hotel, te-ai uitat la televizor și te-ai dus de cinci ori pe zi să te rogi, îl tachină Eva, dar telefoanele tale au lucrat din greu, și au fost o mină de aur.

Îi relată apelul de la miezul nopții primit de la un anumit oficial iranian senior – încă neidentificat – către Esfahāni, prin care se cereau telefoane prin satelit. Mai mult, ea-l asigură că toate cele douăzeci de aparate aveau să fie pregătite pentru el să le poată lua din München în șaptezeci și două de ore. De asemenea, îi dădu un dosar cu stenografierile tuturor apelurilor interceptate de NSA până în acel moment, pe baza noilor date de contacte pe care le introdusese în telefonul său.

Le mulțumi și schimbă rapid subiectul.

— Voi ați auzit de cel de-al doisprezecelea imam, îi întrebă el.

— Sigur, spuse Eva. Ți-am trimis articolul acela despre liderul de cult din Yemen care spune că pregătește calea pentru întoarcerea lui.

— Exact, spuse David.

— Vorbești despre așa-numitul mesia islamic? întrebă Zalinsky. Cel care ar trebui să aducă în înfăptuire sfârșitul lumii, ceva de genul acesta?

— Exact.

— Ce-i cu el?

— S-ar putea să fie deja în Iran.

Urmă o tăcere mormântală preț de o clipă.

— Haide, spuse Zalinsky, astea-s fantasmagorii, mituri de fanatici.

— Jack, nu e vorba despre ce suntem dispuși tu sau eu să credem, îl contră David. Este vorba despre ce cred liderii iranieni, și atât îți spun, ei cred că este deja acolo – cel puțin unii dintre ei așa cred.

— Și ce? făcu Zalinsky. Asta nu are nimic de-a face cu misiunea noastră.

— De fapt, are.

— Cum așa?

— Peste tot unde mă duc, oamenii vorbesc despre el, spuse David. Apare în noi relatări. Experții religioși au avut o conferință pe tema aceasta. Și aud tot felul de zvonuri cum că ar fi în viață, bine-mersi, și că a început să se arate oamenilor.

— Nu contează, spuse Zalinsky. Nu e decât o superstiție religioasă. Nu te lăsa abătut de la îndatorirea ta.

— Nu, nu! Greșești, Jack, insistă David. Ascultă-mă. Acum două nopți, un cleric misterios apare acasă la o fetiță care a fost mută din naștere. El bate la ușa lor și îi întreabă dacă se poate ruga pentru binecuvântarea casei. Pare destul de inofensiv, așa că părinții sunt de acord. Apoi el îi întreabă dacă ar putea-o vedea pe fetița lor cea mică și să se roage pentru ea. Atunci ei îl întreabă de unde știa că au o fetiță. Și apoi străinul spune că Allah l-a trimis în casa lor să le vindece copila. În momentul acela, tatăl crede că bărbatul este, știți și voi, puțin cam sărit acolo sus. Dar chiar atunci, fetița intră în încăpere. Bărbatul se roagă pentru ea; ea cade pe jos și face convulsii. Părinții ei aproape că și-au ieșit din minți. Dar o clipă mai târziu fata lor se ridică și începe să vorbească pentru prima oară în viața ei.

— Și cine a fost omul acela? întrebă Eva.

— Ei bine, tocmai asta e; nimeni nu l-a mai văzut până atunci, spuse David. Nu au nici cea mai mică idee de unde e sau cine este, și în vâlva făcută de vindecarea micuței, bărbatul se face pur și simplu nevăzut. Dar fata e convinsă că e cel de-al doisprezecelea imam. Părinții ei la fel. Și povestesc tuturor ce s-a întâmplat, iar articolul a fost pe prima pagină a tuturor ziarelor din Teheran azi de dimineață.

— Asta-i nebunie curată, spuse Zalinsky.

— Poate că da, dar asta nu-i tot, spuse David. Mi s-a spus de curând că Ayatollahul Hosseini a fost la un centru de recreere din nu știu ce munte căruia îi spune Qaleh.

— Qaleh? întrebă Eva, privindu-l pe Zalinsky.

— Exact, spuse David. De ce?

— Nimic; continuă, spuse ea.

— Ei bine, se pare că Hosseini tocmai se ruga când a văzut dintr-odată o lumină strălucitoare și aude o voce care i-a vorbit. Vocea îi spune că Mahdi se va arăta curând și că Hosseini și consilierii săi ar trebui „să se pregătească și să fie gata" pentru sosirea lui. Hosseini le spune oamenilor săi apropiați că al doisprezecelea imam a fost cel care i-a vorbit. Astfel de zvonuri se împrăștie ca focul în tot Teheranul. Oamenii spun că Mahdi a venit și că e pe punctul să se reveleze pe sine în lumea islamică – și în toată omenirea – și să aducă la împlinire sfârșitul vremurilor.

— Ai auzit toate astea de pe stradă? întrebă Zalinsky.

— Toți vorbesc despre asta. Chiar și Rashidi, spuse David.

— Când?

— Aseară, în apartamentul lui.

— Daryush Rashidi? vru să știe Zalinsky exact. Președintele Iran Telecom a vorbit cu tine despre al doisprezecelea imam?

— E ciudat, știu. Se pare că este un *isnașarist* înrăit. Se pare că părinții lui erau adepții profețiilor escatologice islamice șiite când era mic, dar l-au pus să jure că va păstra tăcerea despre aceste lucruri.

— Și normal că au făcut-o. Oamenii ăștia sunt excentrici. Sunt sonați. Khomeini s-a dezis de ei în 1983 tocmai pentru că îi considera mult prea periculoși.

— Ei bine, Jack, ei sunt cei care conduc acum țara. Asta vreau să spun.

— Aici greșești, spuse Zalinsky. Hosseini nu crede cu adevărat în așa ceva. Nici președintele Darazi. Se folosesc de el doar pentru a-și atrage simpatia maselor.

— Nu-ți spun decât ce am văzut și ce am auzit. Și îți pot garanta un lucru, Rashidi și Esfahāni sunt credincioși habotnici. Ei cred că cel de-al doisprezecelea imam este deja aici. Rashidi mi-a spus că a vorbit personal cu cineva care era împreună cu Hosseini la câteva clipe după ce a avut viziunea aceea. Toți cred că este reală. Ar fi trebuit să-i vezi, Jack. De aceea vor cele douăzeci de telefoane prin satelit sigure. Cineva din biroul lui Hosseini le-a cerut. Dar nu sunt pentru Hosseini. Sunt pentru oamenii din jurul celui de-al doisprezecelea imam, iar Rashidi spune că probabil va fi nevoie de încă 293.

— De ce au nevoie de 293 de telefoane prin satelit? întrebă Eva.

— Nu, *încă* 293, o corectă David. Au nevoie de 313 în total. Se pare că este o parte a unei profeții șiite că al doisprezecelea imam va avea 313 ucenici.

— Cât de curând le trebuie restul telefoanelor? întrebă Zalinsky.

— Rashidi mi-a oferit un bonus de 200.000 de euro, trimiși în orice cont vreau eu, dacă i le pot da până la sfârșitul lunii.

— Asta ce înseamnă, un sfert de milion de dolari? întrebă Eva, neîncrezătoare.

— Știu – e o nebunie. Dar asta încerc să vă spun și eu. Oamenii ăștia sunt foarte serioși și foarte entuziasmați.

— De ce îți spun ei atât de multe atât de repede? îl întrebă Zalinsky.

— Pentru că sunt disperați, spuse David. Ei văd că evenimentele se desfășoară acum cu repeziciune și se străduiesc să țină pasul.

— Nu, nu. Îmi dau seama că sunt toți nebuni; accept asta, spuse Zalinsky. Dar de ce te-au ales *pe tine*? De ce te-au făcut pe *tine* atât de repede confidentul lor?

David se gândi la asta o clipă.

— Ei bine, pentru început, mă cred unul de-al lor, le răspunse el. Au crezut povestea mea de acoperire și ei cred cu adevărat că vreau să-mi binecuvântez patria, și să fac un ban, desigur. M-au urmărit cum m-am dus la moschee de cinci ori pe zi. M-au văzut cum am dat-o afară pe Eva din țară. Ei cred că sunt sincer.

— Nu se poate să fie asta tot, spuse Zalinsky.

— Nu, nu este, fu David de acord. Cred că mai este vorba de ceva aici.

— Ce anume?

— Cred că încearcă să mă convertească.

— De la ce, la ce?

— De la un musulmani șiit obișnuit la un *isnașarist*.

— De ce?

— De ce nu? făcu David. Pentru că asta este ceea ce sunt ei. Ei cred sincer că mesia a venit. Sfârșitul e aproape. Vor ca și eu să fiu parte la tot. În plus, sincer, au nevoie de o mulțime de telefoane prin satelit, și cred că aș putea fi suficient de tânăr, de naiv și de bine-înfipt în toată povestea ca să le pot face rost de ele. Cred că e simplu.

— E ridicol, spuse Zalinsky, ridicându-se și ducându-se la geam. Toată treaba asta cu „al doisprezecelea imam" e o fundătură. E o metodă de distragere a atenției. Știm de ani de zile despre asta, dar nu e decât o fantasmagorie religioasă. Treaba ta este să ne ajuți să identificăm situri nucleare, pentru ca echipele noastre să poată intra și să le saboteze. Asta e. Nu avem timp să faci altceva.

— Cu tot respectul, domnule, cred că nu înțelegeți ideea, spuse David. Acesta este cel mai rapid mod de infiltrare. Dacă le pun întrebări despre arme nucleare, devin suspicioși. Dumneavoastră n-ați fi? Dar vă spun, pot să le pun un milion de întrebări despre Mahdi și mi-ar răspunde la absolut fiecare dintre ele. De ce? Pentru că asta îi interesează pe ei. La asta este concentrat Ayatollahul Hosseini. La asta este concentrat președintele Darazi. La asta este concentrat Rashidi. N-ar trebui să fim și noi?

Zalinsky se întoarse spre Eva.

— Tu ce crezi?

— Sincer, Jack, cred că David spune ceva.

— Cum așa?

— Uite, nu pot spune că știu prea multe despre escatologia șiită. Nici nu pot găsi pe careva la Langley care să fie, deși, crede-mă, am încercat. Dar am urmărit presa și blogurile care au abordat această mare conferință organizată la Teheran săptămâna trecută pe tema mahdismului. Două mii de oameni au fost acolo. Au avut o duzină de învățați islamici de frunte care au vorbit despre iminența întoarcerii

celui de-al doisprezecelea imam. Iar cuvântarea cheie a fost ținută de nimeni altul decât de președintele Darazi, care a afirmat categoric că Mahdi își va face apariția în acest an și că autenticitatea lui va fi confirmată de vocea îngerului Gabriel, care va apărea pe cer deasupra capului lui Mahdi și îi va chema pe cei credincioși să se adune în jurul lui. Acesta nu este un discurs politic normal, Jack. Acesta este un regim care crede că mesia vine și care își bazează acțiunile pe această convingere. Nu îi putem monitoriza eficient pe iranieni dacă nu știm de ce liderii lor fac ceea ce fac.

Era un argument solid, după părerea lui David. Chestia cu îngerul Gabriel îl intriga. Nu auzise asta, și voia să vorbească mai multe cu Eva despre asta.

Dar Zalinsky nu dădea doi bani pe spusele ei.

— Ascultă, spuse el ferm, întorcându-se din nou la David. Vreau să iei următorul avion spre München. Ia telefoanele prin satelit. O să-ți ia câteva zile. Dar odată ce le ai, întoarce-te imediat în Iran. Arată-le că poți să le livrezi, înainte de termen. Apoi dă-ne situri nucleare. Asta e misiunea. Situri de arme nucleare. Punct. Nu te lăsa abătut de la obiectiv.

56

David se înregistră la Le Méridien.

Următorul zbor direct spre München era al companiei Lufthansa, dar nu pleca decât la 7:35 a doua zi dimineața. Asta însemna că trebuia să fie la aeroport în jur de ora 4:30, ceea ce însemna că trebuia să plece spre aeroport la 4, și să se trezească la 3, ceea ce însemna că trebuia să încerce acum să se culce puțin. Dar nu putea. Era prea furios. Așa că își luă niște pantaloni scurți, un tricou, o pereche de pantofi de sport Nike și se duse să alerge.

Zalinsky era convins că făcea o greșeală serioasă. David știa că mentorul său avea mult mai multă experiență în regiune decât el. Dar asta nu făcea decât ca totul să fie și mai frustrant. De ce nu lua Zalinsky în serios importanța tot mai mare a escatologiei șiite sau să ia în considerare implicațiile? David nu avea nevoie de nimeni care să-i spună că nu avea nici a zecea parte din instruirea și înțelepciunea lui Zalinsky. Însă David avea încredere în instinctul lui, și instinctul lui îi spunea să urmeze firul celui de-al doisprezecelea imam.

Între timp, îi datora un telefon lui Marseille Harper. Doar că nu era prea sigur ce să-i spună. Îndreptându-se spre nord de-a lungul drumului Sheikh Rashid, David trecu în fugă pe lângă clubul de golf Dubai Creek, o luă spre este peste pod, apoi o coti prin fața câtorva magazine, până ajunse la stadionul de fotbal dintre Tenth

Street și strada Oud Metha. Acolo își cumpără o sticlă de apă de la un vânzător stradal și găsi un telefon cu fise în dreptul stadionului. Nu era chiar cel mai retras loc de unde să dea un telefon, dar era cel mai greu de urmărit telefon pe care l-ar fi putut găsi, și deocamdată trebuia să se mulțumească cu atât.

Era surprins să simtă fluturi în stomac și palmele să-i fie transpirate. Îl deranja faptul că fata aceasta avea încă așa o putere asupra lui, după atâta timp, dar așa era. Câtă vreme formă numărul – încet – încercă să-și imagineze sunetul vocii ei și se întrebă dacă avea s-o recunoască. Apoi auzi telefonul sunând și fu ispitit să închidă. Sună din nou, dar niciun răspuns. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât devenea mai nervos. David își șterse transpirația de pe frunte și luă o altă gură de apă. Tot niciun răspuns. Dar chiar când fu pe punctul să închidă, apelul fu preluat, și se auzi un fâșâit pe fir.

— Alo? spuse David. Alo?

— Bună, spuse o voce feminină. Vocea îi fu imediat familiară. Pulsul lui David se înteți. Aici Marseille. Deocamdată nu sunt aici, dar dacă vă lăsați numele, numărul de telefon și un scurt mesaj, o să vă sun cât pot de repede. Mersi.

David ezită.

— Ă, bună, sunt, ă… hei, Marseille, sunt Rez... – îmi pare rău, nu se aude prea bine – oricum, sunt David… David Shirazi… Te sun de peste ocean, așa că-mi cer scuze pentru legătura proastă. Oricum, am fost de curând în vizită la părinții mei și mi-au dat scrisoarea ta din decembrie chiar când plecam într-o nouă excursie de afaceri și mă tem că aceasta a fost prima șansă pe care o am să te sun înapoi. Îmi pare rău să aud de tatăl tău, sincer, dar mă bucur să aud de tine, și da, mi-ar plăcea să ne întâlnim în Syracuse peste câteva săptămâni. Cină, sau cafea, sau orice în seara aceea de joi ar fi excelent.

Îi dădu repede adresa lui de e-mail și spuse că acesta era cel mai bun mod de a intra în legătură cu el în următoarele câteva săptămâni pentru a stabili concret ce urmau să facă. Și cu aceasta, puse receptorul în furcă, întrebându-se de ce se purta ca un tâmpit sadea.

57

TEHERAN, IRAN

— Sunt Muhammad Ibn Hasan Ibn Ali, Domnul veșniciei.

Toți cei adunați în biroul Liderului Suprem – înșuși Hosseini, președintele, ministrul apărării, și comandantul Corpului Gărzii Revoluționare Iraniene – încremeniră. Oare acesta care se afla înaintea lor era chiar cel de-al doisprezecelea imam? Se așteptaseră să-l vadă curând, dar nu chiar atât de curând. Fără să rișteze nimic, ei se aruncară imediat la pământ, plecându-se reverențios înaintea bărbatului atât de tânăr care tocmai intrase neanunțat în mijlocul întrunirii lor.

Hosseini simți șocul consilierilor săi când îngenunche înaintea nou-venitului. Consilierii săi nu-l văzuseră niciodată pe Liderul Suprem să se plece înaintea nimănui. Însă Hosseini nu se îndoia deloc asupra identității acestuia. Veșmintele negre și învolburate. Fruntea înaltă. Pieptul lat. Aura de lumină ce părea să cuprindă toată încăperea. Mai presus de tot, vocea era cea care îl convingea pe Hosseini. Era vocea pe care o auzise la Qaleh, vocea care răsunase din viziunea de lumină.

— Hamid, spuse bărbatul, care părea să aibă treizeci și ceva de ani, sau poate spre patruzeci, cel mult, și cu toate acestea era o prezență atât de impunătoare, chiar îmbătătoare, mai știi ce s-a întâmplat pe munte?

Nimeni nu i se mai adresase lui Hosseini atât de familiar, cu atât mai puțin un bărbat care avea jumătate din vârsta sa. Dar era o onoare ca cel de-al doisprezecelea imam să i se adreseze direct.

— Da, Domnul meu, spuse Hosseini, cu fața încă lipită de podea. Mi-ai arătat slava împărățiilor lumii.

— Și ce ți-am spus?

— Ai spus: „Toate lucrurile acestea ți le voi da, dacă te închini înaintea Mea și a voii Mele." Și de atunci m-am străduit să fac asta întocmai, Domnul meu.

— Ai făcut bine, spuse al doisprezecelea imam. Acum tu și ceilalți vă puteți ridica și să vă ocupați locurile.

Bărbații făcură ceea ce li se spuse.

— Domnilor, după cum i-am spus Liderului vostru Suprem când m-am arătat lui, a venit timpul să stabilim Califatul Mondial. Ați tânjit după o vreme când lumea întreagă să fie condusă de musulmani pentru Allah. V-ați rugat cu credincioșie pentru restabilirea Califatului de când ați ajuns la putere. Astăzi sunt aici ca să vă spun că așteptarea a luat sfârșit. Atâta timp cât mă veți asculta fără crâcnire, fără întrebări și ezitare, veți stăpâni peste pământul acestea, voi toți, alături de mine.

Imamul împărți în jurul mesei patru coli de hârtie tipărite la un singur rând, fiecăruia dintre bărbații care ședeau la masă. Le-a cerut fiecăruia să citească documentul și apoi să-l semneze, dacă îi îngăduia conștiința să o facă.

> Eu, _____ îmi dedic toată supunerea, devotamentul şi loialitatea lui Imam al-Mahdi. Voi trăi pentru el. Voi muri pentru el. Voi asculta poruncile lui îndată şi complet şi fără crâcnire, aşa să mă ajute Allah.

Hosseini aruncă o privire la document și declară fără ezitare:

— Imam al-Mahdi, te voi urma până la capătul pământului și până la sfârșitul vremurilor. Luă un cuțit pentru friptură din fața lui și-și tăie palma stângă. Își înmuie arătătorul drept în sângele ce-i curgea în jos pe braț și-și semnă numele.

Ceilalți repetară repede gestul lui Hosseini. Își înapoiară

documentele, apoi își înveliră mâinile însângerate cu șervete albe din pânză.

— Foarte bine, robii mei, spuse Mahdi. Acum, ascultați cu atenție.

În timp ce Hosseini și ceilalți ședeau captivați, cel de-al doisprezecelea imam îi făcu pe bărbații aceștia confidenții lui și îi puse la curent cu planurile sale. Le explică faptul că odată format grupul celor 313, urmau să recruteze o armată de elită alcătuită din zece mii de mujahedini.

— Nu trebuie să fie toți șiiți, spuse Mahdi, dar trebuie să-mi fie toți credincioși mie și numai mie. Și cincizeci dintre ei trebuie să fie femei.

Pe scurt, spuse el, trebuia să poată anunța un test de arme nucleare iraniene reușit. Trebuia să anunțe că Iranul își pre-poziționase armele nucleare sub control iranian în Liban și Siria și să le transmită foarte clar evreilor că orice atac asupra Palestinienilor – sau a oricărui vecin al entității sioniste – avea să se traducă într-un război de anihilare. Atunci când toate acestea aveau să se întâmple, le explică el, avea să anunțe planurile de a stabili cartierul general al guvernului său islamic mondial în orașul Kufa, în inima Irakului. Trebuiau să lucreze împreună pentru a face posibile toate acestea, exact așa cum spusese el.

Hamid Hosseini se simți dezamăgit de ultima parte, și presupuse că și ceilalți bărbați erau. Și-ar fi dorit ca tronul Califatului să fie localizat în Iran, nu în Irak, din rațiuni istorice evidente. Dar nu îndrăznea să scoată vreo vorbă. Într-adevăr, se temea că până și gândurile aveau să-i fie citite de Mahdi, aveau să-i dea în vileag îndoielile și disensiunile. Din fericire, Mahdi mai avea unele lucruri de spus.

— Foarte curând, vă voi da autorizația de a face un anunț formal al sosirii mele în această lume întunecată și veți anunța faptul că voi călători la Mecca pentru a-mi face prima apariție publică.

— O, Doamne, nu te mânia pe mine că întreb, dar chiar trebuie să te duci mai întâi la saudiți? întrebă președintele Darazi, uimindu-l pe Hosseini cu cutezanța sa. N-ai putea să binecuvântezi mai întâi poporul persan, arătându-te întâia oară aici, în Teheran, sau în sfântul oraș Qom?

— Nu uitați, copiii mei, spuse Mahdi, sunt arab, nu persan. Sunt un descendent direct al Profetului, cel de-al doisprezecelea în succesiunea sa directă de sânge. Este scris că eu trebuie să apar mai întâi în public la Mecca, și așa trebuie să se întâmple. Dar nu lua aceasta ca pe o desconsiderare, fiul meu. Liderii lumii sunnite sunt corupți și au de-a face cu judecata. Nu au crezut niciodată în mine. Nu cred că vin sau că am și ajuns, dar curând o vor vedea chiar cu ochii lor. Vor auzi chiar cu urechile lor. Și se vor închina înaintea mea, sau vor avea de-a face cu o mare judecată. Și nu uitați că am venit mai întâi la voi. Cu ajutorul Prințului Persiei, am apărut în toată țara – în Jamkaran, la fântână, la Qaleh, săptămâna trecută, și aici, cu voi, acum. V-am ales pe voi, nu pe arabi, să formați consiliul meu de conducere, pentru că, deși ați făcut multe greșeli, nu m-ați trădat. Nu ați semnat un tratat de pace cu sioniștii, cum au făcut egiptenii și iordanienii. Nu i-ați poftit pe americani să vă ajute să formați o democrație demonică, așa cum au făcut irakienii. Liderii arabi vor trebui să facă față unei zile în care vor da socoteală pentru crimele lor, însă nu poporul arab este dușmanul nostru. Americanii și israelienii sunt dușmanul. Ei sunt cei care vor plăti cel mai mare preț. Liderii lor nu înțeleg ce vine, dar vor experimenta mânia lui Allah destul de curând. Trebuie să ne unim, persani, și arabi, și turci, și africani – toți care ne supunem lui Allah, ca un om.

Le explică faptul că apariția sa în Mecca trebuia plănuită cu grijă, astfel ca sosirea și mesajul său să fie transmise în direct înaintea popoarelor.

— Când mai exact mergem? întrebă Hosseini.

— Voi nu mergeți, le spuse Mahdi.

— Niciunul din noi, sau poate numai eu nu, Domnul meu? întrebă Hosseini, surprins și stânjenit în fața colegilor.

— Niciunul din voi, spuse Mahdi. Prezența voastră ar fi prea provocatoare pentru saudiți. E suficient să mă duc eu acolo. E prea devreme să veniți toți. Pentru a obține succesul de care avem nevoie, trebuie să-l convingem pe rege și familia regală – împreună cu liderii Emiratelor – să participe la sosirea mea.

— O, Doamne, vom lucra la aceasta imediat, spuse Hosseini.

— Bine, răspunse Mahdi. Vreau să lucrezi personal la aceasta,

Hamid. Sună-i direct pe saudiți, înainte să anunțăm public știrea. Dar cu respect și frățește. Fii discret, dar limpede. Spune-le că nu voi privi cu ochi buni refuzul lor de a mă întâmpina cu toată onoarea pe care o merită Mesia al lor.

— Voi face precum spui, Imam al-Mahdi, spuse Hosseini. Dar dacă nu vor asculta? Dacă nu mă vor crede?

— Te vor crede, fiul meu, veni răspunsul. După ce vor vedea puterea și slava mea, te vor crede. De asta nu trebuie să te îndoiești.

PARTEA III

58

MÜNCHEN, GERMANIA

David ajunse în München, dar era disperat să se întoarcă în Teheran.

Nu avea niciun chef să se uite la televizor, să-și plătească facturile sau să citească felicitările de Crăciun și corespondența pe care și-o trimisese prin FedEx, din aeroportul din Atlanta, fără să mai vorbim de restul nimicurilor și revistelor care se adunaseră de când fusese ultima oară aici. Timpul era prea scurt. Iranul nu mai putea fi controlat. Nu o putea dovedi încă, dar știa că se apropiau tot mai mult de capacitatea nucleară, și era hotărât să reintre în acțiune.

Se întrebă de ce nu îi ajunsese încă pachetul de la Amazon. Abia așteptase să citească oprea dr. Alireza Birjandi despre escatologia șiită și dăduse comanda să îi fie trimisă în Germania. Dar nu o găsea printre plicuri.

Îl sună pe Zalinsky pentru a da raportul, dar află că șeful său era într-o teleconferință cu Langley. O sună pe Eva pentru a mai povesti puțin, dar intră mesageria ei vocală. Se logă în sistemul intranet sigur al CIA pentru a revedea ultimele stenografieri ale apelurilor interceptate în interiorul Iranului. Dar dintre duzinile de apeluri, niciuna nu îi furniză vreo informație utilă. Își curăță Beretta 92FS de 9 mm și se gândi cum să îl introducă în Teheran cu ocazia următoarei sale călătorii într-acolo. Dar tot ce făcea era doar de rutină, și asta-l

termina. Nu intrase în CIA pentru a-și pierde vremea prin Germania. Trebuiau să se miște.

Își verifică contul AOL, sperând să fi primit cel puțin o veste de la Marseille, dar nu găsi nimic. Așa că începu să caute pe Facebook. Spera să găsească vreo fotografie recentă de-a ei sau vreo informație curentă despre ea, și se întrebă de ce nu se gândise mai repede la asta. Dar nu găsi nicio Marseille Harper. Dar apoi, nici el nu avea un cont. Verifică și pe MySpace și pe Classmates.com și pe Twitter, dar nu găsi niciun semn al prezenței ei. Apoi tastă simplu numele ei pe Google, și găsi un link: un articol publicat la 12 septembrie din anul trecut de *Oregonian*, cotidianul din Portland, cu titlul: Charles D. Harper se sinucide.

Fără să-i vină să creadă că ar fi putut fi aceeași persoană, intră pe adresa link-ului și citi necrologul.

> Charles David Harper, expert pe probleme iraniene care a lucrat ca ofițer politic în cadrul Ambasadei Americane de la Teheran în timpul Revoluției Islamice din 1979, a lucrat în diferite alte posturi în Ambasadă ca ofițer de afaceri externe pentru Departamentul de Stat al SUA și mai târziu ca profesor de istorie a Orientului Mijlociu la Universitatea Princeton, a fost găsit decedat sâmbătă după-amiază în pădurea de lângă casa lui de pe Sauvie Island. Blake Morris, din cadrul Biroului Șerifului din Multnomah a spus că domnul Harper a murit în urma unei plăgi auto-cauzate de o descărcare de armă. În urmă rămâne singurul său copil, Marseille Harper, profesoară la Şcoala Publică Districtuală din Portland, care i-a găsit trupul; şi mama lui, Mildred, care locuieşte într-un centru de îngrijire a vârstnicilor din regiunea Portland. Surse apropiate ale familiei spun că ea suferă de un stadiu avansat al bolii Alzheimer. Soția domnului Harper, Claire, a decedat în atacurile de la World Trade Center, la 11 septembrie 2001.

David privea paralizat ecranul, dorindu-și să-l fi putut stinge și să șteargă definitiv povestea aceea, dar era incapabil să-și ia ochii de la cuvintele acelea.

De ce o făcuse? Data morții sale era inclusă în articol, dar nu chiar tot. Indiferent cât de mult suferise omul acesta, cum putuse domnul Harper să-i facă una ca asta lui Marseille? Avea nevoie de el. Îl iubea. Era tot ce-i mai rămăsese în lumea aceasta. Cum putuse s-o abandoneze? Și cum avea să-și mai șteargă ea vreodată din minte imaginea pe care o avusese înaintea ochilor când îl găsise pe tatăl ei în pădurea aceea?

Nu știuse că Marseille era profesoară, dar nu se îndoia că era o profesoară extraordinară, și spera cumva să poată continua să predea în ciuda a tot ce se întâmplase. Nu știuse că familia Harper locuia pe Sauvie Island. Nu auzise niciodată măcar de Sauvie Island. Dădu o căutare rapidă pe Wikipedia, care-i arătă că era cea mai mare insulă de pe fluviul Columbia și se afla la aproximativ zece mile nordvest de centrul Portlandului. Insula era ocupată în principal de ferme și nu avea mai mult de o mie de locuitori. „Bicicliștii împânzesc insula datorită topografiei line și a drumurilor lungi care o fac ideală pentru ciclism", citi el. Nu era Jersey Shore, dar părea un loc frumos în care să locuiești.

Mai află un lucru din articol, ceva ce reieși din ceea ce citise anterior. Nu știuse niciodată că al doilea nume al domnului Harper fusese David. Tatăl său nu-i spusese asta niciodată. Nici mama lui. Nici Marseille, iar cu domnul Harper personal avusese doar o singură discuție scurtă. Aflase din necrologul omului acest detaliu, iar în clipa aceea îi veni gândul că părinții săi îl numiseră după omul care le salvase viețile. Nu mai existau alți David în arborele genealogic al familiei Shirazi. Fusese numit după Charles David Harper, iar omul acesta era mort acum.

★★★★★

HAMADĀN, IRAN

Najjar Malik zăcea întins în pat, incapabil să se miște.

Se trezise cu febră 40 și-și simțea capul de parcă i-ar fi fost pe punctul să explodeze. Sheyda făcu tot ce-i stătu în putință să-l îngrijească toată dimineața. Îi aduse batiste ude și reci pentru față,

abdomen și piept. Îl hrăni cu linguriță cu bucățele de înghețată și cu iaurt rece. De asemenea, îl contactă pe medicul lor și-l rugă să le facă o vizită la domiciliu, ceea ce și făcu prompt. În jurul prânzului, medicul ajunsese și-i prescrisese lui Najjar antibiotice care să-i atace orice infecție care își făcea de cap prin corpul lui.

— Scumpule, spuse Sheyda în șoaptă, mă duc s-o duc pe micuță la mama ca să nu se îmbolnăvească cumva și ea, bine?

— Pleci de lângă mine? gemu Najjar.

— Numai puțin, îi promise ea. Mă duc s-o las pe cea mică și să iau prânzul cu tati. Apoi mă întorc. Pot să-ți aduc ceva de la magazin?

Najjar o rugă să-i mai aducă înghețată, apoi își închise ochii și adormi. Știa de ce se întâmpla asta, dar nu îndrăznea să i-o spună. Era pentru că urmărise programul acela creștin. Allah îl pedepsea acum, știa... și o merita.

59

Trecuse mult timp de când servise ultima oară prânzul cu fiica lui.

Așa că în ciuda responsabilităților enorme care apăsau pe umerii lui și ai echipei sale, dr. Mohammed Saddaji o duse pe scumpa lui Sheyda la restaurantul său preferat din Hamadān. Era un loc micuț și cochet pe Eshqi Street, renumit pentru puiul savuros *biryani* și atmosfera intimă. Era primul restaurant unde o dusese pe soția sa, Farah, când se mutaseră în Hamadān cu ani de zile în urmă, iar de atunci Saddaji îl îndrăgise mult.

— Îți mulțumesc atât de mult că iei prânzul cu mine, tati, spuse Sheyda în timp ce ședeau cuibăriți pe pernele mari și moi și își sorbea ceaiul. Știu că nu e ușor pentru tine, cu programul tău important.

— Haide, haide, scumpo, îi răspunse Saddaji. Aș face orice pentru tine. Știi asta, nu-i așa?

— Desigur, tati. Mulțumesc.

— Cu plăcere, spuse Saddaji, și atunci ochii săi obosiți și adânciți în orbite prinseră viață. Ia ghici?

— Ce anume?

— Am o surpriză pentru tine.

— Ce anume?

— Nu pot să-ți spun așa, insistă el. Care ar mai fi farmecul?

— Poți să-mi dai măcar vreun indiciu?

— Pentru tine, cum să nu. Îi zâmbi larg. Din câte știi, lucrul meu merge foarte bine. Liderul este foarte încântat de ceea ce fac, și suntem pe punctul de a atinge un punct important în progresul nostru într-o săptămână sau așa.

Făcu o pauză, lăsând-o să-i crească curiozitatea, și avu efect. O vedea din privirea fiicei lui.

— Atunci când va avea loc acel moment, continuă el, tatăl tău va fi promovat, iar când se va întâmpla asta, mi s-a spus că voi avea onoarea de a întâlni pe cineva pe care tu și cu mine ne-am dorit dintotdeauna să-l întâlnim.

Ochii Sheydei se făcură mari.

— *Tati*, spuse ea în șoaptă, tremurând de emoție, *doar nu vrei să spui…*

Dar el o întrerupse înainte ca ea să-și poată încheia propoziția.

— Da, draga mea, dar nu ai voie să o spui cu voce tare, nici chiar în șoaptă.

— Promit, spuse ea, acoperindu-și gura cu amândouă mâinile. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pară rău, dar trebuie să fii discretă. La o adică, vei veni cu mine.

— Serios?

— Desigur, spuse Saddaji. Cum aș putea păstra onoarea aceasta numai pentru mine?

— Poate veni și mama? și Najjar? întrebă Sheyda, care abia dacă se mai putea abține.

— Da, da, am rezervat pentru toți. Dar nu vom fi decât noi patru. Mi s-a spus că va fi o întâlnire privată. Nu vom ști locul unde va avea loc decât în ultimul moment.

Sheyda abia dacă se putea controla.

— *E aici?* întrebă ea în șoaptă. *Chiar e aici?*

— Asta mi s-a spus, îi răspunse el. Curând, va afla toată lumea. Dar nu au voie s-o afle de la noi.

— Buzele mi-s pecetluite; ai cuvântul meu, promise Sheyda. Și trebuie să mă ierți. Nu știu nici măcar ce fel de proiect este cel la care lucrezi. Abia dacă te văd, și atunci când ne întâlnim, nu vorbim

decât despre copilă. Deci despre ce e vorba, de ți se oferă o asemenea onoare de necrezut?

— Asta nu-ți pot spune, draga mea. Încă nu. Dar când se va revela el, totul va deveni clar. Acum, ce mai faci ca mămică?

★★★★★

MÜNCHEN, GERMANIA

David își verifică mesajele de pe telefon.

Poate că-l sunase Marseille. Ar fi vrut să-i audă din nou vocea. Ar fi vrut s-o sune și să-i spună cât de rău îi părea pentru pierderea pe care o suferise. Dar în căsuța de mesagerie vocală nu avea decât un singur mesaj, și acela nu era de la ea.

— Bună, David, sunt tata, începea mesajul. Sper că ești bine. Sper că nu lucrezi prea mult, cu toate că îmi dau seama că s-ar putea să-ți cer prea mult cu asta. Dar ascultă, mă tem că am să-ți dau niște vești proaste. Sănătatea mamei tale s-a înrăutățit serios. A fost internată în spital pentru niște investigații. Ai putea să mă suni? Te pun atunci la curent cu ce mai e nou. Te iubesc, fiule. Bun, atunci; pa.

Mesajul era deja de câteva zile. Îl năpădi un val de vinovăție pe David când alese numărul de apelare rapidă al telefonului mobil al tatălui său. Dr. Shirazi răspunse de la primul țârâit. Era încă la spital, dar se bucura că-l suna David și îl iertă imediat pe fiul său pentru că nu îi răspunsese mai curând la telefon. Îi spuse că pe moment mama lui David se odihnea și că abia peste câteva zile aveau să aibă rezultatele investigațiilor.

— O vor ține aici la Upstate Medical până la obținerea rezultatelor, spuse el. Dar ar însemna enorm pentru ea dacă ai putea lua o pauză de la toată munca ta și de la toate călătoriile tale și te-ai putea întoarce să vii la ea.

— Tată, numai ce-am plecat de acasă.

— Știu, David, dar… Vocea dr. Shirazi se frânse, cuprinsă de emoție. Mama ta este o femeie foarte puternică, însă…

— Însă ce, tată?

— Nu se știe niciodată, spuse dr. Shirazi. Te rog, fiule. Avem nevoie să vii acasă pentru câteva zile. E important.

David îi explică faptul că pleca din München a doua zi spre Moscova, Budapesta și Erevan. Spuse că lucra la un proiect important și nu-și putea anula călătoriile acelea în timp atât de scurt. Când înțelese faptul că tatăl său era necăjit din cauza lui, David îl întrebă dacă n-ar putea veni Azad sau Saeed să-i viziteze până reușea el să se elibereze de angajamentele lui și să se întoarcă la Syracuse.

— Nu, spuse tatăl său, mai trist decât îl auzise David vreodată.

— De ce nu?

— Sunt prea ocupați, spuse tatăl său sec. Iar mama ta nu i-a chemat pe ei. Te vrea pe tine.

Îndurerat de starea mamei lui, David promise că avea să-și facă timp să vină acasă cât de repede îi era posibil omenește vorbind. Apoi îi povesti tatălui său despre scrisoarea lui Marseille și despre nunta la care urma să participe ea.

— Deci presupun că ai două motive serioase să te întorci acasă în următoarele săptămâni, spuse tatăl său.

— Mama e singurul motiv de care am nevoie, tată, îi răspunse David. Dar da, m-aș bucura s-o pot vedea pe Marseille după atâta timp.

— Sunt convins de asta, spuse tatăl lui. A pomenit ceva de tatăl ei? Nu mi-a mai răspuns nici la telefoane, nici la scrisori. Nu mai știu nimic de el de ani de zile.

David ezită. Nu știuse că Charlie Harper își întrerupsese toate liniile de comunicare cu tatăl său, la fel cum făcuse și Marseille cu el. Era o veste dezamăgitoare și, după tonul vocii lui, era evident că tatăl său se simțea rănit. Cum ar fi putut fi altfel? Cei doi bărbați erau prieteni de mult mai mult timp decât fuseseră el și Marseille. Și tocmai din această cauză, David nu era sigur dacă era momentul potrivit să-i spună tatălui său despre moartea domnului Harper. Dar bărbatul îi pusese o întrebare directă, iar David se gândi că merita un răspuns sincer. Îi spuse tatălui său cât putu de blând că domnul Harper decedase de curând. Nu pomeni însă cum.

Vestea în sine fu o puternică lovitură emoțională. Tatăl său păstră tăcerea multă vreme.

— În afară de mama ta, Charlie a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, spuse tatăl său în cele din urmă, înăbușindu-și lacrimile. Nu am înțeles niciodată de ce a încetat să mai vorbească cu mine după înmormântarea lui Claire. Presupun că nu voi afla niciodată.

Auzind durerea din vocea tatălui său, David dori mai mult ca oricând să ia legătura cât mai urgent posibil cu Marseille. Deja avea atât de multe întrebări să-i pună. Acum mai avea câteva în plus.

60

HAMADĀN, IRAN

Mohamed Saddaji terminase de mâncat și achită nota de plată.

Se bucura de fiecare clipă petrecută împreună cu fiica lui, dar era timpul să o ducă acasă și să se întoarcă la birou. Echipa lui îl aștepta, iar momentul adevărului se apropia rapid.

— Ești gata să mergem? întrebă el, semnând cecul și luând o ultimă gură de apă.

— Ai o clipă pentru mine să mă împrospătez puțin? întrebă Sheyda.

Răspunsul era „nu", însă Saddaji nu-i putea refuza rugămintea fiicei lui.

— Sigur, spuse el. Mă duc să iau mașina și te aștept în față.

— Mulțumesc, tati. Ne întâlnim într-o clipă.

Saddaji încuviință din cap și oftă, apoi se uită la ceas în clipa când Sheyda se îndreptă spre toaleta femeilor. Își scoase telefonul mobil și își verifică mesajele. Primise unul de la cumnatul lui. Asta putea aștepta, hotărî el și alese numărul de apelare rapidă a secretarei sale.

— Ajung în douăzeci de minute, spuse el. Spune-le tuturor să fie pregătiți să se întâlnească cu mine în sala de conferințe. Vom parcurge o ultimă listă de verificare și vom împărți responsabilități.

Apoi aruncă câteva monede pe masă drept bacșiș și ieși.

Pentru februarie, era o zi destul de frumoasă. Soarele strălucea. Doar câțiva nori răzleți se vedeau pe cer. Aerul era mai cald decât de obicei pentru această perioadă a anului – circa 15 grade Celsius, se gândi Saddaji. Dar nu-i păsa de nori, sau de cer, sau de temperatură. Era concentrat la cinstea ce urma să i se facă.

Ironia, se gândi el în timp ce se îndrepta spre mașina lui, era faptul că Iranul își lansase programul de cercetare în fizică nucleară cu ajutorul Statelor Unite ale Americii în anii '50. Ayatollah Khomeini nu fusese primul care să nutrească la ideea unui Iran înarmat nuclear. Președintele Eisenhower și programul său „Atomi pentru pace" fusese primul. Totuși, Khomeini fusese cel care autorizase mai târziu un program militar clandestin care se derula concomitent cu cel civil. De atunci, Teheranul cheltuia sute de miliarde de *riali* pentru a cumpăra oameni, componente și planuri de care aveau nevoie de la francezi, germani, ruși, nord-coreeni, și pe pakistanezul A.Q.Khan* în efortul de a stabili un program viabil de înarmare nucleară. Iranul cheltuise o avere și mai mare construind facilități de cercetare și producție în toată țara. Multe dintre ele au fost îngropate adânc în subterană sau sub munți, în speranța de a le ascunde de ochii iscoditori ai sateliților spioni ai SUA și ai Israelului, precum și de a le proteja de un prim atac din partea uneia sau a ambelor puteri.

Giuvaerul de preț din versiunea publică a programului – cea pe care o permiteau inspectată de Agenția Internațională pentru Energie Atomică – era reactorul de energie nucleară civilă și facilitatea de cercetare localizată în orașul Busher, nu departe de coasta estică a Golfului Persic. Dar existau indicii despre alte facilități, de la cele zece mine de uraniu răspândite în toată țara, la Organizația Energiei Atomice din cadrul Centrului Iranian pentru Fizică Teoretică și Matematică din Teheran, la Centrul de Îmbogățire a Uraniului din orașul Natanz, la Centrul de Îmbogățire a Plutoniului din orașul Arak, la Centrul de Îmbogățire a Uraniului construită de curând –

---

* Om de știință pakistanez, specialist în fizică nucleară, fondatorul programului național pakistanez de îmbogățire radioactivă a uraniului prin centrifugare cu gaz, esențial programului de fabricare al bombei atomice – n.trad.

dar care încă nu era operațională – din cadrul unei baze militare de lângă Qom, la Facilitatea din Esfahān care producea hexafluorură de uraniu*, un compus chimic utilizat în procesul de îmbogățire a uraniului, și acestea nu erau decât câteva.

Saddaji le superviza pe toate, inclusiv facilitatea ultra-secretă din Hamadān unde se construiau chiar arme. Nu o făcea pentru bani; pentru că nu-l plăteau cine știe ce. Nu o făcea nici pentru faimă; aproape nimeni din întreaga țară nu știa cine era. O făcea, categoric, pentru provocarea intelectuală pe care i-o oferea; acesta era cu siguranță cel mai complex program de inginerie în care fusese implicat vreodată. Dar mai mult ca orice o făcea pentru a ajuta Persia să devină din nou un măreț imperiu și pentru a pregăti calea pentru Mahdi.

Cu toate acestea, în ciuda muncii epuizante și a sacrificiului, era dificil să-și imagineze că trăia chiar în generația care avea să-l vadă pe mesia venind, cu atât mai puțin că i se făcea onoarea de a-l întâlni personal pe Cel Promis. În timp ce își zornăia cheile din mână, știa că nu ar fi trebuit să-i spună nimic Sheydei, și cu siguranță nu într-un restaurant public, dar pur și simplu nu se putuse abține. Parcă plutea. Murea să le spună și altora, inclusiv echipei sale. Desigur, nu avea s-o facă. Știa care erau riscurile, și era mândru de sine pentru stăpânirea de sine de care dăduse dovadă până aici. Dar în Sheyda putea avea încredere. Întotdeauna.

Saddaji luă colțul și-și zări preaiubitul Mercedes-Benz CL63 AMG negru cu două uși. Nu și l-ar fi putut permite veci pururi pe un simplu salariu de director. La o adică, mașina avea preț de vânzare en-detail peste 100.000 de euro în Europa. Nu visase niciodată să dețină o asemenea comoară de lux, dar fusese un dar, și cine era el să refuze? Îi fusese oferit personal anul trecut de însuși Liderul Suprem după ce Saddaji și echipa sa demonstraseră faptul că reușiseră cu succes să construiască un lanț de cinzeci de mii de centrifugi. Cu cât uraniul era îmbogățit mai rapid, cu atât devenea mai curat, și cu atât

---

* *yellowcakes* (engl.) – este denumirea generică dată concentratelor de uraniu obținute prin extracție din minereuri ce conțin compuși ai uraniului – n.trad.

Ayatollahul era mai fericit și mai generos, iar Saddaji încă își amintea clipa când Hosseini îi pusese cheile în mână și-l încurajase să-i facă un test. Tremurase chiar și numai la gândul acela și scutura de cap a uimire de fiecare dată când pornea motorul. Mașina era un simbol, în atât de multe moduri, a cât de bine procedase când plecase din Iran și se întorsese acasă, și un simbol a al succesului de atunci încoace. Și niciun alt om nu merita un astfel de cadou mai mult decât el, își spuse Saddaji.

Descuie mașina, se sui la volan și închise portiera după sine. În timp ce se cuibări în bancheta moale din piele și-și trecu mâna peste bord, savurând totul – felul în care arăta, senzația și mirosul acestui Mercedes – și înălță o rugăciune tăcută, mulțumindu-i lui Allah pentru faptul că-i dăduse marele privilegiu și marea bucurie de a-și ajuta poporul, pe șiiți, să construiască bomba.

Rămase în razele soarelui preț de o clipă și-și închise ochii. Încercă să-și imagineze ceremonia care urma să aibă loc peste doar o săptămână sau două. Încercă să-și imagineze cum avea să fie când ochii lui aveau să-l vadă pe Mahdi. Însă când introduse cheia în contact și dădu să pornească de această dată, nu se întâmplă nimic. Mașina nici nu porni, nici nu tresări de fapt. Asta era ciudat, gândi el. Acționă acceleratorul de câteva ori, iar când învârti din nou cheia în contact, mașina sări în aer într-o explozie uriașă de foc și fum ce se auzi până în cealaltă parte a Hamadānului.

61

Telefonul sună și pur și simplu nu voia să se oprească.

Febra lui Najjar era încă de 38,8 grade Celsius. Capul îi bubuia. Avea dureri îngrozitoare și nu avea nicio intenție să se dea jos din pat să găsească telefonul. Dar târâitul acesta interminabil îl scotea din minți. Telefonul suna de opt sau zece ori, se oprea pentru o clipă, apoi suna din nou de opt sau zece ori, altă pauză și ciclul se repeta. Cineva încerca cu disperare să dea de el, dar el abia dacă se putea urni. În cele din urmă, adunându-și și ultima fărâmă de energie, Najjar se ridică în șezut și se târî pe marginea patului. Telefonul continua să sune. Se ridică, se înveli cu una din păturile de pe pat, și traversă târându-și picioarele până în cealaltă parte a încăperii la telefonul care se afla pe măsuța de toaletă a Sheydei.

— Alo? gemu el, făcând tot ce putea pentru a-și înfrânge valul de greață ce-l năpădi.

— Najjar Malik? întrebă o voce la celălalt capăt al firului.

— Da.

— Ești ginerele dr. Mohammed Saddaji?

— Da. De ce? Cine sunteți?

— Ai fost avertizat, spuse vocea în farsi, dar cu un curios accent străin. Tu urmezi.

Pe fir reveni tonul.

Brusc, Najjar auzi un bubuit puternic la ușa apartamentului. Își simțea capul de parcă i l-ar fi prins cineva într-o menghină și i-l strângea tot mai tare. Bubuitul de la ușă nu-i ușura cu nimic starea. Se sili să se ridice, se împletici pe coridor trecând prin dreptul sufrageriei și se uită pe vizor. Era un ofițer de poliție. Nu securitatea de la centrul de cercetare și nu poliția secretă. Părea să fie un ofițer al poliției municipale, așa că Najjar descuie cele câteva încuietori ale ușii și o deschise.

— Dr. Malik? întrebă ofițerul.

— Da, eu sunt.

— Mă tem că am să vă dau o veste groaznică.

— Poftim? întrebă Najjar, simțind cum i se înmoaie genunchii.

— E vorba de socrul dumneavoastră, spuse ofițerul.

— Dr. Saddaji? Ce anume?

— Mă tem că a fost ucis.

— *Ce?* Cum se poate?

— Știu că vă va veni greu să credeți…

— Spuneți-mi.

— În momentul de față, până nu vom încheia investigațiile, aceasta nu poate fi declarat, continuă ofițerul.

— Spuneți-mi, vă rog.

— Dr. Malik, îmi pare foarte rău să fiu tocmai eu cel care vă dă această veste, dar mă tem că socrul dumneavoastră a fost ucis cu o bombă amplasată în mașina sa.

Najjar se împletici și trebui să se prindă de un scaun pentru a-și păstra echilibrul.

— *Soția mea*, țipă el. *A fost cu el. Ea e teafără? Allah, Doamne, Te rog, spune-mi că e în regulă.*

— Fizic, e bine, îl asigură ofițerul.

— Unde e?

— A fost transportată la spital pentru a fi tratată pentru șocul pe care l-a suferit. Dacă doriți, vă pot însoți până la ea.

Un val de adrenalină năvăli în trupul fragil al lui Najjar. Brusc treaz și semnificativ mai în putere decât în urmă cu o clipă, se duse în grabă în dormitorul său, se îmbrăcă repede, se spălă pe față, se spălă pe dinți și ieși pe ușă împreună cu ofițerul. Cincisprezece minute mai târziu, mașina poliției vira la stânga pe Mardom Street și oprea în

fața spitalului Bouali. Najjar năvăli în fugă înăuntru și le găsi rapid pe Sheyda și pe mama ei, Farah, amândouă părând apăsate și pierdute.

O echipă de securitate de la centrul de cercetare le proteja deja familia și înconjurase întregul perimetru al spitalului.

Tot restul zilei trecu într-o vâltoare de lacrimi și investigatori de la poliție și de oameni care le urau de bine și detalii legate de înmormântare. Potrivit tradiției, înmormântarea trebuia făcută până la apusul soarelui, dar trupul celui decedat nu exista, îi spuse ofițerul în particular lui Najjar, departe de Sheyda și Farah. Nu fuseseră găsite decât câteva bucăți, împreună cu părți din haine și pantofii. Toate acestea, îi spuse lui Najjar, aveau să fie adunate, puse într-o cutie mică și învelite într-un giulgiu alb.

Curând ajunse și secretara doctorului Saddaji la spital și începu să-l ajute pe Najjar să trimită e-mailuri și mesaje membrilor de familie, prietenilor și colegilor de serviciu, informându-i asupra decesului și rugându-i să participe la înmormântare. Șeful gărzii de protecție a lui Najjar nu avea decât o dorință: din motive de securitate de stat, nu se putea menționa modul în care murise dr. Saddaji, nici în conversațiile lor publice, nici în comunicate publice. Nu acum. Nu la înmormântare. Nu până când șeful Agenției pentru Cercetare și Energie Nucleară a Iranului nu o autoriza personal și, chiar și atunci, îl informară pe Najjar că Ali Faridzadeh avea să supună la vot o asemenea autorizare.

Ministrul apărării? se gândi Najjar. Până de curând, menționarea cuiva atât de sus în lanțul trofic avea să i se fi părut ciudată și deplasată chiar. Însă acum piesele puzzle-ului începeau să își găsească fiecare locul ei. Najjar nu mai avea nicio îndoială asupra faptului că socrul său fusese unul dintre oamenii de știință de vârf din domeniul armamentului nuclear în Iran și își dăduse viața în goana lui avidă de a ucide milioane.

Oare israelienii îl scoseseră din joc? Sau americanii, sau irakienii? Probabil nu avea să afle niciodată. Dar în timp ce în afară jelea, în interior simțea o mare ușurare. Își dădu seama că asta rezolva o mulțime de probleme. Poate că aceasta avea să catapulteze întregul program de armament înapoi și să amâne un război care altfel avea să aibă loc curând.

62

MÜNCHEN, GERMANIA

În timp ce aștepta telefoanele, David se aruncă în muncă.

Îi părea îngrozitor de rău pentru părinții săi și pentru Marseille. Dar nu putea face nimic pentru niciunul dintre ei pe moment. Trebuia să înceteze să mai fie David și să revină la a fi Reza Tabrizi. Trebuia să se pregătească pentru reîntoarcerea în Iran, și aceasta, era convins, însemna să devină expert în al doisprezecelea imam.

Zalinsky îi spusese să nu se lase abătut de la obiectivul său. Însă David nu se putea abține. Pur și simplu nu se putea întoarce în Iran fără să înțeleagă mai bine cine era acest așa-numit mesia iranian și de ce oameni de cel mai înalt nivel din guvernul Iranului păreau să fie atât de concentrați la venirea lui. Ceva se întâmpla. Ceva dramatic și istoric. Zalinsky nu pricepea. Însă instinctele lui David îi spuneau că totul era real.

Se apucă să vâneze orice lucrare de specialitate și analiză serioasă pe care reuși să o găsească pe internet, cum căutarea pe care o făcuse în baza de date de la Langley nu se dovedise de prea mare folos. În a treia zi, David se trezi adâncindu-se într-un studiu publicat de niște experți din Washington, în ianuarie 2008. Nu era prea recentă, dar îi dădea un context important pe care cu siguranță nu l-ar fi putut obține de la nimeni la Langley.

> Politica apocaliptică în Iran își are originile în falimentul viziunii inițiale a Republicii Islamice. În 1979, Revoluția Islamică a început cu o promisiune utopică de a crea cerul și pământul prin legea islamică și un guvern teocratic, dar în ultimul deceniu, aceste promisiuni au încetat să mai atragă masele. În fața acestui eșec, guvernul islamic a apelat la o viziune apocaliptică ce aduce speranță celor asupriți și se prezintă pe sine drept un antidot la comportamentul imoral și nereligios. Această viziune, care este considerată drept un leac pentru dezintegrare individuală și socială, apare într-o perioadă în care Republica Islamică nu mai satisface nicio pătură a societății, nici pe religioasă, nici pe seculară.

David se simți intrigat de ideea că „atunci când guvernul a eșuat în a-și ține promisiunile, mulți iranieni au căutat alternative și au găsit cultul lui Mahdi – Mesia sau Imamul cel ascuns – și promisiunea sa de a întemeia o împărăție mondială". Numărul celor care susțineau o legătură directă cu cel de-al doisprezecelea imam sau chiar cu însuși Mahdi, observa autorul, crescuse remarcabil în ultimii ani, atât în regiunile urbane, cât și în cele rurale.

Aceasta cu siguranță îi părea adevărat lui David. Părinții săi pomeniseră mulți ani despre disperarea iranienilor de a fi salvați din falimentul Revoluției Islamice, suferit în '79. Tatăl său subliniase întotdeauna perspectiva medicală. Sinuciderile în Iran, spunea el, erau mai frecvente ca oricând, nu doar între cei tineri, dar între oameni de toate vârstele. Abuzul de droguri atingea cotele unei epidemii naționale, la fel și alcoolismul. Prostituția și traficul de relații sexuale atingea de asemenea cote alarmante, chiar și în rândul clericilor.

Ca educatoare prin vocație, mamei lui David a considerat atât de trist și de profund ironic că ratele ridicate de alfabetizare ale Iranului și accesul sporit la televiziunea prin satelit și la internet păreau să agraveze disperarea oamenilor. De ce? Pentru că acum, pentru prima oară în paisprezece secole – și cu siguranță pentru prima oară de când ajunsese Khomeini la putere – iranienii puteau vedea și practic să guste libertatea intelectuală, economică și spirituală, precum și oportunitățile pe care le experimentau oamenii din restul

lumii. Lihniți, iranienii căutau cu disperare o astfel de libertate și oportunitate pentru ei înșiși. Într-adevăr, erau atât de disperați după o speranță, încât se deschideau înaintea decepției convingerii că ar putea avea acces la ele printr-o sticlă sau o pastilă sau un ac. Oare credința într-un mesia fals era doar un alt mecanism de adaptare? se întrebă David.

Monografia era scrisă de un jurnalist iranian exilat, pe numele lui Mehdi Khalaji, un coleg străin în cadrul Institutului Washington pentru Politica Orientului Apropiat. Pe măsură ce David își continuă lectura, fu intrigat de afirmația lui Khalaji că „întoarcerea imamului celui ascuns reprezenta sfârșitul organizării clerice, întrucât clericii se consideră pe sine drept reprezentanții imamului în absența sa. Prin urmare, ei nu au propagat ideea că imamul cel ascuns va veni curând.

Prin contrast, scria Khalaji, „în forțele militare... apocalipticismul are adepți foarte puternici". El scria faptul că un grup influent în cadrul Corpului Gărzii Revoluționare Islamice cu responsabilitate asupra programului nuclear al Iranului părea atras în mod aparte de această fervoare pentru mesia ce urma să vină.

Tocmai aspectul acesta îl îngrijora pe David – nu faptul că toți cei din Iran credeau că cel de-al doisprezecelea imam era pe punctul de a veni, cât faptul că liderii politici și militari de top ai țării, inclusiv cei care conduceau programul de înarmare nucleară al țării.

Și totuși, era ceva în evaluarea lui Khalaji ce nu îi părea adevărat. În articol era implicit faptul că Liderul Suprem al Iranului nu credea cu adevărat în venirea în curând a celui de-al doisprezecelea imam, ci mai degrabă era un operator politic compromis care căuta să manipuleze opinia publică. Însă categoric aceasta nu era concordantă cu descrierea cu Daryush Rashidi sau a lui Abdol Esfahāni cu privire la liderul suprem. Poate că Hosseini fusese cândva un sceptic, dar de ceva vreme nu mai era. Din câte își dădea seama David, Hosseini și cercul său de apropiați păreau acum să își vadă rolul în pregătirea inimilor și minților oamenilor – și a armatei – pentru venirea celui de-al doisprezecelea imam.

Aceste convingeri păreau să anime dezvoltarea armelor nucleare ale Iranului într-un ritm amețitor, iar David se întrebă cum l-ar fi putut convinge pe Zalinsky de faptul că toate astea nu erau lucruri

secundare. Întreaga abordare a Washingtonului cu privire la Iran până aici fusese să încerce să-l abordeze pe Ayatollahul Hosseini, pe președintele Darazi și regimul lor aflat în negocieri directe, în timp ce li se aplicau sancțiuni economice tot mai mari și erau tot mai izolați pe plan internațional. Cu sovieticii funcționase, acesta era argumentul administrației Jackson. Ronald Reagan se angajase cu Gorbaciov în negocieri directe, iar Războiul Rece se încheiase fără un război nuclear, într-adevăr fără a se fi tras niciun foc între Statele Unite și Uniunea Sovietică. Acum, administrația dorea să aibă aceeași abordare cu regimul din Teheran. Doar că greșeau. Îngrozitor de rău. Urmau modelul istoric greșit, iar rezultatele puteau fi dezastruoase.

David deschise un nou document pe laptopul său și începu să conceapă o notă pentru Zalinsky. Notă faptul că Gorbaciov, la fel ca toți liderii sovieticii din vremea lui – era ateu. Ateii, prin definiție, nu credeau nici în Dumnezeu, nici în viața de apoi. Așa că Reagan a încercat să-l convingă pe Gorbaciov că orice atac nuclear asupra Statelor Unite avea să aibă drept rezultat anihilarea personală a familiei lui Gorbaciov – că Mihail, soția sa, Raisa, și fiica lor Irina, aveau să aibă parte de o moarte groaznică, teribilă, că aveau să fie spulberați precum focul unei lumânări și nu vor avea posibilitatea să-și ia puterea, și banii, și jucăriile cu ei. Teoria lui Reagan era aceea că, dacă îl putea convinge pe Gorbaciov că politica Statelor Unite de „distrugere reciprocă asigurată“ era reală și viabilă, atunci îl putea convinge pe Gorbaciov și biroul politic sovietic să-și tempereze toate ambițiile nucleare și să negocieze cu adevărat pacea. A funcționat. Realizând faptul că URSS-ul nu avea cum să câștige un război nuclear cu Occidentul avansat tehnologic, Gorbaciov a lansat o politică de *glasnost* (deschidere și transparență) și *perestroika* (restructurare). În cele din urmă, a căzut Zidul Berlinului, întreaga Europă de Răsărit a fost eliberată, iar Uniunea Sovietică însăși s-a destrămat și s-a dezintegrat.

Comparativ, Hamid Hosseini nu era Mihail Gorbaciov, scrise David, tastând cu furie. Hosseini nu era un comunist. Nu era ateu. Era un musulman șiit. Credea într-o viață de apoi. Credea că atunci când avea să moară, avea să aterizeze în brațele a șaptezeci și două de fecioare – care nu era tocmai o idee respingătoare legată de

moarte. Mai mult, Hosseini era un *isnașarist*. Era membru al unui cult apocaliptic. Bărbatul acesta își dorea ca Mahdi să vină. Credea că fusese ales pentru a ajuta la întemeierea erei lui mesia islamic. Era convins că persoana lui era necesară pentru a construi arme nucleare, fie pentru a distruge chiar el civilizația iudeo-creștină, fie pentru a-i putea oferi celui de-al doisprezecelea imam capacitatea să o facă. Cum puteau atunci Statele Unite să negocieze cu succes cu un astfel de om? Cum putea Occidentul să aibă succes în a-l descuraja sau a-l împiedica? Ce putea oferi oare președintele Statelor Unite sau cu ce l-ar fi putut amenința pentru a-l convinge pe Hosseini să renunțe la achiziționarea febrilă de arme nucleare? Pentru că negocierea Liderului Suprem cu Statele Unite avea să fie, în mintea lui, echivalentă cu neascultarea propriului mesia și cu condamnarea pentru toată veșnicia în iazul cu foc. De ce nu reușeau cei de la Washington să înțeleagă atâta lucru? De ce erau atât de consumați și de distrași de alte aspecte? Chiar nu înțelegeau ce era în joc?

David își încheie memoriul, îi trimise Evei o copie, acționă tasta Trimite și... se întrebă dacă procedase bine.

★★★★★

HAMADĀN, IRAN

Najjar trebuia să vadă dosarele doctorului Saddaji.

Era epuizat și secătuit după înmormântare. Și era și destul de bolnav. Îi duse pe Sheyda, pe Farah și copilul înapoi la apartament și se pregătiră de culcare. Soacra lui era în continuare inconsolabilă, iar Sheyda nu voia să fie singură toată noaptea. Însă Najjar le explică faptul că el nu putea rămâne. Trebuia să se întoarcă la birou, unde trebuia să vadă de hârtiile și bunurile personale ale acestuia și să le pună la loc sigur.

— Nu poți să te ocupi de toate astea mâine, Najjar? îl întrebă Sheyda, implorându-l să rămână alături de familia sa.

— Nu, nu poate aștepta, spuse el. Dar adevărul era că nici nu dorea să se întoarcă acasă. Nu simțea mustrări de cuget pentru moartea socrului său și nu mai avea capacitatea de a mai ascunde lucrurile

mult timp, cu siguranță nu în fața celor două femei pe care le iubea cu adevărat. Mai important, trebuia să ajungă la computerul doctorului Saddaji, să intre în el și să afle cât de multe putea. Însă Najjar nu îi spuse nimic din toate astea soției sale fragile. O sărută simplu și îi promise să conducă cu grijă și să se întoarcă acasă cât putea de repede.

Fără tragere de inimă, îl lăsă să plece, dar pufni din nou în plâns.

Spre surprinderea sa, însă, când ajunse la biroul dr. Saddaji, descoperi o mulțime de gărzi de securitate. Cutii pline cu dosare erau deja îndepărtate de gărzi înarmate. Desktopul de pe biroul doctorului Saddaji fusese deja luat, împreună cu hard-drive-ul extern. Najjar insistă să fie lăsat să revadă dosarele socrului său și posesiunile acestuia, pentru a se asigura că familia primea ceea ce i se cuvenea, dar fu pus imediat în legătură cu directorul adjunct al Securității Interne a Iranului și i se spuse că pur și simplu va trebui să aștepte.

— Dr. Malik, din câte știți, socrul dumneavoastră era un bărbat foarte puternic, foarte influent, spuse agentul, care îi explică faptul că venise tocmai din Teheran și avea ordine directe din partea Ministrului Apărării Faridzadeh. A deținut multe secrete de stat pe care sioniștii, americanii, britanicii și sincer toți dușmanii noștri ar da mult să poată pune mâna. Știu că tu și familia ta sunteți în doliu. Dar, vă rog, dați-ne câteva zile, și vă vom trimite tot ce este de drept al vostru.

Najjar se simți ofensat și supărat, dar pur și simplu îi lipseau energia și voința de a se certa cu cineva. Nu aici. Nu acum. Încă nu își revenise după toate evenimentele survenite în cursul zilei și era slab din cauza febrei de care încă nu scăpase. Nu mâncase nimic toată ziua. Abia dacă reușise să nu verse și apa pe care o băuse; medicul fusese nevoit să-i facă niște injecții pentru că vomita antibioticele pe care i le recomandase.

Se scuză din fața agentului, intră în toaleta bărbaților, își spălă transpirația de pe față și încercă să se gândească ce să facă în continuare. Trebuia să știe ce planuri avusese doctorul Saddaji – nu doar teoretic, ci în fapt. Avea nevoie de dovezi. Dar nu avea nimic, și orice fărâmă de motivație pe care o avusese pentru a apuca sfârșitul zilei se spulberase acum.

63

Mai bine de o oră, Najjar fusese chinuit de greţuri cumplite.

Acum, epuizat fizic şi emoţional, ieşi din clădire, trecu de securitate, se urcă în maşină şi porni pe drumul de patruzeci şi cinci de minute până acasă.

Hamadānul este un oraş alcătuit din cercuri concentrice. La mijloc se află o stradă cu sens unic care înconjoară în sensul acelor de ceasornic Piaţa Imam Khomeini. De această stradă sunt legate şase bulevarde care pornesc spre periferie precum spiţele unei roţi. Fiecare dintre ele se leagă cu o stradă ce înconjoară centrul cartierului comercial şi cultural. În cele din urmă, făceau legătura cu o autostradă care înconjoară întregul oraş, cam în genul *Boulevard Périphérique* care înconjoară Parisul, sau Beltway, din jurul Washington D.C.

Aeroportul din Hamadān se găseşte imediat după această autostradă exterioară, de-a lungul câmpiilor din nord-est. Spre apus, se întind poalele munţilor Zagros, cele mai înalte şi mai neregulate piscuri din Iran.

Facilitatea 278, intenţionat purtând un nume atât de inofensiv şi nevinovat pentru Centrul de Cercetare în Fizică Nucleară pe care îl condusese dr. Saddaji atâţia ani, era localizată la circa patruzeci de kilometri de centrul oraşului. Nu se afla la poalele muntelui, ci

mai degrabă adânc în inima lui. Construită la începutul anilor '90, facilitatea era construită în interiorul unui versat înalt de 3.350 de metri, cunoscut sub numele de Vârful Alvand.

Najjar adorase întotdeauna locația retrasă. Îi plăcea drumul lung până aici și înapoi acasă pe care-l făcea în fiecare zi. Îi oferea timp cu sine, timp pentru gândire, timp pentru rugăciune, timp pentru a se bucura de minunatele priveliști ale munților și a văii de dedesubt. Acum însă, în timp ce cobora pe drumul de serviciu acoperit de zăpadă, pe alocuri înghețat, simți cum vântul se întețește și o nouă furtună de zăpadă începe să coboare muntele. Se simți prins în capcană. Nu avea prieteni, nici rude la care să apeleze și să discute despre situația în care se afla. Avea nevoie de înțelepciune. Avea nevoie de cineva care să-i spună ce și cum să facă.

Brusc, când ajunse la un viraj în vârf de păr, fu practic orbit. Parcă un camion mare cu farurile înalte venea drept spre el, dar ceva la lumina aceasta nu părea totuși firesc. Najjar acționă frânele. Roțile din spate începură să-i patineze. Smucind furios volanul și pompând pedala de frână în loc s-o pironească în podea, încercă disperat să recâștige controlul. Însă mașina sa se izbi cu putere de peretele muntos, apoi derapă spre taluz și în cele din urmă se opri, lovindu-se cu putere de parapet.

Inima lui Najjar bătea cu putere. Abia dacă mai putea respira. Lumina era intensă. Privi cu ochii mijiți înapoia sa și apoi înainte, sperând să nu mai apară și alte vehicule. Cu grijă, coborî din mașină pentru a-și evalua daunele și a-și recăpăta echilibrul.

Dar chiar când picioarele sale atinseră pământul înghețat, îl văzu. Cineva stătea pe drumul din fața lui.

Pe măsură ce ochii începură să i se obișnuiască, Najjar îl văzu mai limpede pe bărbatul acela.

În loc să fie îmbrăcat cu haine de iarnă, omul acesta purta un veșmânt ce-i ajungea până la călcâie. Peste piept era încins cu o eșarfă din aur. Părul îi era alb precum zăpada ce-i înconjura. Ochii îi erau ca de foc. Iar fața îi strălucea.

Najjar căzu la picioarele lui ca mort, dar înfățișarea aceasta spuse:

— Nu te teme!

— Cine ești? întrebă Najjar tremurând.

Însă răspunsul acestuia îl cutremură chiar mai rău pe Najjar.

— Sunt Isus, Nazarineanul.

★★★★★

MÜNCHEN, GERMANIA

David tresări când auzi ciocănitul la ușă.

Se frecă la ochi și se uită la ceas. Era aproape 9 seara. Nu aștepta pe nimeni. Nici nu cunoștea pe nimeni din oraș. Scoase pistolul marca Beretta din sertarul noptierei de lângă pat, ridică piedica pistolului și parcurse încet și precaut culoarul, prin camera de zi, și merse la ușa de la intrare.

În afară de ritualul de curățire, trecuseră săptămâni întregi de când ținuse pistolul în mâini, iar palmele îi transpirau. Se lipi de zidul de lângă ușă și privi prin vizor. O clipă mai târziu, repuse piedica la pistol, cu toate că era mai degrabă confuz decât ușurat.

Ce, Doamne, iartă-mă! caută Eva la München?

Întredeschise ușor ușa.

— Serviciul de curierat.

Ea-i zâmbi.

— Nu te așteptam, îi răspunse el.

— Nu m-am putut abține, spuse ea. Pot să intru?

— Sigur.

Ea intră cu câteva cutii mai mari. Spera că erau telefoanele prin satelit. Prima cutie pe care i-o întinse când intră era deja deschisă. Era de la Amazon și conținea cartea doctorului Birjandi. Treaz de-a binelea acum, începu imediat s-o frunzărească și observă că era deja toată subliniată cu marker galben și cu notițe făcute cu pixul pe margine.

— Ți-am furat cartea pentru câteva ore, mărturisi Eva. Fascinantă. Ar trebui s-o citești.

David râse.

— Asta și speram să fac.

— Fac ceva cercetări asupra lui Birjandi, încerc să-i schițez un profil, spuse Eva. E un tip interesant. Un profesor remarcabil, un

învățat și scriitor. Este descris în general în media iraniană drept un mentor sau consilier spiritual pentru câțiva dintre liderii de top din regimul iranian, inclusiv pentru Ayatollah Hosseini. Iau cina amândoi o dată pe lună. Dar la cei optzeci și trei de ani ai săi, omul acesta este destul de singuratic; arareori mai vorbește în public. Până la conferința aceasta de acum câteva săptămâni, nu a mai ținut o predică sau un discurs de ani de zile.

— De ce se mai ridică acum? întrebă David.

— Deschide la pagina 237, răspunse Eva.

David deschise și începu să citească cu voce tare pasajul subliniat.

> Mahdi se va întoarce atunci când ultimele pagini ale istoriei se vor fi scris cu sânge şi foc. Va fi o vreme a haosului, măcelului şi confuziei, o vreme când musulmanii vor trebui să aibă credință şi curaj mai mult ca niciodată. Unii spun că toți cei necredincioşi – mai ales creştinii şi evreii – trebuie să fie convertiți sau nimiciți înainte ca el să se reveleze şi să întemeieze o împărăție bazată de dreptate, justiție şi pace. Alții spun că musulmanii trebuie să pregătească contextul pentru distrugerea creştinilor şi evreilor, dar că Mahdi va desăvârşi întreaga lucrare el însuşi.

David își ridică privirea, cu inima bătându-i cu putere în piept.

— Birjandi crede că el este aici.

— Așa zic și eu.

— Trebuie să îi ducem asta lui Zalinsky.

— Nu-i destul, spuse Eva. Avem nevoie de mai mult.

— Ai spus-o chiar tu – Birjandi este consilierul lui Hosseini. Dacă asta crede Birjandi, cu siguranță asta crede și Hosseini. Și Darazi, de asemenea.

— Sunt de acord, spuse Eva. Asta-i determină să construiască bomba. Dar astea-s numai presupunerile noastre. Avem nevoie de dovezi.

— Ce fel de dovezi?

— Nu știu, cedă ea. Dar mai mult decât ce avem.

David oftă. Avea dreptate. Se uită la cutii.

— Spune-mi că acelea sunt telefoanele prin satelit, spuse el.

— Sunt. Douăzeci. Chestii pentru guvern. Nivel militar.

— Și prietenii noștri de la Langley s-au jucat puțin cu ele?

— De fapt, nu. Jack era îngrijorat de faptul că iranienii ar putea găsi vreun chip pe care l-am pune noi în telefoane. Aceste telefoane prin satelit particulare sunt produsul unei asocieri între Nokia și Thuraya.

— Thuraya – consorțiul arab?

— Cu baza la Abu Dhabi, mai exact. Pe scurt, am oameni în interior la Thuraya. Ei mi-au dat toate codurile de encriptare și toate datele sateliților. Iar eu le-am dat o căruță de bani.

— Și ești sigură că toate telefoanele funcționează?

— Echipa mea și cu mine le-am testat personal azi după-amiază, spuse ea. Langley a auzit totul, cât se poate de clar. Putem merge înainte.

— Ești uimitoare.

— Aici ai dreptate, spuse Eva, zâmbind, dar asta nu-i tot. Mai am un dar pentru tine.

— Ce anume?

— Ți-am făcut rezervare la următorul zbor de întoarcere în Teheran, spuse ea. Tocmai ți-am trimis un e-mail cu itinerarul pe telefonul tău. E timpul să-ți faci bagajele, prietene. Intri din nou în joc.

64

HAMADĀN, IRAN

Eu sunt Isus, Nazarineanul, se auzi vocea profundă a bărbatului.

Najjar simți sunetul acela zornăindu-i în piept, de parcă vorbele acelea l-ar fi pătruns cu totul.

— Ai venit? strigă Najjar. Secundul celui de-al doisprezecelea imam mi s-a revelat cu adevărat mie?

Însă la aceste cuvinte, pământul de sub Najjar începu să se cutremure cu atâta putere, încât se temu că avea să se caște și să-l înghită. Bolovani căzură pe drum din peretele stâncos de deasupra. Vântul se înteți. Najjar se lipi de pământ, acoperindu-și capul cu mâinile.

— *EU SUNT* Cel dintâi și Cel de pe urmă și Cel Viu, spuse Isus. Eu sunt Alfa și Omega, Cel care este, Cel care era și care va să vină, Cel Atotputernic. Am fost mort și, iată, sunt viu în vecii vecilor, și Eu țin cheile morții și ale locuinței morților. Vino și urmează-mă.

Primele propoziții fură rostite cu o autoritate cum nu mai auzise niciodată Najjar în viața lui, de la niciun mullah, sau cleric, sau lider politic. Cu toate acestea, ultimele patru cuvinte le rosti cu atâta blândețe, atâta tandrețe, încât nici nu-și imagina să-I refuze cererea.

Tremurând, Najjar își ridică precaut privirea. Cu toate că era îmbrăcat într-o *parka* groasă peste blugii săi albaștri și pulovăr, se simți

cu totul despuiat, de parcă toate păcatele lui intime i-ar fi fost aduse la lumină și descoperite tuturor. De când se știa, avusese o reverență adâncă față de Isus. La fel ca tatăl, ca bunicul și ca străbunicul său înainte de el, paisprezece secole în urmă, Najjar credea că Isus Se născuse din fecioară. Credea că Isus era un făcător de miracole și un vorbitor cu o mare înțelepciune, și prin aceasta un proroc. Dar nu Dumnezeu Însuși. Niciodată. Și totuși…

Isus Își întinse mâinile și îi făcu semn lui Najjar să se apropie. O parte din el ar fi vrut să fugă și să se ascundă, dar înainte să-și dea seama ce face, se trezi făcând câțiva pași înainte.

Pe măsură ce venea tot mai aproape, Najjar fu uimit să vadă găurile locurilor unde mâinile lui Isus fuseseră pironite. Își întoarse privirea o clipă, dar apoi, neputându-și ține capul întors, privi înapoi și rămase cu ochii lipiți de mâinile acelea. Ca un musulman devotat, Najjar nu se gândise nicio clipă măcar în viața lui la posibilitatea ca Isus să fi fost răstignit cu adevărat, cu atât mai puțin că plătise pedeapsa pentru toate păcatele omenirii, cum propovăduiau creștinii. Nu crezuse niciodată că Isus chiar murise pe cruce. Niciun musulman nu credea asta. Era un sacrilegiu. Ba dimpotrivă, Najjar (și toți cei pe care-i cunoscuse vreodată) credeau că în ultima clipă, Allah îl înlocuise în mod supranatural pe Isus cu Iuda Iscarioteanul, iar Iuda fusese cel care fusese pus pe cruce și răstignit în locul lui.

Întrebări îi năpădiră mintea.

Cum putea Isus să i se înfățișeze ca Mesia crucificat?

Dacă Coranul era adevărat, cum era cu neputință ca Isus poarte pe mâinile Sale urmele piroanelor?

Dacă scrierile islamice străvechi islamice despre cel de-al doisprezecelea imam erau adevărate, atunci cum putea Isus, care se presupunea a fi secundul lui Mahdi, să aibă mâinile străpunse de piroanele răstignirii pe cruce?

Najjar continua să privească mâinile acelea. Nu avea nicio logică. Atunci Îl privi pe Isus în ochi. Nu erau plini de furie și condamnare. Ci îi transmiteau dragoste într-un mod pe care Najjar nici măcar nu-l putea pricepe, darămite să-l exprime. Iar cuvintele lui Isus răsunau în inima lui. Nu susținea a fi secundul lui Mahdi. Ci susținea că era Dumnezeul Atotputernic.

— Iartă-mă; rogu-Te, iartă-mă, spuse Najjar, plecându-se până la pământ. Dar cum pot eu cunoaște diferența dintre Mohamed și Tine?

— Ți s-a spus: „iubește-ți aproapele și urăște-ți dușmanul", îi răspunse Isus. Dar Eu îți spun: iubește-ți dușmanul și roagă-te pentru cei ce te prigonesc.

Cuvintele acelea îi străpunseră inima lui Najjar ca un pumnal. Era o diferență enormă între cele două afirmații.

— Nu Te mânia pe mine, O, Doamne, bâigui Najjar, dar sunt atât de derutat. Toată viața mea am fost crescut ca musulman. Cum pot ști pe ce cale să apuc?

— Eu sunt Calea, Adevărul și Viața, spuse Isus. Nimeni nu poate veni la Tatăl decât prin Mine.

— Dar inima mi-e plină de păcat, spuse Najjar. Ochii-mi sunt plini de întuneric. Cum Te-aș putea eu urma vreodată?

— Eu sunt Lumina Lumii, răspunse Isus. Oricine Mă urmează nu va umbla în întuneric. Acela va avea lumina vieții.

Najjar știa că tocmai experimenta ceva extraordinar. În același timp, era realmente în agonie. Oare tocmai îi spunea Isus că tot ceea ce fusese învățat toată viața lui era greșit? Că viața lui nu fusese nimic altceva decât o cale greșită până în clipa aceasta? Că fusese cu totul inutilă? Era prea mult. Dădu să spună ceva, dar nu reuși să articuleze niciun cuvânt.

Însă când Najjar privi în ochii lui Isus, simți adânc în duhul său că Isus îi cunoștea fiecare gând pe care-l avea, fiecare temere, fiecare întrebare și, cu toate acestea, îl iubea. Ar fi vrut să pornească spre Isus, dar nu putu. Însă în clipa aceea, Isus păși spre el.

— Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât L-a dat pe singurul său Fiu, spuse Isus, pentru ca oricine crede în El să nu moară, ci să aibă viață veșnică. Pentru că Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său să judece lumea, ci pentru ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El nu vine la judecată; dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că nu a crezut în numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.

Najjar stătea încremenit în zăpadă. Nu citise niciodată nimic de felul acesta în Coran. Dar nu se îndoia nicio clipă de adevărul acestor cuvinte. Și, dintr-odată, irezistibil, Najjar căzu la pământ și sărută picioarele lui Isus ce purtau semnele piroanelor.

— *O, Doamne, deschide-mi ochii!* suspină Najjar. *Ajută-mă! Sunt nelegiuit și păcătos, și sunt pierdut – rătăcit în întuneric, rătăcit și singur. Deschide-mi ochii să pot vedea.*

— Crezi că pot face asta? întrebă Isus.

— Da, Doamne.

— Atunci, urmează-Mă, spuse Isus.

La cuvintele Lui, ceva în lăuntrul lui Najjar se frânse. Plânse plin de căință pentru toate păcatele pe care le comisese vreodată. Plânse cu o ușurare de nedescris ce-l pătrunse când știu fără umbră de îndoială că Dumnezeu îl iubea cu adevărat și că-L trimisese pe Isus să moară pe cruce și să învie dintre cei morți, dovedind prin aceasta că El era adevărul, și viața, și singura cale la Tatăl din ceruri. Plânse de recunoștință că, datorită promisiunii lui Isus, acum putea *ști* că avea să-și petreacă toată veșnicia împreună cu Isus.

Se plecă înaintea Mântuitorului și Domnului său, plângând și bucurându-se totodată o vreme ce-i păru ceasuri întregi. Cât timp se scurse în realitate, nu avea nici cea mai mică idee. Dar atunci, Îl auzi pe Isus vorbindu-i din nou:

— Dacă Mă iubești, vei păzi poruncile Mele. Am mult mai multe lucruri să-ți spun, dar acum nu le poți duce. Ține minte, Eu vin curând!

Și cu acestea, Se făcu nevăzut.

Dintr-odată, totul se făcu ca mai înainte – întuneric și vânt rece. Și totuși, nu chiar totul era la fel. În clipa aceea, Najjar Malik își dădu seama că nu mai era același om care se trezise în dimineața acelei zile. În mod tainic, miraculos, ceva în lăuntrul său se schimbase. Cum i-ar fi putut-o oare explica Sheydei sau soacrei sale, nu avea nici cea mai vagă idee. Dar simți o pace ce izvora din adâncul sufletului său care nu avea niciun sens logic.

Najjar se întoarse la mașina lui, porni motorul și coborî cu grijă muntele prin zăpadă și gheață. Abia atunci își dădu seama că febra îi scăzuse.

Sună telefonul lui mobil. Era Sheyda. Se trezise să hrănească copilul. Îl întreba dacă se simte bine, dacă se putea opri la apartamentul părinților ei pentru a lua niște lucruri pentru mama ei. Najjar era atât de fericit să audă vocea Sheydei, că ar fi spus da aproape la orice i-ar fi cerut în clipa aceea.

Dar atunci îi veni un gând. Se întrebă dacă laptopul doctorului Saddaji se afla oare încă în biroul său de acasă și dacă deținea vreuna din informațiile pe care spera să le găsească. Mai mult, se întrebă dacă autoritățile călcaseră deja în casa socrului său.

Najjar acționă pedala de accelerație și se rugă pentru prima oară în viața lui unui Mesia ce purta urmele piroanelor.

65

Najjar rămase buimac.

Pe biroul din camera de lucru a socrului său de acasă se afla laptopul Sony VAIO al lui Saddaji. Imediat lângă el se afla un hard drive extern de o sută de gigabiți. Lângă acestea era o stivă de CD-ROM-uri pe care se părea că le folosise dr. Saddaji pentru a-și face o copie de rezervă a computerul său.

Najjar strânse repede periuța de dinți, trusa de machiaj și alte obiecte de toaletă pe care le ceruse soacra sa, împreună cu toată aparatura electronică a soțului ei, și se îndreptă spre mașina lui. Nu îndrăznea să scotocească acum prin toate, dar se aștepta ca agenți ai securității și oficiali ai serviciilor secrete să năvălească în apartament dintr-o clipă într-alta.

Chiar înainte să pornească motorul, Najjar își aminti ce-i spusese poliția despre modul în care murise dr. Saddaji, Apoi își reaminti cuvintele misteriosului apelant: *Tu urmezi.* Dintr-odată i se făcu din nou frică. Era urmărit oare de propriile forțe de securitate? De israelieni? Sau chiar de americani? Oare tocmai îi implantaseră o bombă în mașina lui? Începu să tremure din nou.

Dar atunci auzi o voce pe care o recunoscu îndată.

Nu te teme de ei. Nu există nimic acoperit care să nu fie scos la iveala zilei, nimic ascuns care să nu fie adus la lumină. Ceea ce-ți spun Eu în

întuneric, tu să vorbești la lumină; și ceea ce auzi rostit în șoaptă la urechea ta, propovăduiește de pe acoperișul caselor.

Najjar nu era sigur dacă chiar auzise o voce sau dacă Domnul îi vorbise pur și simplu în somn. Dar, din nou, o pace inexplicabilă veni peste el, iar Najjar nu mai simți nicio urmă de frică. Porni motorul fără ezitare. Mașina porni fără probleme.

În timp ce conducea, Najjar auzi din nou vocea Domnului: *Acum trebuie să pleci din orașul acesta. Domnul te va elibera. El te va răscumpăra din strânsoarea vrăjmașilor tăi.*

Gonind spre casă, Najjar se simți tulburat de mesajul acesta. *Să plece din orașul acesta? De ce? Încotro?* Era un urmaș al lui Isus de mai puțin de o oră, dar el cunoștea vocea Păstorului, și era hotărât să-L urmeze oriunde l-ar fi călăuzit. Era limpede că Isus dorea ca el să-și ia familia și să plece din Hamadān. Dar cum să le explice toate astea Sheydei și lui Farah? Habar n-avea, însă Najjar se agăță pătimaș de porunca lui Isus. Nu trebuia să se lase copleșit de frică. Trebuia să trăiască prin credința în Cel care învinsese mormântul și care deținea cheile morții și ale locuinței morților în mâinile Sale. *Va fi bine*, își spuse sieși. *Cumva, o să fie bine.*

Era aproape ora patru dimineața când ajunsese Najjar în cele din urmă acasă. Se hotărî să-și ducă familia la Teheran – o destinație la fel de bună ca oricare alta, gândi el. Puteau găsi destul de ușor un hotel acolo. Știa că distanța dintre Hamadān și Teheran era de circa trei sute și cincizeci de kilometri – un drum de cinci ore. Îl făcuse de o mie de ori. Aveau să ajungă acolo pentru micul dejun dacă plecau imediat. Aceasta era partea ușoară. Partea grea avea să fie convingerea femeilor să plece.

Najjar intră în apartament cât putu de tiptil. S-ar fi așteptat ca toate luminile să fie stinse, dar erau aprinse toate. Se așteptase ca soția și soacra lui să doarmă buștean, dar amândouă erau întinse cu fața la pământ, pe podeaua din living.

Când îl auziră deschizând ușa, Sheyda sări, veni în fugă la el și îl îmbrățișă cum nu o mai făcuse niciodată până atunci. Ochii îi erau roșii. Machiajul i se întinsese pe față. Evident, plânsese, dar asta era de așteptat. Ceea ce nu se aștepta să audă au fost cuvintele pe care le rosti ea în continuare:

— Ni s-a arătat și nouă, Najjar, îi spuse ea în șoaptă la ureche. Am strâns toate lucrurile și suntem gata de plecare. Iau eu copilul. Ne vedem la mașină.

★★★★★

Era ora 7 dimineața, iar Esfahāni o blestemă pe Mina pe sub mustăți.

Când șoferul său angajat se strecura cu Mercedesul prin străduțele Hamadānului, pe care se îmbulzeau negustorii ce-și începeau ziua, Esfahāni se întrebă de ce plănuise ea drumul în felul acesta. Chiar nu se gândise nicio clipă cât de dificil era să te îndrepți spre aeroport prin traficul aglomerat al dimineții? Nu o plătise tocmai pentru a anticipa detalii de felul acesta și pentru a-i face viața cât mai confortabilă cu putință?

Dacă ar fi fost mai înțeleaptă și i-ar fi făcut o rezervare la un zbor ulterior, ar fi putut dormi mai mult și ar fi așteptat până se liniștea aglomerația de pe străzi. Însă acum, șoferul îl luase de acasă, la sud-est de Universitatea Bu-Ali Sina, la 6:30, iar acum înainta pe marginea Parcului Lona și pe drumul de centură ce mergea spre nord apoi spre est, la aeroport. Își dorea să fi fost mai atent la itinerar ieri și să ceară să-i schimbe biletul. *Femeie proastă!* Poate că era timpul s-o concedieze.

În ziua precedentă fusese copleșit de problemele familiei sale lărgite și de treaba cu înmormântarea dr. Saddaji. Saddaji era cumnatul prietenului și șefului său, Daryush Rashidi, iar familiile lor se cunoșteau de generații întregi. Și datorită proeminenței acestui bărbat în lumea științei și energiei, se organiză o înmormântare destul de elaborată, în ciuda faptului că nu exista niciun trup despre care să poată fi vorba că trebuia îngropat. Esfahāni se dusese la înmormântare în semn de respect față de Rashidi, dar acum era dornic să se întoarcă la Teheran și la slujba sa. Nu avea să rămână pentru *hafteh*, vizitarea mormântului în a șaptea zi. Nu fusese atât de apropiat de el, indiferent cât de tragică fusese moartea acestuia.

Mașina se opri când se apropiară de marginea nordică a orașului, iar Esfahāni privi pe geam pentru a vedea care era problema.

— Este o problemă în fața noastră, domnule, îi explică șoferul. Poate un accident. Nu-mi ia decât câteva minute să ajung la următoarea stradă, dar apoi vom alege o altă rută. Vă rog să mă iertați, domnule; nu am fost înștiințat de acest impediment.

Zece minute mai târziu întoarseră pe o stradă lăturalnică și se îndreptară spre centrul orașului. Esfahāni spera că șoferul știa ce făcea.

De parcă i-ar fi citit gândurile, bărbatul îi explică:

— Mă îndrept spre strada circulară din centru, apoi voi încerca să apuc pe altă stradă spre nord. Traficul ar trebui să se mai relaxeze, domnule. Vă rog să mă iertați.

— Nu-mi pasă cum ajungi acolo, îl repezi Esfahāni. Doar că nu vreau să-mi pierd avionul. Nu era treaz cu totul, și ultimul lucru de care avea nevoie era descrierea detaliată a rutei lor.

Privi afară și oftă greu. Era mândru de locul său de naștere și de cele mai vechi orașelor iraniene și de leagănul poeziei, filozofiei și științei. Dar chiar acum, își dorea să fi dormit. Fuseseră câteva zile ocupate, și timpul petrecut cu familia sa nu era niciodată unul pașnic. Tânjea după solitudinea apartamentului său din Teheran, departe de drama domestică a mamei sale și a multor frați ai săi.

Își închise ochii și încercă să-și amintească poezia pe care o învățase pe de rost în tinerețe. Marele om de știință și poet Ibn Sina, al cărui mormânt era una din cele mai mândre posesiuni ale orașului lor, scrisese „Din centrul pământului și prin cea de-a șaptea poartă, Eu mă ridic, și pe tronul lui Saturn mă așez, și multe noduri se desfac pe Drum, dar nu și nodul măiestru al sorții omului."

Tocmai moțăi când simți o zdruncinătură serioasă sub el și mașina ridicându-se și căzând înainte. Ochii îi erau acum larg deschiși, iar Esfahāni văzu pe geam cum pământul se mișca precum valurile mării. Văzu un bloc cu apartamente în stânga sa legănându-se și aplecându-se, ca apoi să se prăbușească cu totul înaintea lui.

— Țineți-vă bine, domnule! Nu știu ce se petrece! O, izbăvește-ne, Allah! urlă șoferul, strigând spre ceruri și încercând să-l liniștească totodată și pe pasagerul său înstărit.

Mercedesul se înclina și se legăna pe asfaltul ce se contorsiona și apoi se trânti cu violență de pământ, lovindu-se apoi de un stâlp de telegraf. De parcă totul s-ar fi desfășurat cu încetinitorul, Esfahāni

văzu cum stâlpul se frânse în două și începea să se prăbușească spre mașină. Nu avea timp să fugă și nu avea unde să se ascundă. Esfahāni își acoperi capul și fața cu brațele și, o clipă mai târziu, stâlpul se prăbuși pe partea din față a mașinii lor, zdrobindu-l pe șoferul său și sângele și cioburile de sticlă se împroșcară în toate părțile.

Îngrozit, Esfahāni se târî afară de pe bancheta mașinii, doar pentru a auzi cum huruitul cutremurului de proporții se intensifica. Drumul se cutremura cu putere. Pretutindeni oameni fugea și urlau. Esfahāni căută un loc unde să se ascundă, dar nu găsi niciunul. Privi în stânga sa și văzu mai multe case și clădiri cu birouri prăbușindu-se. În dreapta, văzu un zid lung din ciment, abia dacă avea doi metri înălțime, zvârcolindu-se de parcă ar fi prins viață. Și atunci, în timp ce privea cu groază, neajutorat, neputând face nimic, văzu cum zidul se prăbuși peste o femeie și copilul acesteia.

În cele din urmă, după câteva minute, pământul se opri din tremurat. Dar țipetele din toate părțile deveniră tot mai tari și mai sălbatice. Aerul se umplu rapid de moloz și nori de praf. Oamenii fugeau pe străzi, înnebuniți de panică. Păreau ca niște năluci, acoperiți cu toții de un praj alb. Esfahāni își scoase telefonul mobil, însă nu avea semnal. Atunci ce ar fi trebuit să facă?

Se simți amețit în timp ce păși încet spre marginea drumului și spre zidul căzut, înghițind praf. Se prăbuși pe jos și își închise ochii strâns, pentru a scăpa cumva de haosul din jurul său.

— Izbăvește-mă, Allah, preaîndurate! strigă el. Arată-mi ce să fac, unde să mă duc!

Când își deschise din nou ochii, văzu câțiva bărbați dintr-o construcție din apropiere care încercau cu disperare să îndepărteze bucăți masive de ciment de pe o femeie și de pe copilul ei care țipa. Strigau după ajutor la oricine îi auzea, strigau după alți oameni care să-i ajute să îndepărteze molozul și să încerce să salveze viețile acestor oamenii.

În clipa aceea, Esfahāni simți o mână puternică pe umărul său. Se rugă să fie un lucrător medical, un polițist, cineva care să-i fie de folos, dar când își ridică privirea, întâlni ochii unui tânăr mullah. Bărbatul acela avea o privire care trăda urgența, dar nu teamă și nici confuzie.

— Sunt aici, spuse el.

Mullahul se alătură rapid lucrătorilor, ridicând bucăți de ciment de pe trotuar, și reușiră să-l scoată mai întâi pe copilaș, apoi pe mama lui. În mod remarcabil, copilul părea relativ nevătămat, însă Esfahāni își întoarse dezgustat capul când văzu picioarele femeii contorsionate nefiresc în spatele ei și acoperită toată de sânge. Cu toate acestea, tânărul om sfânt nu se întoarse. Ci Esfahāni îl privi șocat cum mullahul acela îngenunche alături de femeie, în timp ce ea plângea disperată.

— Ești o fiică neprihănită, spuse el.

— Ajutor! țipă ea. Nu mă pot mișca! Nu simt nimic de la mijloc în jos.

Mullahul începu să vorbească într-o limbă care în urechile lui Esfahāni păru o limbă străveche, într-un ton fermecător ce părea aproape o poezie. Apoi mullahul luă mâna femeii în a sa și o ridică cu blândețe în picioare. Se adunase mulțimea, dar acum – uimiți – oamenii începură să se tragă înapoi.

— *Umblă!* exclamă cineva.

— *A vindecat-o!* strigă un altul.

Dându-și seama că era adevărat, că picioarele ei zdrobite fuseseră făcute noi și chiar și sângerarea se oprise și urmele urâte se făcuseră nevăzute, femeia începu să plângă din nou. Atunci căzu la picioarele bărbatului, lăudându-l și mulțumindu-i pentru faptul că o izbăvise.

— Umblă în neprihănire, fiică, spuse tânărul bărbat, sărutând copilașul pe creștet și punându-l pe copil înapoi în brațele femeii. Și spune tuturor că știi că Eu am venit, Cel mult-așteptat, Cel Minunat.

— *Lăudat fie Prințul Îndurării!* strigă femeia cuprinsă de extaz. *Este Imamul nostru! Cel de-al doisprezecelea imam! A venit Mahdi, binecuvântat fie el!*

Esfahāni rămase privind întreaga scenă cu uimire. El *venise* cu adevărat. Stătuse chiar înaintea lor. Esfahāni începu și el să înalțe laude, iar apoi Mahdi se întorsese pe neașteptate la el, zâmbi și-și puse mâna pe creștetul lui Esfahāni, făcându-l să se plece până la pământ în rugăciune. Dar când Esfahāni își ridică din nou ochii, cel de-al doisprezecelea imam se făcuse nevăzut.

66

MÜNCHEN, GERMANIA

Chiar înainte de ivirea zorilor, telefonul mobil al lui David sună.

Era încă treaz, citind cartea doctorului Birjandi din scoarță în scoarță. Răspunse și se trezi cu Eva la celălalt capăt, întrebându-l dacă auzise de cutremurul masiv care tocmai lovise nord-vestul Iranului. David nu auzise dar porni imediat televizorul.

Află curând că epicentrul cutremurului nu era departe de orașul Hamadān, din nordul țării. Oficialitățile din cadrul serviciilor de Cruce Roșie a Iranului estimau că cel puțin trei mii de persoane muriseră și peste douăzeci de mii erau răniți. Cu toate acestea, după daunele ce puteau fi văzute din imaginile video filmate în orașul străvechi, lui David îi era clar că în cursul zilei numărul victimelor avea să urce. Eva îi spuse că era deja în legătură cu echipa tehnică a MDS în Teheran. Niciunul din ei nu fusese afectat, iar echipa de la Centrul Operațional MDS din Dubai era în plin proces de contactare a familiilor lor pentru a-i asigura că toți erau teferi.

— Am o idee, spuse David.

— Ce anume?

— Află dacă ștabii de sus n-ar fi dispuși să întemeieze un fond de ajutor pentru familiile supraviețuitorilor din Hamadān. Poate că dacă Iran Telecom face ceva, am putea și noi oferi fonduri în acest sens.

— E o idee extraordinară, spuse Eva.

Însă David nu terminase încă.

— Ce-ar fi să-i anunțăm pe Rashidi și pe Esfahāni că dacă sunt dispuși să strângă fondurile acestea – să organizeze totul și să hotărască cine va primi banii, lucruri de genul acesta – pot păstra 10 procente ca taxă administrativă?

— Ar putea fi vorba de sute de mii de dolari, spuse Eva.

— Exact.

— Chiar atât de ușor pot fi cumpărați?

— Cred că da, câtă vreme nu le trece prin cap că ei sunt cei care pică în plasă, spuse David. Trebuie să își imagineze că e vorba de bani câștigați ușor pe care-i datorează pentru o slujbă bine-făcută. Ce zici?

— E briliantă ideea ta, spuse Eva și închise.

O oră mai târziu, reveni cu un telefon. Dăduse peste directorul executiv al Munich Digital Systems la o conferință în Singapore. Adora ideea și deja se angajase să pună cinci milioane de euro în cont. David era impresionat de calitățile ei de negociator.

Apoi veni rândul lui David. Îi fură necesare câteva încercări, dar după câteva ceasuri reuși să-l prindă pe Esfahāni la telefon. Bărbatul părea a gâfâi greu, dar David simțea că era totuși un fel de încântare și nu stresul la care se așteptase.

— Majoritatea sistemelor sunt la pământ, explică Esfahāni. Echipele noastre lucrează deja la asta, dar sunt tot uimit cum ai reușit să dai de mine. Trebuie să vii imediat la Hamadān. L-am văzut – e aici!

— Cine? întrebă David precaut.

— Mahdi, desigur! Cine altcineva? Reza, îți spun că l-am văzut chiar cu ochii mei. M-a atins; mi-a vorbit. L-am văzut înfăptuind o minune! Unde ești chiar acum?

David explică faptul că tocmai pleca din Germania spre Iran în după-amiaza aceea. Îi explică și faptul că MSD stabilise un fond pentru ajutorarea celor care supraviețuiseră cutremurului din Hamadān.

Esfahāni era profund mișcat și fu uimit când David îi sugeră o ofertă generoasă drept compensație. Fu imediat de acord, dar cu o condiție.

— Care anume? întrebă David.

— Domnul Rashidi nu trebuie să fie împovărat de proiectul acesta, oricât de onorabil ar fi el, spuse Esfahāni. Nu cred că ar trebui să-i cerem să administreze el fondul acesta. Ar fi prea mult. Ar fi o mare onoare să mă ocup personal de aceasta.

Uimirea lui David n-avea margini când vedea cât de greu cântărea banul peșin în lumea serviciilor secrete.

— Eu unul n-am nimic împotrivă, spuse el.

— Voi deschide un cont bancar la Teheran până la sfârșitul zilei, se oferi Esfahāni, apoi îți voi trimite codul SWIFT pentru a putea vira banii.

— Excelent, spuse David. Cât despre darurile pe care m-ați rugat să vi le procur, unde ați dori să vi le aduc și cum le pot introduce în țară fără să atrag atenția asupra mea?

— Ai deja douăzeci? întrebă Esfahāni surprins.

— Ați spus că e important.

— Ascultă, nu trebuie să întârzii, spuse Esfahāni. Mina te va întâlni la punctul de preluare a bagajelor în Teheran. Ea te va trece de vamă și te va conduce la persoana care trebuie să primească darurile. O sun chiar acum.

★★★★★

PE DRUM SPRE TEHERAN

Najjar nu știa nimic de cutremur.

Pentru a nu o tulbura pe cea mică din somnul ei, el și Sheyda nu porniră radioul în timp ce mergeau de-a lungul Drumului 48 spre Teheran. În schimb, Sheyda vorbi non-stop despre ceea ce li se întâmplase mamei ei și ei cât timp fusese plecat Najjar în noaptea aceea.

Începu să explice faptul că se siliră să-și facă rugăciunile de seară, deși erau atât de neliniștite. Cu toate câte se întâmplaseră, își pierduseră cu totul credința în Allah și în islam. Atunci li s-a arătat Isus în living, iar ele s-au speriat de moarte. Își comparară descrierea modului în care arăta Isus cu cea a lui Najjar, felul în care le vorbise și ceea ce le spusese, era uimitor de asemănător.

— Primul lucru pe care l-a spus a fost: „Nu vă temeți, copilașilor“,

își aminti Sheyda. Apoi a spus: „V-am iubit cu o iubire veșnică. De aceea, v-am atras cu dragoste. Știu planurile pe care le am pentru voi – planuri de pace, nu de nimicire; planuri să vă dau un viitor și o nădejde. Veniți și urmați-Mă."

— Și tu ce i-ai spus? întrebă Najjar.

— Ce puteam spune? răspunse Sheyda. Am spus „da"!

— Nu ți-a fost frică?

— Isus mi-a spus să nu-mi fie.

— Nu ți-ai făcut griji despre ce aveam să spun eu?

— Puțin, dar ce-aș fi putut face? Dintr-odată am avut o întrezărire a cât de mult mă iubea Isus, și nu I-am putut rezista.

Najjar se întoarse spre soacra lui.

— Și dumneavoastră? Soțul dumneavoastră îl aștepta pe Mahdi.

— Și eu la fel, îi răspunse Farah.

— În cazul acesta, ce I-ați spus lui Isus?

— I-am spus „da"!

— Dar de ce?

— Tu de ce ai acceptat? îl întrebă ea.

Najjar se gândi la asta.

— Știam că îmi spune adevărul.

— La fel și eu, spuse Farah. Am știut în adâncul sufletului meu.

— De ce credeți că a venit tocmai la noi, dintre toți oamenii?

— Nu știu, spuse Sheyda. Dar Isus a spus: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am hotărât să mergeți și să aduceți roadă și roada voastră să rămână, ca orice Îi veți cere Tatălui Meu în Numele Meu El să vă dea."

— Eu L-am întrebat: „Ce trebuie să facem?" spuse Farah, zâmbind când își aduse aminte, savurând fiecare cuvânt scump. El mi-a spus „Fiți tari și plini de îndrăzneală. Aveți grijă să faceți tot ce vă poruncesc Eu. Cuvintele Mele să nu se depărteze de buzele voastre, ci să meditați asupra lor zi și noapte, ca să le puteți urma întru totul; pentru că atunci veți izbândi în toate căile voastre, și veți fi biruitori. Nu tremurați și nu vă lăsați amăgiți, pentru că Domnul Dumnezeul vostru este cu voi peste tot unde mergeți!"

În următoarea jumătate de oră, discutară însemnătatea cuvintelor acestea. Oare Isus le cerea să vorbească în public despre ceea ce văzuseră

și auziseră? Știu prea bine ce riscuri implicau toate acestea. Dacă ar fi spus cuiva în Iran că se lăsaseră de islamism și că deveniseră urmași ai lui Isus Cristos – ca singur Dumnezeu adevărat și *singura* cale spre cer – ar fi dus la arestarea lor, la tortură și posibil chiar executarea lor. De asta nu se îndoiau deloc. Cu toate acestea, Farah le aminti că Isus le spusese să nu se teamă, ci să-I urmeze cuvintele întocmai.

— Avem nevoie de o Biblie, spuse Sheyda.

Najjar era de acord, dar se întrebă cu glas tare unde aveau să găsească așa ceva – și mai ales în Teheran. Cele două femei nu aveau habar, dar își plecară creștetul și Îi cerură Domnului să le dea o Biblie, dacă era posibil în farsi. Apoi încheiară spunând:

— Te rugăm toate aceste lucruri, o Tată, în Numele lui Isus Cristos, Mântuitorul și marele nostru Dumnezeu și Împărat.

Aproape că se așteptau ca Biblia – sau Însuși Isus – să apară imediat, dar nu se întâmplă nimic. Cu toate acestea, cu toții avură pace în inimă că El avea să le-o procure el cumva.

Dar pentru moment, Najjar avea o întrebare destul de intrigantă:

— Ce trebuie să credem despre al doisprezecelea imam? întrebă el. L-am văzut chiar eu. L-am întâlnit cel puțin de două ori. Mi-a prezis viitorul. Mi-a spus că mă voi căsători cu tine, Sheyda, pe vremea când nu exista nicio perspectivă în acest sens. Mi-a spus și alte lucruri care s-au împlinit. Cum mi-a putut prezice viitorul Mahdi dacă nu este el mesia? Cum a putut Mahdi să facă minuni dacă nu vine de la Dumnezeu? Nu spun că nu cred în Isus. Cred. Dar recunosc că sunt confuz, și dacă ar trebui s-o vorbim vreodată în public...

— Adică, *atunci când* vom vorbi despre asta în public, îl corectă Sheyda cu blândețe.

Najjar fu uimit cât de profundă ajunsese credința soției lui în atât de scurt timp

— Exact – *atunci când* vom vorbi despre asta în public, oamenii mă vor întreba despre cel de-al doisprezecelea imam, iar eu nu știu cum să răspund.

— Isus ne-a spus ceva despre asta, spuse Sheyda.

— Ce vrei să spui? întrebă Najjar.

— A spus ceva despre asta, repetă Sheyda. Cum era, mamă? Ai scris asta, nu?

— Da, spuse Farah și scoase un carnețel micuț din poșeta ei și o întinse de unde se afla pe bancheta din spate, alături de copil, fiicei ei, care ședea în față lângă Najjar. Acolo, la pagina a treia.

Sheyda scană notițele mamei ei pentru a găsi rândul la care se gândea.

— Exact. Isus ne-a spus să citim Exodul capitolul 7 și Deuteronom capitolul 13.

— Ce-s astea? întrebă Najjar.

— Nu suntem sigure, recunoscu Sheyda. Credem că sunt în Biblie.

Cei trei continuară să discute despre întâlnirile lor cu Isus până ajunseră la marginile orașului Teheran. Nesiguri unde îi dorea Domnul să meargă, cât timp ar fi trebuit să rămână acolo, sau ce-ar fi trebuit să facă, se rugară pentru înțelepciune, apoi opriră la un motel micuț din apropierea aeroportului Mehrabad. Sheyda trebuia să alăpteze copilul. Najjar hotărî să folosească timpul acela pentru a face un duș. Farah trebuia să se odihnească puțin.

Dar nici nu ajunse bine sub apa fierbinte a dușului, că Najjar și începu să-I mulțumească Domnului pentru bunătatea Lui și îndurările Lui când o auzi pe Sheyda țipând. Se grăbi să oprească apa, se înveli într-un prosop și năvăli afară din baie. O găsi pe nevasta lui șezând pe un scaun, alăptându-și copilul, acoperită cum se cuvine, dar în același timp pornise televizorul pentru a descoperi știri despre cutremurul care lovise orașul lor la scurt timp după plecarea lor. Imaginile erau șocante. Clădiri întregi și cartiere fuseseră făcute praf. Poduri și autostrăzi importante se făcuseră zob și se prăbușiseră precum niște castele de nisip. Reporterii de știri spuneau că moartea lovise peste șase mii de persoane. Nenumărați alți oameni erau răniți, iar angajați de urgență răspundeau solicitărilor de ajutor din tot nord-vestul Iranului.

Najjar a înțeles că din cauza aceasta le poruncise Isus să părăsească imediat orașul. Le călăuzea familia, exact așa cum promisese.

Sheyda își luă telefonul mobil și o sună pe vecina apartamentului său, dar aceasta nu-i răspunse. Sună un alt vecin. Din nou, niciun răspuns. Sună alți șase vecini. Niciunul din ei nu-i răspunseră.

Farah o sună pe secretara doctorului Saddaji, care trăia într-un bloc de lângă blocul lor. Trebui să sune de mai multe ori, dar femeia

răspunse în cele din urmă la telefon. Farah porni difuzorul telefonului, pentru ca și Najjar și Sheyda să audă noutățile de la femeia aceea. Ea era în siguranță, dar îi deplângea pe cei mai puțin norocoși. Iar acum se bucura să știe că Farah era încă în viață. Știuse că Farah hotărâse să petreacă noaptea la Najjar și Sheyda și îi spuse lui Farah că blocul lui Malik se prăbușise în întregime în timpul cutremurului. Se părea că niciun singur locatar din clădire nu supraviețuise.

— Cum de n-ați fost în paturile voastre, ca toți ceilalți, când a avut loc cutremurul? întrebă secretara.

Farah explică faptul că familia plecase la Teheran pentru câteva zile pentru a jeli în tihnă. Nu era o minciună, dar nu era nici întregul adevăr.

— Ai avut o presimțire? o întrebă secretara.

Farah nu știa sigur ce să spună la aceasta.

— Am dorit doar să fim singuri, spuse ea în cele din urmă.

— Allah v-a purtat de grijă cu adevărat. Tu și familia ta ați fi fost morți cu toții acum.

★★★★★

MÜNCHEN, GERMANIA

David umbla dintr-o parte într-alta în sala de așteptare a aeroportului din München.

Își predase bagajele și trecuse de securitate și de controlul pașapoartelor; acum urmărea știri de ultimă oră legate de cutremurul din Hamadān, în timp ce aștepta decolarea avionului său spre Teheran. Când începu îmbarcarea, își scoase telefonul și hotărî să mai verifice o dată să vadă dacă avea vreun mesaj pe telefonul de la apartamentul său. Nimic. Dar când își verifică contul AOL, avea un e-mail de la Marseille.

> Bună, David.
>
> Îți mulțumesc așa de mult pentru mesajul tău vocal și pentru cuvintele frumoase pe care mi le-ai spus despre tata. M-am gândit că s-ar putea să nu aud nicio veste de la tine, așa că trebuie să spun că am fost uşurată să aflu că pur şi simplu nu mi-ai primit scrisoarea decât de curând. Mi-am făcut griji

că erai supărat pe mine pentru că nu am păstrat legătura cu tine şi cu familia ta în toți acești ani. Probabil că era ca şi când am fi încetat să existăm. Şi, într-un anume sens, aşa s-a şi întâmplat.

N-am fost niciodată prea sigură cum să-mi cer scuze, dar am ajuns la concluzia că ar fi mai bine s-o fac față în față, decât printr-un e-mail, sau o scrisoare, sau un telefon. Deci îți mulțumesc că eşti dispus să te întâlneşti cu mine. Mă simt de parcă nunta aceasta care are loc în Syracuse și insistența prietenei mele de a fi prezentă la nuntă sunt parte a planului lui Dumnezeu noi de a ne reîntâlni.

Te mai gândeşti la zilele acelea în Canada, înainte ca lumea să înnebunească de tot? Uneori mă gândesc că nu au fost decât un vis minunat pe care l-am avut, dar apoi mi se reaminteşte că totul a fost foarte real. De fapt, cred că au fost unele din cele mai reale zile din viața mea. Cum de-a trecut atât de repede timpul? Cine ai devenit tu între timp?

Ei bine, presupun că ai devenit un om de afaceri internațional de succes, pe de-o parte. Felicitări! Chiar şi ca fată, cred că am ştiut întotdeauna că vei avea un succes deplin, indiferent ce vei fi ales să faci. Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să mă suni de peste ocean. Ştiu că trebuie să fii foarte ocupat, dar a însemnat aşa de mult pentru mine faptul că ai sunat. Mi-a dat ceva mai mult curaj.

Scrie-mi, dacă vrei. Mi-e dor de prietenia ta, şi ştiu că e vina mea. Voi fi în Syracuse. Eu voi fi cea care voi tremura puțin. J

Prietena ta,
Marseille

P.S. Dacă nu vrei cumva să mergem în altă parte, haide să ne întâlnim la Starbucks, în centru, pe M Street. Voi fi acolo pe la 8 seara, în joia aceea. Ne vedem atunci.

67

TEHERAN, IRAN

David ateriză la Teheran imediat după ora 6 a.m.

Își petrecuse mult prea mare parte din timpul zborului gândindu-se la e-mailul lui Marseille. Își dorise o diversiune, orice diversiune, de la stresul enorm ce-l împovăra. Dar asta era mai mult decât o diversiune. Era o reconectare, și-i iscă emoții adânci pe care și le reprimase de mult.

Desigur, era bucuros să aibă iarăși vești de la ea. Nu era prea sigur ce să creadă despre ideea ei că Dumnezeu avea „un plan" pentru ei doi să se reîntâlnească, dar îi plăcea tonul cald și pe alocuri chiar stângaci al e-mailului ei. Îi plăcea faptul că îi era dor de prietenia lor și că era dispusă să o pună în cuvinte și fu surprins, dar încântat, de cât de mult își dorea să-l revadă. Mai mult decât toate însă îi aprecia profund scuza și ideea că urmau și alte scuze când aveau să se întâlnească față în față. Asta însemna mai mult decât orice altceva pentru el. Fața zâmbitoare de la final îl făcu să chicotească; părea atât de copilăresc, de parcă i-ar fi scris adolescenta Marseille de undeva din trecut.

Indiferent de motiv, și de cel mai neașteptat moment, gheața dintre ei se topea. Și iată că ea se gândea la timpul pe care-l petrecuseră împreună în Canada. Făcuseră o greșeală cumplită, știa asta. N-ar fi trebuit cu niciun chip să meargă atât de departe. Întotdeauna sperase

că ea nu era supărată din cauza aceasta pe el. Dar până acum, nu avusese nicio dovadă cât de mică a faptului că și ea prețuia timpul acela petrecut împreună la fel de mult ca el. Ba dimpotrivă, anii de tăcere semănaseră ani de îndoială în mintea și inima lui. Cum să nu fi presupus că ea regreta prietenia lor? Cum să nu fi presupus că era stânjenită de faptul că îl plăcuse vreodată, chiar dacă fusese pentru un timp atât de scurt, și alesese să-l scoată din mintea ei și să meargă înainte cu viața ei? Din ce alt motiv devenise atât de rece în atât de scurt timp? Fusese mult timp convins de aceste lucruri. Dar se înșelase. Într-o clipită, aflase faptul că ea nu regretase niciodată nicio clipă prietenia lor, dar chiar o prețuise în toți acești ani.

David încercă să-și adune gândurile în timp ce aeroportul opri în dreptul porții. Își dorea să fi fost înapoi în München și s-o sune din nou. Dar nu era să fie – cel puțin nu încă. Nu avea nicio idee când avea să i se arate oportunitatea aceasta.

Indiferent cât de mult își dorea s-o întâlnească pe Marseille în Syracuse, adevărul era că îi era foarte greu să-și imagineze un scenariu care să îngăduie să se întâmple una ca asta. Își predase viața în serviciul CIA. Ei îl trimiseseră în Iran. Miza pentru țara sa și pentru lumea întreagă nu putea fi mai mare. Nu era nicio garanție că avea să trăiască la capătul zilei, și cu atât mai puțin până în primul weekend din martie. Și chiar dacă trăia, cum să-i spună lui Jack Zalinsky și Evei Fischer că trebuia să-și ia liber un weekend prelungit pentru a-și revedea prima dragoste?

Din nou, își spuse că trebuia să schimbe macazul. Viața lui depindea de asta. Nu își mai putea permite nicio clipă în plus să gândească precum David Shirazi, altfel risca să piardă tot ce munciseră atât de asiduu și de atâta timp să achiziționeze. Și așa, oricât de greu ar fi fost, se sili să se oprească să se mai gândească la Marseille și să își țintească gândurile la mama lui. Mujahedinii islamici radicali o uciseseră pe Claire Harper și alți 2.973 de alți oameni în timp ce CIA dormise.

Își luă masca de joc.

68

Mina îl întâlni la punctul de preluare a bagajelor, după cum promisese.

După ce David trecu de vamă, Mina îl prezentă șoferului lor, un tânăr plictisit care luă geanta lui David și o duse la mașină.

— Ai vești de la domnul Esfahāni? întrebă David, în timp ce se îndreptară spre garajul de parcare. El și echipa sa probabil sunt ocupați să pună iarăși pe picioare serviciul de telefonie mobilă.

— A fost un coșmar, e adevărat, spuse Mina. Cel puțin a fost acolo când s-a întâmplat.

— Cine? întrebă David.

— Domnul Esfahāni.

— A fost deja în Hamadān?

— Da.

— S-a dus acolo înainte să se întâmple?

— Ciudat, nu?

— Este, spuse David. De ce s-a dus?

— A fost acolo să participe la înmormântarea cumnatului domnului Rashidi.

— Putea să fi murit.

— De fapt, câțiva dintre cei care au participat la înmormântare au fost uciși când hotelul în care au stat s-a prăbușit parțial.

— Dar domnul Rashidi este în regulă?

— Da, lăudat fie Allah, e bine, spuse ea. Dar toți sunt devastați. E prea mult pentru a prelucra totul dintr-odată.

Mina se așeză pe bancheta din spate, făcându-i semn lui David să se așeze în față împreună cu șoferul, apoi îi explică faptul că urmau să se întâlnească cu un tânăr pe nume Javad Nouri, care avea să primească cincisprezece telefoane. Când David întrebă cine era Nouri și unde urmau să ajungă restul de cinci telefoane, Mina deveni vădit încurcată.

— Chiar nu pot spune, se scuză ea.

Patruzeci de minute mai târziu, opriră în fața unei cafenele.

— Parcați aici pe străduța laterală, îl îndrumă David pe șofer. Îl fac eu să vină afară să ia telefoanele.

— N-ar trebui să vin cu dumneata? întrebă Mina.

— De ce? Știi cum arată tipul acesta Nouri? întrebă el.

— Păi, nu, dar...

David o întrerupse.

— Așteaptă aici. Nu va dura decât câteva minute.

Ieși cu mâna goală din mașină, intră în cafenea și se duse în spate, lângă toalete. Acolo îl găsi pe un tânăr de douăzeci și ceva de ani, fumând o țigară și umblând de colo-colo agitat. Acesta era Nouri, se gândi David, dar se hotărî să nu se grăbească. Luă loc într-o cabină, cu spatele la perete. În spatele barului era pornit un televizor, prezentând un rezumat al crizei din Hamadān.

„Echipaje de intervenție continuă să curețe molozul și trupurile neînsuflețite de pe străzile Hamadānului, unde un oficial al guvernului a spus că numărul victimelor rezultate în urma acestui cutremur cu magnitudinea de 8,7 ar putea trece de zece mii, iar numărul celor răniți este de peste treizeci și cinci de mii, menționă un reporter iranian din epicentrul orașului aflat în ruine. Mii de răniți așteaptă încă îngrijirile în fața spitalelor grav avariate, în timp ce un număr necunoscut sunt încă blocați sub clădirile prăbușite. Nevoi fundamentale precum apa curentă și curentul electric sunt suspendate, iar primarul spune că guvernul său trebuie să ajute la curățirea străzilor, pentru ca grupele de intervenție să poată ajunge în câteva din cele mai sever lovite zone ale orașului."

— *Ajutați-ne!* țipă o femeie, ținându-și copilul mort în brațe.

Nu avem apă! Nu avem mâncare! Ajutați-ne! Vă rugăm, oricine-ați fi, ajutați-ne!

„Echipele de intervenție sapă prin dărâmăturile clădirilor cu mâinile, căutând supraviețuitori sau trupuri neînsuflețite, continuă reporterul. Dar trebuie să vă spun, eu personal nu am mai văzut o nenorocire ca aceasta. Blocuri întregi sunt prăbușite complet. Pe străzi e plin de trupuri fără viață. Iar oficialitățile spun că se așteaptă ca numărul victimelor să crească în următoarele zile. Au început să sosească semne ale compasiunii internaționale."

Emisiunea de știri prezentă acum un mesaj din partea secretarului de presă al Casei Albe.

„Președintele Jackson și Prima Familie au fost profund mișcați de imaginile suferinței ce le-au urmărit din orașul iranian Hamadān, la fel ca mulți americani și oameni de bine, spuse purtătorul de cuvânt. „Administrația Jackson ar dori să-și întindă mâna cu prietenie poporului iranian. În prezent, două avioane ale Statelor Unite sunt pline cu mâncare, haine groase, pături și alte ajutoare pe pista din Incirlik, Turcia. Cu permisiunea guvernului iranian, putem trimite aceste aparate de zbor spre Hamadān în doar câteva ore.

Tânărul cu țigara blestemă oferta SUA.

— Oamenii noștri sunt martiri, spuse el fără a se adresa cuiva anume. Sunt martiri pentru cauză. Allah să aibă milă de sufletele lor. Nu avem nevoie de ajutorul Marelui Satan. Blestemat să fie Jackson. Blestemați să fie toți.

David simți cum se enervează, dar nu avea de gând să se apuce să ia partea guvernului american într-o cafenea din centrul Teheranului.

— Ei bine, nu știu de martiri, îi spuse el tânărului, dar ai dreptate cu partea cu Marele Satan. Toți americanii să ardă în iad.

— Dar ei *sunt* martiri, spuse tânărul.

— Nu oricine moare de o moarte tragică este martir, spuse David.

— Dar ei sunt. Ei au murit în timp ce pregăteau calea pentru Domnul veșniciei, pacea fie cu el.

David se ridică și se apropie de tânăr. Cafeneaua Kolbeh era cunoscută și începea să devină populată de cei ce doreau să servească aici micul dejun.

— Ești Javad Nouri?

— Ești Reza Tabrizi?

— Da.

— Ai darurile pe care le-au cerut prietenii noștri?

— Da.

— Unde sunt?

— În mașină, pe alee.

— Mergi înainte, spuse Nouri.

David făcu întocmai, conducându-l pe bărbat până afară la mașină. Îi ceru șoferului să ridice portbagajul și să rămână în mașină.

— Sunt curate? întrebă Nouri.

David îl asigură că nu aveau microfoane.

— Bun. Asta ar fi tot, spuse Nouri.

O clipă mai târziu, o mașină opri în spatele lor. Din ea coborâră doi bărbați, luară cutiile cu telefoanele, le puseră în propriul portbagaj, și plecară, împreună cu Javad Nouri. David le reținu numărul de înmatriculare. Se întoarse în mașina sa, o privi pe Mina și întrebă:

— Și-acum ce facem?

Mina îi explică faptul că Esfahāni lăsase un plic mare cu bani peșin pentru telefoane în seiful său și dădu ordin șoferului său să-i ducă la birourile Iran Telecom.

Odată ajuns acolo, se îndreptară spre biroul lui Esfahāni, iar David așteptă ca Mina să deschidă seiful.

— Acesta e, spuse ea, întinzându-i în cele din urmă o pungă închisă cu fermoar din material plastic, care avea în interior un plic maroniu burdușit.

— Puteți să-i numărați dacă vreți.

— E în regulă, spuse el, zâmbind. Am încredere.

Mina își aranjă eșarfa pe cap și își întoarse privirea.

Telefoanele începură să sune toate odată, nu doar în biroul lui Esfahāni, dar în tot departamentul de suport tehnic. Toți erau în alertă cu cutremurul din Hamadān și cu eforturile herculeene întreprinse de companie pentru a reasigura serviciile pentru regiunea de nord-vest a țării

Sună și telefonul mobil al Minei.

— Da? răspunse ea. Da, dar... Da, așa voi face... Doriți să vorbiți cu el? E în regulă... Bine, așa voi face... La revedere.

— Șeful? întrebă David.

Ea încuviință din cap.

— Dorește să veniți imediat la el în Hamadān și să-i duceți personal celelalte cinci telefoane.

— Sigur, tot ce dorește.

— Vă rezerv un bilet de avion și vă închiriez o mașină, spuse Mina, îndreptându-se înapoi la biroul ei. Nu știu dacă au hoteluri care să fie funcționale momentan, dar voi găsi o soluție.

David se trezi dintr-odată singur în biroul lui Esfahāni. Aruncă repede o privire la seif, însă Mina îl închisese și îl încuiase deja. Verifică culoarul – liber. O privi pe Mina, care vorbea deja la telefon cu departamentul de călătorii. Apoi observă că computerul de pe biroul lui Esfahāni nu era oprit.

David își reaminti de stenografierea pe care o citise atunci, a apelului făcut de șoferul său în ziua acelei dezastruoase prime întâlniri a lui David și Eva cu Esfahāni. Șoferul se referise la Esfahāni drept „nepotul șefului". Întrebându-se cu cine o fi fost Esfahāni înrudit, David deschise rapid fișierul telefonului lui Esfahāni și-l frunzări puțin. Începu prin a căuta numele lui Ibrahim Asgari, comandantul VEVAK, poliția secretă, dar nu găsi nimic. Apoi îl căută pe Liderul Suprem Hosseini. Era o încercare îndrăzneață, se gândi el, dar merita să încerce. Din nou, nu găsi nimic. Încercă numele Președintelui Ahmed Darazi. Și aceasta era o fundătură. Ministrul Apărării Ali Faridzadeh fu următoarea sa încercare. Dar, din nou, nu găsi nimic.

Cu toate acestea, Esfahāni avea 837 de contacte. Trebuia să existe cineva util printre ei, se gândi David. O privi din nou pe Mina. Era încă la telefon și introducea ceva pe calculator. Știind că nu avea decât câteva clipe înainte ca ea să se întoarcă în birou, își scoase un stick de memorie din buzunar, îl introduse în portul USB al hard-drive-ului lui Esfahāni, și descărcă întregul fișier, precum și agenda lui Esfahāni.

— Bine, strigă Mina, ridicându-se de la locul ei și se întoarse în biroul lui Esfahāni, v-am ocupat ultimul loc în următorul avion spre Hamadān.

Atunci îl văzu pe David șezând la biroul șefului ei.

Mai întâi rămase cu gura căscată, dar imediat se supără.

— Ce faceți? se năpusti ea la el. Plecați de acolo.

Când porni în viteză spre el pentru a vedea ce făcea la calculator, pulsul lui David se înteți. Dar când ajunse acolo, îl găsi privind un nou site în farsi, care prezenta un titlu uimitor: „Al doisprezecelea imam își face apariția în Hamadān, vindecă o femeie cu picioarele zdrobite."

Mina rămase cu gura căscată, uitând cu totul îndrăzneala lui David.

69

David ajunse la aeroport cu mai puțin de treizeci de minute înainte de decolarea avionului său.

Își făcu check-in-ul, trecu de securitate, își găsi un colț tăcut lângă poarta sa și-și deschise laptopul. Cu atât de multe contacte în fișierul lui Esfahāni, ezită să le transfere pe toate în telefonul său mobil. NSA-ul avea să fie copleșit, și majoritatea acelor numere nu aveau să producă nimic semnificativ, așa că în cele câteva minute pe care le mai avea până la decolare, începu să caute nume specifice.

Începu cu Javad Nouri. Cine era individul acesta și ce legătură era între tipul acesta și cel de-al doisprezecelea imam? Din nefericire nu găsi decât numărul de telefon mobil al tânărului și nicio altă informație. Cu toate acestea, introduse numărul în aparatul său Nokia și continuă să caute.

În continuare, David căută numărul lui Daryush Rashidi și găsi diferitele numere de telefon ale acestuia, adresa lui de e-mail, ziua sa de naștere, numele copiilor săi. De asemenea, găsi informații de contact ale soției acestuia, Narvaz Birjandi Rashidi.

Birjandi? Trebuia că era o coincidență, se gândi el. Nu avea cum să fie înrudită cu...

David căută rapid prin fișierul telefonului și găsi lucruri valoroase.

Nu doar că avea numărul de telefon de acasă al lui Birjandi, dar avea și adresa lui de acasă. Omul acela era socrul lui Daryush Rashidi.

Înainte ca David să înțeleagă pe deplin ceea ce descoperise, un angajat al aeroportului anunță dintr-odată ultima strigare la zborul 224 spre Hamadān. David își dădu seama că fusese atât de absorbit că pierduse cu totul noțiunea timpului. Era timpul să-și închidă laptopul și să urce imediat la bordul avionului. Însă mai era ceva ce voia să verifice. Era hotărât să găsească identitatea „șefului" cu care era înrudit Esfahāni. Deja eliminase mai bine de o duzină dintre oficialii seniori ai Iranului, inclusiv pe Liderul Suprem și pe șeful securității de stat. Dar David nu era gata să renunțe. Continuă să caute printre contactele lui Esfahāni, dar își ridică privirea și observă că însoțitoarea de zbor se pregătea să închidă ușa și să dea undă verde avionului spre decolare. O strigă și o rugă să mai aștepte două minute.

— Nu, domnule, se răsti ea la el. Trebuie să urcați la bord acum, sau așteptați următorul zbor.

Implorând-o să mai aibă răbdare doar câteva clipe, David închise fișierul telefonului lui Esfahāni și deschise un altul, care conținea agenda lui. Dădu o căutare cu cuvântul „zi de naștere" și găsi douăzeci și șapte de rezultate. Aruncă o privire însoțitoarei de zbor, care era tot mai nervoasă cu fiecare clipă. Trebuia să plece. I se terminase timpul. Dar instinctele îl făceau să nu se oprească. Se uită la fiecare zi de naștere în parte. Mama lui Esfahāni. Tatăl lui. Soția lui. Fiicele lui. Socrii săi. Bunicii săi. Un verișor. Alt verișor. Altă duzină de verișori. Și apoi: *Unchiul Mohsen, zi de naștere, 5 noiembrie.*

Pulsul lui David se acceleră. Nu putea fi atât de simplu, nu? De ce nu se gândise deja la asta? Închise fișierul cu agenda și redeschise fișierul telefonului.

— Domnule, insist acum, spuse însoțitoarea de zbor, oprindu-se în dreptul lui.

— Știu, știu, spuse el. Numai un minut.

Ea nu era deloc amuzată.

— Nu, domnule. *Acum.*

David acționă funcția de căutare și tastă *Mohsen*. O fracțiune de secundă mai târziu, numele Mohsen Jazini apăru pe ecran, împreună cu toate informațiile sale personale de contact. David dăduse o dublă

lovitură. Unchiul lui Esfahāni era comandantul Corpului Gărzii Revoluționare Iraniene?

Copie informațiile lui Jazini – împreună cu cele ale lui Birjandi – în telefonul său Nokia și speră ca NSA să le primească și să le poată folosi urgent. Atunci își închise laptopul și urcă la bordul avionului, chiar înainte ca însoțitoarea de zbor să trântească și să sigileze ușa aparatului de zbor în urma lui.

Cu toate că era cât se poate de intrigat de aceste dezvăluiri, gândurile sale zburară departe când se trânti pe ultimul loc de pe ultimul rând. Se trezi gândindu-se la titlul pe care-l citise în biroul lui Esfahāni: *Al doisprezecelea imam își face apariția în Hamadān, vindecă o femeie cu picioarele zdrobite*. Cum era posibil una ca aceasta? Dacă islamul era fals, lucru de care era tot mai convins, cum putea să apară așa-zisul lor mesia în viziuni și să vindece oameni? Nu numai Dumnezeu avea puterea de a face mari semne și minuni ca aceasta?

70

TEHERAN, IRAN

Vestea sosi la miezul zilei de 22 februarie.

Liderul Suprem Hosseini ținu discursul în direct la televiziunea iraniană. Nu dură decât șase minute, însă ecoul său făcu înconjurul lumii. În cuvântarea sa, anunță știrea pe care lumea șiită tânjea de secole s-o audă, și de care lumea sunnită se temea cam tot de-atunci.

— Este o mare bucurie să vă anunț că cel de-al doisprezecelea imam – Domnul veșniciilor, pacea fie cu el – a venit în sfârșit, declară marele Ayatollah, citindu-și cuvântarea de pe o coală. Nu sunt zvonuri sau speculații. Am fost binecuvântat cu onoarea de a-l întâlni și de a vorbi cu el personal de câteva ori. Membrii cabinetului meu de securitate l-au întâlnit la rândul lor. Curând, o lume întreagă îl va vedea și va fi uluită. Imam al-Mahdi are un mesaj puternic pe care-l va transmite omenirii. Se pregătește să-și instaureze împărăția dreptății și păcii. Mi-a poruncit să vă informez că își va face prima apariție oficială la Mecca, de joi într-o săptămână. Vă invită pe toți cei care căutați pacea să veniți și să fiți cu el la această predică inaugurală a sa.

★★★★★

Deloc uimitor, dovezile îi indicau pe israeliți.

Al doisprezecelea imam și cercul său de apropiați ascultau cu atenție raportul ministrului apărării Faridzadeh. Asasinarea doctorului Saddaji, specialistul de vârf al națiunii în fizică nucleară, a reprezentat o lovitură serioasă pentru înarmarea nucleară a Iranului. Toți erau furioși. Dar Mahdi îi sfătui să aibă răbdare.

— Cu toții știm că sioniștii se trag din maimuțe și din porci, începu el. De data asta au avut noroc, dar haideți să ne amintim cu toții – sunt sortiți să fie șterși de pe fața pământului o dată pentru totdeauna, și e menirea noastră să aducem aceasta la îndeplinire. Dar haideți să nu ne lăsăm distrași de la chemarea noastră mai mare. Sioniștii n-ar avea nicio putere împotriva musulmanilor dacă nu ar fi curvele și leproșii americani. E timpul ca valul jihadului să se năpustească peste amândoi. Ziua imperiului iudeo-creștin s-a încheiat. Împărăția lui Allah și a slujitorului său a venit. Spuneți-mi, deci, cât de curând vom fi gata să lansăm Războiul Anihilării?

— Curând, domnul meu, îl asigură ministrul Faridzadeh. Dar trebuie să-l înlocuim pe dr. Saddaji, și asta nu va fi ușor de făcut.

— Saddaji a fost directorul adjunct al programului vostru nuclear, spuse Mahdi. De ce nu-l înlocuiți cu directorul?

— Directorul este numit politic, Domnul meu, spuse Faridzadeh, alegându-și vorbele cu grijă. Este un om deosebit, și suntem profund recunoscători pentru serviciile lui, însă...

— Dar el nu are îndemânarea tehnică de care avem nevoie pentru a derula programul de înarmare, spuse Mahdi.

— Nu, Domnul meu. Mă tem că nu o are. Este practic interfața programului civil, lucrează cu IAEA și alte instituții internaționale.

— Dar voi știți totuși cum să mergeți înainte fără Saddaji.

— E adevărat, Domnul meu, încuviință ministrul apărării. Dar asta pentru că toate piesele au fost deja puse la locurile lor de Saddaji înainte să moară și pentru că Liderul Suprem a dorit să transmită un mesaj celor care l-au ucis că nu ne vor putea împiedica planurile.

— Cine a fost mâna dreaptă a lui Saddaji? întrebă Mahdi în cele din urmă.

— Dr. Najjar Malik.

— Najjar Malik din Irak?

— Da, Domnul meu.

— Din Samarra?

— Da, da, el e.

Mahdi zâmbi.

— Îl cunosc pe Najjar; este un slujitor credincios. Este căsătorit cu fiica lui Saddaji, cu Sheyda, nu-i așa?

— Așa este, într-adevăr, Domnul meu.

— Cunoaște el toate detaliile programului de înarmare?

— Din nefericire, nu, spuse ministrul apărării. Este un fizician foarte capabil, Domnul meu. De asemenea, este un manager de primă mână și a fost recrutat și instruit personal de dr. Saddaji. Din motive de securitate și la porunca mea, dr. Saddaji a ținut totul compartimentalizat. Dr. Malik cunoaște restul programului nuclear iranian civil mai bine decât oricine altcineva din țară, dar i-am ascuns amănuntele despre programul de înarmare. Am lucrat în direcția aceasta pe căi separate.

— Ar putea învăța? întrebă Mahdi.

— Cred că ar putea. Categoric este o persoană în care am putea avea încredere. Ar avea nevoie de timp pentru a se pune la punct. Dar cred că ar fi persoana ideală. Și desigur, i-ar avea drept ajutor pe toți oamenii de știință și membrii echipei de înarmare care i-au raportat totul direct dr. Saddaji.

Cel de-al doisprezecelea imam zâmbi din nou.

— Aduceți-l la mine îndată.

71

HAMADĀN, IRAN

Pe drum spre agenția de închirieri de mașini, David încercă s-o sune pe Mina.

Însă cu o atât de mare parte din rețeaua din regiune căzută, s-a dovedit imposibil pentru el să aibă semnal. Așa că sună de la un telefon cu fise și în cele din urmă dădu de ea. Mina îi oferi indicații cu privire la locația unde avea să-l găsească pe Esfahāni, dar se scuză că nu-i găsise încă un hotel funcțional. Îl rugă să aibă răbdare și îi promise să-i găsească o soluție în următoarele câteva ore.

— Nicio problemă, spuse David, gândindu-se că putea oricând să ia următorul avion înapoi spre Teheran dacă ea nu reușea să-i găsească o cazare rezonabilă. Dar aș avea să te întreb un lucru.

— Ce anume?

— Mă întrebam doar, ar fi potrivit să-l sun pe domnul Rashidi și să-i prezint condoleanțe pentru moartea cumnatului său?

— Sigur, spuse Mina. Cred că ar fi foarte frumos. Vă dau numărul lui de telefon.

În timp ce aștepta, David întrebă dacă cumnatul domnului Rashidi fusese mai în vârstă sau bolnav.

— Nimic din toate astea, spuse Mina.

— N-a murit într-un accident, nu?

— Nu chiar, răspunse Mina.

— Atunci cum?

— A fost ucis de o bombă care i-a fost amplasată în mașină.

— *Poftim*? întrebă David, nevenindu-i să-și creadă urechilor că o auzise bine. În Hamadān? Când?

— Acum câteva zile, spuse Mina. Și partea ciudată este că ai crede că ceva de genul ăsta ar trebui să ajungă la știri. Dar n-a ajuns.

Era ciudat, gândi David. Dacă serviciul său de telefonie mobilă ar fi funcționat, ar fi căutat imediat povestea pe internet. În schimb, o întrebă care era numele bărbatului.

— Cumnatul domnului Rashidi?

— Da, cine a fost?

— Numele lui a fost Mohammed, spuse Mina. Mohammed Saddaji.

David fu uimit, cu toate că se strădui să nu-l trădeze vocea. Adică dr. Mohammed Saddaji? directorul adjunct al Agenției Nucleare a Iranului?

— Da. A fost un strălucit om de știință, iar el și domnul Rashidi erau apropiați. Este foarte trist.

— Sigur că este. De ce era dr. Saddaji în vizită în Hamadān?

— Nu era în vizită, răspunse Mina nevinovată. Locuia acolo.

David avea mult mai multe întrebări, dar nu voia să ridice suspiciuni. Așa că-i mulțumi Minei și îi promise să ia din nou legătura cu ea în următoarele ceasuri cu privire la hotel. Apoi puse receptorul în furcă și se duse să-și ia mașina închiriată, procesând această nouă informație. Nu exista nicio facilitate nucleară iraniană în Hamadān – cel puțin niciuna despre care să fi fost informat. Și atunci de ce ar locui un om de o asemenea valoare în programul nuclear iranian tocmai aici? Oare se înșela Mina? Sau era posibil să existe în zonă o facilitate importantă despre care serviciile secrete americane să nu aibă date?

David își găsi mașina, ieși din zona aeroportului și porni pe Route 5 spre centrul orașului. În primele zece minute nu văzu niciun semn serios de daune, care să confirme rapoartele de la știri, ceea ce indica că cel mai sever impact avusese loc în centru și spre vest. Curând trecu de Universitatea Payam Noor, în dreapta, apoi ajunse

la un sens giratoriu pe centura principală din jurul orașului, numită după Ayatollahul Khomeini. Când se apropie de cartierul din sudul orașului unde se afla Centrul Medical Besat, începu să vadă din plin efectele devastării.

Ambulanțele treceau la fiecare câteva minute cu girofarurile și sirenele pornite. Elicoptere ale armatei aterizau pe acoperișul spitalului, aducând noi și noi victime. Peste tot, David vedea locuințe familiale rupte în două și apartamente din blocuri înalte înclinate într-o parte sau prăbușite în mormane de ruine fumegânde.

Porni radioul, iar știrile se dovediră și mai rele. Numărul confirmat al victimelor atingea acum 35.000 de morți și peste 110.000 răniți. Jumbo jeturi de la Crucea Roșie aveau să ajungă curând, spuse un reporter, aducând zeci de mii de pături și corturi, împreună cu apa și alimentele atât de necesare. Însă deplasarea pe drumurile sever avariate era dificilă, explică reporterul, iar eforturile de salvare erau încetinite de lipsa comunicațiilor eficiente.

— Nu doar turnurile de telecomunicații au căzut, raportă omul de la știri. Tehnicienii de la Iran Telecom se străduiesc să repare serviciul wireless, în particular, pentru a ajuta echipele de urgență care au răspuns primele să îi salveze pe cei răniți și să le aducă alinare celor aflați în suferință. Dar mii de linii terestre sunt căzute, liniile de fibră optică au fost avariate și chiar serviciul radio de emisie-recepție este alterat de intensitatea mare a câmpului electric, pentru care oficialii nu au explicații imediate.

David vira pe o stradă cu sens unic, apoi pe alta, apoi pe a treia. Întoarse în parcarea unei școli, trecu printr-un alt cartier rezidențial în zig-zag, încercând să-și dea seama dacă era urmărit. Satisfăcut că nu era cazul, opri pe marginea drumului și-și deschise laptopul. Deschise fișierul cu toate contactele lui Esfahăni și-l căută pe dr. Mohammed Saddaji.

Dar nu găsi nimic. Informațiile lui Saddaji nu erau acolo.

Cu toate acestea, știa că trebuia să-i trimită informații lui Zalinsky cât mai repede posibil. Aici nu era Bagdad, Mosul sau Kabul. Aruncatul în aer al unor mașini nu erau un eveniment la ordinea zilei în Iran. Și cu siguranță, nu în Hamadān. Israelienii erau aici, concluzionă David. Cu siguranță erau. Ceea ce însemna că știau mai

mult despre ceea ce se petrecea în programul nuclear al Iranului decât Langley. Altfel nu l-ar fi eliminat pe Saddaji dacă n-ar fi avut motive să creadă că el se afla în centrul efortului de înarmare al Iranului și că acest efort era pe cale să dea roade.

David își verifică telefonul. Vestea bună era că acum avea ceva acoperire. Vestea proastă era că avea o singură linie de semnal. Și asta aducea un risc suplimentar. Nu putea risca să inițieze un apel internațional când atât de multe turnuri celulare (cell towers) erau căzute. Chiar dacă reușea să stabilească legătura, un apel spre Dubai avea să fie imediat reperat de Serviciile Iraniene de Informații, de vreme ce volumul apelurilor era atât de scăzut în regiune pe moment. Dar David își aminti că avea cinci telefoane prin satelit sigure pe scaunul de lângă sine.

Îl deschise, îl sună pe Zalinsky și se prezentă sub numele de cod *Zefir*.

Conversația însă nu se derulă după așteptările lui David.

— Memoriul tău a fost necorespunzător, începu Zalinsky.

— De ce?

— Pentru că sarcina ta este să aduni și să ne trimiți informații despre guvernul iranian pe baza cărora să putem acționa, nu analize politice despre propriul nostru guvern. De asemenea ți-am spus să nu te lași abătut de toată chestia asta cu escatologia șiită. Nu asta este treaba noastră. Armele sunt. Și chiar dacă toată analiza din memoriul tău ar fi adevărată – și mă îndoiesc teribil de tare că este, dar chiar dacă ar fi – nu ai prezentat niciun fel de fapte solide pentru a susține toate acele afirmații dubioase. Este un articol pentru *Post*, și încă nici măcar unul cine știe ce pe tema asta.

David strânse din dinți, dar nu dădu înapoi. Insistă că trimitea fiecare informație pe care reușea să pună mâna. Dar în același timp era neclintit în poziția sa că ar fi fost neglijent în îndeplinirea atribuțiilor sale dacă nu raporta impresiile sale despre dinamica religioasă și politică pe care o vedea în Iran și sentimentul său că SUA nu făcea nici pe departe suficient pentru a-i împiedica pe iranieni la timp. Abia după ce apucă să spună toate acestea, îi spuse lui Zalinsky faptul că directorul adjunct al programului nuclear iranian fusese ucis de curând printr-o bombă amplasată într-o

mașină și că îi suspecta pe israelieni de a face ceea ce SUA nu făcea – să răspundă focului cu foc.

Zalinsky fu uimit că Saddaji era mort. Era la fel de uimit de faptul că Saddaji locuise de ani de zile în Hamadān. Nu știuse asta. Nimeni din Agenție nu știuse. Iar David avea probabil dreptate: probabil israelienii îl scoseseră pe Saddaji din joc. Cu siguranță nu fusese nimeni de la Langley.

— Mosadul abordează situația aceasta de parcă ar fi vorba de un război veritabil, argumentă David.

— La fel și noi, spuse Zalinsky.

— Nu, noi n-o facem, replică David. Israelienii, de câțiva ani încoace, sabotează facilitățile iraniene și îi răpesc sau le asasinează oamenii de știință din poziții cheie și oficialii militari. Iar noi ce facem? Îl implorăm pe Hosseini și pe Darazi să ia loc și să negocieze cu noi? Tratăm consecințele economice „invalidante", dar impunem sancțiuni jalnice și blânde în schimb? Nici nu-i de mirare că israelienii încep să-și piardă încredea în noi. *Eu* îmi pierd încredea în noi.

— Destul, spuse Zalinsky. Tu fă-ți partea ta și lasă-mă pe mine să-mi văd de partea mea.

— Eu îmi fac treaba, dar nu-i suficient, răspunse David, încercând să se controleze, dar devenind tot mai frustrat și mai furios cu fiecare minut. Eu îți trimit tot ce am, și unde ne duce asta? Nicăieri.

— Trebuie să ai răbdare, îl sfătui Zalinsky.

— De ce?

— Lucrurile astea cer timp.

— Nu mai avem timp, insistă David. Israelienii sunt angrenați în cel mai extins plan de război din istorie. Tocmai l-au scos din joc pe cel mai bine cotat expert în fizică nucleară din țară. Prim-ministrul Naphtali îl avertizează pe președintele Jackson și lumea întreagă că dacă nu acționăm, Israelul o va face pe cont propriu. Iar noi ce facem? Sincer, ce facem *cu adevărat* pentru a împiedica Iranul să își fabrice bomba? Pentru că din perspectiva mea terestră, domnule, lucrurile ne cam scapă de sub control.

— Crede-mă, te înțeleg, spuse Zalinsky, dar trebuie să ne clădim cazul pe fapte, nu presupuneri, nu speculații, nu zvonuri. Am dat-o în bară în Irak. Ți-am spus asta. Nu în întregime, dar când a venit vorba

de arme de distrugere în masă, nu avem informațiile – nu suficiente, în orice caz. N-am avut cazul „solid" pe care spuneam că-l avem. Așa că am face bine ca măcar de data asta să stăm altfel. Trebuie să putem să ne susținem cu mare atenție răspunsurile la fiecare întrebare pe care ne-o va pune președintele sau consilierii săi. Riscurile sunt prea mari. Așa că dă-mi un obiectiv. Dă-mi ceva pe baza căruia să putem acționa, și o vom face.

— Ce fel de acțiune? întrebă David. Crezi că președintele va da ordin ca cineva să fie asasinat? Chiar crezi că vom arunca în aer o facilitate? Deja cunoaștem o duzină sau mai bine de facilități nucleare acolo. Am lovit vreuna până acum?

— Unu la mână, asta nu te privește pe tine, spuse Zalinsky. Treaba ta este să ne oferi informația pe care nu o avem. Ce se întâmplă mai departe este treaba mea. Dar nu uita ordinul executiv al președintelui. Noi suntem autorizați să folosim „toate mijloacele necesare" pentru a opri sau a încetini programul de înarmare nucleară a Iranului. Când timpul va fi potrivit, exact asta vom face. Dar nu ne putem permite s-o dăm în bară. M-ai înțeles?

David ar fi vrut să-l poată crede pe Zalinsky. Dar în taină admira curajul israelienilor de a apăra poporul evreu de un alt holocaust, și era îngrijorat că propriul său guvern fie își pierduse curajul, fie se resemnase în fața ideii unui Iran înarmat nuclear.

Schimbând subiectul, David întrebă dacă Zalinsky și Fischer aflaseră ceva util din apelurile lui Rashidi și ale lui Esfahāni. Din nefericire, răspunsul fu „nu".

— Am aflat că cumnatul lui Rashidi a murit în mod tragic, îi răspunse Zalinsky. Am aflat că numele lui era Mohammed și că înmormântarea urma să aibă loc în Hamadān. În niciunul din apeluri nu s-a menționat vreo bombă amplasată în mașină sau numele său de familie. Așa că ai făcut treabă bună, fiule. Voi informa imediat restul echipei cu privire la aceasta, să verifice totul. Dar exact asta și vreau să faci – să-mi oferi informații cu care să am ce face. Nun spun să n-ai părerile tale. Dar nu-ți cer să-mi oferi o analiză. Am douăzeci de indivizi care fac analize. Ceea ce ne lipsește sunt informații pe care nimeni altcineva din toată lumea nu le mai are. Cam așa ceva. Așa ceva vreau să-mi dai.

David promise că așa avea să facă. Își introduse iarăși codul, opri telefonul și șterse din memoria telefonului prin satelit de orice urmă a acestui apel. Dar frustrarea i se întețea. Una era ca cei de la Casa Alba să nu înțeleagă ce se întâmplă cu adevărat la sol în interiorul Iranului. Însă David se temea că nici mentorul lui nu înțelegea întru totul.

72

David opri într-o stație de schimb a Iran Telecom aflată la marginea orașului.

Facilitatea în sine și echipamentul din interior fuseseră grav avariate de cutremur, iar parcarea era ticsită de camionete ale angajaților Iran Telecom și a contractorilor care veniseră să readucă situația în stare de funcționare.

David îl găsi pe Esfahāni la etajul al doilea, purtând o cască de protecție și evaluând avariile împreună cu un grup de meșteri. Îl privi în ochi pe director și-și ridică mâna dreaptă, indicând că avea cele cinci telefoane prin satelit restante asupra sa. Esfahāni se scuză înaintea colegilor săi și-l trase pe David deoparte.

— Unde sunt? întrebă Esfahāni.

— În portbagajul mașinii mele.

— Cât de repede le poți aduce pe celelalte aici?

— Toate 313?

— Exact.

— Chiar nu știu dacă este posibil.

— Uite, Reza, nu avem prea mult timp, spuse Esfahāni. Lucrurile se mișcă rapid acum. Mă voi adresa chinezilor dacă va fi nevoie, dar eu vreau să lucrez cu tine, atâta timp cât înțelegi că trebuie să ne mișcăm rapid.

— Înțeleg perfect, spuse David. Știu că sunteți în mare criză de timp. Nu spun decât că trebuie să fim atenți. Știți cât de greu a fost să le obțin pe astea douăzeci fără să atrag suspiciuni în interiorul companiei mele, cu atât mai puțin din partea tuturor agențiilor serviciilor secrete internaționale care sunt cu ochii pe tot ce intră și iese din țara aceasta ca niște șoimi?

— Chinezilor nu le-ar putea păsa mai puțin de agențiile serviciilor secrete, spuse Esfahāni.

— Dar dumneavoastră ar trebui, spuse David, asumându-și riscul. Uitați ce e, telefoanele acestea nu sunt chiar pentru oricine. Sunt pentru Domnul veșniciei, nu? N-ar trebui să aibă parte de ce e mai bun?

— Absolut.

— Atunci o să fiu direct. Telefoanele chinezești sunt o porcărie. Mă rog, sunt în regulă dacă e vorba de un om de afaceri care încearcă să vândă oțel, sau mașini, sau jucării, sau orice altceva. Dar mi-ați spus că aveți nevoie de ultima tehnologie, aparatură de top, nu-i așa?

— Ba da.

— Atunci aveți nevoie de mine, nu de chinezi, îl asigură David. Trebuie doar să ne asigurăm că o facem cum trebuie ca să nu vă treziți cu supravegheri care nu sunt necesare, și nici eu să nu fiu prins de compania mea. Trebuie s-o facem într-un mod care furnizează Imamului al-Mahdi și echipei sale exact ceea ce au nevoie pentru a putea vorbi liniștiți că nu sunt ascultați de Beijing, de ruși sau, ferească Allah, de americani sau de sioniști.

— Ai dreptate, spuse Esfahāni. Trebuie să avem grijă.

— Încercați să-l ajutați pe Mahdi – pacea fie cu el – să-și construiască o armată, continuă David. Eu vreau să vă ajut. Vreau să am contribuția mea la schimbarea istoriei. Spuneți-mi doar ce trebuie să fac și vă voi aduce orice doriți. Aveți cuvântul meu.

— Apreciez. Acum vreau să văd ce mi-ai adus, spuse Esfahāni.

David îl conduse la mașină, deschise portbagajul și îi dădu cele cinci cutii.

Esfahāni o deschise pe una și zâmbi.

— Sunt frumoase.

— Cele mai bune din lume.

— Oamenii mei din Teheran le-au verificat la sânge pe cele pe care le-ai adus azi de dimineață, spuse Esfahāni, frunzărind unul din manualele de instrucțiuni. Au spus că sunt toate curate.

— Sunt. Le-am verificat chiar eu înainte să le cumpăr de la München. Exact genul acesta de telefon îl folosește și cancelarul Germaniei, și președintele Franței, și prim-ministrul Italiei, și toți angajații lor de frunte. Și, credeți-mă, nici europenii nu vor ca americanii sau israelienii să le intercepteze apelurile.

— Foarte bine, Reza. Sunt foarte recunoscător.

— Este o onoare să-mi ajut țara, spuse David. Nu vreau decât ce e cel mai bine pentru poporul meu.

— Cred că așa e, spuse Esfahāni, ducând cele cinci cutii în mașina proprie și încuindu-le în portbagaj. De asta și vreau să-ți spun ceva.

Atunci Esfahāni îi explică rapid ce era „Grupul celor 313" și de ce el și Rashidi căutau musulmani șiiți devotați, cu deprinderi tehnice și administrative înalte și care să fie cu totul loiali lui Mahdi.

— Recrutăm o armată de zece mii de *mujahedini* care să fie gata să-și dea viața pentru a anihila Tel-Avivul, Washingtonul, New Yorkul și Los Angelesul și să grăbească venirea împărăției Celui Promis.

David nu îndrăzni să spună nimic care să-l facă pe Esfahāni să devină suspicios.

— Cum mă pot înrola și eu? întrebă el după câteva clipe.

— Nimeni nu se înrolează, spuse Esfahāni. Trebuie să fii ales.

— Dar dumneavoastră m-ați putea recomanda.

— Ne gândim la tine. Domnul Rashidi trebuie să decidă. Dar dacă ne poți furniza telefoanele acestea repede, cred că îi vei câștiga încrederea și recomandarea.

David nu putea crede ceea ce auzea, și se întreba ce avea să zică Zalinsky.

— Voi face tot ce pot pentru a câștiga onoarea aceasta.

— Știu că vei face. Între timp, vreau să înveți de la un maestru. El e unul din cei mai mari învățați ai noștri și locuiește foarte aproape. Își va petrece seara aici; nu sunt hoteluri disponibile nicăieri. Mâine, te vei apuca să rezolvi problema cu restul telefoanelor de care avem nevoie. Dar deseară, vei ședea la picioarele unui maestru și vei învăța despre mult-iubitul nostru Imam.

— Cine e?

— Este un mare învățător. De asemenea se întâmplă să fie înrudit cu Daryush.

David știu imediat la cine se referea, dar nu spuse nimic.

— Ai auzit vreodată de dr. Alireza Birjandi? întrebă Esfahāni.

— Desigur, spuse David. De curând am citit una din cărțile lui. Dar nu trăiește în pustnicie?

— Cred că i-ar plăcea să te întâlnească. În inima lui este un învățător, și îi plac mințile luminate, tinere, dornice de cunoaștere.

— Nu l-aș putea deranja.

— Totul este pregătit deja. Ar trebui să-i aduci niște mâncare. Nu este niciodată acceptabil să vizitezi pe cineva cu mâinile goale.

— Este o cinste deosebită, spuse David. Allah să vă binecuvânteze pe dumneavoastră și familia dumneavoastră. Pot să vă mai întreb ceva înainte să plec?

— Desigur, spuse Esfahāni. Ce anume?

— Imam al-Mahdi chiar s-a arătat aici în Hamadān?

— Da, s-a arătat, spuse Esfahāni. A fost uimitor!

— Chiar a vindecat o femeie care avea picioarele zdrobite în urma cutremurului?

— Da, a vindecat-o. Toți vorbesc numai despre asta.

— Dar de unde știți că este adevărat? întrebă David. Eu sunt întotdeauna puțin cam sceptic cu ce aud la știri.

— Ești un tânăr foarte înțelept și profund, îi răspunse Esfahāni. Dar eu n-am auzit-o la știri.

— Dar atunci de unde știți?

— Am fost acolo.

73

O oră mai târziu, David ajunse la casa lui Alireza Birjandi.

Era o casă modestă, construită pe un singur nivel, cu două dormitoare, care în Statele Unite ar fi putut trece drept un bungalou. Construită din ciment și lemn la periferia orașului, lui David îi părea să provină din perioada anilor '40 sau '50, fără a mai fi fost modernizată după aceea.

Încărcat cu o plasă cu pâine și brânzeturi, un sac de cartofi și o ladă cu apă îmbuteliată, pe care Esfahāni i le dăduse din rezervele substației regionale a Iran Telecom, David urcă până la ușa casei unde bătu de câteva ori. Trecură câteva minute, dar clericul îmbătrânit apăru în cele din urmă la ușă, cu o cârjă albă și ochelari negri.

Esfahāni nu-i pomenise de faptul că omul era orb.

— Dumneata ești, domnule Tabrizi? întrebă bătrânul, cu o voce tristă, trupul fragil și supt. Te-așteptam.

— Eu sunt, dar vă rog, spuneți-mi Reza.

— Așa ți se spune acum? Prea bine; te rog, intră.

David fu puțin uimit de răspunsul acela și fu bucuros că Birjandi nu-i putu vedea reacția. Ce voia să spună oare prin cuvintele acelea? Cum altfel să-i fi spus oamenii?

— Iertați-mă că am întârziat, spuse David. M-am rătăcit puțin.

— Nu este nicio problemă, spuse Birjandi. Nici nu-mi pot

închipui să ies în oraș chiar acum. Sigur, n-am condus niciodată, dar totuși...

Vocea i se stinse, iar lui David i se făcu milă de bătrânelul acesta.

— Domnul Esfahāni vorbește în termeni foarte frumoși despre dumneavoastră, spuse el. Este o mare onoare să vă întâlnesc. Vă mulțumesc că v-ați făcut timp să mă vedeți așa, neprogramat.

— Nu-i nicio problemă, spuse Birjandi oftând. Daryush și Abdol vorbesc și despre tine în termeni foarte frumoși. Se pare că le-ai făcut o impresie foarte bună.

— Ei bine, au fost foarte amabili cu mine. O, și domnul Esfahāni m-a rugat să vă aduc alimentele acestea și a spus că vă va trimite și alte provizii curând.

— E băiat bun, spuse Birjandi. Îl cunosc de când avea opt ani. El și Daryush au fost cei mai buni prieteni, au crescut împreună. Ți-a spus?

— Nu, domnule, spuse David, reținând și această nouă informație. N-a pomenit niciodată despre asta.

— Ei bine, au fost băieți foarte competitivi, spuse Birjandi ceva mai animat. Sunt convins că Abdol nu suportă ideea că Daryush este șeful. Întotdeauna a fost invers când erau copii. Abdol era mai isteț, mai rapid, mai puternic – a învățat tot Coranul pe de rost când avea zece ani. Nu și Daryush. Nu cred că l-a învățat vreodată. Dar Daryush... Ei bine, să spunem că el e ceva mai diplomat, mai îndemânatic decât Abdol. Asta a făcut toată diferența. Haide acum, să punem mâncarea deoparte; apoi ne ducem în biroul meu și să stăm de vorbă.

Când intrară în locuința lui Birjandi, David fu imediat uimit de numărul imens de cărți care se aflau doar în living. Fiecare perete era ticsit cu rafturi și fiecare raft era încărcat cu atâtea tomuri de parcă mai era puțin și se prăbușeau cu totul în orice clipă. Pe podele și pe scaune erau stivuite alte cărți, precum și cutii pline de reviste științifice și alte publicații, iar David nu se putu abține să nu se întrebe cum se descurca cu ele toate un om orb care locuia singur. Nimic nu părea prăfuit sau mizer, așa că se întrebă dacă venea cineva și făcea curat în mod regulat. Cu siguranță nu-și putea imagina că sărmanul bătrân și-ar fi făcut singur curat acasă. Din fericire, în afară de un geam

ușor fisurat în față și niște crăpături în pereți și în tavan, casa suferise extraordinar de puțin în urma cutremurului.

David duse proviziile în bucătărie, care era înghesuită, dar curată. În chiuvetă nu era niciun vas murdar. Nici gunoi în coșul de gunoi. Niciun fel de mâncare în cămară și nici cine știe ce mâncare în frigider. Nici nu era de mirare că bătrânul era atât de slab.

După ce-i dădu indicații lui David unde să pună mâncarea, Birjandi o luă încet pe culoar, iar David îl urmă. Se opriră în biroul bătrânului – de fapt o cămăruță care-și schimbase destinația. Și aici erau rafturi ce umpleau pereții, încovoiate sub greutatea cărților, dintre care multe păreau să aibă cinzeci sau o sută de ani, sau mai bine. Într-un colț se afla un birou încărcat cu benzi cu cărți înregistrate, precum și un magnetofon din anii '80, niște căști uriașe și un teanc de corespondență necitită. Într-un alt colț se afla un televizor aprins, dar al cărui ecran era plin de purici și care hârâia atât de rău, încât pe David îl și dureau urechile deja. Aparent deloc deranjat de gălăgia aceea, Birjandi găsi un fotoliu uzat care era evident preferatul său și se trânti în el. Apoi, spre marea ușurare a lui David, bătrânul găsi telecomanda într-un capăt al mesei și opri televizorul.

— Te rog, ia loc.

— Mulțumesc, domnule, spuse David, îndepărtând cu grijă un teanc de ziare îngălbenite din anii '90 de pe un alt fotoliu.

— Am multe întrebări, iar domnul Esfahāni a spus că sunteți cel mai în măsură să îmi răspundeți la ele.

Urmă o tăcere prelungă, incomodă, atâta timp cât David nu era sigur că bătrânul îl auzise.

— Trăim vremuri extraordinare, n-ai spune? începu David în cele din urmă, căutând o cale de a începe conversația.

— Eu văd zile de mare jale, spuse Birjandi oftând din greu.

— Dar cel puțin Imam al-Mahdi a venit, nu-i așa? spuse David, cu vocea plină de entuziasm și speranță. Sunt convins că ați auzit știrile.

— Nu am nicio bucurie în inimă, spuse Birjandi.

— Nu?

— Tinere, o zi foarte întunecată a răsărit deasupra omenirii.

David se simți intrigat. Nu își petrecuse omul acesta toată viața studiind și învățând despre venirea celui de-al doisprezecelea imam? De ce nu-și îngăduia acum puțină bucurie? Da, ziua venise cu moarte și nimicire. Dar nu acestea fuseseră oricum profețiile? Nu credea bătrânul că toată suferința aceasta era voia lui Allah?

— Cel ce nu știe, și nu știe ceea ce nu știe, este un nebun; ferește-te de el, spuse Birjandi, parcă din senin. Cel ce nu știe, și știe că nu știe, este un copil; învață-l. Cel ce știe, și nu știe ceea ce știe, doarme; trezește-l. Cel ce știe, și știe că știe, este înțelept; urmează-l.

— E un citat din Coran? întrebă David.

Birjandi scutură ușor din cap și zâmbi.

— Din hadisuri?

Din nou, bătrânul scutură din cap.

— Vreun citat din Zoroastru?

— Nu, este un vechi proverb persan.

— Ei bine, pare foarte înțelept.

— Tu care ești?

— Eu?

— Da.

— Nu știu.

— Gândește-te.

David se gândi o vreme, recitându-și proverbul de câteva ori în minte pentru a-i înțelege semnificația.

— Cred că sunt copilul, spuse el în cele din urmă.

— De ce?

— Pentru că nu știu, și știu că nu știu. De asta sunt aici, pentru că cred că dumneavoastră știți.

— Prea bine, spuse Birjandi. Atunci începe cu asta. Ceea ce a experimentat Hamadānul nu a fost un cutremur natural.

— Ce vreți să spuneți? întrebă David.

— Mărimea. Scopul. Momentul. Gândește-te, domnule Tabrizi. Ce anume a declanșat toate acestea? Crezi cu adevărat că a fost sosirea lui Imam al-Mahdi?

Ce tot spunea bărbatul acesta? Confuzia lui David era tot mai mare când Birjandi se ridică dintr-odată, se scuză și spuse că era timpul pentru el să se roage.

— Mai putem discuta peste șase ore, explică Birjandi simplu, fără nicio scuză.

Șase ore? David se uită la ceas. Era abia trei după-amiaza. Ce avea să facă în următoarele șase ore?

— Îți mulțumesc pentru alimente, spuse Birjandi dând să plece în camera lui. Poți lua tot ce-ți dorești din ele. Mie nu mi-e foame. Nu am o cameră de oaspeți, dar sper că vei fi în largul tău pe canapea. Găsești mai multe pături în dulap. Culcă-te puțin, domnule Tabrizi. Ai nevoie de odihnă. Pari obosit. Și cred că și ție ți-ar prii puțin timp de rugăciune.

Apoi se întoarse și plecă. Ușa dormitorului său se închise ușor după sine. David era uimit și puțin stânjenit. Nu voia să se culce. Nu voia să se roage. Avea întrebări. Venise pentru a primi niște întrebări. Dar nu primea niciuna. Cel puțin nu în următoarele șase ore.

74

Pe măsură ce treceau orele, erau și câteva știri bune.

Serviciul wireless fusese restaurat acum pentru zonele de lângă aeroport, ceea ce însemna că telefonul lui David funcționa și îl putea folosi pentru a intra pe internet. Își luă laptopul și așteptă ca acesta să se conecteze.

În timp ce calculatorul lucra, el continua să se gândească la cuvintele lui Birjandi. Cum adică cutremurul nu fusese un eveniment natural? Nu existau atunci decât două alte posibilități. Unul era un eveniment *supranatural*, poate legat de venirea celui de-al doisprezecelea imam. Însă Birjandi părea să respingă ideea aceasta, ceea ce era ciudat, dacă era să țină cont de specializarea acestui om. Singura altă posibilitate era că era un eveniment generat de oameni. Dar singurul mod în care un bărbat putea provoca un cutremur era...

Nu, se gândi David, cu siguranță nu era posibil. Birjandi nu sugera că cutremurul fusese provocat de un test nuclear subteran, nu-i așa?

Odată conectat la internet, David inițiе o căutare rapidă. Ceea ce descoperi îl demoraliză.

Pe 28 mai, 1998, Pakistanul desfășurase cinci teste pe arme nucleare, provocând un cutremur de 5,0 grade pe scara Richter.

Pe 9 octombrie, 2006, Coreea de Nord desfășurase un test nuclear

în provincia Hamgyong de Nord, rezultând într-un eveniment seismic de 4,3 grade.

Pe 25 mai 2009, Coreea de Nord desfășurase un alt test nuclear care provocase un cutremur de magnitudinea de 4,7 grade.

David nu era nici fizician, nici geolog. Nu avea cum să știe acest lucru cu siguranță. Dar din câte aflase, părea posibil ca un cutremur să fie provocat de un test nuclear sau de o serie de teste. Oare asta fusese ceea ce tocmai se întâmplase? Dacă da, cât de mare trebuie să fi fost arma aceea nucleară pentru a genera un cutremur care să măsoare 8,6 grade pe scara Richter?

Împiedicat să acceseze baza de date de la Langley din interiorul unei țări ostile, David își continuă căutarea prin articolele cu sursă deschisă care prezentau date legate de foste teste nucleare, căutând similarități și diferențe. Articolul care-l tulbură cel mai tare era unul din octombrie 2006 al lui David Sanger, publicat în *New York Times*.

> Coreea de Nord a afirmat duminică seara că şi-a început primele teste nucleare, devenind a opta țară din istorie, şi probabil cea mai instabilă şi mai periculoasă, care să proclame că a intrat în clubul statelor deținătoare de arme nucleare.
>
> Testele au avut loc la doar două zile după ce țara a fost avertizată de Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite că acțiunea aceasta ar putea avea consecințe severe.

Când a reușit vreodată un avertisment al Consiliului de Securitate ONU să oprească o țară de la a-și construi bomba? se întrebă David.

Casa Albă și Departamentul de Stat își făceau iluzii. Președintele și secretarul de stat și toți mai-marii lor n-aveau decât să spună ce voiau, dar, în cele din urmă, negocierile și căile diplomatice și discuțiile de la nivel înalt și întâlnirile Consiliului de Securitate nu erau decât vorbe, iar vorbele nu aveau să desființeze căsuța nucleară a Lupului cel rău.

David continuă să citească.

> Decizia Coreei de Nord de a desfăşura testul a demonstrat ceea ce lumea suspecta de ani de zile: țara s-a alăturat Indiei,

> Pakistanului şi Israelului drept una din ţările „nedeclarate" drept forţe nucleare ale lumii. India şi Pakistanul au desfăşurat teste în 1998; Israelul nu a recunoscut niciodată faptul că a desfăşurat teste sau că ar poseda o armă. Dar prin faptul că au declanşat o armă, dacă acest lucru este dovedit, Nordul a ales să pună capăt anilor de ambiguitate păstrată cu grijă şi multă diplomaţie cu privire la abilităţile sale.
>
> „Cred că a fost doar planul lor militar de a demonstra că nimeni nu se poate pune cu ei şi că nu se vor lăsa împiedicaţi, nici chiar de chinezi, a afirmat un oficial american care a participat la negocierile cu nord-coreenii. În cele din urmă, nu au putut fi opriţi."

Exista vreo posibilitate ca Iranul să fie oprit? Nu aşa, se gândi David. CIA nu învăţa nimic. Făceau prea puţin. Şi trecea prea mult timp.

Căută rapid prin titlurile din ultimele douăzeci şi patru de ore. Exista undeva vreun indiciu că iranienii ar fi făcut testări pe vreo bombă? Nu găsi niciuna. Dacă nu făcuseră decât teste, poate că aceasta nu fusese decât o lecţie cheie pe care o învăţaseră de la nord-coreeni: De ce să anunţe o testare? De ce s-o confirme? De ce să anunţe o lume întreagă de faptul că aveau o bombă? În cazul acesta, de ce să afle israelienii? Din nou, se gândi David, poate că iranienii aveau s-o anunţe totuşi. Poate că nu făceau altceva decât să câştige timp, să revizuiască datele tehnice, să se asigure de faptul că chiar aveau o armă operaţională – sau chiar câteva – înainte să facă lumii anunţul apocaliptic.

David îşi continuă căutările pe internet, pentru a-şi verifica memoria în ce privea Tratatul Multilateral de Interzicere a Testelor Nucleare. Desigur, Iranul era una din cele 182 de state semnatare ale pactului. Prin semnarea acestuia, fusese de acord împreună cu toate celelalte semnatare cu cele două prevederi centrale.

Unu: „Fiecare Stat parte se angajează că nu va desfăşura niciun fel de explozii-teste pentru vreo armă nucleară sau vreun alt fel de explozie nucleară, că va interzice şi va preveni orice astfel de explozie nucleară în orice loc aflat în jurisdicţia sau sub controlul său."

Doi: „Fiecare Stat parte se angajează că se va abține de la a cauza, a încuraja sau a participa în orice fel la desfășurarea vreunei explozii-test a vreunei arme nucleare sau a oricărei alte explozii nucleare."

Pentru impunerea acesteia, David știa că fuseseră înființate International Monitoring System (IMS) și International Data Center (IDC). Aceste rețele includeau peste trei sute de stații de monitorizare seismice primare și auxiliare în lumea întreagă, care înregistrau toate evenimentele seismice și determinau dacă acestea erau fenomene naturale sau provocate de o explozie nucleară. Diferența era destul de simplă pentru experți. Într-un cutremur, activitatea seismică era lentă la început și apoi se intensifica treptat, pe măsură ce plăcile tectonice se frecau una de cealaltă. Dar atunci când avea loc o explozie nucleară, activitatea seismică era incredibil de intensă inițial, apoi avea să se amelioreze în următoarele câteva minute.

Care din aceste două situații se întâmplaseră în Hamadān? David nu știa, dar trebuia să-i pună pe cei de la Langley să verifice. Asumându-și riscul, hotărî să-și folosească aparatul Nokia pentru a le trimite un mesaj encriptat lui Zalinsky și lui Fischer. Exista o mică posibilitate ca acel mesaj codat să fie surprins – nu citit, dar observat – de serviciile secrete iraniene, de vreme ce era trimis dintr-o zonă atât de aproape de epicentrul cutremurului. Dar era un risc pe care trebuia să și-l asume. Scrise rapid:

> FLASH TRAFIC – PRIORITATE ALFA: Cerere urgentă concentrați-vă asupra cutremurului Hamadān. Stop. Posibil test nuclear. Stop. Verificați datele IMS/IDC. Stop. Cerere urgentă de survolare a CP. Stop. Posibilă legătură cu moartea lui Saddaji. Stop. Plus: indicații că ADI recrutează armată de 10.000 mujahedini. Stop. Sursă apropiată de ADI spune că planul este de a „anihila" Tel Aviv, DC, New York şi LA. Stop. Încerc să aflu mai multe detalii. Stop. Voi suna în siguranță când voi putea. Stop. Încheiat.

★★★★★

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

Zalinsky era din nou frustrat.

Informația cu Saddaji fusese utilă. Dar David Shirazi chiar sugera acum că iranienii tocmai desfășuraseră un test nuclear – primul din istoria țării lor – și tocmai în Hamadān? Până și ideea aceasta era ridicolă. Iranienii își aveau baza aeriană Shahrokhi¨, la circa treizeci de mile nord de oraș. Dar cu siguranță nu aveau facilități nucleare în sau în jurul Hamadānului.

Apoi venea și insolența sugestiei lui *Zefir* ca Aviația Militară a Statelor Unite să-și trimită aparatul de înaltă tehnologie „detector de teste nucleare" WC-135 – cu numele de cod CP de la Constant Phoenix – deasupra Iranului. Chiar își imagina că secretarul apărării și ceilalți șefi de stat major aveau să autorizeze un zbor de survolare extrem de costisitor deasupra unei țări ostile în mijlocul unor negocieri diplomatice extrem de delicate cu Iranul? Pe ce bază? Speculații? Presupuneri? Instincte? Zalinsky nu-și putea decât să-și imagineze ce aveau să-i audă urechile de la superiorii săi din CIA, de la Pentagon, și de la Casa Albă când datele mostrei de aer trimisă de Constant Phoenix la Centrul de Aplicații tehnice al Aviației Americane de la Baza aeriană Patrick din Florida ieșea negativă. Nici urmă de radiații. Nicio dovadă de teste nucleare. Avea să fie de râsul curcilor.

Mai mult, interesul lui „Reza Tabrizi" în ADI, probabil al doisprezecelea imam, era o nebunie. Îl îngrijora pe Zalinsky, și îl tulbura tonul controlat și atent în care își dorea să se desfășoare această operațiune. Puștiul părea să creadă că această febră religioasă avea să se materializeze în orice minut în evenimente drastice, însă Zalinsky nu era convins de faptul că se întâmpla ceva nou în inima acestor nebuni. Erau ca și până acum pe drumul ce ducea la dezvoltarea armelor nucleare, iar echipa lui trebuia să rămână pe același drum care îi împiedica s-o facă, și nu trebuiau să acționeze în pripă.

75

Era aproape ora 10 seara când ușa lui Birjandi se deschise în cele din urmă.

David, devorându-și a treia carte de escatologie șiită de pe rafturile bătrânului, îl privi cum își croiește drum încet spre bucătărie.

— Doriți să vă ajut? îl întrebă el, punând un volum gros deoparte.

— Da, fiule, ar fi foarte frumos din partea ta.

Împreună pregătiră ceaiul și pregătiră o farfurie cu *naan*, pâine iraniană care era preferata lui David. Era dornic să-și întrebe gazda despre al doisprezecelea imam, despre cutremur, despre programul de înarmare al Iranului și o mie de alte lucruri. Dar în timp ce David ducea tava în birou unde se așezară împreună, simți că bărbatul nu era încă gata să discute despre astfel de lucruri. Trebuia să fie răbdător, își reaminti el. Trebuia să se stăpânească. Avea acum la dispoziție o sursă și încă una de foarte mare valoare, probabil. Trebuia să construiască o relație, un soi de camaraderie, un grad de încredere. Mai presus de toate, trebuia să fie atent să nu-l ofenseze pe bărbat Birjandi fusese descris de mulți drept un om retras. David trebuia să găsească o cale să-l facă să se deschidă.

Zâmbi când dr. Birjandi își aruncă un cubuleț de zahăr în gură și apoi începu să soarbă din ceai. Era exact modul în care tatăl lui obișnuia să își bea ceaiul. Nu-l mai văzuse pe tatăl său făcând asta

de mulți ani, dar privindu-l acum pe Birjandi, lui David i se făcu dor de casă. Îi era dor de tatăl lui, își făcea griji pentru mama lui, și simți dintr-odată un dor subit după casă care-l surprinse. Se uită pe geam afară pe o stradă suburbană liniștită și văzu trecând o familie tânără, bărbatul la câțiva pași înaintea femeii, și câțiva copii alergând în urma lor. Șezură în tăcere pentru o vreme, iar Birjandi părea să se bucure de tăcere. Apoi, în timp ce David luă o bucată de pâine și începu să o mestece încet, îi veni o idee.

— Pot să vă întreb un lucru, domnule? începu el.

— Desigur, spuse bătrânul. Ce-ai pe inimă?

— Ați fost îndrăgostit vreodată?

Dr. Birjandi își drese vocea surprins.

— Aceasta nu era una din întrebările pe care mă așteptam să mi le pui când Abdol mi-a spus că doreai să vii aici să mă întâlnești.

— Îmi pare rău. Doar că...

— Nu, nu, e o întrebare bună, îl întrerupse Birjandi, și una sinceră. Apreciez un tânăr care nu este interesat doar de afaceri.

David învățase la Fermă să nu sară direct la căpșuna din mijlocul platoului, ci să înceapă de la marginile acestuia, mai pe ocolite. Abordarea din exterior și apropierea treptată tindea să funcționeze mai bine, relaxând puțin atmosfera. Nu funcționa însă întotdeauna. Dar de data asta, simțea că s-ar putea să funcționeze.

— Îți voi spune adevărul, fiule, spuse bătrânul între două guri de ceai. Am fost îndrăgostit de aceeași fată timp de șaizeci și șapte de ani, și sunt încă îndrăgostit de ea. A murit acum șase luni, dar mă gândesc la ea în fiecare clipă a fiecărei zile. Am o durere în inimă care nu se va stinge niciodată.

— Îmi pare foarte rău, spuse David.

— E în regulă, răspunse Birjandi. Acum doare, dar curând vom merge mână în mână prin paradis, uniți pentru totdeauna. Abia aștept.

David era mișcat de devotamentul bărbatului față de mireasa lui.

— Care i-a fost numele?

— Souri.

— Trandafir roșu, spuse David. E un nume frumos.

— La fel a fost și ea, spuse Birjandi. Inima ei, în orice caz. Vocea.

Atingerea mâinilor ei. Mirosul florilor pe care le culegea de dimineață. Niciodată n-am avut bucuria s-o văd. Dar cu toate acestea, nu trebuia s-o văd ca s-o cunosc. Tot ce-am putut face a fost s-o ascult vorbind, dar cu cât o ascultam mai mult, cu atât o cunoșteam mai bine, și cu cât o cunoșteam mai bine, cu atât mai mult am iubit-o. Într-o bună zi, când ne vom întâlni în paradis, voi vedea în sfârșit cât de frumoasă este ea cu adevărat. Asta va fi ceva, nu-i așa?

— Va fi, într-adevăr, spuse David. Pot să vă întreb câți ani aveați când ați întâlnit-o?

— Eu aveam șaisprezece; ea, șaptesprezece. Mama mea a angajat-o ca să mă învețe arabă, pentru că familia ei se trăgea din Najaf, din Irak. Ne-am căsătorit în anul următor.

— A fost o căsătorie aranjată?

— Desigur, cu toate că am făcut tot ce-am putut să nu părem prea bucuroși de asta.

— De ce?

— Ne-am temut că dacă află părinții noștri cât de îndrăgostiți eram unul de celălalt, aveau să ne silească să ne căsătorim cu altcineva!

David începu să râdă, dar își acoperi repede gura cu mâna.

— E în regulă, fiule. Râd încă și acum de mine. Încă savurez absolut fiecare amintire pe care am avut-o cu femeia aceea. Îmi amintesc prima noastră conversație în întregime, așa cum am avut-o în ziua când ne-am întâlnit. Mi-o amintesc și pe ultima. Îți pot spune cum i-am simțit mâna când i-am ținut-o în spital, când am vegheat-o, lângă trupul ei devastat de cancer. Îți pot spune ce am simțit atunci când și-a dat ultima suflare și a trecut lin în veșnicie, lăsându-mă singur. N-o voi face, dar aș putea.

Vocea bătrânului devenise grea sugrumată, copleșită de emoție.

Clipele se scurseră încet mai departe în tăcere. Apoi dr. Birjandi îi puse o întrebare neașteptată.

— O cheamă Marseille, nu-i așa?

Inima lui David se opri în loc.

— Poftim? spuse el, sperând că nu auzise bine ce spusese bărbatul.

— Fata pe care o iubești, continuă bătrânul, o cheamă Marseille; am dreptate?

Șocat, David nu știu ce să spună.

— Numele tău adevărat este David, adăugă Birjandi. David Shirazi.

— Mă tem că nu știu despre ce vorbiți, se bâlbâi David. Trebuie că m-ați confundat cu cineva.

— Deci nu ești tu David Shirazi care s-a îndrăgostit de Marseille Harper într-o excursie de pescuit în Canada, care a fost arestat pentru că l-a bătut pe un băiat care a crezut că ești arab? N-ai fost recrutat de un domn Zalinsky pentru a fi agent al Central Intelligence Agency?

Năucit, David se ridică în picioare fără să gândească.

— *Cine ești?* întrebă el pe un ton poruncitor. *De ce mă acuzi de astfel de minciuni?*

— Știi că nu-s minciuni, spuse Birjandi blând. Și nu te acuz de nimic. Îți spun doar ceea ce mi-a spus Dumnezeu să-ți spun.

Mintea lui David lucra febril.

— Al doisprezecelea imam ți-a spus toate astea?

— Nu.

— Atunci nu înțeleg.

— Nu-l urmez pe al doisprezecelea imam, spuse bătrânul.

David era mai derutat ca oricând.

— Ce tot spuneți? Nimeni nu-l cunoaște mai bine decât dumneavoastră.

— Tocmai de asta nu-l urmez.

David se uită în jur în camera goală, privind cu atenție fiecare cotlon și ascultând cu grijă orice sunet care să îi spună că nu erau singuri. Ce se petrecea? Mintea nu reușea să găsească o soluție cum să facă față la o asemenea dezvăluire ciudată și periculoasă de identitate. Ce alternative avea? Dacă fusese compromis la un astfel de nivel înalt și dacă tocmai era pe punctul să fie săltat de serviciile secrete iraniene, nu mai prea avea ce face. Nu avea nicio armă, iar bătrânul nu părea să fie un ostatic promițător. Foarte probabil nu avea cum să fugă. În absența oricărei alternative viabile, poate că trebuia să afle cât putea mai multe și să încerce să-și stăpânească emoțiile. Trebuia să gândească clar pentru indiferent ce urma să se întâmple în continuare.

— Acum, ia loc, spuse Birjandi. Ia adânc aer în piept. Ai răbdare.

Din partea mea nu te paște niciun pericol. Și îți voi explica totul. Îmi va lua ceva timp, dar este extrem de important să mă asculți până la sfârșit. Îți voi da informațiile pe care le cauți și te voi îndruma în direcția care trebuie. Dar mai întâi trebuie să-ți spun o poveste.

76

— Sunt orb din naștere, începu Birjandi. Dar întotdeauna am fost un musulman devotat. Tata a fost un mullah. La fel și majoritatea strămoșilor mei, în ultimele câteva secole. Așa că am fost crescut într-o atmosferă foarte devotată. Dar părinții mei nu m-au silit să cred. Am *vrut* să cred. Când am crescut, adoram să-i ascult pe părinții mei cum mă învață din Coran, mai ales pe mama. Ea-mi citea ceasuri în șir, iar când se oprea, o imploram să-mi citească mai mult și să-mi răspundă la toate întrebările. Ea a insistat să studiez araba pentru că a vrut să aud și să înțeleg și să învăț pe de rost Coranul în limba originală.

Pe când aveam nouă sau zece ani, mă duceam adesea singur la moschee, și mă rugam, și meditam ceasuri întregi. Nu puteam vedea copacii și florile și culorile lumii. Tot ce aveam era lumea mea interioară. Dar știam că Allah era acolo, și am vrut să-l cunosc și să-i fiu plăcut.

Souri, soția mea, era chiar și mai devotată decât mine. Ea a învățat Coranul mai repede pe de rost decât mine. Se ruga mai mult. Era mai inteligentă. Pe când am absolvit liceul, ea vorbea cursiv cinci limbi străine. Eu nu știam decât trei.

Ne-am căsătorit imediat după terminarea liceului. Eu m-am dus la colegiu și apoi la seminar. Urma să devin mullah, desigur. Nu m-a

obligat nimeni să fac nimic. Îmi doream să-mi petrec zilele și nopțile învățând despre Dumnezeu, învățându-i pe alții despre Dumnezeu. Iar Souri era alături de mine la fiecare pas. Ea îmi citea manualele. Eu îi dictam temele. Ea îmi tipărea lucrările. Ea mă conducea în clasă. Am făcut totul împreună.

Cu ajutorul ei, am primit întotdeauna note mari la examenele și pe lucrările mele. Când am absolvit seminarul, am fost primul în clasa mea.

Inima lui David începea să bată treptat mai încet, aproape normal. Încercă să vorbească cu calm.

— A fost escatologia principala dumneavoastră preocupare?

— Da, și cu ajutorul lui Souri am scris o teză care a fost publicată prima mea carte, în 1978, *The Imams of History and the Coming of the Messiah*. [Istoria imamilor și venirea lui mesia]

— A devenit un bestseller uriaș.

— Nu, nu; la început, nu.

— Serios? întrebă David, perplex. Pe coperta exemplarului meu scrie: „Peste un milion de copii tipărite."

— Ai citit-o?

— Absolut – a fost captivant.

— Ei bine, e foarte frumos din partea ta, spuse Birjandi. Da, cartea a devenit cunoscută în Iran și în jurul lumii, dar s-a întâmplat mult mai târziu. Prima ediție a avut circa cinci mii de copii în Teheran, și alte câteva mii în Irak, pentru că erau o mulțime de șiiți acolo. Dar trebuie să înțelegi că Khomeini a ajuns la putere în 1979, la doar un an după publicarea cărții. Și din acel moment înainte, era ilegal să se vorbească despre al doisprezecelea imam. Ei bine, nu împotriva legii, *per se*, dar subiectul era privit cu mare scepticism, mai ales în Qom și în mediul academic.

— De ce? întrebă David.

— Foarte simplu. Khomeini era amenințat de asta. El voia ca oamenii să creadă că *el* era al doisprezecelea imam. Niciodată nu a afirmat că ar fi, desigur – nu direct – dar cu siguranță nu i-a descurajat pe oameni să creadă astfel. Din cauza aceasta a insistat ca toți să-l numească Imam Khomeini. Înainte de el, nimeni nu a îndrăznit să numească un om religios *imam*. Printre șiiți, titlul era

rezervat primilor unsprezece descendenți speciali din Mohamed și, desigur, celui de-al doisprezecelea, și ultimul. Liderii religioși erau numiți clerici, mullahi, sayyidi și ayatollahi – dar *niciodată* imami.

Din cauza interdicției efective din partea lui Khomeini de a vorbi și de a învăța despre venirea lui mesia islamic, explică Birjandi, cartea sa fusese interzisă în Iran în 1981. Însă în timp, el și soția lui dezvoltaseră o și mai mare fascinație – și chiar o dragoste – pentru escatologia șiită.

— Eram hotărâți să înțelegem cum și când avea să vină sfârșitul, care avea să fie Sfârșitul Vremurilor, și cum ar trebui să trăiască musulmanii devotați la sfârșitul vremurilor. Mai mult decât orice altceva, voiam să înțelegem ce avea să se întâmple la Ziua Judecății și cum puteam fi salvați de flăcări. După moartea lui Khomeini, o întreagă nouă eră de libertate intelectuală și religioasă începu să răsară. Nu pentru evrei sau creștini sau zoroastrieni sau alte minorități religioase, desigur. Dar cu siguranță pentru învățații și clericii șiiți. Cu siguranță pentru Souri și pentru mine. Atunci am început să accelerăm în mod deschis și agresiv studiile noastre despre toate lucrurile legate de al doisprezecelea imam.

— Atunci a fost ridicată interdicția?

— În 1996. Și atunci a început să crească totul – în următorul an, sau așa. Sincer, n-am crezut niciodată că ar fi o carte pentru publicul larg. Inițial am scris-o pentru a servi drept manual la un curs la seminar pe care speram să-l predau. Dar cumva a devenit extraordinar de populară, aproape peste noapte, și curând vorbeam despre ea și o predam în tot Iranul.

— Drept urmare, interesul pentru al doisprezecelea imam a crescut rapid.

— Ei bine, interesul pentru acest subiect s-a intensificat exponențial, dar nu din cauza cărții mele, insistă umil Birjandi. Cartea mea s-a făcut doar a fi re-editată la momentul potrivit. Un mileniu se încheia. Un altul începea. Peste tot se vorbea de sfârșitul lumii. Brusc, era de parcă toți scriau și vorbeau despre venirea lui Mahdi. Apoi Hamid Hosseini mi-a citit cartea. I-a dat-o și președintelui Darazi s-o citească. Apoi cei doi m-au invitat să încep să mă întâlnesc cu ei o dată pe lună pentru a discuta despre descoperirile mele și despre

alte chestiuni spirituale și politice. Când publicul a aflat de întâlnirile noastre din presa națională, interesul a crescut într-un mod care ne-a șocat.

— V-a catapultat într-o postură de expert mondial de frunte în escatologie șiită și într-un consilier apropiat al liderilor națiunii, spuse David.

— Ciudat, dar adevărat, concluzionă Birjandi, scuturând din cap. Dar undeva în tot acest proces, ceva s-a schimbat pentru mine.

— Ce anume?

— Ei bine, înainte de toate trebuie să înțelegi că în tot acest timp, părinții mei bătrâni au murit. Apoi singurul nostru copil, o fetiță, a fost ucisă într-un accident de mașină în 2007. Souri a fost devastată. Eu am fost devastat. Nu puteam lucra. Nu puteam preda. Colegii mei profesori au fost foarte înțelegători. Mi-au dăruit un an sabatic în care să jelesc, să mă odihnesc și să-mi revin. Dar eu mă duceam tot mai la fund. Eram convins că urmam eu sau Souri. Mă gândeam fără încetare la moarte. Am devenit înrobit de frică. Ce se întâmplă de fapt atunci când cineva nu mai respiră? Oare inima aceea începe din nou să bară în paradis? Eram convins că un astfel de loc există, dar nu aveam deloc certitudinea că eu voi ajunge vreodată acolo. După ce studiasem o viață întreagă, mi-am dat seama că nu aveam niciun răspuns. Și-mi pierdusem bucuria de a trăi. Nu aveam nicio voință să predau, nicio voință să fiu un soț bun. Abia dacă îmi mai doream să mă trezesc de dimineață.

— Ce ați făcut atunci? întrebă David.

— Am luat o decizie să nu mă las de Allah, spuse Birjandi. Mulți oameni o fac în situații similare, și înțeleg de ce. Sunt răniți. Sunt deprimați. Îl acuză pe Dumnezeu. Dar dă-mi voie să fiu sincer cu tine, fiule – și nu sunt foarte evlavios când spun asta – știam cumva în inima mea că, nu știu cum, Allah era singurul răspuns. Știam că El există, chiar dacă mă simțeam atât de departe de El. În ciuda pregătirii mele religioase, în ciuda istoriei mele familiale, în ciuda cunoștințelor mele din Coran, m-am simțit complet despărțit de Dumnezeu, și asta mă hăituia.

David nu spuse nimic, așteptând ca bătrânul să continue în ritmul lui.

— M-am gândit mult timp la asta, continuă Birjandi după o clipă, și am tras concluzia că problema era faptul că eu Îl cunoșteam pe Allah doar intelectual, și asta nu era suficient. Ceea ce aveam nevoie cu adevărat era să-l experimentez. Acum, islamul șiit, după câte știi, este o religie foarte mistică. Îi învățăm pe studenți că există nivele tot mai înalte ale conștiinței spirituale pe care trebuie să le descopere și să-i ajute și pe alții să le descopere. Dar după cum probabil știi, de asemenea, doctrina șiită spune că dragostea lui Dumnezeu nu este pentru oricine. Este doar pentru cei care trec printr-o călătorie spirituală foarte specifică. Așa că în cursurile mele, îi învățam pe studenții mei să mediteze până intrau în transă. În starea aceea de transă, dacă erau cu adevărat devotați, aveau să aibă în cele din urmă viziuni ale imamilor străvechi și ale diferiților profeți și a altor personaje istorice. Ținta era să ajungă tot mai sus, tot mai adânc, tot mai aproape de Allah. Dar într-adevăr, eu unul nu o luasem niciodată prea în serios. Îmi plăcea să învăț *despre* Allah, dar nu încercasem niciodată să-L *cunosc* personal.

Apoi într-o zi m-am dus într-o lungă plimbare prin cartierul nostru, singur, fără baston. Știam că mă pierdeam tot mai mult în disperarea mea. Mă gândeam să-mi pun capăt zilelor, dar nu eram încă pregătit să mor. Credeam că sinuciderea avea să mă condamne cu siguranță la iad. Eram pierdut. Și cu toate acestea, atât de mulți priveau la mine de parcă eu aș fi deținut toate răspunsurile. În cele din urmă m-am întors acasă și m-am dus în camera mea. L-am implorat pe Allah să mi se reveleze. L-am implorat să mi se arate. I-am spus că făcusem tot ce-mi ceruse, dar că nu era suficient. Eram gata să fac mai mult, dar mai întâi l-am rugat să vină și să-mi vorbească direct. Dar nu s-a întâmplat nimic. Au trecut luni întregi și nu s-a întâmplat nimic.

David asculta, captivat.

— Am devenit și mai deznădăjduit. Nu mai vorbeam cu soția mea. Stăteam treaz nopți întregi, nemaiputând dormi. Aprindeam televizorul prin satelit și mă plimbam fără rost prin tot felul de canale, ascultând ceea ce se emitea. Iar într-o zi am dat peste un program care mi-a atras atenția. Era un iranian care fusese pe străzile Teheranului în timpul Revoluției din '79, strigând „Moarte Americii!" Din nu

știu ce motiv, el și soția lui au aplicat pentru a absolvi o școală din California; au fost acceptați; și s-au dus. Dar când căsătoria lor a început să se destrame și când viețile lor au început să se destrame, au început să se îndoiască de islam. Acesta le promitea pace, dar el a spus că nu le-a oferit niciun fel de pace.

Și atunci am început să-l ascult cu mai multă atenție. Până când bărbatul a spus că a început să studieze cu grijă Coranul și Biblia și a ajuns la concluzia că Biblia era adevărată și Coranul fals, și că Isus era singurul Dumnezeu adevărat. Atunci am blestemat televiziunea și am stins televizorul, mai furios ca oricând.

Dar după câteva nopți, când soția mea era plecată la cumpărături, nu m-am putut abține. Am fost curios și am căutat din nou programul acela și am continuat să ascult. Iar data următoare când ea a plecat într-o seară de acasă, am ascultat din nou. Voiam să pot dovedi că omul acela își pierduse mințile. Voiam să pot scrie un articol sau o carte care să desființeze tot ce spunea.

Atunci s-a întâmplat un lucru foarte ciudat.

77

— Ce anume? întrebă David.

— Am știut pur și simplu.

— Ce anume?

— Am știut că omul acesta de la televizor era răspunsul Creatorului la foamea mea. Că nu puteam să-l desființez. Prin omul acesta, Dumnezeu îmi spunea adevărul curat despre Sine. Despre Fiul Său, Isus. Furia din inima mea față de omul acesta îmi înlocuise disponibilitatea. Acum furia aceea se spulberase în cele din urmă, și nu a rămas decât pace. Pacea și convingerea cea mai puternică și mai neclintită că Isus era Cel pe care trebuia să-L urmez tot restul zilelor vieții mele.

David se simți de parcă l-ar fi lovit ceva. Auzea cuvintele lui Birjandi, dar nu-i venea să creadă că ieșeau de pe buzele unui învățat și sfetnic islamic atât de respectat. Oare toate astea erau doar un șiretlic? Însă bărbatul părea umplut de o energie ce creștea pe măsură ce-și relata povestea.

— Atunci am avut o foame și o sete intensă – nu pentru mâncare și apă, ci să aflu mai multe despre Isus.

— Ce ați făcut? întrebă David în cele din urmă.

— Ce puteam face? răspunse Birjandi. Știam deja că Coranul nu deținea niciun răspuns despre Isus. Câteva frânturi, desigur, dar nimic

solid. Așa că într-un sfârșit de săptămână, când soția mea s-a dus la Qom, în vizită la sora ei, am plecat de acasă și am luat autobuzul spre Teheran. Cred că am întrebat vreo zece oameni după indicații, și în cele din urmă cineva m-a ajutat să găsesc biserica armeană. M-am dus acolo și i-am implorat să-mi dea o Biblie. N-au vrut să-mi dea. Se temeau că sunt spion. Le-am spus: „Nu fiți ridicoli. Uitați-vă la mine. Sunt un bătrân, nu un spion." I-am implorat să-mi citească despre Isus măcar pentru o oră, sau măcar pentru câteva minute. M-au întrebat atunci dacă sunt creștin. Le-am spus adevărul – că eram musulman. Dar ei mi-au spus că nu puteau da Biblii decât creștinilor, niciodată musulmanilor Le-am spus că voiam să aflu mai multe despre Isus. Dar ei m-au alungat de acolo, și am fost foarte îndurerat.

Mi-a luat opt luni să găsesc o Biblie. M-am dus la fiecare librărie pe care o știam și le-am cerut o Biblie. M-am dus la fiecare bibliotecă. În cele din urmă, spre surprinderea mea, am luat legătura cu un coleg de-al meu, care se pensionase de la seminar. Am aflat că primise o Biblie la un curs de religii comparate în colegiu, în Anglia, în timpul șahului. I-am spus că aveam nevoie de ea pentru un proiect de cercetare pe care îl făceam, iar el mi-a spus că putea să mi-o dea; n-avea nicio trebuință de ea.

Dr. Birjandi se aplecă înainte pe scaunul său, trăgându-l și pe David mai aproape de sine.

— David, continuă el. N-am mai fost atât de entuziasmat în toată viața mea. Îmi tremurau mâinile când colegul meu mi-a pus cartea în mâini, și m-am întors acasă și mi-am dat seama că am o problemă. Evident, nu puteam citi Biblia singur, pentru că nu vedeam. Am fost speriat de moarte să-i spun soției mele ce se întâmpla cu mine. Așa că am mințit puțin.

— Ați mințit?

— Da, și încă mă simt groaznic pentru asta. Dar n-am știut ce altceva să fac.

— Ce ați spus?

— I-am spus lui Souri că seminarul dorea să mă gândesc să scriu un capitol într-o carte pe care urmau s-o publice cu privire la ereziile din escatologia ebraică și creștină, și că asta mă provocase, spuse

Birjandi. Spre ușurarea mea, a provocat-o și pe ea. Așa că ne-am apucat de studiul acesta pentru câteva săptămâni și am citit și am studiat Biblia împreună de dimineață până seara, de la primul verset al Genezei – prima carte a Bibliei – până la ultimul verset din ultima carte, Apocalipsa. Am studiat-o. Am discutat-o. Am umplut caiete întregi cu notițe, iar când ni s-au umplut caietele, Souri s-a dus să cumpere altele, și le-am umplut și pe acelea. Și în timp ce făceam asta, trebuie să spun, am fost uimit de viața și învățăturile lui Isus. M-am îndrăgostit de Predica de pe Munte, spre exemplu. Ai citit-o vreodată?

— Nu, nu am citit-o, recunoscu David. Nimic din toate astea nu-i răspundea la întrebări. Se întrebă cât mai trebuia să asculte toate astea, indiferent cât de interesant era, înainte să obțină informațiile pentru care venise.

Bătrânul se rezemă pe spate în fotoliul său, își lăsă capul pe tapițeria uzată și zâmbi. O expresie de încântare calmă se lăsă pe fața lui. Își lipi amândouă mâinile de piept și recită cu o voce controlată, melodioasă:

— „Fericiți sunt cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția Cerurilor! Fericiți sunt cei ce jelesc, căci ei vor fi mângâiați! Fericiți sunt cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul! Fericiți sunt cei flămânzi și însetați după dreptate, căci ei vor fi săturați! Fericiți sunt cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă! Fericiți sunt cei curați în inimă, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu! Fericiți sunt cei împăciuitori, căci ei vor fi numiți fii ai lui Dumnezeu!"

În toată viața mea, n-am citit cuvinte mai puternice. Știam că nu sunt cuvinte omenești. Erau cuvintele lui Dumnezeu. Și atunci am început să studiez avertismentele lui Isus.

— Avertismente? întrebă David.

— În tot Noul Testament, Isus a avertizat iar și iar asupra învățătorilor falși și a unor mesia falși care aveau să vină să înșele lumea după moartea și învierea Lui. „Păziți-vă de profeții falși! Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar, pe dinăuntru, sunt niște lupi răpitori, i-a avertizat Isus pe ucenicii Săi în Matei capitolul 7. Îi veți cunoaște după roadele lor, a spus El. Culeg oare oamenii struguri din spini sau smochine din ciulini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul stricat face roade rele."

M-am gândit îndelung și serios la versete precum acestea și multe altele la fel. Și m-am gândit la roadele din viața lui Mohamed, la violență. Mohamed a trăit prin sabie și i-a învățat și pe alții să trăiască la fel, în timp ce Isus a învățat exact opusul.

Birjandi îl rugă atunci pe David să se ducă la raftul din stânga sa și să scoată prima și a doua carte din partea dreaptă a raftului: în spatele lor avea să găsească o copie a *Injil* – a Noului Testament – în farsi. David făcu ceea ce i se spuse și-l găsi imediat.

— Deschide la Evanghelia după Matei, capitolul 24, spuse Birjandi. Matei este prima carte din *Injil*, așa că nu-ți va fi greu s-o găsești.

David îl ascultă.

— Bun, haide să începem de la versetul 3, spuse Birjandi, începând să recite Scriptura cu voce tare pe de rost, în timp ce David urmărea tăcut în text.

— „El – Isus – a șezut jos pe muntele Măslinilor – asta-i lângă Ierusalim – și ucenicii Lui au venit la El la o parte, și I-au zis: «Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?»“ Vezi tu, ucenicii lui Isus au vrut să înțeleagă timpul când Domnul lor avea să Se întoarcă pe pământ pentru a-Și întemeia Împărăția și a domni pe pământ. Au vrut un semn, unul singur, care să le indice că revenirea Lui era aproape. Dar Isus nu le-a dat un singur semn. Le-a dat multe semne. Cutremure. Foamete. Dezastre naturale. Războaie. Vești de războaie. Apostazie. Persecuția celor credincioși. Răspândirea mesajului Evangheliei creștine în toată lumea. Toate acestea se vor întâmpla în ultimele zile, a avertizat Isus, chiar înainte să Se reîntoarcă El.

— Toate acestea se întâmplă acum, spuse David.

— E adevărat, spuse Birjandi. Dar uită-te la primul semn cu privire la care i-a avertizat Isus pe ucenicii săi, începând cu versetul 4: „Drept răspuns Isus le-a zis: «Vedeți să nu vă ducă în rătăcire cineva! Căci vor veni mulți în Numele Meu, zicând: Eu sunt Cristosul! și-i vor duce în rătăcire pe mulți.“

David citi și el versetul acela. Birjandi avea dreptate.

— Acum, uită-te la versetul 11, spuse Birjandi. Ce spune acolo?

— „Se vor ridica mulți profeți falși și-i vor duce în rătăcire pe mulți", citi David, curios de ce Se repeta Isus.

— A spus oare Isus că niște mesia mincinoși și niște proroci mincinoși *s-ar putea* ridica în zilele din urmă? întrebă Birjandi.

— Nu, spuse David. A spus că *se vor scula.*

— Bun; acum citește de la versetul 23 la 27.

David întoarse pagina și continuă să citească:

— „Dacă cineva vă va spune atunci: «Iată, Cristosul este aici!» sau «Aici este!», să nu-l credeți! Căci se vor ridica cristoși falși și profeți falși și vor face semne mari și minuni, pentru a-i duce în rătăcire, dacă este posibil, chiar și pe cei aleși. Iată că v-am spus mai dinainte! Așadar, dacă vă vor spune: «Iată, este în pustie!» să nu vă duceți; sau: «Iată-L în odăițe!» să nu credeți! Căci așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi venirea Fiului Omului."

— Aici Isus îi avertizează a treia oară în capitolul acesta cu privire la proroci falși și mesia falși, observă David.

— Așa este, spuse Birjandi. Și cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât mi-am dat seama că toată lucrarea vieții mele se baza pe minciuni.

78

— Deci dați-mă voie să înțeleg, spuse David. Nu mai sunteți musulman?

— Nu, nu sunt.

— Și atunci, ce sunteți?

— Un ucenic al lui Isus.

— Nu credeți că Mohamed este profet?

— Nu.

— Nu credeți că al doisprezecelea imam este mesia?

— Nu.

— De cât timp s-a întâmplat asta? întrebă David, debusolat.

— Acum optsprezece luni.

— I-ați spus soției dumneavoastră?

— Urma să-i spun, spuse Birjandi.

— Ce s-a întâmplat?

— Când am aflat că are cancer, am început să mă rog ca ochii ei să se deschidă în fața adevărului lui Isus. Nu m-am rugat de cinci ori pe zi pentru ea. M-am rugat de *douăzeci și cinci* de ori pe zi pentru ea. Și într-o zi, pe când dormea, L-a visat pe Isus. El i-a spus: „Souri, inima să nu ți se tulbure. Crede în Dumnezeu; și crede în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri; dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; Mă duc să vă pregătesc un loc. Dacă mă duc să vă pregătesc un loc, Mă

voi întoarce iar și vă voi primi Eu Însumi, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. Și știți care este calea pe care Mă duc." Iar în visul ei, Souri L-a întrebat: „Doamne, nu știu unde Te duci, cum aș putea ști calea?" Iar Isus i-a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine."

Atunci s-a trezit, și chiar atunci și acolo, Souri și-a dat seama că ceea ce a fost învățată toată viața ei, chiar și prin mine, era greșit. Nu era supărată pe islam. Nu era supărată pe mine. Pur și simplu știa din clipa aceea că Isus era singurul Dumnezeu adevărat, și a renunțat la islam și a devenit o urmașă a lui Isus.

— Cum ați aflat? întrebă David.

— Mi-a spus imediat, spuse Birjandi.

— Serios?

— Da.

— Nu i-a fost teamă?

— I-a fost teamă, spuse Birjandi. Dar mi-a spus că mă iubea prea mult ca să nu-mi spună adevărul.

— Cred că ați fost foarte fericit, spuse David.

— De fapt, spuse Birjandi, mi-a fost îngrozitor de rușine.

— De ce?

— Pentru că până în clipa aceea, fusesem prea laș să-i spun scumpei mele soții că Isus mă mântuise. Când mi-a spus povestea ei, m-am prăbușit și am plâns, rugând-o să mă ierte pentru că nu i-am spus nimic până atunci. Puteam s-o fi pierdut. Putea să fi murit și să meargă în iad, și ar fi fost vina mea că nu i-am spus vestea cea bună a dragostei lui Cristos. Dar știi ceva?

— Ce? întrebă David.

— Souri m-a iertat imediat, spuse Birjandi. Mie mi-a luat atât de mult timp să mă iert, dar Souri m-a iertat imediat. Așa o femeie a fost ea.

Urmă o altă pauză lungă, timp în care David încerca să cuprindă tot ce auzise și să înțeleagă ce însemnau toate acestea.

— Deci, ca să înțeleg, nu credeți că al doisprezecelea imam este real? întrebă el în cele din urmă.

— O, nu; e foarte real, desigur. Doar că nu vine de la Dumnezeu. Vine de la Satana.

— Dar credeți că există? întrebă David.

— Sigur, spuse Birjandi. Și este aici acum. A fost chiar aici în Hamadān. N-ai auzit la știri?

— Am auzit zvonurile, dar...

— Nu-s zvonuri, fiule. Chiar e aici, și face minuni, și atrage atenție și o mulțime care-l urmează. Dar așa cum a spus Isus – și ai citit chiar tu mai înainte – ele sunt semne și minuni care sunt menite să înșele oamenii, nu să-i mântuiască. Ceea ce ne aduce la tine.

— La mine?

— Da, la tine, spuse Birjandi. Vezi tu, acum o săptămână, Domnul îmi spune că vei veni să mă vezi.

— Acum o săptămână?

— Da. Mi-a spus totul despre tine, și mi-a spus să-ți spun lucruri pe care nu am voie să le spun nimănui. Lucruri despre armele nucleare ale Iranului.

David abia mai putea respira. Venise la Birjandi, așteptându-se să învețe despre escatologia șiită și despre al doisprezecelea imam. În schimb, auzise o poveste de-a dreptul incredibilă despre Isus. Iar acum, bătrânul era pe punctul să-i spună despre programul nuclear al Iranului? Nimic din toate astea nu păreau a fi posibile. Cu toate acestea, Birjandi continuă să vorbească.

— Hosseini și Darazi au construit nouă focoase nucleare. Una tocmai a fost testată. Aceasta a generat cutremurul. Au mai rămas opt. Și sunt bombe imense. Oricare dintre ele ar putea distruge Tel Avivul, New Yorkul, Washingtonul, Los Angelesul, Londra sau orice alt mare oraș. Dar Iranul nu știe încă cum să le atașeze unui sistem de livrare la mare distanță, așa că nu pot trage rachete balistice prevăzute cu focoase nucleare. Încă nu. Când le vor folosi, vor fi nevoiți să le transporte cu vaporul sau cu mașinile și să le detoneze la locul faptei, sau prin telecomandă.

David tremura tot. În capul lui, era încă sceptic. Dar în inima lui, credea totul.

— De unde știți toate acestea?

— Hosseini mi-a spus asta săptămâna trecută la prânzul nostru lunar pe care-l luăm împreună.

— De ce v-ar spune Hosseini una ca asta?

— Pentru că sunt cel mai apropiat consilier al lui, un prieten vechi și de încredere. Este foarte entuziasmat pentru că crede ceea ce l-am învățat din totdeauna. Că odată ce vom putea șterge de pe fața pământului evreii și creștinii, va veni Mahdi. Dar în același timp m-a rugat să mă rog ca Allah să-i dea înțelepciune să știe cum ar fi cel mai bine să procedeze. Nu mi-a confesat toate astea înainte de săptămâna trecută, păstrându-și secretele cu grijă, ca de obicei.

— Știți unde sunt aceste focoase? întrebă David.

— Săptămâna trecută erau toate în Hamadān, dar acum au fost împrăștiate prin toată țara, spuse Birjandi. Ultima șansă de a le fi desființat pe toate ar fi fost să fie lovit Centrul de Cercetare al lui Saddaji din Hamadān. Dar nimeni n-a făcut-o. Israelienii l-au scos pe Saddaji din joc, dar asta a fost mișcarea greșită. Trebuiau să lovească Centrul de Cercetare. Acum e prea târziu.

— Aveți dovezi pentru toate astea? întrebă David.

— Nu sunt sigur că contează, spuse Birjandi.

— Cum adică?

— Adică suntem în zilele de pe urmă, spuse bătrânul oftând. Sosirea celui de-al doisprezecelea imam înseamnă că un război apocaliptic între Iran, SUA și Israel este iminent. Sincer nu știu de ce te-a adus Dumnezeu aici, dar căile Lui nu sunt căile noastre. Gândurile Lui sunt mai înalte decât gândurile noastre.

— Vreau oprirea acestui program nuclear, răspunse David. Oamenii aceștia sunt fanatici și cred că sunt porniți să ucidă milioane de suflete.

— Nu știu dacă pot fi opriți, spuse Birjandi. Tu cu siguranță nu poți opri toate războaiele și nimicirea și moartea. Toate au fost prezise. Același lucru este adevărat despre ridicarea acelor mesia și proroci și învățători falși. Este scris că vor veni. Acum sunt aici. Astfel de lucruri sunt determinate de Dumnezeu, și nimic nu Îi poate schimba sau contracara voia.

— Dar spune oare Biblia că acești înșelători au câștig de cauză? insistă David. Evident, Birjandi alegea Biblia drept motivație, la fel cum Hosseini și liderii Iranului alegeau Coranul. Trebuia să apeleze la acest compas interior al bătrânului, indiferent cât de nebunesc era totul.

— Nu, spuse Birjandi. Ei vor face mult rău, dar în final, nu ei vor ieși biruitori.

— Atunci poate că Dumnezeu folosește simpli muritori ca dumneavoastră și ca mine pentru a-i opri, spuse David.

— Nu știu asta. Dar sper că așa e.

David nu era sigur ce să creadă despre povestea convertirii lui Birjandi la creștinism. Poate că omul era nebun. Evident nu spusese această poveste liderilor acestei țări în timpul întâlnirilor lor lunare. Dacă ei împărtășeau secrete cu el, probabil credeau că el era în continuare loial islamului. Birjandi era înțelept să-și păstreze experiența pentru sine și să încerce să își trăiască ultimii câțiva ani în pace.

David nu credea că omul ar fi încercat să-l păcălească. Poate că Birjandi avea să fie o sursă cheie, care avea să schimbe jocul pentru el, dar trebuia să se poarte cu grijă cu el.

— Trebuie să verific lucrurile acestea pe care mi le-ați spus. Există vreo pistă pe care s-o pot urmări, vreo persoană care să-și dorească asemeni mie ca acest program nuclear să fie oprit, poate cineva din interior?

Birjandi făcu o pauză.

— Înainte să-ți faci griji de lume, fiule, ar trebui să ai siguranța că propriul tău suflet este în siguranță în Dumnezeu. El te-a plăsmuit în pântecele mamei tale. Te iubește. Dar trebuie să alegi fără întârziere. Forțele răului se adună, cresc și, crede-mă, David, nu vei putea să stai niciodată împotriva uraganului, dacă nu ești iertat, spălat de sângele lui Cristos, umplut de Duhul Lui și echipat cu toată armura Lui puternică.

Nu asta era ceea ce-și dorea David să audă.

— Apreciez asta foarte mult, dr. Birjandi, răspunse el. Însă nu-mi fac griji pentru mine.

— Dar ar trebui.

— Cum rămâne cu sufletele celor nevinovați? Cum rămâne cu milioanele de oameni care vor muri dacă cel de-al doisprezecelea imam poruncește Iranului să detoneze arme nucleare în țara mea sau în Israel.

— Trebuie să te gândești mai întâi la tine.

— E egoist.

— Nu, e o dovadă de înțelepciune, spuse Birjandi. Nu știi cu cine te lupți. Satana nu poate fi abordat cu ușurință. Acela este cel care îl investește pe al doisprezecelea imam cu putere – însuși Lucifer. Nu îl poți înfrânge prin forțele tale.

— Nu sunt pe cont propriu, spuse David. Sunt agent al Statelor Unite ale Americii. Suntem cea mai bogată și mai puternică națiune de pe fața pământului – din istoria omenirii. Dacă este cineva care să-l poată opri pe al doisprezecelea imam – dacă este cineva care să poată opri Iranul – acelea sunt Statele Unite. Am împrejmuit țara aceasta. Ne-am strâns forțele în Irak și în statele din Golf. Suntem în Afganistan. Suntem în Turcia. Avem submarine și portavioane aliniate de-a lungul coastei țării voastre. Avem avioane teleghidate Predator și sateliți spioni, zăbovind deasupra noastră. Dar avem nevoie de dovezi. Avem nevoie de ținte specifice. Și avem nevoie de ele acum.

Trecură câteva minute. Birjandi nu spuse nimic. David se uită la ceas.

— Najjar Malik, spuse Birjandi în cele din urmă.

— Cine este el?

— Trăiește în Hamadān. Este ginerele lui Saddaji și următorul succesor la conducerea programului nuclear. Mi se spune că el și tânăra lui familie au dispărut de la uciderea lui Saddaji și că sunt mulți cei care-l caută.

— Ar vrea să vorbească cu mine?

— Nu știu.

— Unde-l pot găsi?

— Nici asta nu știu. Dar dă-mi voie să fiu explicit, David – ai face bine să-l găsești înainte să-l găsească Mahdi.

79

PE DRUM SPRE TEHERAN, IRAN

Fiecărui musulman i se poruncea să facă *hajj*.

Din ceea ce studiase David în timpul anilor săi de colegiu în München, *hajj* era al cincilea din cei cinci stâlpi cărora fiecare adept al islamului trebuia să se supună.

Primul stâlp era rostirea *shadada*, mărturisirea fundamentală a credinței în Allah și în Mohamed, ca profet al Său. Al doilea, era efectuarea *salat*, rugăciunea de cinci ori pe zi la o anumită oră prestabilită. Al treilea era *zakat*, a da milostenii celor săraci. Al patrulea era *sawm*, postul de mâncare, băutură și relații sexuale în timpul zilei în luna Ramadan și în alte zile ale calendarului islamic. Dar *hajj* era cel mai dificil dintre toate și, prin aceasta, cel mai onorat act dintre toate cinci.

David nu o făcuse niciodată, dar în fiecare an, în ciuda sărăciei și lipsurilor enorme din lumea islamică, peste 1,5 milioane de musulmani străini se alăturau unui număr aproximativ egal de musulmani saudiți pentru a-și întreprinde călătoria spre orașul Mecca. Considerat oraș sfânt, Mecca era epicentrul islamului, orașul unde se născuse Mohamed în anul 570 d.Cr., orașul unde el susținea că primise prima revelație de la Allah, un oraș al cărui locuitori încercaseră să se opună și să sugrume islamul în față după ce Mohamed se mutase în tabăra sa

de bază de lângă Medina, iar orașul fusese în cele din urmă cucerit de Mohamed și de armata sa de zece mii de *mujahedini* în anul 630 d. Cr.

După cucerire, Mohamed a declarat că niciun necredincios nu va putea intra vreodată în Mecca, dar în fiecare an musulmani intrau în cetate val după val, dublând practic numărul normal al populației orașului care cândva avusese o mică semnificație istorică, sau niciuna. Unii veneau cu trenul. Alții, cu autobuzul sau cu automobilul. Alții călătoreau prin deșert. Când hotelurile erau pline, ocupau miile de corturi albe pe care le pregătea guvernul saudit. Când se umpleau și corturile, dormeau pe unde apucau, pe podele sau direct sub cerul liber. Majoritatea economiseau o viață întreagă pentru o singură oportunitate de a se ruga la Kaaba, clădirea neagră, din granit, de formă cubică, ce se afla în inima Moscheii Sacre, Al-Masjid Al-Haram, cunoscută de asemenea și drept Marea Moschee.

Dar fiecare musulman știa că *hajj* avea loc toamna. Acum era sfârșitul lunii februarie, și nimeni nu mai văzuse așa ceva.

Lumea islamică fusese electrizată de anunțul că al doisprezecelea imam se întorsese și avea să apară curând în public. Cum zvonurile despre marile minuni și semne pe care le făcea se răspândiseră rapid, musulmanii se îndreptau spre Mecca într-un mod care amenința să copleșească toate sistemele normale.

Era încă miezul nopții, dar David se hotărî să folosească o mașină închiriată și mai degrabă să conducă până în Teheran, decât să ia avionul din Hamadān. În loc să fie copleșit de fluxul de informații și știri din aeroporturi și avioane, voia să poată asculta transmisiunea continuă în direct de la Mecca la radio. De asemenea, voia să poată transporta Biblia în farsi pe care i-o dăduse dr. Birjandi fără ca vreo gardă a securității să i-o găsească în bagaje și să facă mare caz din asta.

Un reportaj care îi atrase atenția pe drum venea de la agenția oficială de știri a saudiților. Fiecare loc la orice zbor spre Emirate în următoarele șaptezeci și două de ore era ocupat. Un purtător de cuvânt al Saudi Arabian Airlines spuse că făceau tot ce le era în putință pentru a suplini cu zboruri charter, dar îi implora pe toți clienții să aibă răbdare și înțelegere.

Până aici, observă David, palatul din Riyadh nu ieșise cu niciun comunicat oficial, nici pozitiv, nici negativ, prin care să comenteze

despre venirea celui de-al doisprezecelea imam la Mecca. Dar el interpretă eforturile guvernului saudit de a mobiliza atât de rapid sute de mii de tone de mâncare, zeci de milioane de litri de apă și zeci de mii de corturi suplimentare ca un semn al acceptării regatului sunnit, oricât de împotrivitor ar fi fost, că iminenta călătorie a liderului șiit la Mecca era un *fait accompli*.

Întrebarea era, de ce?

Nu avea nicio logică faptul că liderii sunniți ai Arabiei Saudite încuviințau în vreun fel această vizită a celui de-al doisprezecelea imam în țara lor, darămite că o facilitau. De ce alegea regele să desfășoare covorul roșu în fața unui personaj religios în care nu credea, un lider politic care putea într-o singură predică să-i fure regatul chiar de sub Casa lui Saud? Le forța cineva mâna? Erau șantajați în vreun fel?

★★★★★

TEHERAN, IRAN

— *Cum adică nu-l puteți găsi?*

Ministrul apărării Faridzadeh nu închisese un ochi toată noaptea, iar acum era apoplectic. Trecuseră ceasuri întregi de când ordonase subordonaților săi să-i dea de urmă lui Najjar Malik. De când dăduse ordinele, Faridzadeh se încuiase în biroul său, chinuit de studierea rezultatelor finale ale testului focoaselor nucleare. Nu își închipuise nicio clipă că angajații săi erau atât de incompetenți încât să nu-l poată găsi pe omul care acum era cel mai important personaj din programul nuclear iranian.

— Nici măcar nu știm dacă e în viață, explică șeful de stat major al lui Faridzadeh, stând în picioare în centrul spațiosului birou al șefului său din Ministerul Apărării.

— De ce nu?

— Hamadānul este încă în haos, domnule. Nu este destulă mâncare sau apă. Drumurile sunt un dezastru. Sistemul telecomunicațiilor începe abia acum să funcționeze on-line. Zeci de mii de oameni sunt morți. Peste o sută de mii au fost răniți, și mulți dintre cei care beneficiază de tratament medical nu au actele de identificare asupra lor.

— S-a deplasat cineva personal la apartamentul dr. Malik și i-a bătut la ușă?

— Am încercat, dar apartamentul a fost complet distrus de cutremur.

— Niciun supraviețuitor?

— Niciunul, domnule.

— Deci ar putea fi sub tot molozul acela?

— E posibil, domnule.

— Dar angajații de la Facilitatea 278? A auzit vreunul din ei de dr. Malik?

— A fost la centrală în noaptea înmormântării doctorului Saddaji, dar nimeni din cei cu care am discutat nu l-a mai văzut și n-a mai auzit de el de atunci.

Faridzadeh se uită la șeful său de stat major și își pronunță ultimatumul.

— Aveți șase ore să-l găsiți și să-l aduceți la mine. Nu-mi cereți niciun minut în plus.

★★★★★

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

Zalinsky verifică identitatea apelantului și se încordă.

— Zalinsky, spuse el, ridicând receptorul la cel de-al treilea țârâit.

— Jack, sunt Tom Murray, Te sunt de la Langley.

— Bună, Tom.

— Avem o problemă, spuse directorul adjunct al departamentului de operațiuni.

— Ce anume?

— Am primit un telefon foarte neplăcut de la director.

— În ce privință?

— Se pare că președintele Jackson tocmai a primit un telefon de la prim-ministrul Naphtali. Naphtali nu a spus dacă israelienii sunt cei care l-au scos din joc pe Mohammed Saddaji sau nu. Dar a spus că serviciile secrete israeliene au detectat un nivel semnificativ de radiații emanate dintr-un munte aflat la vest de Hamadān. Ce știi despre asta?

— Nimic concret, domnule, răspunse Zalinsky, fără a spune tot adevărul.

— Aveți un om în Hamadān chiar acum, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Are informații că iranienii tocmai au desfășurat un test nuclear acolo?

— A auzit niște zvonuri, domnule, dar nimic solid.

— Zvonuri?

— Speculații, spuse Zalinsky. Vorbe. Dar nimic pe care să ne putem baza.

— Israelienii au cerut un Constant Phoenix să survoleze orașul, spuse Murray. Președintele a fost luat pe nepregătite de cererea aceasta. E furios că nimeni nu i-a dat nici măcar un indiciu că ar exista chiar și numai posibilitatea ca acel cutremur să nu fi fost provocat de un test de arme nucleare. Nici noi, nici DIA, nici Pentagonul.

— Lucrăm la asta, îl asigură Zalinsky pe DDO.

— Nu e destul, explodă Murray. Trebuie să te străduiești mai bine, Jack. Președintele a ordonat aparatului Constant Phoenix să se îndrepte spre Iran, dar nu vom avea informații în următoarele douăzeci și patru de ore. Trebuie să-mi a duci ceva mai mult, mai repede.

— Lucrăm la asta, domnule.

Dar Murray nu terminase.

— Ce-i cu toată tevatura asta cu venirea celui de-al doisprezecelea imam? dori el să știe. Naphtali a spus că sosirea celui de-al doisprezecelea imam ar putea însemna că iranienii sunt aproape de lansarea unui atac împotriva Israelului. Ambasadorul saudit tocmai a fost la Casa Albă și i-a dezvăluit președintelui că iranienii spun că al doisprezecelea imam va avea o cuvântare importantă la Mecca, iar regele se teme că iranienii intenționează să îi uzurpeze regimul invadând țara cu șiiți din Iran. Sincer să fiu, până azi, nici președintele, nici eu n-am auzit de al doisprezecelea imam în afară de un concept neclar de-al musulmanilor.

— Oamenii mei lucrează de asemenea la toate astea, domnule, spuse Zalinsky. Dar avem nevoie de mai mult timp.

Acum, Murray își pierdu cumpătul cu totul.

— Nu mai avem timp. Ar trebui să mă ții la curent cu tot ce se întâmplă. Aveam nevoie de informații ieri. Ți-am dat toți banii pe care i-ai solicitat – cutie neagră, nicio supraveghere din partea congresului – și tu ce-mi dai în schimb? Nimic, Jack. Nimic de care să mă pot folosi.

Murray avea dreptate, și asta-l înnebunea pe Zalinsky. Își dezamăgea șeful și țara într-un moment critic, ceva ce nu se mai întâmplase niciodată în toată viața lui. Încercă să-și păstreze calmul. Tot ce știa recent despre al doisprezecelea imam era memoriul lui *Zefir*. I se strânse stomacul la gândul că trebuia să trimită așa ceva superiorilor săi, dar nu era sigur ce altceva să facă.

— Vă trimit ceva curând, promise Zalinsky.

— Îți dau șase ore, spuse Murray. Vreau informații despre al doisprezecelea imam și informații serioase legate de ce se petrece în Hamadān pe biroul meu. Și vreau o actualizare la fiecare șase ore după acea. Trebuie să-ți storci oamenii, Jack. Pe toți. Directorul a spus că nu l-a mai văzut niciodată pe președinte atât de livid. Se teme că israelienii ar putea lansa un atac în orice moment. Trebuie să fii cu un pas înaintea lor sau o să-ți iasă pe nas.

80

Zalinsky o chemă pe Eva în biroul său.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, uimită să-i vadă fața cenușie.

— Spune-mi că avem ceva nou – *orice* – legat de programul de înarmare al iranienilor sau despre al doisprezecelea imam, îi ordonă el.

— Avem, Jack, spuse Eva. Tocmai eram pe punctul să-ți aduc toate astea, dar vorbeai la telefon.

— Ce ai acolo?

— Informațiile încep să vină de la centrele de monitorizare internațională de lângă Iran.

— Și?

— Se pare că *Zefir* a avut dreptate. Activitatea seismică din jurul Hamadānului seamănă mai degrabă cu un test de arme nucleare, decât cu un cutremur natural – incredibil de intens de la bun început, dar care apoi s-a ameliorat treptat, în loc să se intensifice.

Numai de-aș fi avut informațiile astea cu o oră mai devreme.

— Altceva? întrebă Zalinsky, întărindu-se la gândul că urmau și alte „vești bune".

— De fapt, mai este și altceva, doar că nu sunt foarte sigură la ce ne folosește, spuse Eva, arătându-i lui Zalinsky ultimele stenografieri ale interceptărilor de apeluri de la NSA. *Zefir* a furnizat telefoanele prin

satelit, iar telefoanele, la rândul lor, au ajuns la oficiali seniori ai Iranului. Aparent, au fost toate căutate de microfoane și au primit sigiliul de aprobare *Good Housekeeping*, pentru că au început să funcționeze.

— Am primit ceva din Hamadān? întrebă Zalinsky.

— Indirect, spuse Eva. Nimeni nu vorbește despre un test nuclear în sine. Par precauți în discuțiile telefonice, chiar dacă nu au microfoane care să poată fi detectate. Dar există un interes extraordinar cu privire la un individ pe nume Najjar Malik. Al doisprezecelea imam îl dorește personal, dar se pare că nu reușesc să-l găsească.

— Acest al doisprezecelea imam este o persoană reală, nu un basm, sau un mit, sau ceva de genul ăsta?

— Ei vorbesc despre el de parcă ar fi un om în carne și oase, șefule.

— Incredibil.

— Știu.

— Ai informații despre ce spun învățații religioși despre acest individ și ce ar trebui să facă atunci când va apărea?

— Da, chiar am.

— Bun – vreau să alcătuiești o bază de date rapidă cu toate astea pentru președinte, spuse Zalinsky.

— Sigur. Până când?

— Am nevoie de el în patru ore. Murray are nevoie de el în șase.

— S-a făcut.

— Bun. Acum, cine este Najjar Malik?

— Nu știm, spuse Eva. Am trecut numele acela prin toate bazele noastre de date și nu am obținut încă nimic. Dar căutarea este condusă din biroul ministrului apărării. Uitați-vă la stenografierile acestea.

Zalinsky se uită la documentele pe care i le întinse ea.

— Amândouă îl menționează pe Malik în contextul lui Saddaji, observă Eva. Și uitați, în amândouă se vorbește de el ca *dr.* Malik. Presupun în momentul acesta că este un expert în fizică nucleară. Probabil a lucrat pentru Saddaji în programul de înarmare, foarte probabil ca director adjunct sau alt nivel senior. E curios că atunci când vedeți toate apelurile acestea, e clar că ei îl caută pe dr. Malik în Hamadān. Se tem că s-ar putea să fi murit, pentru că apartamentul lui a fost distrus în cutremur și nimeni din clădirea aceea nu a supraviețuit.

Iarăși asta, se gândi Zalinsky – iarăși orașul Hamadān.

Nu mai exista nicio îndoială în privința aceasta acum, își dădu el seama. *Zefir avea* dreptate. Exista o facilitate nucleară secretă în Hamadān, iar CIA o ratase cu totul. Mai mult, *Zefir* și israelienii aveau de asemenea dreptate că cutremurul din vestul orașului fusese provocat de o explozie nucleară subterană. Ceea ce însemna că Eva trebuia să aibă la rândul ei dreptate. Dr. Najjar Malik era după toate probabilitățile expert în fizică nucleară, cu siguranță persoană importantă în program, dacă lucrase pentru Saddaji. Ministrul apărării din Iran voia să-l vadă urgent. Al doisprezecelea imam, indiferent cine mai era și el, îl dorea la rândul lui. Dovezile erau circumstanțiale, dar pentru Zalinsky, următorul pas era clar. Dacă Najjar Malik era încă în viață, acum era o țintă de înaltă prioritate. Agenția trebuia să scoată tot arsenalul la înaintare pentru a-l urma și a-l captura înainte ca iranienii sau israelienii să pună mâna pe el.

Zalinsky își ridică privirea de la stenografieri.

— Fă-mi legătura cu *Zefir* la telefon; trebuie să vorbesc cu el – *acum.*

★★★★★

TEHERAN, IRAN

Se auzi un ciocănit la ușă.

— Intră, spuse ministrul apărării Faridzadeh, epuizat și tot mai agitat cu fiecare nouă oră.

— Am găsit-o pe secretara lui, spuse un angajat.

— A cui?

— A doctorului Saddaji.

— Unde a fost până acum?

— A umblat dintr-un spital la altul, apoi la morgă, încercând să-i identifice pe angajații Facilității 278.

— Ea știe ceva despre dr. Malik?

— Da, știe că e în viață. A vorbit cu doamna Saddaji la telefon. Spune că s-au dus cu toată familia la Teheran să jelească în singurătate.

— Bun, spuse ministrul. Aduceți-l aici ca să se poată întâlni cu Imam al-Mahdi.

— Ei bine, tocmai asta e, domnule. Nu știe exact unde este.

— Ce?

— Știe doar că se află undeva în capitală.

— Nu poate să-l sune?

— L-a sunat, domnule, de nenumărate ori. Dar nu răspunde. Cum spuneam, este în perioadă de doliu cu toată familia. Probabil și-a închis telefonul.

Ministrul apărării înjură și lovi cu pumnul în masă.

— Nu-mi pasă, urlă el. Găsiți-l!

★★★★★

David tocmai intra în periferia orașului Teheran când îi sună telefonul.

Se uită la identitatea apelantului și recunoscu numărul folosit de Eva Fischer în Dubai.

— Alo?

— Hei, Reza, sunt eu, spuse ea. Șeful vrea să-l suni.

— Sunt destul de ocupat pe moment, Eva. Nu poate aștepta?

— Mă tem că nu, spuse Eva. Este vorba de rapoartele de cheltuieli ale echipei tale. Au cheltuit deja o groază acolo.

David oftă. „Rapoarte de cheltuieli" era codul Evei. Ori de câte ori le menționa într-un apel encriptat, știa că trebuia să-l sune pe Zalinsky imediat pe o linie sigură.

— Nicio problemă; o să-l sun de îndată ce mă întorc la hotel, spuse el în contul serviciilor secrete iraniene, convins că-i înregistrau apelul la fel ca toate apelurile internaționale.

— O să-l anunț.

— Mersi, spuse David. Cum merg treburile?

— Tot mai bine, spuse ea codat. Vom avea un trimestru bun, atâta timp cât tu și băieții nu uitați de noi.

— O să încercăm să fim mai atenți.

— Știu că veți încerca, spuse Eva. Acum du-te și odihnește-te puțin. Pa.

David închise telefonul și își verifică oglinda retrovizoare când

porni pe Saidi Highway și se îndreptă spre nord, prin cartierele vestice ale orașului. Nu văzuse pe nimeni să-l urmărească până în momentul acela al călătoriei sale de la locuința doctorului Birjandi, dar acum că se întorsese în Teheran, era atent în mod aparte. Se amestecă între sutele de mașini care umpleau Azadi Square, numit și Freedom Tower, construit în 1971 pentru a sărbători cea de-a 2.500 aniversare de la fondarea Imperiului Persan. David ieși pe Meraj Avenue, trecu de Centrul Cartografic Național și de Organizația Meteorologică Iraniană, înainte să vireze la stânga pe Forudgah, imediat după spațiile aeroportului. Satisfăcut că era singur, intră într-un cartier mic și liniștit cu case uni-familiale și parcă pe strada Hasanpur. Acolo își scoase din nou telefonul, intră în sistemul encriptat și formă numărul privat al lui Zalinsky.

Trebuie să fie ceva important, gândi el. Își asuma riscul de a da acest telefon din capitală. Era imposibil ca serviciul informațiilor secrete iraniene să audă ceea ce urma să spună sau ceea ce i se spunea. Dar dacă îl urmăreau îndeaproape, avea să le iște suspiciuni.

Zalinsky ridică de la primul țârâit.

— Ai auzit vreodată de un dr. Najjar Malik? întrebă el imediat.

Bună ziua și ție, Jack.

— De ce mă întrebi? spuse David, surprins de întrebare.

— Tocmai am hotărât că este ținta cea mai valoroase din țară în momentul de față, spuse Zalinsky. Îi spuse despre apelurile interceptate și despre marea urgență și tot mai intensă din interiorul Ministerului Apărării și a cercului de apropiați ai celui de-al doisprezecelea imam pentru a-l găsi pe Malik.

— Știm că e căutat, dar nu știm aproape nimic despre el.

— Eu știu, spuse David. S-ar putea să fie cheia în a ne ajuta să descuiem întregul program de înarmare nucleară iranian.

— Spune-mi, insistă Zalinsky.

— Malik s-a născut la 1 februarie 1979, începu David, încercând să creioneze un profil din cele pe care i le împărtășise Birjandi cu doar câteva ore înainte. E persan și a fost crescut în Samarra, Irak. Vorbește arabă, farsi și engleză cursiv. Și-a făcut lucrarea de doctorat în fizică nucleară la Universitatea din Bagdad. Dr. Saddaji l-a recrutat să vină în Iran imediat după 11 septembrie, cu toate că nu știu exact

când. Malik s-a căsătorit cu fiica lui Saddaji și a devenit mâna dreaptă a lui Saddaji. Au lucrat într-un loc numit Facilitatea 278, despre care mi se spune că este cartierul general al echipei de dezvoltare a armelor nucleare. Saddaji a supravegheat întregul program de energie nucleară civil. Dar aceasta n-a fost decât acoperirea lui. Munca lui de zi cu zi pe parte civilă era condusă în general de Malik. Saddaji s-a concentrat în principal pe construirea de arme. Dar s-a folosit de foarte puțini iranieni. Cea mai mare parte a echipei lui era alcătuită din pakistanezi pe care Saddaji îi angajase de la A.Q.Khan. Se pare că Saddaji a recrutat și un expert senior în fizică nucleară irakian. Pe scurt: Najjar Malik n-a fost doar un om din interior; ci era și rudă. Din câte îmi dau seama, el știe tot despre program și știe unde sunt îngropate corpurile. Mă gândesc că de asta își dorește atât de mult să-l întâlnească al doisprezecelea imam. Au nevoie de cineva nou care să conducă programul de înarmare, acum că Saddaji e mort.

— Cine este sursa.

David îi explică cine era Alireza Birjandi, relația sa cu liderul regimului, și timpul pe care-l petrecuseră împreună.

— Spui că acest Birjandi este consilier senior al Liderului Suprem? întrebă Zalinsky.

— Nu este pe statul de plată, dar din câte am înțeles, puțini oameni sunt mai apropiați de Hosseini sau Darazi. Ar trebui să-i ceri Evei mai multe informații. Ea este cea care mi-a spus despre el și care a lucrat la alcătuirea unui profil al tipului.

— Și îl crezi? insistă Zalinsky.

— Da.

— Chiar și povestea cu convertirea?

— E ciudat, știu, dar cred că el o crede sincer.

— De ce?

— Din ce alt motiv mi-ar spune-o? Adică, este o ofensă capitală aici să te convertești la creștinism. Mai ales dacă ești consilierul spiritual al Liderului Suprem. De ce să-i spun una ca asta unui străin sadea? Este o afirmație împotriva interesului.

— De ce *a vorbit* cu tine?

Era o întrebare bună, una la care David se gândea din clipa când plecase din casa omului.

— Birjandi mă uimește ca un dizident clasic, îi spuse el lui Zalinsky. Nimeni nu știe mai multe despre islam decât el, însă islamul l-a dezamăgit. Regimul l-a dezamăgit. Iar acum le-a respins pe amândouă. Mai mult, e foarte îngrijorat de faptul că liderii vor aduce nimicire peste țara sa.

— Cum?

— Încercând să determine sfârșitul lumii. Iar Birjandi crede că acum au și mijloacele de a o face.

— Adică?

— Birjandi spune că regimul de acum deține opt focoase nucleare gata de lansare.

— A spus el asta?

— Da.

— De unde știe?

— Hosseini i-a spus.

— Când?

— Ultima oară când s-au întâlnit la prânz, cam în urmă cu o săptămână.

Zalinsky păstră tăcerea prea mult timp, așa că David se trezi întrebându-l dacă mai era pe fir.

— Da, sunt încă aici, îi răspunse Zalinsky.

— De ce nu mă întrebați dacă am vreo dovadă?

— Ai?

— Nu, spuse David, dar e ciudat că nu mă întrebați.

— Nu te întreb pentru că deja te cred.

— De ce?

— Președintele a ordonat aparatului Constant Phoenix să survoleze Iranul.

— Serios?

— Mda.

— Și?

— Și am primit rapoartele seismice. Ai avut dreptate. A existat o explozie nucleară într-un munte aflat imediat la vest de Hamadān. Ea este cea care a declanșat cutremurul. Deci așa este. Iranul are bomba. Israelienii sunt pe punctul de a lansa un atac preventiv. Iar noi nu mai avem timp.

David tăcu preț de câteva clipe. Magnitudinea a ceea ce se întâmpla era aproape mai mult decât putea suporta.

— Știe tipul acesta, Birjandi, unde se află focoasele în momentul de față? întrebă Zalinsky. Nu există posibilitatea ca ele să se găsească încă în Hamadān, nu?

— Nu, aveți dreptate, spuse David. El spune că au fost împrăștiate în toată țara. Dar spune că șansa noastră cea mai mare este să-l găsim pe Najjar Malik înaintea iranienilor.

— Malik știe?

— Vom vedea, dar el e șansa noastră.

— Și cum îl găsim?

— Pe moment, nu am nicio idee, recunoscu David. Dumneavoastră aveți?

— Nu, spuse Zalinsky. Dar voi pune o echipă a forțelor speciale în rezervă. Dacă îl puteți găsi, avem nevoie de el în viață. Aduceți-l într-un zbor privat; folosiți orice mijloace necesare. O să-l scoatem de acolo. Promit.

— Orice mijloace? întrebă David, doar pentru a clarifica lucrurile.

Zalinsky nu mai risca nimic.

— *Orice* mijloace necesare, repetă el, și apelul se încheie.

81

Najjar era îngrijorat când intră în camera micuță de motel.

Își lăsă sacoșa cu legumele cumpărate pe care o ținea în mână, apoi încuie repede ușa după sine și trase draperiile. Își tot spunea că trebuia să fie „tare și curajos", dar adevărul era că frica începea să-și spună cuvântul. Dacă israelienii ajunseseră să pună mâna pe dr. Saddaji, cu siguranță aveau să-l prindă și pe el. Americanii nu puteau fi cu mult în urmă. Și cât mai era până când serviciile secrete iraniene începeau să suspicioneze faptul că era pe fugă? Poate că știau deja.

Patru zile trecuseră de când ajunseseră în Teheran. Najjar cutreierase tot orașul în căutarea unei Biblii ca să o citească împreună cu soția și soacra sa. Oriunde se ducea, auzea pași în urma lui. Se temea că-l aștepta cineva după fiecare colț. În orice moment, i se părea că o mașină tocmai oprea cu scrâșnet de roți lângă el și bărbați cu arme și cagule, prinzându-l, trăgându-i un glonț în cap sau silindu-l să urce în mașină, pentru a-l duce undeva și a-l decapita. Fusese martor la astfel de scene. Nu avea niciun dubiu că i-o puteau face. De fiecare dată când se întorcea la camera de motel, se temea că le va găsi pe Sheyda, pe Farah și fetița fie ucise și cu ucigașii lor așteptându-l, fie legate și așteptându-l să le ucidă în fața ochilor săi.

Najjar era hăituit de adevărul sumbru și amar că era urmărit, și prin aceasta și familia sa. Iar cele două femei pe care le iubea erau la

rândul lor hăituite de moartea subită și oribilă a dr. Saddaji, un bărbat pe care practic îl vedeau ca pe un sfânt. La un moment dat, Najjar trebuia să le spună adevărul, dar nu putea face asta acum. Sheyda și Farah jeleau. Era firesc. Nu le învinuia pentru asta. Aproape că nici nu putea fi altfel. Însă ceea ce-l îngrijora pe Najjar era faptul că era doar o chestiune de timp până aveau să-l întrebe de ce el nu-și deplângea pierderea.

Sheyda tot n-avea nicio idee că tatăl ei fusese capul programului de înarmare nucleară a Iranului. Farah nu avea nici cea mai vagă idee că soțul ei plănuise un al doilea holocaust în timp ce lucra pentru un regim care nega chiar și faptul că primul ar fi avut loc. Niciuna dintre femei nu avea vreo idee că laptopul dr. Saddaji – cel pe care îl furase Najjar din biroul său de acasă și îl ținea acum ascuns în dulapul motelului – conținea detalii despre armele iraniene. Oare chiar trebuia să le spună? Nu-și putea imagina cum să facă una ca asta.

— Ai găsit un încărcător pentru telefonul tău? îl întrebă Sheyda pe Najjar, în timp ce acesta despacheta pâinea proaspăt-coaptă, brânza, rodiile și cele câteva sticle de apă.

— Da, îi spuse el, aplecându-se s-o sărute pe frunte. Dar asta nu-i tot – uite.

Scoase o copie a Bibliei în farsi, iar fața soției lui se lumină instantaneu.

Îi luă imediat Biblia din mâini, o sărută și o studie cu mare reverență. După o clipă, îl privi pe Najjar.

— De unde o ai?

El îi zâmbi.

— N-o să mă crezi.

— Povestește-ne, spuse Sheyda, cu fața strălucindu-i de bucurie.

— Mă întorceam la motel, după ce intrasem în cinci librării diferite. Nimeni nu a recunoscut că ar avea vreo Biblie, și începeam să cred că n-o să găsesc niciodată. Mă rugam și Îl imploram pe Isus să mă ajute, dar am fost tot mai descurajat. Apoi m-am oprit la un magazin de electronice ca să-mi iau un încărcător pentru telefon. Proprietarul s-a uitat la mine și mi-a spus: „Am ce doriți." Eu i-am spus: „Ce vreți să spuneți?" și el mi-a spus: „Am ceea ce căutați." I-am spus că îmi trebuia un încărcător pentru telefon, iar el mi-a spus: „Da,

da; dar am și cealaltă treabă.“ Eram cu totul confuz. M-a lăsat acolo și s-a făcut nevăzut undeva în spate, iar când s-a întors, ținea în mână o Biblie. Îți spun, aproape că m-am răsucit și am tăiat-o la fugă din magazin! Mi-a spus că familia lui erau ucenici ai lui Isus de câțiva ani, dar că nu avuseseră niciodată o Biblie proprie până în urmă cu câteva săptămâni, când primise un transport de piese electronice pentru magazin. Pe fundul cutiei găsise ascunse două Biblii. Pe una din ele a luat-o acasă și s-a rugat cu privire la a doua, și chiar înainte să intru în magazin, a simțit că Domnul îi vorbește în inimă că următorul client va dori o Biblie. O clipă mai târziu am intrat eu.

— Mulțumim, Isuse! spuse Sheyda, cu lacrimi în ochi. Aproape că nu-mi vine să cred!

— Ți-am spus că n-o să crezi, spuse Najjar.

— Vrei să ne citești, mamă? o întrebă Sheyda în timp ce micuța începu să scâncească. Sheyda o luă din pat pentru a o alăpta din nou.

— Da, sigur că da, spuse Farah. Stați să găsesc pasajele pe care ne-a spus Isus să le citim. Deuteronom 14 era unul dintre ele, nu?

— De fapt, era capitolul 13, spuse Sheyda.

Najjar era dornic să audă cuvintele scrise în Biblie, dar își luă timp pentru a-și pune telefonul la încărcat, gândindu-se că trebuia să-și verifice mesageria vocală. Apoi deschise câteva rodii în bucătărioara lor și le împărți cu Sheyda și cu Farah. Niciunul dintre ei nu prea avusese poftă de mâncare în ultimele zile. Dar fructul avea un gust minunat și le mai înviora puțin duhul.

Între timp, Farah deschise la cuprinsul cărții. Nu mai văzuse niciodată o Biblie în viața ei și cu siguranță nu ținuse vreuna în mâini. Niciunul dintre ei, de fapt. Dar după câteva minute de frunzărit prin ea, Farah găsi capitolul și începu să citească.

> Dacă se va ridica în mijlocul tău un profet sau un visător de vise, iar acesta îți va da un semn sau o minune, dacă se va împlini semnul sau minunea despre care ți-a vorbit el, zicând: „Să mergem după alți dumnezei” – pe care tu nu-i cunoști – „și să le slujim!”, să nu asculți de cuvintele acelui profet sau visător de vise, fiindcă Domnul, Dumnezeul vostru, vă pune la încercare ca să știe dacă Îl iubiți pe Domnul, Dumnezeul

> vostru, din toată inima voastră și din tot sufletul vostru. Voi să umblați după Domnul, Dumnezeul vostru, de El să vă temeți, poruncile Lui să le păziți, de glasul Lui să ascultați, Lui să-I slujiți și de El să vă alipiți.

Sheyda ascultă cuvintele acelea și se întoarse spre soțul ei.

— Versetele acelea îți vorbesc ție, nu crezi?

— Poate că da, răspunse el.

— Sigur că îți vorbesc. Atunci când al doisprezecelea imam ți s-a arătat în acele dăți când erai copil, ți-a prezis viitorul, da?

Najjar încuviință din cap.

— Și prezicerile lui s-au adeverit.

Najjar încuviință din nou din cap.

— Dar asta nu înseamnă că al doisprezecelea imam vorbea de la Dumnezeu, nu? continuă Sheyda. Ba dimpotrivă – al doisprezecelea imam încerca să te îndepărteze de Biblie, de singurul Dumnezeu adevărat. Însă Isus a fost îndurător cu tine. Ți s-a arătat pentru a se opune celui de-al doisprezecelea imam, iar acum El îți explică faptul că pe atunci te testa.

— Dar eu am dat greș la test, spuse Najjar. Am urmat islamul în toți acești ani. Am crezut în al doisprezecelea imam în toți acești ani.

— Dar acum nu mai crezi, dragul meu, spuse Sheyda, mângâindu-l. Acum știi că al doisprezecelea imam este un proroc fals, pentru că Dumnezeu ți-a deschis ochii. Și cred că te cheamă pentru a face ceva foarte important.

— Ce anume?

— Cred că trebuie să-i ajuți pe oameni să înțeleagă ce este adevărat și ce nu, ca să aibă o șansă pentru a fi la rândul lor eliberați.

Najjar nu era la fel de sigur de asta. Spera că ea avea dreptate. Dar în clipa aceea simțea atâta regret pentru viața pe care o trăise atât de mulți ani – atât de mulți ani irosiți, pierduți – că îi era greu să se mai gândească la altceva.

Farah sugeră atunci să citească și următorul pasaj din lista pe care o aveau în caietul lor. Îi întinse Biblia lui Najjar, care găsi cartea Exodul și deschise la capitolul 7.

Domnul i-a zis lui Moise:

— Vezi că te-am făcut asemenea lui Dumnezeu pentru Faraon, iar fratele tău, Aaron, îți va fi profet. Să-i spui tot ce-ți poruncesc, iar fratele tău, Aaron, să-i spună lui Faraon să-i lase pe fiii lui Israel să iasă din țara sa. Eu însă îi voi împietri inima lui Faraon și Îmi voi înmulți semnele și minunile în țara Egiptului. Când Faraon nu va asculta de voi, Îmi voi întinde mâna împotriva Egiptului și prin faptele mărețe ale judecății Îmi voi scoate oștirile din țara Egiptului, pe fiii lui Israel, poporul Meu. Egiptenii vor ști că Eu sunt Domnul când Îmi voi întinde mâna împotriva Egiptului și îi voi scoate pe fiii lui Israel din mijlocul lor.

Moise și Aaron au făcut astfel; ei au făcut întocmai cum le-a poruncit Domnul. Moise avea optzeci de ani și Aaron avea optzeci și trei de ani atunci când i-au vorbit lui Faraon.

Domnul le-a vorbit lui Moise și Aaron, zicând: „Când Faraon vă va zice: «Faceți o minune!», atunci să-i spui lui Aaron: «Ia toiagul și aruncă-l înaintea lui Faraon». Și toiagul se va transforma în șarpe."

Moise și Aaron s-au dus la Faraon și au făcut așa cum le-a poruncit Domnul; Aaron a aruncat toiagul înaintea lui Faraon și înaintea slujitorilor săi, iar acesta s-a transformat într-un șarpe. Atunci Faraon i-a chemat pe cei înțelepți și pe vrăjitori, și magicienii Egiptului au făcut la fel prin vrăjitoriile lor. Toți și-au aruncat toiegele și acestea s-au transformat în șerpi, însă toiagul lui Aaron a înghițit toiegele lor. Totuși, inima lui Faraon s-a împietrit, astfel că el nu i-a ascultat pe cei doi, după cum spusese Domnul.

— E un tipar, spuse Sheyda încetișor când Najjar termină de citit.

— Ce vrei să spui? întrebă Najjar.

— Uneori profeții falși și cârmuitorii nelegiuiți pot face semne și minuni. Uneori pot face scamatorii care să pară că sunt niște minuni ale lui Dumnezeu, dar nu sunt decât o manifestare a puterii celui rău. Însă noi n-ar trebui să ne temem, pentru că Dumnezeu este mai mare și, la timpul potrivit, îl va înghiți pe vrăjmaș și va strica planurile vrăjmașului.

— Asta e de înțeles, spuse Farah. Dar crezi că Domnul spune că al doisprezecelea imam este ca faraon?

— Poate că da, spuse Sheyda, dar haideți să citim mai departe.

Citiseră pe rând fiecare câte un capitol, începând de la capitolul 1 din Exodul, citiră toate cele patruzeci de capitole și le discutară ceasuri întregi. Oare Domnul avea să-l ridice pe Moise pentru a întoarce poporul iranian de la islam?

Era aproape ora două de dimineața când stinseră în cele din urmă luminile. Dar când Najjar își așternu capul pe pernă lângă soția lui și o auzi sforăind încetișor aproape imediat ce se culcase, se ridică, pentru că nu putea adormi. Mintea îi vuia de gânduri noi și idei pe care nu le mai auzise până atunci, darămite să se fi gândit serios la ele.

Era complet captivat de persoana lui Moise. În Islam, Moise era considerat fără îndoială un profet, dar Najjar era entuziasmat de bogăția detaliilor biblice în ce privea viața lui Moise și interacțiunea sa cu singurul Dumnezeu adevărat. Moise fusese ales de Dumnezeu încă de la naștere. Fusese luat de copil din casa sa, dar prin harul lui Dumnezeu, a primit o frumoasă educație. Caracterul lui a fost modelat în sălile somptuoase ale celui mai puternic imperiu de pe-atunci, până într-o zi când Domnul Dumnezeu l-a chemat pe nume. La început, nu avea nicio logică. Dumnezeu i-a cerut lui Moise să renunțe la tot ce avea, tot ce-i era important. Dar Dumnezeu avea un plan pentru omul Lui, își dădu seama Najjar, iar aceasta îi captivă gândurile.

În timp ce ceasul continua să ticăiască în primele ore ale dimineții, Najjar se întreba care era planul lui Dumnezeu pentru el. Se bucura de noua pasiune a Sheydei și de convingerea ei că poate Dumnezeu îl chema pe Najjar, tocmai pe el, să vorbească pentru El, să atingă Iranul cu mesajul dragostei și iertării lui Cristos. Nu era nicidecum convins că avea dreptate. I se părea un rol prea măreț. Dar exista o întrebare mult mai urgentă: Ce trebuiau să facă în continuare? Nu puteau rămâne într-un motel la marginea Teheranului pentru multe zile. Nu se puteau întoarce în Hamadān.

Și atunci, încotro? Oare Domnul avea să-i scoată pe Najjar și familia sa din Iran, la fel cum îl scosese și pe Moise din Egipt pentru a-l pregăti pentru rolul său viitor? Spera că da. Nu-și putea imagina să stea și să trăiască sub acest regim setos de sânge și acum sub

cârmuirea unui mesia fals. Dar singurul lucru mai dificil de imaginat decât să rămână în Iran era să poată ieși din țară viu. Milioane de iranieni se îndreptau spre Mecca. Drumurile aglomerate peste tot în jurul lor, atât de aproape de aeroport, erau o dovadă clară, la fel ca știrile constante de la radio și televizor. Poate că trebuiau să li se alăture? Poate că trebuiau să se îndrepte spre Arabia Saudită, sub pretextul că plecau la Mecca, apoi să găsească o cale de a se strecura în Iordania sau chiar în Egipt.

Najjar se simți dintr-odată însetat și se scula să își ia un pahar de apă în bucătărioară. Atunci își văzu telefonul și își dădu seama că uitase să-și verifice mesajele mai devreme. Își deschise telefonul și fu surprins să vadă douăzeci și trei de mesaje vocale, toate de la secretara doctorului Saddaji.

Primul mesaj îi umplu instantaneu inima de groază. Ministrul apărării îl căuta? De ce ar vrea Faridzadeh să-l vadă imediat? Era o capcană, se gândi Najjar. Ce altceva putea fi? Dar ce putea face? Fiecare mesaj se dovedi progresiv tot mai prevestitor de rele, dar ultimul mesaj vocal era cel mai terifiant dintre toate. Najjar trebuia să se fi prezentat la biroul ministrului apărării cu câteva zile în urmă. De acolo, trebuia să fi fost condus la o întâlnire privată la palatul celui de-al doisprezecelea imam. Najjar fusese instruit să nu spună nimănui despre invitație și să nu aducă pe nimeni altcineva și nimic cu sine decât actul de identitate. Fără genți diplomat. Fără aparat de fotografiat. Fără tabletă. Nimic. Mahdi și ministrul așteptau cu nerăbdare să-l întâlnească, spunea secretara lui Saddaji, și erau dornici să-i dea niște „vești bune" care promiteau că aveau să-l „bucure atât pe el cât și familia lui." Najjar nu avea habar la ce se referea, nici nu dorea să afle. Rapid își închise telefonul și-l puse înapoi pe masă.

Ce trebuia să facă? Moise se întorsese în Egipt și-l confruntase pe Faraon și pe vrăjitorii săi în mod fățiș, nu? Cu toate acestea, nu spuse Isus în mod specific că atunci când avea să vină mesia cel fals – mai ales cel care va face „mari semne și minuni, ca să-i înșele, dacă se poate, chiar și pe cei aleși" și cineva vă spune „Iată-L, în cămărițe" să *nu* vă duceți?

Najjar se simți înfiorat de frică. Sheyda și copilul dormeau.

La fel și Farah. Nu avea niciun prieten pe care să-l fi putut suna. Nu avea nicio rudă cu care să se poată sfătui. Așa că făcu singurul lucru pe care-l știa. Se lăsă în genunchi și Îl imploră pe Domnul să aibă îndurare.

82

David umbla agitat prin camera sa micuță la hotel.

Se uita afară pe geam la traficul tot mai aglomerat și încercă să nu intre în panică. Era marți, 1 martie. Își petrecuse mare parte din ultimele câteva zile căutându-l pe Najjar Malik pe internet, în fișiere telefonice iraniene, în dosare de tranzacții imobiliare și în ziare iraniene sau în bazele de date ale unor reviste, dar toate acestea fără niciun rezultat. La Langley erau o duzină de analiști care căutau în toate bazele de date secrete la care aveau acces și în toate celelalte documente cu același scop, dar fără niciun rezultat. Cei de la NSA îi traduceau și transcriau febril toate apelurile interceptate, a căror frecvență creștea exponențial și care începeau să întreacă posibilitățile Agenției de a ține pasul.

Niciuna din stenografieri nu indica faptul că Faridzadeh și oamenii săi l-ar fi găsit pe Najjar, dar categoric erau tot mai aproape. Potrivit frânturilor pe care i le dezvălui Eva, iranienii știau acum faptul că Najjar era în Teheran. Pe la miezul nopții, surprinseră chiar un semnal al telefonului său celular, undeva în partea de vest a orașului.

În disperare, David se gândi s-o sune pe Mina și să-i spună că avea niște treburi urgente la Iran Telecom. Oare ar fi putut-o convinge să-l lase în clădire dimineața, atât de devrem? Dacă răspunsul era „da", oare ar fi putut-o convinge să-l lase să intre în baza de date

a companiei și să caute înregistrările telefonului lui Malik pentru a vedea pe cine sunase în ultimele douăzeci și patru – patruzeci și opt de ore? Poate că era cineva în Teheran, cineva cu o adresă, un loc unde David își putea concentra atenția? Dar renunță rapid la idee. Faridzadeh și șeful VEVAK* cu siguranță dețineau deja informația aceea, și aveau să fie agenți amplasați deja la toate locațiile acestea. În momentul în care David și-ar fi făcut apariția la oricare din ele, n-ar fi făcut decât să ridice niște suspiciuni pe care nu și le permitea. Nu era sigur că Mina l-ar fi ajutat, oricum. Nu era o admiratoare a șefului ei, Esfahāni, dar părea să fie loială companiei. David credea că o putea transforma în cele din urmă într-o aliată. Dar încă nu reușise, așa că se gândi că deocamdată nu i-ar fi fost de niciun ajutor.

Se gândi să-l sune pe șeful echipei tehnice de la MDS din Teheran. Poate că el l-ar putea ajuta să intre în baza de date a Iran Telecom și cel puțin să facă rost de numărul de telefon al lui Najjar Malik. Fără el, Langley și NSA nu puteau asculta apelurile lui Najjar în timp real, odată ce-și va deschide din nou telefonul. Dar de îndată ce și-ar fi deschis telefonul, cât timp avea să treacă înainte ca VEVAK să-i determine poziția și să năvălească pentru a-l pune la pământ? Zece minute? Cel mult cincisprezece? Chiar dacă NSA reușea să îi intercepteze telefonul, nu aveau să aibă suficient timp să-l găsească înaintea autorităților iraniene.

David se frecă la ochi și se privi în oglindă. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-l sune pe dr. Birjandi. Bărbatul fusese extraordinar de util în atât de multe moduri. Dar să vorbească pe o linie deschisă însemna să-și asume un risc prea mare. Și ce anume să-l întrebe? Bătrânul nu avea o minge de cristal, cu toate că David își dorea cu disperare să fi avut.

Se uită la ceas. Acum era aproape șase și un sfert. Chemarea muezinului avea să înceapă curând, iar rugăciunile de dimineață aveau să înceapă înainte să răsară soarele. Cu toate acestea, nu avea nicio dorință să se roage, cu siguranță nu dumnezeului islamului. Dar

---

* *Vezarat-e Ettela'at va Amniyat-e Keshvar* (farsi) Ministerul Informațiilor din Republica Islamică Iran, principala agenție de informații a Republicii Islamice Iran și membru al Comunității de Informații Iran.

din nou, nu avea de ales. Trebuia să-și păstreze acoperirea, indiferent cât de inutil i se părea totul acum.

Mii de oameni erau deja pe genunchi, închinându-se spre Mecca, în momentul când David ajunse cu taxiul la Moscheea Imam Khomeini. Îl plăti pe șofer, intră în fugă, își făcu spălarea rituală și găsi un loc în spate. Îngenunche, se plecă spre Mecca și prinse rugăciunile de dimineață aflate în plină desfășurare.

— *Slavă Domnului meu, Cel atotputernic,* începu David, cântând în unison cu ceilalți. *Slavă Domnului meu, Cel atotputernic. Slavă Domnului meu, Cel atotputernic. Allah este mare. Tot ce e bine, în vorbire, în rugăciune, în faptă sau închinare este doar pentru Allah. Pacea fie cu Tine, O, Prorocule, și îndurarea și binecuvântările lui Allah. Pacea fie peste noi și peste drepții slujitori ai lui Allah.*

La următorul rând încremeni. Știa ce urmează. Dar nu putea rosti:

— *Mărturisesc că nu este niciun alt Dumnezeu decât Allah și că Mohamed este robul și mesagerul lui.*

Toți ceilalți intonară cuvintele, dar David nu. Le rostise de mii de ori. Dar de data aceasta nu putea. Continuă să facă toate celelalte gesturi, sperând că nimeni nu va băga de seamă că s-a oprit din vorbit.

Dar cineva băgă de seamă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă omul din dreapta sa în șoaptă, în timp ce toți ceilalți din încăpere își continuau psalmodierea.

— Ce anume? făcu David în șoaptă.

— Te-ai oprit din rugăciune, spuse bărbatul, plecându-se deodată cu David și cu ceilalți.

— Ba nu, minți David, iar inima îi bătea nebunește. A trebuit doar... să-mi dreg vocea.

David se plecă înainte și încheie această rugăciune cu mai multă fervoare decât de obicei, asigurându-se că toți cei din jurul său îl puteau auzi clar.

Așa cum l-ai lăudat și l-ai venerat pe Avraam și pe urmașii lui Avraam din lume, și Tu ești lăudat și mărit, intonă el. *Amin. Pacea fie cu tine și îndurarea lui Allah. Pacea fie cu tine și îndurarea lui Allah.*

Dar străinul din dreapta sa nu-i dădea pace. În timp ce treceau la o nouă rugăciune, începu să-i pună întrebări lui David.

— Ești nou pe-aici? Nu te-am mai văzut niciodată pe-aici.

David deveni și mai îngrijorat.

— Sunt din Dubai, spuse el în șoaptă printre versurile rugăciunii. Din Germania de fapt, dar...

Bărbatul îl întrerupse.

— München?

David rămase tăcut.

— Te numești Reza? întrebă bărbatul.

David încremeni, dar încercă să-și păstreze calmul și să continue să se roage. Poate că era unul din oamenii lui Esfahāni. Îl întâlnise pe Esfahāni înainte aici. Sau poate că era unul din oamenii lui Rashidi. Poate că Javad Nouri trimisese un coleg să-l contacteze, cu toate că nu-și putea imagina pentru ce anume.

— De ce întrebi?

Urmă o pauză lungă în timp ce cei doi oameni continuau să se roage în sincronizare cu mii de alții în marea moschee.

— Pentru că numele meu este Najjar Malik, spuse străinul. Imediat ce se termină rugăciunea aceasta, scoală-te și urmează-mă.

83

Scâncetele copilului o treziră pe Sheyda înainte de răsărit.

Și chemarea la rugăciune dintr-un minaret din apropiere urmă îndeaproape.

Sheyda se frecă la ochi și se strădui să se ridice, surprinsă să descopere să Najjar nu era alături de ea. Gândindu-se că era la baie, se întoarse, luă copilul și încercă s-o alăpteze. Abia atunci observă biletul pe care îl lăsase Najjar pe măsuța de lângă pat, spunând că ieșise și că se întorcea curând. Ceva o tulbura, dar nu era sigură ce anume.

Dornică să știe că totul era în regulă cu el, Sheyda o întrebă pe mama ei, care tocmai se trezea, dacă îi putea lua telefonul mobil din poșetă și să i-l aducă, pentru a-l putea suna pe Najjar fără să o deranjeze pe cea mică. Farah era încă adormită, dar se sculă bucuroasă și găsi telefonul mobil al Sheydei și-l deschise.

— Nu o să te ajute prea mult, dragă, spuse ea.

— De ce?

— Uite, spuse Farah, și arătă spre masa de lângă chicinetă.

Najjar uitase să-și ia mobilul cu el. Sheyda oftă dezamăgită, dar tulburarea i se înteți. O rugă pe mama ei să i-l deschidă și să verifice dacă erau ceva mesaje noi. Dar nu era niciunul, spuse Farah când puse telefonul înapoi pe masă și se duse să se spele înainte de rugăciune.

Copila se foia. Nu voia să mănânce, așa că Sheyda se ridică și începu să se plimbe prin cameră, bătând-o ușor pe spate și legănând-o blând în brațe. Farah se terminase de spălat și se plecă pe covoraș, dar nu spre Mecca. După multele discuții avute în ultimele zile, toți trei hotărâseră să se roage ca familie spre Ierusalim, în numele lui Isus. Farah se rugă câteva minute, dar copilul nu se liniștea. De fapt, părea să plângă tot mai tare.

— Îmi pare rău, mamă, spuse Sheyda. Lasă-mă să ies să mă plimb puțin cu ea și mă întorc când ai terminat.

— Nu fi prostuță, dragă, spuse Farah. Vin cu tine. La toate ne va prinde bine puțin aer curat. O să adoarmă, apoi ne putem întoarce să o punem la culcare și să ne rugăm împreună.

★★★★★

David își simțea capul vuind de întrebări.

Dar singura lui speranță de a primi vreun răspuns se afla la vreo zece pași înaintea sa și se îndrepta cu viteză spre poarta de răsărit.

David își croi drum rapid prin mulțimea mare, încercând să nu-l piardă din vedere pe omul care susținea a fi Najjar Malik. Era o înscenare? Cum era posibil? Cum putea să fie acesta cu adevărat Najjar Malik? Și dacă era, cum de venise Najjar la el? Și de ce aici? Moscheea mișuna de polițiști sub acoperire și agenți ai serviciilor secrete.

Un bătrânel se intersectă șchiopătând cu el, iar David aproape că-l răsturnă pe sărmanul bătrân în dorința de a ține pasul cu străinul. Pentru o clipă, îl pierdu din vedere. O luă la dreapta, dar nu văzu nimic. Apucă la stânga și-l observă pe bărbat dispărând după colț. Se asigură că bătrânul era în regulă, apoi își croi drum cu coatele prin mulțime, mergând suficient de repede pentru a ține pasul, dar nu îndrăznea să fugă pentru a nu atrage prea multă atenție – de fapt nu trebuia să atragă atenția deloc.

O clipă mai târziu, David îl prinse din urmă pe străin, care se urca într-o mașină parcată pe o străduță laterală. Bărbatul îi făcu semn lui David să urce repede. David se uită spre unul din capetele străzii,

apoi spre celălalt. Erau o mulțime de oameni care continuau să iasă buluc din moschee și treceau prin cartier, dar niciunul nu părea prea amenințător. Și-apoi, chiar dacă ar fi părut careva amenințător, David era prea intrigat pentru a nu se urca în mașină și a afla cine era acest bărbat.

În clipa când David închise ușa, străinul apăsă accelerația și ieși în bulevardul Panzdah e-Khordad.

— Cine ești de fapt? întrebă David.

— Numele meu este dr. Najjar Malik, spuse bărbatul, scoțându-și pașaportul iranian din buzunarul pantalonilor și întinzându-i-l.

David studie cu atenție documentul. Dacă era un fals, era unul teribil de bun și se întrebă de ce s-ar osteni cineva atât. Nu-l văzuse niciodată pe Najjar Malik până atunci. Habar nu avea cum arăta omul acela. Oricine putea spune că era Najjar și să-i atragă atenția. Dar de ce ar fi făcut-o, și de ce tocmai acum?

— Ce dorești de la mine? întrebă David.

— Vreau să plec din Iran.

— Ce?

— M-ai auzit, continuă bărbatul. Am informații pe care le dorește guvernul tău. Le voi oferi în schimbul azilului politic.

— Nu sunt persoana pe care o cauți, spuse David precaut. Nu sunt decât un om de afaceri. Ce tot înșiri aici?

— Nu, spuse bărbatul, m-ai căutat, și iată-mă. Îți ofer ajutorul meu, dar și tu trebuie să mă ajuți pe mine.

— Ești nebun, spuse David. Oprește mașina.

— De ce?

— Pentru că ești țăcănit. Eu sunt om de afaceri. Vând telefoane. Acum oprește și lasă-mă să cobor.

David nu știa cu cine avea de-a face, dar dacă era vorba de vreun test al lui Esfahāni sau Rashidi sau a altcuiva, era hotărât să-l treacă. Cu toate acestea, văzu cum străinul pălește. Omul transpira abundent și strângea volanul de-ai fi zis că de asta depinde însăși viața lui. Dacă juca teatru, o făcea foarte bine. David se întrebă dacă nu exista posibilitatea ca totuși să fie adevărat, dar alungă rapid gândul acela din minte. Era imposibil. Nu avea cum să...

— Am un laptop, izbucni străinul.

— Trebuie să oprești mașina chiar acum, insistă David.

— Am un laptop pe care vei vrea să-l vezi, spuse străinul din nou. A fost laptopul dr. Saddaji. Sunt convins că știi cine a fost el.

Dacă era o înscenare, se gândi David, devenea imposibil de rezistat.

— L-au omorât israelienii, continuă omul. Sau poate că voi. Nu știu. Oricum, nu-mi pare rău. Omul acela era... Oricum, am laptopul său.

Urmă o tăcere prelungă în timp ce străinul continuă să conducă prin străzile tot mai înghesuite ale orașului. David nu spuse nimic. Nu îndrăznea să spună nimic. Ceea ce îi oferea omul acesta era înaltă trădare.

— N-am avut timp să parcurg tot materialul de pe hard drive-ul lui, spuse străinul. Dar o parte am parcurs-o. Guvernul tău trebuie să vadă imediat informația aceasta.

— Nu lucrez pentru guvernul german, spuse David. Ți-am spus, sunt om de afaceri. Lucrez pentru Munich Digital Systems. Vindem...

— *Domnule Tabrizi, vă rog*, spuse străinul. Nu sunt interesat să vorbesc cu guvernul german. Vreau ca laptopul acesta și informația pe care o am să ajungă la americani, la guvernul *tău*. Știu că lucrezi pentru americani și știu că vrei ceea ce-ți ofer. Așa că, te rog, n-am timp de jocurile astea. Îmi risc viața. Și viața familiei mele. Mi s-a spus că m-ai putea ajuta. Poți?

Bărbatul viră brusc la dreapta pe strada Vahdat e-Islami, apoi din nou la dreapta, în Shahr Park, o oază liniștită, plină de copaci aflată în mijlocul junglei de beton a Teheranului. Când găsi un loc de parcare, departe de orice altceva, opri mașina, dar nu opri și motorul.

— Dă-mi voie să fiu cât se poate de clar, domnule Tabrizi, continuă străinul, evident încercând să-și țină emoțiile în frâu. Am studiat rapoartele de pe calculatorul socrului meu. Iranul are în prezent opt focoase în posesie. Până la sfârșitul lunii martie vor fi paisprezece. Până la sfârșitul lunii aprilie vor fi douăzeci. Armele funcționează. Oamenii noștri de știință încă nu știu cum să le livreze prin intermediul unei rachete, dar asta nu va împiedica regimul nostru să le folosească în curând. Ayatollahul Hosseini a ordonat socrului meu, dr. Saddaji, să întocmească un plan detaliat cu privire la modul în care un astfel de focos ar putea fi trimis în Egipt, apoi transportat prin deșertul Sinai,

apoi introdus în Gaza prin tunelurile Hamas și apoi în Israel, pentru a fi detonat în Tel Aviv. Am memoriul. Este pe laptop, împreună cu o duzină de e-mailuri de la și către consilieri de vârf ai lui Hosseini – în principal corespondența cu Generalul Jazini – care a finisat și îmbunătățit planul semnificativ. Dar asta nu e tot, domnule Tabrizi.

David mușcă în sfârșit.

— Ce altceva mai ai?

— Am zeci de e-mailuri între Jazini și socrul meu în care se discută provocările tehnice ale transportării câtorva dintre aceste focoase mai întâi în Venezuela, apoi în Cuba și în Mexic și, în cele din urmă, în Statele Unite. Cum spuneam, n-am avut timp să parcurg tot ce se găsește pe laptop, dar vă pot spune că sunt discuții detaliate cu privire la modul în care să se transporte focoasele în siguranță, cum să eludeze detectarea internațională, cum să păstreze controlul operațional asupra mecanismului de declanșare și așa mai departe. Sunt dispus să predau totul în mâinile guvernului tău. Dar familia mea și cu mine dorim azil și protecție.

★★★★★

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

Eva năvăli în biroul lui Zalinsky.

— Avem o problemă, spuse ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Am surprins tot felul de discuții pe telefoanele prin satelit. Iranienii tocmai l-au descoperit pe Najjar Malik. Au trimis agenți să-l ridice chiar în timp ce noi vorbim.

84

TEHERAN, IRAN

Se aflau în parc, cu motorul mașinii pornit.

— De ce îmi spui mie toate astea? întrebă David.

Era tot mai convins de faptul că vorbea într-adevăr cu ginerele dr. Mohammed Saddaji. Dar pentru a se asigura că nu era o înscenare, trebuia să înțeleagă mai bine motivele bărbatului.

— Nu vreau să moară oameni nevinovați, explică Najjar.

— Dintr-odată ai o conștiință? îl contră David. Ai lucrat împreună cu socrul tău la construirea de arme nucleare de ani de zile.

— Nu, asta nu-i adevărat, spuse Najjar. M-a angajat pentru a-l ajuta să dezvolte centrale nucleare civile, nu pentru a construi bomba.

— Acum ți-e ușor să spui asta.

— E adevărul, insistă Najjar. Niciodată nu m-am gândit ce face socrul meu până de curând. Dar chiar și atunci nu aveam dovezi.

David era sceptic în continuare.

— Ce s-a schimbat?

— Totul s-a schimbat, răspunse Najjar. Dr. Saddaji a fost ucis de o bombă amplasată într-o mașină. Am citit ce era pe laptopul său. Apoi a fost cutremurul, despre care probabil știi că nu a fost un fenomen natural. A fost declanșat de un test nuclear. Există o

mulțime de e-mailuri în care socrul meu programa testul și desemna sarcini pentru detaliile finale. Totul se găsește pe laptopul său. David ascultă cu atenție. Totul începea să capete sens. Tot ce spunea Najjar era în concordanță cu dovezile pe care le culesese el și echipa sa până atunci, dar mult mai detaliate și mai periculoase. Dacă toate acestea erau adevărate, cu siguranță explica de ce era atât de pornit regimul iranian să-l vâneze pe omul acesta.

— De ce eu? întrebă David.

— Cum adică?

— Dintre toți, de ce ai venit tocmai la mine? Și cum de ai știut cine sunt sau cum arăt?

David văzu ezitarea din ochii bărbatului.

— Aș prefera mai bine să nu spun.

— Atunci nu batem palma, spuse David.

— Cum adică?

— M-ai auzit. Nu fac nicio înțelegere cu tine dacă nu-mi explici cum m-ai găsit și de ce.

— Ce contează?

David ignoră întrebarea lui.

— Cum ai știut chiar până și faptul că voi fi la moschee în dimineața asta? sări el. Nici măcar nu eram sigur că aveam să mă duc până chiar înainte ca serviciul de rugăciune să înceapă.

Era clar că Najjar nu voia să-i răspundă la întrebare, dar David nu se lăsa. Trebuia să-i raporteze asta lui Zalinsky, dar nu dacă nu era sigur. Și, în clipa aceea, avea îndoieli.

— Trebuie să mergem, spuse Najjar, uitându-se la ceas. Nu mai suntem în siguranță aici.

Dar David își scoase telefonul.

— Pot să te ajut, Najjar, spuse el liniștit. Un singur telefon și pot să vă scot pe tine și familia ta din țară pentru totdeauna. Pot să te ajut să te aranjezi în America cu o viață nouă, departe de dușmanii tăi de aici. Dar mai întâi trebuie să-mi răspunzi la toate întrebările.

— Îți spun ceea ce știu. Îți voi spune mai multe. Dar nu aici.

— Najjar, tu ai venit la mine, îi reaminti David. Evident crezi că eu te pot ajuta, și te voi ajuta. Dar trebuie să știu – cine te-a trimis la mine?

— Te rog, domnule Tabrizi, îl imploră Najjar. Familia mea nu este în siguranță. Trebuie să mă întorc la ele.

— Te vom plăti. Mai mulți bani decât ai văzut vreodată.

— Nu fac asta pentru bani! O fac pentru familia mea!

— Atunci spune-mi doar. Cine te-a trimis? E o întrebare simplă. Dă-mi un nume.

— Nu-i așa simplu, spuse Najjar.

— Numele, Najjar; spune-mi doar numele.

★★★★★

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE.

Telefonul lui Zalinsky sună.

Era un apel de la Tom Murray, de la Centrul Operațional Global al CIA.

— Spune-mi, Jack. Ce ai aflat?

— Nu-i de bine, spuse Zalinsky. Din câte ne dăm seama, iranienii i-au dat de urmă lui Najjar Malik. Au trimis deja o duzină de echipaje de poliție și ale serviciilor secrete să-l ridice. Ar trebui să ajungă acolo în orice moment.

— Deci, ce facem acum?

— Lucrez la asta.

— Cum rămâne cu omul tău din Teheran? întrebă Murray.

— Lucrează la asta non-stop, explică Zalinsky. Dar pe moment nu cred să putem face mai mult.

— Sună-l, ordonă Murray. Nu putem lăsa ca omul ăsta să ne scape. Israelienii sunt la limita răbdării. Sunt sută la sută siguri acum că cutremurul din Hamadān a fost declanșat de un test nuclear, iar președintele se teme că Naphtali va lansa un atac preventiv. Dacă pun iranienii mâna pe Malik...

Murray nu-și încheie propoziția, dar nici nu trebuia. Zalinsky promise să reia legătura cu Malik în câteva minute, apoi puse receptorul în furcă și apelă rapid numărul Evei.

— Fă-mi legătura cu *Zefir*.

★★★★★

TEHERAN, IRAN

David nu era sigur ce să spună.

Ceruse un nume, iar Najjar îi oferise un nume. Doar că nu era unul la care să se fi așteptat. În orice altă țară, în orice altă situație, toată situația aceasta ar fi fost de-a dreptul ridicolă. Dar cu tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni...

— Stai să înțeleg că am priceput, spuse David. Ai fost un *isnașarist*. Dar te-ai convertit la creștinism pentru că ai avut o viziune a lui Isus. Iar acum spui că Isus ți-a spus să vii aici și să te întâlnești cu mine? Ție nu ți se pare ciudat deloc?

— Nu chiar atât de ciudat. S-a întâmplat în Noul Testament mereu, spuse Najjar.

— Ce vrei să spui?

— Isus le-a spus oamenilor lucruri care urmau să se întâmple, și s-au întâmplat.

— Serios.

— Isus i-a trimis pe oameni în anumite locuri și ei s-au dus. Isus i-a spus lui Anania să se ducă pe drumul ce duce la Damasc și să-l vindece pe un orb pe nume Saul din Tars din casa lui Iuda, și Anania s-a dus. Nu-l cunoștea pe Saul. Nu-l văzuse niciodată pe Saul. Domnul l-a condus, și el a ascultat.

— Și eu ar trebui să cred că Isus te-a trimis la mine? întrebă David.

— Crezi sau nu; sunt aici acum, nu?

Asta era neîndoielnic adevărat, iar David își dădu seama că intraseră într-o cu totul altă dimensiune. Venise în Iran pentru a se angaja într-un război geopolitic clandestin, dar ajunsese să se confrunte cu categoric alt gen de lucruri. Aici era un război spiritual care se ducea pentru țara asta cum nu mai văzuse, nu mai auzise și nici nu-și imaginase vreodată, și nu era pregătit pentru nimic din toate astea. Oamenii vorbeau despre viziuni ale celui de-al doisprezecelea imam și despre viziuni ale lui Isus de parcă ar fi fost ceva cât se poate de firesc. Mai mult, era tot mai clar că oamenii din Iran trebuiau să aleagă de partea cui erau din cei doi.

David își dădu seama că nici măcar nu ar fi știut numele lui Najjar

Malik, sau importanța acestuia pentru programul nuclear iranian dacă n-ar fi fost dr. Birjandi – un octogenar deosebit, un fost învățător musulman șiit care cândva, în ultimii câțiva ani, renunțase în taină la islam și devenise un ucenic al lui Isus. Mai mult, după părerea lui Birjandi, peste un milion de musulmani șiiți din Iran se convertiseră la creștinism în ultimele trei decenii. Mulți dintre ei se convertiseră după ce avuseseră vise și viziuni, spusese el, și tot mai mulți se converteau cu fiecare nouă zi. Într-un mod ciudat, dacă povestea lui Najjar Malik era departe de tot ce experimentase David vreodată, avea totuși o anumită logică.

Dovada supremă, poate, se afla în laptop, iar David era dornic să-l vadă. Chiar atunci, sună telefonul său. Nu era un telefon bine-venit. Nu atunci.

— Hei, nu pot vorbi chiar acum, îi spuse el Evei. Te sun eu înapoi.

— De fapt, nu suportă amânare, spuse Eva.

— Chiar nu e un moment potrivit.

— Păcat.

— De ce? Care-i problema?

— Sunt rapoartele tale de cheltuieli, Reza. Tot nu sunt în ordine. Șeful vrea să vorbească cu tine despre asta înainte să intre într-o ședință de buget.

— Bun, spuse el. Spune-i că-l sun în câteva minute.

El închise telefonul și se întoarse spre a-l privi pe un alergător care trecea prin parc. Îl urmări o clipă pe bărbatul acela și scană pădurea, pentru a vedea dacă mai era cineva prin preajmă. Deocamdată, erau tot singuri. Dar Najjar avea dreptate; nu mai puteau rămâne. Trebuiau să se pună în mișcare sau aveau să fie luați la întrebări de următoarea mașină de patrulare care trecea prin parc. Dar era ceva ce trebuiau să facă mai întâi.

— Unde este laptopul acum? întrebă David.

— În portbagaj, spuse Najjar.

— Pot să-l văd?

— Batem palma?

— Dacă ai tot ce ai spus că ai, da, batem palma.

Coborâră din mașină, iar Najjar deschise portbagajul. Acolo, învelit într-o pătură de motel era un laptop Sony VAIO, un hard drive

extern și o pungă de plastic plină cu DVD-uri. Najjar porni laptopul și îi arătă pe scurt lui David câteva dintre fișierele și e-mailurile de care vorbise.

Lovit ca de fulger de ceea ce se afla înaintea sa, David îi spuse lui Najjar să adune tot și să-l aducă cu sine pe locul din față.

— Eu voi conduce, spuse el, iar tu trebuie să-mi citești.

— Unde mergem? întrebă Najjar.

— Unde e familia ta?

— Într-un motel lângă aeroport.

— Trebuie să-i luăm, și cât de repede.

85

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

Informațiile nu se mișcau suficient de repede, după părerea Evei.

NSA avea nevoie de prea mult timp pentru a stenografia sau traduce apelurile interceptate și a le aduce ei și lui Zalinsky. Așa că Eva o sună pe omoloaga ei din NSA și insistă ca ea și Jack să poată asculta activ orice apel interceptat în timp real, pentru a i se spune că nu avea competența de a face o asemenea cerere, ci că aceasta trebuia înaintată doar de directorul adjunct al departamentului de operațiuni din cadrul CIA.

Furioasă, Eva trânti receptorul și îi trimise un memoriu lui Tom Murray în acest sens. I-l trimise spre aprobare lui Zalinsky, apoi se duse în biroul lui pentru a-i atrage atenția asupra e-mailului, întrebându-se chiar în timp ce mergea cum ar fi trebuit să poarte și să câștige chiar acest război cu terorismul cu asemenea constrângeri birocratice îngrozitoare. Bătu la ușă și își vârî capul în birou chiar când Zalinsky lua receptorul în mână.

— Intră, spuse el.

— E *Zefir*? întrebă ea în șoaptă.

Zalinsky îi făcu semn să intre repede și să închidă ușa după ea. Dar în loc să-i răspundă la întrebare, el puse apelul pe speaker. Zalinsky confirmă codul de trecere lui *Zefir*, apoi trecu drept la subiect.

— Avem o problemă, îi spuse el lui David. Iranienii îl au pe Malik.

— Nu, domnule; eu îl am!

— Cum adică tu îl ai?

— E chiar aici, cu mine.

— E imposibil, spuse Zalinsky. Forțele VEVAK tocmai au năvălit în camera de motel a lui Malik de lângă aeroport.

— Nu, domnule, spuse David. Vă spun, șade chiar aici lângă mine. Ne îndreptăm chiar acum spre motel.

Zalinsky făcu o pauză.

— Fiule, el aude ce spun eu acum? întrebă el încet.

— Nu, domnule.

— Ești sigur?

— Sunt sigur, confirmă David.

— Atunci ascultă-mă cu atenție, spuse Zalinsky ridicându-se în picioare. Trebuie să ai individul greșit. Echipa VEVAK a detectat semnalul telefonului mobil al lui Najjar Malik într-un motel de lângă aeroport. Au trimis un raid la locul respectiv acum câteva minute.

Urmă o pauză.

— Așteptați puțin.

Eva îl auzi pe David întrebându-l pe ce se afla alături de el dacă avea telefonul mobil asupra sa.

— Nu, îl auziră pe om răspunzând. L-am lăsat la motel.

— Domnule, spuse David, s-ar putea să avem o problemă.

— Ai omul greșit, spuse Zalinsky.

— Nu, îl am chiar pe dr. Najjar Malik. Am pașaportul lui. Am laptopul socrului său. Am hard-drive-ul extern al dr. Saddaji. Am memoriile și e-mailurile lui Saddaji. Am discurile lui de backup. E totul real, domnule. Dar dr. Malik și-a lăsat telefonul mobil la motel. Agenții serviciului secret probabil că i-au detectat semnalul și l-au descoperit. Dacă tocmai au intrat în camera lui de motel, atunci avem o altă problemă?

— Care anume?

— Au în posesia lor pe soția, pe fiica și pe soacra lui.

★★★★★

Ayatollahul Hosseini ridică receptorul.

Îl găsi pe al doisprezecelea imam la celălalt capăt al firului.

— Îl aveți pe Malik? dori Mahdi să știe.

— Nu, Domnul meu, spuse Hosseini. Încă nu.

— Credem că l-ați găsit la motel.

— Și noi am crezut la fel, Domnul meu. Telefonul lui mobil era acolo, dar el, nu. Credem...

Hosseini ezită.

— Ce?

— Ezit s-o spun pentru că încă...

— E în regulă, Hamid, spuse Mahdi liniștit. Spune-mi ceea ce știi.

— Oamenii mei cred că a dezertat, Domnul meu.

— Ce anume te face să spui asta?

— Generalul Jazini spune că laptopul dr. Saddaji lipsește din apartamentul său. Știm că dr. Malik a fost în biroul doctorului Saddaji în seara acelei zile, chipurile pentru a-i lua lucrurile personale. Dar generalul crede că Malik s-a dus acolo de fapt pentru a strânge dovezi cu privire la programul nuclear. S-ar putea ca între timp să aibă ceea ce-i trebuie.

— Pentru ce anume?

— Nu știm, Domnul meu. Deocamdată nu putem decât să intuim.

— Și anume?

— Cel mai îngrozitor scenariu!? zise Hosseini. Ar putea încerca să-l vândă americanilor sau poate israelienilor. S-ar putea să fie necesar să accelerăm planurile noastre de atac înainte ca vreunul din ei să poată lansa atacul preventiv. Dar, deocamdată, există o problemă mai urgentă. Trebuie să-l împiedicăm pe dr. Malik să părăsească țara.

— Ce propui?

— Pentru început, trebuie să declarăm închise toate aeroporturile, autogările, gările feroviare. De asemenea trebuie să instituim puncte de control ale poliției pe toate autostrăzile importante ce ies și intră în Teheran.

— Nu, asta e o greșeală, spuse Mahdi, luându-l pe Hosseini prin surprindere. Toate acestea ar împiedica fluxul de pelerini iranieni

ce se îndreptau spre Mecca spre a mă vedea revelat lumii. Și asta ar genera o știre negativă chiar în momentul în care beneficiez de o simpatie mondială legată de sosirea mea iminentă. Nu, trebuie să menții totul la nivel mic. Nu lăsa ca presa să afle de urmărirea acestui om sau să o raporteze în vreun fel.

Uimit, Hosseini nu mai spuse nimic câteva clipe.

Dar apoi, cel de-al doisprezecelea imam mai spuse ceva.

— Nu mă înțelege greșit: vreau să-l găsești pe Najjar Malik. Vreau să-l găsești și vreau să-l aduci la mine, ca să-i pot desprinde capul acestui necredincios de gâtul lui și să-i pot smulge inima din trup.

★★★★★

Najjar Malik era cutremurat.

— Domnule Tabrizi, monștrii aceia au familia mea. Trebuie să-i găsim, insistă el.

— Vom face tot ce putem, promise David în timp ce conducea. Îi implicăm pe cei mai buni agenți din CIA chiar acum.

— Nu pot pleca fără ele. Înțelegeți asta, nu? Nu plec din țara asta fără familia mea.

Najjar nu părea să intre în panică, dar nu exista nicio discuție în mintea lui David că noul său aliat purta povara lumii întregi pe umerii săi.

— Înțeleg, îl asigură David, dar deocamdată trebuie să ne concentrăm. Trebuie să te duc într-un loc sigur. Nu ești de niciun folos familiei tale dacă te capturează sau te ucid. Mă înțelegi?

Najjar încuviință din cap și deveni tăcut.

— Locuiți pe Azadi Road, spre vest, da? întrebă Eva.

David tresări când îi auzi vocea. Pentru o clipă uitase că avea încă legătura directă cu Fischer și Zalinsky și că îi urmau prin GPS-ul telefonului său.

— Afirmativ, spuse Zalinsky. Tocmai am trecut de o stație metro și ar trebui să ajungem la Piața Azadi în câteva minute.

— Cum e traficul? întrebă Zalinsky.

— Aglomerat, e tot mai dificil, spuse David. Suntem pe un bulevard cu opt benzi. Merg deocamdată cu zece până la douăzeci de kilometri pe oră, dar la fiecare câțiva metri trebuie să frânez.

— Trebuie să punem la cale un plan să vă scoatem de acolo, spuse Eva.

David avea deja unul.

— Odată ce trec de nebunia asta, mă îndrept spre Casa Sigură Șase, spuse el, referindu-se la un apartament la un subsol pe care-l deținea CIA în periferia orașului Karaj, aflat la douăzeci de kilometri vest de Teheran, la poalele munților Alborz. Ar trebui să ajungem acolo într-o oră.

— Asta-i bine, spuse Zalinsky. După aceea?

— Dacă regimul închide toate aeroporturile, o să ne baricadăm în locuința sigură, vom trimite tot conținutul laptopului către voi și vom aștepta până când se mai liniștesc lucrurile. Dar să presupunem deocamdată că vor păstra aeroporturile deschise.

— De ce ar face una ca asta? întrebă Eva.

— S-ar putea să nu dorească să-i oprească pe toți acești iranieni să ajungă la Mecca pentru a-l vedea pe al doisprezecelea imam. Asta este o chestiune extrem de importantă pentru regimul acesta.

— Cred că greșești, spuse Eva.

— Poate că da, spuse David. Dar dacă nu mă înșel, spun să folosim pelerinajul acesta masiv în avantajul nostru.

— Cum? întrebă Zalinsky.

— Trimiteți un avion privat la Karaj sub deviza unui zbor charter, spuse David. Raportați zborul ca pentru un grup de pelerini înstăriți care se îndreaptă spre Mecca spre a-l vedea pe Imam al-Mahdi. Cu puțin noroc, o să ne pierdem în exod. Nu se poate să țină evidența tuturor. Radioul de stat spune că se așteaptă ca încă o jumătate de milion de iranieni să plece înspre Arabia Saudită în următoarele douăzeci și patru de ore.

— Nu am un avion privat pe care să ți-l trimit, spuse Zalinsky. Am o echipă CIA specializată în operațiuni speciale, care așteaptă în Bahrain să vă scoată într-o locație în deșert.

— Nu, nu vreau să-l duc pe dr. Malik în deșert; e prea riscant, spuse David. Trebuie să închiriem un avion din Dubai și să încercăm

să-l aducem în Karaj până deseară, înainte să apuce să se răzgândească și chiar să închidă aeroporturile. E cea mai bună șansă a noastră, Jack. Poate singura noastră șansă.

86

Dintr-odată, David se întrebă dacă aveau vreo șansă să ajungă chiar și până în Karaj.

În timp ce se apropiau de Piața Azadi în traficul greoi, văzură înaintea lor o mașină a poliției cu girofarul pornit. Altele păreau să se apropie din toate direcțiile și, în ciuda vuietului tuturor avioanelor jumbo jet și a avioanelor de cargo ce aterizau la Aeroportul Internațional Mehrabad, cei doi bărbați auzeau sirenele tot mai aproape.

— Suntem la doar câteva străzi de motel, spuse Najjar. Uite, chiar acolo, la stânga – e doar la câteva străzi.

— Asta explică totul, spuse David.

— Ce anume?

— Atâta poliție.

— Asta e numai din cauza traficului, a tuturor oamenilor care încearcă să se ducă la Mecca, nu?

— Nu, spuse David, ci fac un blocaj.

Najjar se încordă.

— Atunci trebuie să ieșim de pe drumul acesta.

David era de acord. Trebuiau să iasă de pe drumul principal și să evite blocajul. Problema era că fiecare stradă laterală de acolo și până în piață erau ticsite de sute de alți șoferi care încercau să-și croiască drum prin ambuteiaj.

— Asta e mașina ta? îl întrebă David.

— Cum adică?

— Adică ești proprietarul ei? E înregistrată pe numele tău?

— Da, da, e a mea.

— Va trebui să ne scăpăm de ea.

— De ce? Pentru ce?

— În momentul în care un ofițer de poliție introduce în baza lor de date numărul acesta de înmatriculare, vor da imediat de numele tău. Nu vrem să ne aflăm în mașină când se întâmplă asta.

— Ce propui?

— Așteaptă puțin, răspunse David.

Atunci, fără niciun avertisment, David smuci puternic de volan spre dreapta. Trecu peste două benzi prin trafic, provocând o serie de claxoane nervoase din partea celorlalți șoferi înainte să iasă din Azadi pe o stradă numită Nurshahr și porniră spre nord. Din nefericire, și aceasta era la fel de plină de mașini. Nu era cu totul blocată. Se mișcau, dar avansau încet, iar David începea să-și piardă răbdarea.

Trebuia să-l scoată pe Najjar din Teheran. Era prea expus. Amândoi erau. David știa că în orice clipă poliția iraniană avea să emită un comunicat general. Toate posturile de poliție din oraș aveau să primească prin fax un poster cu fața lui Najjar și detaliile sale, ca „persoană căutată", ceea ce avea să fie destul de rău. Dar David mai avea și alte griji. Sub nicio formă nu își putea permite să fie prins sau implicat în extragerea lui Najjar din țară. Oricare din ele însemnau să-și piardă acoperirea și să-și compromită toată munca de până atunci. Cercul de apropiați ai celui de-al doisprezecelea imam aveau să înceteze să mai folosească noile telefoane prin satelit. Echipele tehnice ale MDS aveau să fie alungate din țară. Efortul de multe milioane de dolari făcut de CIA pentru a penetra la nivelul de comandă și control al regimului Iranian avea să se ducă pe apa sâmbetei. Și, dat fiind faptul că Iranul avea deja bomba și un război părea acum atât inevitabil cât și iminent, CIA avea nevoie de orice avantaj pe care-l putea avea.

Auzi o sirenă în spatele lor. David înjură când se uită în oglinda retrovizoare și zări girofarul cam la zece mașini în urma lor. Își

imagină că o mașină de patrulă a poliției îi zărise ieșirea rapidă și curajoasă de pe strada Azadi și polițiști deveniră suspicioși.

Najjar, mai stăpân pe sine decât l-ar fi crezut a fi David în astfel de condiții, își plecă creștetul și începu să se roage. David admira curajul omului. Încerca să facă ceea ce era bine pentru sine, pentru familia sa și pentru țara sa. Dar plătea deja un preț enorm. David nu-și putea imagina durerea pe care o sufereau el și familia sa. Soția lui fusese aproape sigur capturată de dușmanii lui, la fel și mama ei și fetița lor. Cine știe unde erau chiar acum? Cine știe la ce fel de torturi erau supuse? Cu toate acestea, anxietatea inițială a lui Najjar părea să se spulbere acum și, cu cât lucrurile se agravau, cu atât omul acesta era mai calm.

Sirenele și girofarurile erau tot mai aproape de ei. David știa ce avea de făcut. Smuci de volan, viră puternic la dreapta, scoase mașina lui Najjar de pe strada înghesuită și o amplasă pe trotuar, unde acceleră cu putere. Ochii lui Najjar se făcură mari când se trezi lipit cu spatele de scaunul său. Pietonii începeau să țipe și să sară deoparte din calea lor în timp ce David lua pe sus coșurile de gunoi și zbura peste hidrante. Toți șoferii de pe drum îl înjurau. Toate mașinile claxonau, dar mașina de patrulare a poliției rămăsese în urmă, în praf, iar David își îngădui un zâmbet. Nu se mai distrase așa într-o mașină de când se antrenase la Fermă.

Însă scăparea se dovedi doar temporară. Pe când ajunse David la strada Qalani și viră puternic la stânga, o altă mașină a poliției îl aștepta și începu urmărirea.

David intra și ieșea din trafic, zburând de la un semafor la altul. Traficul pe Qalani nu era nici pe departe atât de aglomerat ca pe celelalte străzi pe care fusese, însă David pierdea vizibil teren. Najjar nu se mai ruga. Își întindea gâtul să vadă ce se întâmpla în urma lor și-l zorea mereu pe David să meargă mai repede și să fie mai atent.

Trecură de o stradă. A doua. A treia. Mașina poliției era chiar în spatele lor și câștiga vizibil teren. Dar drumul din fața lor se apropia de capăt. Ajungeau la o intersecție în T cu o altă stradă. David sugeră ca Najjar să se prindă de mânerul portierei și să se țină bine, gata de impact.

— De ce? întrebă Najjar în ultima clipă. Ce ai de gând să faci?

David nu-i răspunse la întrebare. Era clar că nu avea să poată vira cu succes la stânga fără să răstoarne mașina. În schimb, acționă cu putere frânele și smuci volanul cu atâta putere la dreapta, zvârlind mașina scrâșnind și rotindu-se peste patru benzi de trafic.

Fură loviți de două ori. Mai întâi de mașina poliției pentru că era mult prea aproape de ei și ofițerul nu se așteptase ca David să acționeze așa frânele. A doua oară de o camionetă de livrări ce se îndrepta spre sud care nici n-apucase să-i vadă venind. Air-bagurile mașinii lui Najjar explodară în timpul impactului, salvându-le viața, dar umplând toată mașina cu fum și gaze. Dar nu doar mașina lor fu lovită. În mai puțin de șase secunde, David reuși să provoace o ciocnire în lanț a șaptesprezece mașini pe bulevardul Azizi, închizând practic tot traficul din toate direcțiile. În sus și în jos pe bulevard David și Najjar auzeau clar sunetul ciocnirii de metal contorsionat și miros de cauciuc ars și motor încins.

David își desfăcu rapid centura.

— Ești bine? întrebă el.

— Suntem încă în viață?

— Da, spuse David, verificând dacă noul său prieten avea vreun semn de vătămare gravă. Am reușit.

— Ești nebun?

— Aveam nevoie de o diversiune.

— Asta a fost diversiune?

— Da, spuse David. Acum ascultă, ești bine?

— Îmi ard brațele.

— Asta e de la air-baguri. O să trăiești. Ți-e rupt vreun os?

— Nu cred.

— Verifică. Vezi de calculator și rămâi aici. Mă întorc imediat.

David nu reuși să iasă pe portiera șoferului. Fusese prea rău avariată în urma forței cu care fusese lovită de camioneta de marfă. Așa că trecu pe bancheta din spate și lovi portiera laterală din spate care sări din țâțâni. Mâinile îi erau pline de sânge, simțea sânge și pe față, iar brațele îi erau și ele arse serios de la air-baguri. Dar în afară de asta, era teafăr. Sări din mașină și survolă zona. Era un balamuc teribil în ambele direcții, dar văzu ceea ce dorea – mașina poliției – și-și croi drum până acolo cât putu de repede.

Mașina era un morman de fiare. Benzina se scurgea din ea prin mai multe locuri. David se temea că o singură scânteie avea să arunce totul în aer. În interior, singurul ofițer era inconștient. Nu avusese nicio șansă să reacționeze la frânarea lui David, și asta fusese de altfel și ideea. David avusese nevoie de elementul surpriză, și exact asta și obținuse.

Folosindu-și toată puterea, David deschise cu greu ușa șoferului și verifică pulsul bărbatului. Din fericire, era încă în viață, dar avea o lovitură urâtă la frunte, iar fața îi era scăldată în sânge, iar David își dădu seama, spre regretul său, că niciun air-bag nu se declanșase. Dar văzu ceea ce avea nevoie și luă revolverul de serviciu de calibru 38 și o stație portabilă de emisie-recepție. Apoi îl scoase pe ofițer din mașină, îl cără o bună bucată de drum din mormanul de sticlă și benzină și îl întinse pe trotuar.

David se întoarse schipătând la mașina lui Najjar, realizând brusc că se lovise la genunchiul drept mai rău decât își dăduse seama inițial. Privi în jos și băgă de seamă că pantalonii îi erau sfârtecați și că din genunchi îi curgea sânge. Dar nu avea timp să-și facă griji acum de asta. Trebuiau să iasă de aici înainte ca tot locul să mișune de și mai multă poliție.

— Ești gata să mergem? întrebă David, venind la el din partea dreaptă.

— Cred că da, spuse Najjar, cu brațele încărcate de laptop și de celelalte accesorii.

— Asta-i tot?

— Da.

— Bun. Urmează-mă.

— Unde mergem? întrebă Najjar.

— O să vezi.

Se îndreptară spre nord cam o sută de metri, după care David se întoarse, scoase arma, o îndreptă spre rezervorul de benzină al Fiatului avariat al lui Najjar și trase. Mașina explodă într-o imensă minge de foc care nu doar că distruse în întregime autovehiculul, dar și toate urmele amprentelor lor și de ADN. Forța exploziei îl aruncă pe Najjar pe spate. David, încă în picioare, îi dădu mâna și-l ajută să se ridice înapoi în picioare.

— Asta pentru ce a fost? întrebă un Najjar năucit, apărându-și ochii de arșița intensă a flăcărilor.

David zâmbi.

— Asigurarea.

87

David apucă spre nord din centrul bulevardului Azizi.

Urmat îndeaproape de Najjar, trecu șchiopătând de câteva mașini distruse și șoferi buimăciți de atâta foc și fum. Își prinse stația poliției la curea își introduse casca în ureche și se asigură că era legată la stație ca transmisia să nu poată fi auzită de altcineva.

Telefonul îi vibră. Era un mesaj de la Eva, care-i spunea să-l sune pe Zalinsky în modul sigur. O făcu imediat și codificat, dar îi răspunse de fapt Eva.

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebă ea, iar vocea îi trăda tulburarea.

— Am avut un mic accident.

— Un *mic* accident? Tu ai înnebunit? Tot Centrul Operațional Global – și toți cei din casa noastră sigură – vă privesc printr-un satelit Keyhole. Ce faci?

Transmisiunea prin stația poliției se intensifică subit. Rapoarte legate de accident și de explozie veneau de la cetățeni îngrijorați și de la șoferi pe telefoanele lor celulare. Unități de poliție, ambulanțe și mașini de pompieri erau convocate. David știa că nu aveau decât câteva minute înainte ca primele echipaje să ajungă la locul faptei.

— Chiar nu pot vorbi acum, spuse el. Trebuie să găsesc o mașină care să funcționeze. Ai nevoie de ceva, sau voiai doar să te amesteci puțin în operațiunea mea?

— Ți-am găsit un avion, spuse ea, nemușcând momeala. Va fi deseară în Karaj. Și avem mai multe informații interceptate legat de motel. Credeam că dr. Malik ar dori să știe.

— Și?

— Nu au găsit pe nimeni acolo.

— Cum adică?

— Spun că atunci când iranienii au dat buzna în cameră, nu era nimeni acolo, spuse Eva. Doar telefonul doctorului Malik, niște haine și niște saci de dormit.

— Unde e familia lui?

— Tocmai asta e problema, spuse Eva. Nu avem nici cea mai mică idee.

David se întoarse să-i spună lui Najjar vestea cea bună, dar chiar atunci se auziră împușcături, care sparseră un parbriz lângă ei. Instinctiv David se aruncă la pământ și-l trase pe Najjar jos, odată cu el, între un Peugeot și un Chevy, iar telefonul îi scăpă din mână odată cu asta. Oamenii începură să țipe și să fugă la adăpost. O auzea pe Eva țipând.

— *Ce este asta? Ce se întâmplă?* dar nu avu timp să-i răspundă. Apucă telefonul și-l vârî în buzunar. Poruncindu-i lui Najjar să rămână la pământ, își scoase revolverul și încercă să prindă un unghi spre cel care trăgea în ei. Era un ofițer sau doi? Știau cine era? Îl identificaseră pe el și pe Najjar? Nu-și putea asuma riscul acesta.

Urmară alte două împușcături, făcând țăndări parbrizul Peugeotului. Din nou, David se aruncă la pământ și își acoperi capul pentru a se proteja de sticla ce zbură spre ei. Genunchiul îl durea cumplit în timp ce bucăți de sticlă se înfipseră în articulația deja rănită. Dar acum nu putea face nimic în privința asta. Când își deschise ochii din nou, vedea pe sub mașini pe cineva apropriindu-se de el. Se ridică puțin și aruncă o privire. Un alt foc de armă îi vâjâi pe la urechi și se înfipse în portiera Chevy-ului.

Drept în fața lui, la vreo zece metri, era un camion de gunoi. David se asigură de două ori că Najjar era în regulă, apoi se năpusti până la partea din spate a camionului. Cu genunchiul rănit, era mai încet decât de obicei. Mișcarea atrase noi focuri de armă. Dar, de asemenea, îi oferi șansa de a vedea cine le trăgea. Jacheta albastră și chipiul îl

dădură de gol. Era un ofițer de poliție din Teheran, și nu părea mult mai în vârstă decât el însuși, gândi David.

Atunci vocea ofițerului se auzi prin stație.

Baza, aici Echipajul 116. Sunt la locul accidentului. Un ofițer căzut. Repet, un ofițer căzut, cu numeroase traume. Martorii spun că au văzut pe cineva furând revolverul de serviciu al ofițerului. În prezent urmăresc doi suspecți la sol. S-au tras focuri de armă. Cer imediat întăriri și un elicopter în ajutor.

Echipaj 116, aici Baza – am înțeles. Întăriri pe drum. Rezistă.

Asta nu era de bine. David trebuia să se apere pe sine și aliatul său, ceea ce însemna că trebuiau să se miște rapid. Se târî într-o parte a camionului de gunoi, sperând să-l ia prin surprindere pe ofițer din dreapta, apoi se opri când auzi sunete de sticlă scrâșnind la doar câțiva metri în fața sa.

David era confuz. Cum putea fi tipul acesta atât de aproape, atât de repede? Era imposibil. Acum o clipă, fusese la cel puțin patru mașini mai încolo. Ștergându-și fruntea de sudoare cu o mână, apoi cu alta, David încercă să-și liniștească respirațiile și-și alese cu grijă următoarea mișcare, în timp ce sunetul pașilor venea tot mai aproape. Să aștepte oare ca ofițerul să apară de după colț sau să ia inițiativa și să tragă primul foc?

Era riscant să facă prima mișcare. Nu văzuse decât un singur ofițer, dar puteau fi mai mulți. Auzea mai multe sirene apropiindu-se rapid. Nu putea aștepta. Nu avea timp. Făcu trei pași și se roti în fața camionului, ținti cu revolverul său și se pregăti să tragă. Dar nu era un ofițer. Era o fetiță, de nici șase ani, tremura și era speriată. David, la doar o milisecundă de a trage cu arma, fu îngrozit de cât de aproape fusese să ucidă un copil.

Cum ajunsese aici? Unde era mama ei?

Se auzită alte trei focuri de armă. Cel puțin una ricoșă din masca radiatorului camionului. David se aruncă la pământ și o acoperi pe fetiță cu trupul său. Durerea din genunchi era sfâșietoare acum, dar prima sa prioritate trebuia să fie fata. O verifică rapid pentru a se asigura că nu fusese atinsă. Era teafără, dar categoric era șocată. Ochii îi erau mari și privea în gol. Pielea îi era lipicioasă și rece. David își scoase haina și o înveli în ea, apoi se lăsă înapoi în poziția

inițială și încercă să-l repereze pe ofițerul care se aflase în câmpul său vizual.

Dar acum erau doi.

David avea câmp deschis spre unul din ei, dar nu îndrăznea să tragă chiar de deasupra copilului. Așa că o luă la fugă, șchiopătând de zor până la berlina albastră ce le stătea înainte. Din nou, focurile de armă izbucniră din toate părțile, în timp ce țipetele șoferilor îngroziți care nu aveau idee ce se petrecea sau de ce erau tot mai stridente. David abia reuși să se târască în siguranță în spatele berlinei. Strânse din dinți și-și ținu respirația, apoi își ridică din nou capul pentru a evalua situația.

Spre surprinderea sa, unul dintre ofițeri hotărâse să-i pregătească o ambuscadă. Fugea drept spre David, în timp ce celălalt începu să fugă spre Najjar. David nu stătu pe gânduri. Își ridică revolverul și trase două focuri. Un glonț îl lovi pe ofițerul ce se îndrepta spre el în stomac. Celălalt îl lovi în față. Bărbatul se prăbuși pe jos la nici șase metri depărtare de David. Acesta se roti rapid spre stânga sa și trase alte două focuri, ratându-l pe al doilea ofițer, dar determinându-l să se târască la adăpost după camionul de gunoi.

David auzea un elicopter apropiindu-se din sud-est. Nu avea timp de pierdut. Adrenalina îi scălda tot trupul. Își croi drum până la primul ofițer, îi luă revolverul din mână și țâșni spre cel de-al doilea. Gonind prin mulțimea de mașini, se apropie de camionul de gunoi, se opri repede și privi spre lateralul mașinii. Al doilea ofițer îl aștepta și trase spre el. David se trase înapoi, așteptă o clipă, apoi privi din nou și trase.

De data asta îl atinse pe ofițer în umăr. Țipând de durere, bărbatul se răsuci dar nu căzu la pământ. În schimb, începu să tragă nebunește spre David, împleticindu-se înapoi.

Prima armă de calibru 38 a lui David rămăsese între timp fără muniție. Folosindu-și cămașa, șterse arma de amprentele sale și o aruncă deoparte. Apoi, cu cea de-a doua armă de calibru 38 în mână, înconjură camionul de gunoi prin spate și veni spre cealaltă laterală. Folosind camioneta drept scut, țâșni spre locul unde îl lăsase pe Najjar.

Dar Najjar nu era acolo. Ci al doilea ofițer.

Bărbatul trase încă trei focuri de armă. David auzi gloanțele vâjâindu-i pe deasupra capului. Se piti după Chevy, apoi se lipi din nou de pământ și trase pe sub mașină la picioarele ofițerului. Unul din gloanțe îl lovi din plin. Bărbatul se prăbuși la pământ, dar refuză să renunțe. David îl auzi cerând ajutor prin stație și oferindu-le superiorilor săi descrierea fizică a lui David. Apoi, înainte ca David să-și dea seama ce se întâmplă, ofițerul se târî în fața Chevy-ului, ținti spre pieptul lui David și trase din nou.

David se lăsă instinctiv spre dreapta, dar focul îi atinse brațul stâng. Însă, cu toată adrenalina ce-i pulsa în trup, nu simți nimic. Încă nu, oricum. În schimb, se opri, ținti și trase încă două focuri spre capul ofițerului, ucigându-l instantaneu.

Telefonul mobil al lui David țârâi, dar îl ignoră. Peste tot era numai sânge. Alte sirene se apropiau, la fel și elicopterul. Însă Najjar nu era de găsit.

Din nou telefonul său sună, dar din nou David îl ignoră. Frenetic, începu să-l caute pe Najjar, prin, după și în jurul fiecărei mașini la rând. Căută în sus și în jos pe stradă, dar fără niciun folos. Acum telefonul îi vibră. Furios, verifică mesajul primit. Era de la Eva.

EF: a3a cldre la drpt.

David înțelese în cele din urmă. Se uită în sus, recunoscător că Eva și echipa ei îi păzeau spatele de la două sute de mile înălțime. Porni pe stradă spre al treilea bloc din dreapta, o clădire cu patru etaje care cunoscuse și vremuri mai bune. Câteva mușcate de un portocaliu strălucitor în ghivece ceramice dădeau o notă de mândrie și veselie, în ciuda gloriei sale apuse. De ce era Najjar aici? Cine-l dusese aici? În fața clădirii nu stătea nimeni.

David nu mai avea timp. Cum să se apuce acum să caute prin fiecare apartament înainte ca toată zona să fie invadată de poliție? Dar ce altă alternativă avea? Se lipi aproape de geamul murdar, recunoscător că mizeria din stradă împiedica orice privire aruncată în interior. Cu arma scoasă, își croi încet drumul spre intrare, întrebându-se ce se alesese de portar. Era câte unul la fiecare bloc din orașul acesta; chipurile trebuiau să mențină securitatea, dar în realitate își petreceau

timpul fumând țigări și amestecându-se în treburile tuturor. Dar aici nu era niciun portar, în afară de scaunul gol din fața scărilor.

David aruncă o privire rapidă în hol, temându-se de ce era mai rău.

Najjar era acolo, dar nu era singur. Pe podeaua din marmură, lângă el, era laptopul și accesoriile. Iar în brațele lui Najjar se afla fetița de șase ani din stradă. Încerca să-i țină de cald și să-i spună că totul avea să fie bine.

David reîncepu să respire.

— Nu ți-am spus să nu te miști?

— N-am vrut să fie rănită, spuse Najjar.

David își șterse sângele de la gură.

— Trebuie să mergem.

— Este un Renault în față, și merge, spuse Najjar.

— Unde-i proprietarul?

— A sărit din mașină și m-a ajutat cu fetița. Am rugat-o să găsească o pătură, iar ea s-a dus la etaj să bată pe la uși.

David încuviință din cap.

— Atunci am face bine să ne mișcăm, înainte să se întoarcă.

88

Era frumoasă – și bună de luat.

Nevăzând pe nimeni care să privească în direcția lor, David și Najjar țâșniră peste drum și se suiră în Renaultul coupe platinat. David făcu o întoarcere de 180 de grade și cei doi bărbați se porniră la drum.

Cu excepția salvărilor care veneau spre ei din direcție opusă, partea de nord a bulevardului Azizi era destul de liber. Dezastrul din spatele lor împiedica orice vehicul să se îndrepte spre nord și fără îndoială creaseră un blocaj de trafic de mulți kilometri. David vira spre vest pe Salehi, apoi o luă la dreapta pe Jenah Highway. Ruta lor spre Karaj era puțin ocolitoare și avea să le ia mai mult timp decât sperase, dar cel puțin erau în sfârșit pe drum când Eva – folosind o imagine preluată de la satelitul Keyhole KH-12 – îi ajută să ocolească punctele de control ale poliției și alte zone cu trafic intens.

David nu simți însă nicio urmă de ușurare. Erau departe de a fi în siguranță, și nu-și făcea nicio iluzie. Diversiunea lui nu funcționase așa cum dorise. Sperase să creeze o ambuscadă care să-i ajute să scape de mașina poliției care-i urmărea, să închidă traficul în urma sa, să le permită să pună mâna pe o mașină care funcționa și să poată să se facă nevăzut cu Najjar. Nu plănuise ca în tot acest proces să devină un ucigaș de polițiști, iar ideea aceasta acum nu-i dădea pace.

Totul scăpase de sub control. Nu avusese de ales. Nu trăsese decât ca autoapărare. Dar misiunea lui era acum în pericol.

Dacă reușea cineva să dea o descriere fidelă a persoanei sale la poliția din Teheran...

David nu suporta ideea implicațiilor care decurgeau din situația aceasta, și era îngrozit de următoarea sa conversație cu Zalinsky, care, desigur, privise toată derularea acțiunii în timp real. Trebuia să se concentreze la altceva. Așa că în momentul când ieși din limitele orașului Teheran, David se întoarse spre pasagerul său, care stătea liniștit, cu capul plecat în rugăciune.

— Najjar, de fapt am să-ți dau niște vești bune.

Najjar își ridică privirea.

— Voiam să-ți spun mai devreme, dar apoi totul a început s-o ia razna.

— Ce anume?

— Echipa mea mi-a spus că familia ta nu se afla în camera de motel când a ajuns poliția acolo.

Najjar se îndreptă de spate.

— Ești sigur?

Absolut. Am interceptat mesajele telefonice de la poliția locală care spuneau că locul era gol când au intrat.

— Slavă Domnului, spuse Najjar. Unde sunt?

— Nu știm, spuse David. Dar le-am spus oamenilor mei să facă tot ce pot ca să-i găsească, și asta fac.

— Mulțumesc. Fața lui Najjar se lumină dintr-odată. Îți mulțumesc atât demult, domnule Tabrizi. Cum aș putea să îți mulțumesc?

— Informațiile de la tine sunt mai mult decât suficient.

— Dar îți riști viața ca să mă ajuți, să mă protejezi. Sunt foarte recunoscător.

— Și tu îți riști viața, Najjar. David continuă să conducă preț de câteva momente. Dar cu plăcere, adăugă el încet.

Najjar se uită pe geam, apoi se întoarse brusc spre David.

— Poți să-mi dai puțin telefonul tău? întrebă el. Mi-a venit o idee. Vreau să încerc s-o sun pe soția mea.

— Cum?

— Are un telefon mobil.

— Serios? N-ai spus.

— Credeam că a fost capturată, spuse Najjar. N-avea niciun rost. Dar acum...

David nu era autorizat să lase un străin să folosească telefonul său de la Agenție. Dar avea în față un telefon mobil legat la bricheta din bord.

— Uite, folosește-l pe acesta, spuse el.

Najjar formă numărul și apăsă tasta de apelare, și zece secunde mai târziu vorbea cu soția lui, spunându-i cât de mult o iubea, întrebând-o unde se află și transmițându-i instrucțiunile secrete ale lui David cu privire la cum trebuiau să ajungă la Karaj și unde urmau să se întâlnească.

David se gândi că nu mai văzuse niciodată un om atât de fericit.

★★★★★

KARAJ, IRAN

La locuința sigură, David pansă rănile lui Najjar.

Abia apoi se ocupă și de propriile răni și găsi niște haine pentru ei să se schimbe în ceva care să fie cât de cât mărimea lor.

Najjar mâncă puțin și adormi rapid. David descuie un seif plin cu aparatură de comunicații și încărcă toată informația de pe laptopul dr. Saddaji, de pe hard-drive-ul său extern și de pe DVD-ROM-uri la Langley, cu copii encriptate atașate lui Zalinsky și Fischer în Dubai. Apoi făcu un raport cu tot ceea ce se petrecuse până în acel moment și trimise un e-mail encriptat atât lui Zalinsky cât și lui Fischer.

La ora șase, a doua zi de dimineață, primi mesaj că avionul sosise. David îl trezi pe Najjar, strânse tot echipamentul IT într-un sac și duse sacul și pe Najjar în garajul de la parter, unde parcase Renaultul. Zece minute mai târziu ajunseră la marginea unui aerodrom privat.

David arătă spre business jetul Falcon 200 parcat pe pistă.

— Aici este mijlocul tău de transport, spuse el.

— Glumești, făcu Najjar.

— Ai zburat vreodată cu un jet privat? întrebă David.

— Nu, niciodată.

— Ei bine, ar fi timpul. Familia ta este deja la bord. Oamenii mei au grijă de ei chiar în timp ce vorbim. Te așteaptă. Ai face bine să te grăbești.

— Dar tu? întrebă Najjar. Vii și tu, nu?

— Nu.

— De ce? Nu poți rămâne aici.

— Este treaba mea, și mai am câte ceva de făcut, spuse David.

— Dar dacă află că ai vreo legătură cu mine, te vor ucide.

— De asta trebuie să rămân.

— Nu înțeleg.

— Najjar, ți-aș putea spune, dar atunci *eu* va trebui să te ucid, spuse David, zâmbind. Lucrurile pe care nu le știi despre mine vor trebui să rămână așa. Dar, crede-mă, tu și familia ta veți fi foarte fericiți în SUA.

Najjar rămase tăcut o clipă.

— Sheyda s-ar fi bucurat să te cunoască, spuse el în cele din urmă.

— Și eu m-aș fi bucurat.

— Într-o bună zi? întrebă Najjar.

— Poate.

Najjar dădu mâna cu David și i-o ținu o vreme, apoi coborî din mașină, cu sacul în mână și fugi la avion.

David îl privi cum se îndepărtează. Își dorea să fi putut rămâne și să privească avionul decolând în timp ce soarele răsărea strălucitor la est. Dar nu-și putea permite riscul. Trebuia să scape de Renault, să fure o altă mașină și să se întoarcă la Teheran, înainte ca Esfahāni, Rashidi sau echipa lui să-și dea seama că lipsea.

89

TEHERAN, IRAN

Telefonul lui David sună când se apropie de marginea orașului Teheran.

Era Esfahāni, în sfârșit.

— A fost un coșmar aici. Ai auzit de urmărirea acestui trădător Malik?

— Am avut probleme cu semnalul. Sper că-l vor prinde.

— Și pe cel care a fost cu el, adăugă Esfahāni. Amândoi merită să fie spânzurați.

David se făcu mic, dar continuă jocul.

— Exact.

— E detestabil ce au făcut. Dar nu de asta am sunat. Lucrurile se mișcă foarte repede acum, după câte vezi. Avionul celui de-al doisprezecelea imam tocmai a decolat spre Riyadh de câteva minute.

— Credeam că se duce la Mecca.

— Așa este, dar mi s-a spus că urmează să se întâlnească înainte cu regele. Apoi amândoi se vor duce în orașul sfânt mâine dimineață pentru mesajul lui Mahdi către omenire.

— Mi-aș fi dorit să pot fi acolo, spuse David.

— Și eu, încuviință Esfahāni. Dar este mult de lucru. De asta sun acum.

— Ce anume aveți nevoie?

— Mahdi dorește să știe cum stăm cu telefoanele prin satelit. Rashidi spunea că a întrebat de ele chiar înainte să decoleze avionul. Vor să știe cât de repede poți face rost de ele.

David ezită. Din nou, știa că Zalinsky și Eva îi putea aduce telefoanele în câteva zile, dar nu-și permitea să-l lase să creadă că-i era prea ușor, căci ar fi iscat suspiciuni.

— Domnule Esfahāni, voi face tot ce pot, spuse el, dar nu vă pot promite nimic. A fost destul de greu să fac rost de cele douăzeci, dar acum îmi cereți încă trei sute.

— Nu mie îmi trebuie, îi reaminti Esfahāni.

— Știu, știu, și vă promit, voi face tot ce pot. Dar am nevoie de ceva timp. Și vă va costa o mulțime de bani.

— Tinere, banii să-ți fie cea mai mică grijă. Tu adu-mi telefoanele, iar eu voi avea grijă că vei primi banii, plus un bonus generos pentru efortul tău.

David știa că CIA nu avea să-i permită să păstreze niciun ban, dar văzu o oportunitate și se folosi de ea.

— Nu, nu pot accepta nimic în plus, spuse el. Ați fost foarte generos înainte, și n-ar fi trebuit să accept banii atunci.

— Nu fi ridicol. I-ai câștigat.

— Dar nu îi vreau, insistă el. Vă rog, vreau ca acesta să fie un gest curat de închinare pentru Cel Promis, pacea fie cu el. Nimic mai mult.

Esfahāni făcu o pauză, vădit surprins de refuzul lui David pentru ceea ce probabil ar fi atins circa un sfert de milion de dolari.

— Allah te va răsplăti, prietene.

— Deja a făcut-o.

Acestea fiind spuse, Esfahāni îi explică faptul că Mina îi rezervase deja un loc lui David la zborul Emirates de ora 6:45, spre Dubai, și apoi un zbor direct spre München, la 7:45, a doua zi dimineața, cu compania Lufthansa.

— E tot ce a putut rezolva în așa scurt timp, se scuză Esfahāni. Toate celelalte locuri erau rezervate. Dar cel puțin te-am pus la clasa întâi.

— Chiar nu era necesar. Și puteam să îmi fi făcut și eu rezervările.

— Crede-mă, știu asta, spuse Esfahāni. Dar a fost ideea domnului Rashidi. De fapt, a chiar insistat.

David îi mulțumi lui Esfahāni și-l rugă să-i mulțumească el lui Rashidi. Apoi închise telefonul și găsi un loc sigur în care să se poată dispensa de mașina furată pe care o conducea. O luă pe jos cale de câteva străzi pentru a se distanța de mașină, apoi luă un taxi spre hotelul Simorgh pentru a-și face bagajele. Esfahāni nu părea să suspecteze de ceva.

Între timp, știa că Eva și echipa ei urmăreau telefoanele prin satelit, precum și traficul radioului poliției din Teheran. Nu aveau nicio informație că el ar fi fost în pericol. Dacă toate continuau așa cum fuseseră plănuite, avea să șadă cu Zalinsky și Fischer și să discute cu ei la ora zece în seara acelei zile.

Asta era vestea bună. Vestea proastă era că acum era miercuri, 2 martie. Era dureros de evident pentru David că nu avea cum să ajungă în Syracuse s-o vadă pe Marseille în weekendul acela, darămite seara următoare. Chiar dacă reușea să ajungă fizic înainte să se sfârșească nunta, Zalinsky nu l-ar fi lăsat cu niciun chip să plece. Erau prea multe în joc. Trebuia să ajungă în Germania să ia telefoanele și apoi să se întoarcă înapoi la Teheran. Nu avea cum să evite asta. Aceasta era slujba lui. Acestui lucru își dedicase viața.

Dar o parte din el suferea.

★★★★★

DUBAI, EMIRATELE ARABE UNITE

În clipa în care ateriză în Dubai, David găsi un telefon cu fise.

Era un gând deprimant faptul că trebuia să o sune pe Marseille și să-i spună că nu avea să poată fi acolo. Dar ar fi fost de neiertat s-o lase să aștepte, așa că se hotărî să o contacteze acum, înainte să fie imposibil.

Din nefericire, ajunse din nou la mesageria ei vocală. Voia să vorbească cu ea, să-i audă vocea, să-i spună cât de rău îi părea. Dar probabil că preda, și nu știa când avea să aibă o altă ocazie să o sune. Nu avea de ales. Lăsă un mesaj.

— Marseille? Hei, sunt David. Nu am decât o clipă, dar te sun pentru a-mi cere iertare. Îmi pare îngrozitor de rău, dar nu voi reuși să mă întorc la timp în Syracuse pentru a mă întâlni cu tine. Îmi pare foarte rău. Sunt în Budapesta, lucrez la un contract care este critic pentru compania mea și, să spunem așa, lucrurile nu merg prea bine. Clientul dorește schimbări majore ale contractului. L-am analizat de un milion de ori deja. Dar șeful meu mă bate la cap să rezolv problemele de aici. Compania mea are nevoie disperată de afacerea aceasta, așa că, oricum, ce încerc să spun, este că nu pot pleca până nu se semnează ultima hârtie. Mă simt îngrozitor – serios. Atât de mult mi-am dorit să te întâlnesc, și să povestim, și să-ți spun personal cât de rău îmi pare pentru tot ce a trebuit să suferi. Dar mă tem că asta nu se va întâmpla weekendul acesta. Acum trebuie să închid, dar promit să te sun imediat ce voi putea. Sper că ești bine. Pa.

David puse receptorul în furcă, tresărind la gândul atâtor minciuni pe care tocmai le spusese. Dar în clipa aceea, sincer habar n-avea cum să procedeze mai bine. Când își luă bagajele, își verifică e-mailurile pe telefon. Primul pe care-l deschise era de la tatăl său. Starea de sănătate a mamei lui se deteriora rapid.

Douăzeci de minute mai târziu, David cobora din taxi la biroul regional al Munich Digital Systems. Era întuneric. Toată echipa plecase acasă deja până a doua zi. Dar, într-un birou din spate, Zalinsky și Fischer îl așteptau. Eva îl întâmpină cu o îmbrățișare. Spre mirarea sa, la fel făcu și Zalinsky. Aveau o noapte lungă de discuții înainte, însă Zalinsky îi spuse cât se poate de clar că era mândru de el și se bucura că reușise încă o dată să iasă teafăr și întreg din Iran.

— Najjar și familia lui sunt bine? întrebă David când Eva le turnă fiecăruia câte o ceașcă cu cafea.

— Sunt toți bine, spuse Zalinsky, uitându-se la ceas. De fapt, ar trebui să ajungă în SUA peste câteva minute.

— Ai primit toate documentele de pe laptopul lui Saddaji?

— Absolut, spuse Eva, sorbind prima gură. A fost o mină de aur. Vom parcurge totul peste câteva minute.

David oftă și se trânti într-un scaun. Își simțea ochii obosiți și, fără îndoială, pierduse câteva kilograme.

— Ești epuizat, spuse Zalinsky.

— Nu – ei bine, da, dar nu e vorba de asta, spuse David. Doar că...

— Ce?

— Nimic.

— Haide, spune, ordonă Zalinsky.

— Nu, nimic; să trecem la treabă. Avem o mulțime de lucruri de discutat.

— David, ce este?

Deci David luă o gură adâncă de aer și mărturisi:

— E vorba de mama.

— Nasreen? întrebă Zalinsky. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Are cancer. E destul de grav. Îl are de ceva vreme.

Zalinsky și Fischer deveniră tăcuți. David nu pomenise niciodată despre viața lui personală. Habar n-avuseseră. Dar relația lui Zalinsky cu familia Shirazi exista de mai bine de treizeci de ani.

— Îmi pare foarte rău, spuse el. De când știi?

— Abia de câteva săptămâni, spuse David. Au hotărât să-mi spună când am fost în vizită acasă. Dar tocmai am primit un e-mail de la tata. Spune că starea ei s-a înrăutățit și nu se știe cât timp va mai putea rezista.

Eva se întinse după mâna lui David.

— Trebuie să te duci acasă, spuse Zalinsky.

— Da, sigur.

— Serios, David, trebuie.

— Jack, cum aș putea? Uite ce se întâmplă.

— E mama ta, David. Nu ai decât o mamă. Du-te. E în regulă.

90

MÜNCHEN, GERMANIA

David ateriză în München joi, în jurul amiezii.

Avea rezervat un loc la un zbor spre Newark cu o legătură spre Syracuse în aceeași zi, mai târziu. Dar deocamdată, ședea în rezerva business class a companiei Lufthansa, trimițându-i tatălui său și lui Marseille câte un e-mail și urmărind în direct mesajul celui de-al doisprezecelea imam din Mecca.

Imaginea nu era grozavă. Poliția saudită estima că peste 14 milioane de pelerini veniseră într-un oraș a cărui populație în mod obișnuit era sub 2 milioane. Comentatorii descriau evenimentul drept cea mai mare adunare de musulmani din istorie, mai mare chiar decât înmormântarea Ayatollahului Khomeini, care atrăsese aproape 12 milioane de persoane în Teheran, în iunie 1989. Pentru a menține ordinea, un sfert de milion de soldați și ofițeri de poliție saudiți erau prezenți, și se estima că cinci mii de jurnaliști și producători erau de față pentru a surprinde momentul și a-l transmite în lumea întreagă.

Regele saudit ajunse primul, învești mântat în renumitele sale haine albe, dar fără pompa și alaiul care-l însoțeau în mod obișnuit pe monarh. Lui David, omul acesta i se părea cenușiu. Mâinile îi tremurau ușor când citi din textul pregătit dinainte pe o singură coală de hârtie.

Introducerea a fost scurtă și fără nimic memorabil. Ceea ce avea să rămână în amintire și discutat ceva vreme, David era sigur de asta, era imaginea regelui Casei de Saud care-și încheia prezentarea, se retrase de la microfon, apoi se plecă până aproape de pământ împreună cu vreo două duzini de alți emiri, clerici și mullahi sunniți și șiiți.

Apoi, al doisprezecelea imam se ridică și ocupă centrul scenei. Era mai tânăr decât s-ar fi așteptat David – părea să aibă în jur de patruzeci de ani și, în contrast cu ceilalți bărbați de pe scenă, purta o robă neagră și un turban negru, denotând că era descendentul lui Mohamed.

Mulțimea adunată la Mecca erupse cu o intensitate pe care David nu o mai văzuse niciodată la vreun alt eveniment public. Vuietul aplauzelor și uralelor și plânsul necenzurat era surprinzător de intens, ajungând până la el prin difuzoarele televizorului. Nu putea decât să-și închipuie cum suna la fața locului.

Și părea să nu se mai termine. După câteva minute, Sky News dădu legătura în studioul din Londra, unde trei comentatori erau adunați în jurul unei mese rotunde discutând importanta reapariției lui Mahdi. Dar chiar și așa, trecură alte zece sau doisprezece minute până când mulțimea se liniști suficient cât Mahdi să poată vorbi, iar când o făcu, oamenii părură hipnotizați.

— A venit timpul, spuse al doisprezecelea imam cu o voce puternică, tunătoare, care păru instantaneu să impună reverență și respect. Era aroganței și a corupției și a lăcomiei s-a încheiat. O nouă eră a dreptății, și păcii, și frăției a sosit. E timpul ca Islamul să se unească.

Din nou, mulțimea izbucni în urale sălbatice.

— Musulmanii nu își mai permit luxul certurilor și diviziunilor. Sunniții și șiiții trebuie să devină una. A venit timpul să creăm un popor islamic, o singură națiune islamică, un singur guvern islamic. A venit timpul să arătăm lumii că islamul este gata să conducă. Nu vom fi limitați la granițe geografice, la grupări etnice și la națiuni. Mesajul nostru este universal, și va conduce lumea la unitatea și pacea pe care națiunile nu le-au găsit decât temporar până acum.

David își scoase un carnet și un pix din geantă și începu să ia notițe. Mahdi chema la re-crearea califatului, a unui imperiu islamic

condus de un singur om, care să se întindă din Pakistan, în est, până în Maroc, în vest. Nu avea să se întâmple una ca asta niciodată, dar făcea spectacol.

— Este plină lumea de cinici și sceptici, spuse Mahdi. Dar lor le spun, a venit timpul. Timpul să vă deschideți ochii și urechile și inimile. A venit timpul să vedeți, să auziți și să înțelegeți puterea islamului, gloria islamului. Și azi, lăsați să înceapă acest proces al educației. Am venit să întemeiez un nou regat, iar astăzi vă anunț că guvernul Iranului, al Arabiei Saudite și al statelor din golf se unesc într-o singură națiune. Aceasta va reprezenta inima califatului. Agenții mei poartă discuții pașnice și respectuoase cu toate celelalte guverne din regiune, și în scurt timp ne vom anunța expansiunea.

David era uimit. Saudiții și emiratele îi urau și se temeau de iranieni. Dar în timp ce el se întreba cum ar fi posibil ca cele două națiuni să formeze o alianță, cel de-al doisprezecelea imam îi și oferi explicația.

— Pentru cei care ni se vor opune, aș spune pur și simplu atât: Califatul va controla jumătate din rezervele de petrol și de gaze naturale ale lumii, precum și golful și căile de furnizare ce traversează strâmtoarea Hormuz. Califatul va deține cea mai puternică armată din lume, condusă de mâna lui Allah. Mai mult, califatul va fi acoperit de o umbrelă nucleară ce îi va proteja pe oameni de tot răul. Republica islamică Iran a efectuat cu succes un test de arme nucleare. Armele lor sunt operaționale acum. Tocmai mi-au fost predate comanda și controlul acestor arme. Nu căutăm decât pacea. Nu dorim să facem rău niciunei națiuni. Dar nu mă înțelegeți greșit: orice atac din partea oricărui stat asupra oricărei regiuni a califatului va dezlănțui furia lui Allah și va provoca Războiul de Anihilare.

91

SYRACUSE, NEW YORK

David simțea nevoia să se plimbe puțin pentru a-și limpezi gândurile.

Își petrecuse vinerea și sâmbăta cu părinții lui la spital și îi promisese tatălui său că avea să se întoarcă la orele de vizită de după-amiază. Dar acum, spre uimirea lui, se pregătea să se întâlnească cu Marseille față în față. Gândul acesta îl bucură și îl îngrozi totodată.

Nerăbdător să ajungă la timp, se trezi devreme și se duse cu mașina pe care o închiriase pe dealul unde se afla Universitatea Syracuse, găsind campusul liniștit și încă adormit în această dimineață rece și tăcută de duminică. Află imediat un loc de parcare pe Crouse Avenue, coborî din mașină și începu să se plimbe cu pas alert prin străzile ale căror amintiri își trimiteau ecoul din trecut. Marseille urma să se întâlnească cu el în circa patruzeci și cinci de minute pentru un mic dejun la ora 8 la hotelul University Sheraton unde era cazată. Apoi urma ca ea să plece pentru a se întâlni cu câțiva prieteni de la petrecerea de nuntă pentru un serviciu religios la ora 9:30 într-o suburbie din Manlius. Avionul care o ducea înapoi pe Coasta de Vest pleca la ora unu, la prânz. Aveau o oră să stea de vorbă.

Trecuse mult timp de când David se aflase în campusul unui colegiu american. Marshall Street, principala alee a studenților, nu era neapărat fermecătoare, dar cumva avea un aer de familiar care în acest

moment i se părea confortabil. Era o felie dintr-o lume familiară pe care o lăsase demult în urmă, cu toate că nu mai era neapărat o lume din care să mai facă parte.

În timp ce ocolea o fisură în trotuar și un morman de gunoi – mai multe sticle de bere și ambalaje de fast-food lăsate din câte se părea de cu seară acolo – își aminti de scene de haosul delirant ce cuprindea Syracuse ori de câte ori echipa de baschet a Universității Syracuse câștiga un meci important. Își aminti o dată sau de două ori când școala reușise să ajungă în semifinale, iar frații săi îl luaseră la pizza cu ei la Varsity și-și cumpărară pulovere la unul din multele magazine de pe M Street. Cândva îi plăcea să-și petreacă timpul acolo cu Azad și Saeed. Îl făcea să se simtă mai bătrân, mai nepăsător decât era de fapt.

În timp ce parcurse pe jos câteva străzi scurte până la Sheraton, încercă să se scalde în amintirile acestea, în parte pentru că nu voia să se gândească la lumea aceasta ca o lume care era în pragul unui război. Își dorea să fi putut da timpul înapoi până într-un punct care era mai simplu și mai fericit. Poate că de asta urma să ia micul dejun cu o femeie a cărei amintire avea o asemenea influență puternică asupra lui, femeia după a cărei reîntâlnire tânjise încă de când era adolescent.

David mai avea cincisprezece minute până la micul dejun, așa că intră într-o cafenea Starbucks la colț. Era un local liniștit, iar în fundal se auzea jazzul lui Wynton Marsalis. Își comandă un latte cu multă frișcă și se așeză la o masă în colț, recunoscător că era prea devreme ca localul să fie umplut de studenți. Se gândi că ar fi fost bine să-și fi adus o carte, ceva care să-i ofere o ocupație în timp ce aștepta. Cu siguranță nu voia să apară acolo mai devreme.

În cele din urmă veni și ceasul așteptat. Luă adânc aer în piept, traversă strada, intră în holul de la Sheraton și se trezi curând șezând singur la o masă în Rachel's Restaurant, cu o nouă ceașcă de cafea înainte. Tocmai începu să-și facă griji că avea să fie puțin cam prea agitat de la atâta cofeină.

Dintr-odată, o văzu. Purta o eșarfă roșie și o haină neagră din lână, peste o helancă sport, care-i țineau de cald în răcoarea aceasta de iarnă târzie. Cu blugii de culoare deschisă și rucsacul din piele aruncat pe umăr, putea trece drept o studentă din an terminal. Era chiar și mai frumoasă decât și-o amintea, mai ales ochii aceia mari și verzi.

Intră, îl văzu și îi aruncă un zâmbet sfios. Se ridică s-o întâmpine, și se simți recunoscător când ea-l îmbrățișă scurt.

— David, ce mă bucur să te revăd!

— Bună, Marseille, îi răspunse el cu un zâmbet cald.

După alte câteva minute își dăduseră comanda – ouă Benedict pentru el și clătite cu afine pentru ea. Se așezase în fața lui cu o cană de cafea și păru dintr-odată nesigură. El privi în jurul său prin încăperea frumos luminată, observând chelnerii care pregăteau mesele pentru dejunul târziu de duminică, și fu fericit că se găseau într-un colț liniștit, departe de toate pregătirile.

El începu:

— Mă bucur mult să te văd, Marseille. Mi-a părut rău să aud de tatăl tău.

— A fost un an greu. Dar știi, lucrurile au fost dificile multă vreme. Ce mai face mama ta?

— E o luptătoare, dar nu știu cât o mai duce. Mulțumesc pentru florile pe care i le-ai trimis, apropo. Au însemnat mult pentru ea – și pentru tata, la fel.

Niciunul din ei nu mai spuse nimic preț de câteva clipe. Apoi David spuse:

— Trebuie să fi fost greu pentru tine să-l pierzi pe tatăl tău. Ce s-a întâmplat?

Ea zâmbi trist și privi în altă parte pentru o clipă, înainte să-i întâlnească din nou privirea.

— Presupun că nu și-a revenit niciodată cu adevărat după moartea mamei. Știi că ne-am mutat imediat la Oregon. Credea că nu mă va mai putea crește de unul singur. A vrut să am parte cel puțin de o bunică în viața mea, și a fost înțelept în privința asta. O fată are nevoie de mâna unei femei în trecerea ei prin viață. Bunica mea m-a ajutat mult...

Vocea i se stinse, iar David își aminti că citise că bunica ei suferea de Alzheimer și că locuia într-un azil.

Aduse din nou vorba despre tatăl ei.

— Tatăl tău a ajuns să predea acolo? Era atât de fascinant. A fost profesor la Princeton, nu-i așa?

— Așa e, dar nu, nu a predat niciodată în Portland. A încercat

să scrie articole pentru câteva ziare și jurnale din Orientul Mijlociu. Dar nu a reușit să facă niciodată față termenelor limită. Petrecea luni întregi făcând cercetări, apoi se lăsa păgubaș după ce scria o jumătate de articol. Părea hăituit. Mi-a spus că era un om blestemat, că nu știa cum, dar toți păreau să fie împotriva lui. În ultimii câțiva ani, trăia în altă lume. Ajungea chiar să bâiguie lucruri în farsi, și se uita la mine de parcă s-ar fi întrebat cine sunt.

— Cât de groaznic trebuie să fi fost pentru tine.

— Uneori a fost. Dar în alte zile, tata părea iarăși cel din totdeauna, și făceam plimbări lungi sau ne plimbam cu bicicletele. Zilele acelea erau minunate, dar era imprevizibil. Multe din zile stătea pur și simplu în camera lui. Dar n-am vrut să vorbim despre tata. Am vrut mai întâi să îmi cer scuze și apoi să încerc să-ți explic.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, Marseille. A trecut mult timp. Eram doar doi copii.

— Știu, dar am avut o relație specială; întotdeauna am crezut asta.

Făcu o pauză și-l privi de parcă ar fi sperat că el n-o va contrazice. Și nu o contrazise, iar când ea vorbi din nou, părea să aibă ceva mai multă putere în voce.

— Am vrut să iau legătura cu tine. N-ai idee cât de mult mi-am dorit să vorbesc cu tine și să te întâlnesc. Dar tata mi-a interzis-o categoric. A fost supărat pe tine, David.

— De ce?

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat între tine și mine în Canada. Era supărat pe iranieni – pe toți iranienii – pentru că nu-i pricinuiseră decât suferință toată viața. Ceea ce am făcut tu și cu mine... n-ar fi trebuit să îngăduim ca lucrurile să meargă atât de departe. Eu nu te acuz, dar tata a făcut-o. Te-a învinovățit pentru faptul că mi-ai distrus viața.

— De ce i-ai spus? Adică, da, am greșit. Dar nu ar fi fost greu pentru tatăl tău să audă asta?

Marseille își plecă privirea la mâinile ce i se odihneau pe masă. Părea să-și ia inima în dinți din nou.

— Nu i-am spus despre noi, David. La început. N-a trebuit. După câteva luni, a devenit oarecum evident.

92

— Eram însărcinată.

Lui David nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Ai un copil?

Ea scutură din cap.

— Sarcina a fost dificilă încă de la început. Eram atât de tânără... Oricum, am pierdut copilul când aveam trei luni.

David rămase tăcut.

— Știu că trebuie să fie șocant pentru tine. Știu că faptul că spun acum că-mi pare rău că nu ți-am spus – că nu am păstrat deloc legătura – nu poate compensa. Numai că lumea mea s-a prăbușit cu totul, știi? Trăiam în cealaltă parte a țării cu un tată care își pierdea mințile. Am pierdut-o pe mama, și te-am pierdut pe tine, și apoi îmi era rău tot timpul. Apoi când am mai pierdut și copilul... Toate astea nu sunt decât scuze, știu. Dar după aceea a trecut atât de mult timp, încât m-am temut să mai iau legătura cu tine. Mi-am spus că nu era atât de important.

David nici nu mișca în timp ce cuvintele se revărsau de pe buzele lui Marseille. Nu prea știa ce să spună. Observă că ea avea lacrimi în ochi și că pe fața ei se citea o umbră de frică. Nu voia asta.

— Nu sunt supărat pe tine, Marseille. Doar că... nu pot să cred că ai trecut prin toate astea singură. Îmi doresc să te fi putut ajuta cumva.

— Mulțumesc. Înseamnă mult pentru mine. Dar nu mă aștept să mă ierți atât de ușor. N-am procedat corect, ținându-te departe de toate acestea. Probabil că și tu ai fost rănit, întrebându-se de ce nu-ți răspundeam. Dar ești foarte drăguț.

O mică scânteiere de lumină îi reveni în ochi. El era în continuare extrem de derutat, dar cel puțin acum înțelegea de ce rupsese orice contact cu el. Nu avusese încotro, pentru că tatăl ei îi băgase atât pe el cât și toată familia lui într-o listă tot mai lungă de iranieni care, evident, îi otrăviseră viața. Dar se întrebă ce dorea Marseille acum de la el. Doar să reia legătura? Să fie iertată?

Li se aduse mâncarea, dar el nu putea mânca, și nici ea.

— Există vreo modalitate prin care să te pot ajuta acum, Marseille? Ai nevoie de ceva?

Rămase tăcută o vreme, jucându-se cu furculița prin mâncare.

— Când a murit tata, mi-a luat ceva timp să îi fac ordine prin lucruri, spuse ea în cele din urmă. Biroul lui era un dezastru, și am fost tentată să adun tot și să duc totul la gunoi. Dar știam cumva că trebuia să triez totul și să citesc totul cu atenție. Erau atât de multe informații despre părinții mei pe care nu le știam. Tata n-a mai pomenit-o niciodată pe mama după 11 septembrie, și niciodată n-am apucat să-i spun ce aflasem de la tine despre scăparea lor din Iran împreună cu părinții tăi.

David băgă de seamă că ea încă nu-i pomenise de modul în care murise tatăl ei, cu toate că evident nu o învinuia.

Marseille căută prin geantă și scoase un plic, dezlegând sfoara cu care era legat și-l puse pe masă.

— Tata a ținut un jurnal – ți-am spus oare? A scris o mulțime de jurnale de-a lungul anilor. Chiar dacă au existat pauze lungi în timp, am aflat o mulțime de lucruri. Părinții mei au fost niște strângători, iar dosarele lor ajung până în anii '60. Uite, aici este un document medical din perioada pe care au petrecut-o în Iran. Uite, e emisă de Ambasada Canadei. Mama și-a pierdut primul copil în timpul Revoluției.

— N-am știut asta, spuse David.

— Documentele nu sunt complete, dar cred că a fost grav rănită înainte să scape de acolo. Nu se pare că a fost un avort obișnuit. Cred

că de asta nu au vrut să-mi spună niciodată despre Iran. Era prea dureros pentru ei.

David își aminti casa liniștită, obișnuită, de pe Jersey Shore pe care o vizitase în urmă cu atâta timp. Cât de diferit trebuie să li se fi părut celor doi Harper față de nebunia din Teheran.

— Acum înțeleg, continuă ea. De asta au rămas atât de mult la Ambasada Canadei. Nu era vorba doar că trebuiau să pună la punct un plan de scăpare. Mama trebuia să se vindece suficient cât să poată călători. Îmi doresc să fi putut discuta cu ea despre toate astea. Îmi doresc să o fi putut strânge în brațe pe mama. Într-un fel, mă simt de parcă nu i-aș fi cunoscut niciodată cu adevărat. Știi?

Marseille arăta atât de nostalgică și părea fragilă; David ar fi vrut s-o cuprindă în brațe, s-o protejeze. Dar nu avea niciun drept s-o facă. Și oricum, nu se putea întoarce la zilele acelea când viața era normală. Lucrurile nu mai erau normale. Nu pentru el. Și, curând, nu aveau să mai fie pentru nimeni. Chiar acum, aici în locul acesta cu Marseille, aproape că putea uita care era misiunea lui cu adevărat. Apoi ea-i întrerupse șirul gândurilor, și-și dădu seama că tăcuse prea mult.

— David? Ești bine? E ciudat, nu-i așa? Să apar acum așa și să arunc toate informațiile astea asupra ta. Îmi pare rău. Doar că prietena mea a insistat să vin aici la nunta ei. E așa de... nu știu, ciudat că a crescut aici lângă Syracuse. Nu-mi puteam imagina să vin în orașul tău natal și să nu te caut. Și cu moartea tatălui meu, și cu tot ce am citit în dosarele lui... eu... trebuia să te văd.

— Mă bucur, spuse el. M-am gândit la tine atât de des, chiar și când nu mi-aș fi dorit. Dacă lucrurile să fi mers altfel între noi... Dar credeam că totul se terminase. Acele câteva zile au fost fantastice, iar apoi totul s-a schimbat. M-am dus acasă, m-am întors aici, la liceu, iar tu nu mai erai, iar lumea era diferită. Niciodată n-a mai fost la fel.

— Știu, răspunse ea încetișor. Acum părea să fie rândul ei să se piardă cu totul în gândurile ei, în amintiri de demult.

David nu era sigur ce să mai spună sau ce să facă în continuare. Mâncarea li se răcise, și ea aproape că trebuia să plece. Dar nu voia s-o lase. Voia să găsească o cale s-o roage să mai rămână puțin în Syracuse. Ar fi vrut să poată lua lucrurile de unde le lăsaseră, ca și cum nimic din toate câte se întâmplaseră de atunci încoace nu erau

reale. Ar fi vrut să uite de Iran, de MDS, să o uite pe Eva Fischer și pe Jack Zalinsky, să-i uite pe Esfahāni și pe al doisprezecelea imam și amenințarea războiului mondial. Voia s-o sune pe mama lui și să-i spună că era gata să se așeze, să locuiască în centrul New Yorkului, să se căsătorească cu Marseille și să-i dăruiască câțiva nepoți. Ar fi fost încântată. Poate că i-ar fi dat un nou motiv pentru a se lupta pentru a supraviețui. Chiar era totul atât de imposibil?

Marseille se trezi brusc din visarea ei și i-o întrerupse și pe a lui.

— David?

— Da?

— Mai este ceva ce am vrut să-ți spun despre tata. Presupun că e în regulă să-ți spun ție. N-am spus-o nimănui, și cumva mi se pare că ești singurul din lumea asta căruia i-ar păsa câtuși de puțin.

— Ce anume? întrebă David. Asculta doar pe jumătate și pe jumătate scormonea cu disperare după o cale prin care să poată fugi undeva cu ea. Oare l-ar fi urmat dacă i-o cerea?

— Întotdeauna am crezut că tata lucra pentru Departamentul de Stat – știi, analist politic sau așa ceva. Vorbea farsi, și credeam că traducea și analiza noi rapoarte pentru guvernul nostru. Dar am găsit ceva în hârtiile lui care mă face să cred că n-a lucrat niciodată pentru Departamentul de Stat. Cred că nici mama nu știa. David, a fost agent CIA, tot timpul. Uită-te la asta.

Ea-și trase scaunul lângă el și îi arătă un document ce purta antetul CIA. Era o scrisoare de recomandare a lui Charles Harper pentru merite deosebite în Iran. Menționa criza din 1979 și i se mulțumea pentru munca crucială depusă pentru Agenție. Era semnată, *Tom Murray, Directorul Diviziei pentru Orientul Apropiat.*

— Ei, asta chiar e ceva, spuse David.

— Este, nu-i așa? făcu Marseille. A trecut atât de mult, iar acum că el nu mai este, presupun că e în regulă ca oamenii să știe. Nimeni din cei din Oregon nu l-a cunoscut cu adevărat pe tata. Nu am cu cine împărtăși asta. Dar tu l-ai cunoscut. Familia voastră a fost parte a trecutului nostru – parte crucială – și din cauza asta am vrut să-ți spun ție. Nu știu dacă a continuat să lucreze pentru CIA când s-a întors în State. Mă trezesc încercând să îmi amintesc călătoriile lungi pe care le făcea când eram mică. „Călătorii de cercetare" le numea el.

Credeam că sunt pentru cărțile și cursurile lui de la colegiu. Dar mă întreb cum arăta de fapt viața tatălui meu.

Același lucru se întreba și David, intrigat de cât de uimitoare era această nouă conexiune între ei doi și se simțea îngrozitor că nu-i putea spune ce făcea și de ce. Dar chiar în clipa aceea, telefonul îi sună în buzunar. Îl scoase și recunoscu numărul lui Zalinsky la apelant.

— Scuze, e șeful meu, spuse el și preluă apelul. Hei, sunt eu. Pot să te sun înapoi mai târziu? Sunt într-o întâlnire.

Vocea lui Zalinsky era sumbră.

— David, trebuie să te duci undeva să fii singur și să mă suni în următoarele cinci minute. M-ai înțeles?

— Absolut. Așa voi face.

David opri telefonul și o privi cu părere de rău pe Marseille. Ura s-o mintă, dar nu avea de ales.

— Șeful meu; lucrurile nu stau prea bine. Mă tem că trebuie să plec.

— Se pare că ai o slujbă foarte stresantă, spuse ea zâmbind. Cred că rămân cu copiii mei de clasa întâi.

— Da, ei bine, nu e întotdeauna așa. Doar că momentul de față este deosebit de important pentru noi. Nu-mi vine să cred cum s-au suprapus toate lucrurile astea. David își trecu frustrat degetele prin păr. Vreau să știi că nu mi-aș dori nimic mai mult decât să stau aici cu tine, ceasuri în șir, să mă plimb la nesfârșit cu tine, chiar să vin cu tine în Oregon, de fapt. Nu vreau să mai pierd legătura cu tine. Nu sunt sigur cum să pun asta în cuvintele potrivite. Dar, crede-mă, mă duc să termin afacerea asta în Europa și apoi, dacă nu ai nimic împotrivă, mi-ar plăcea să vin oriunde ești tu. Sunt atât de multe lucruri despre care să vorbim, nu crezi?

— Ba da, spuse Marseille, evident mișcată de cuvintele lui sincere. Se întinse și îi atinse mâna, iar degetele lui le cuprinseră pe ale ei.

— Aproape că nu te-am întrebat nimic despre tine, spuse ea. Mă tem că am vorbit una-întruna. Am atât de multe întrebări despre tine, despre munca ta și despre familia ta.

El îi ținu mâna cu putere o clipă, apoi o strânse ușor și îi dădu drumul. Se ridică, și ea făcu la fel.

— Trebuie să plec.

— Știu. E în regulă.

El puse câteva bancnote sub paharul cu apă, iar ea-i mulțumi pentru micul dejun.

— Nu știu sigur cât timp va trebui să fiu acolo. S-ar putea să fie destul de acaparator pentru o vreme. Dar iau legătura cu tine de îndată ce voi putea. Promit.

— Abia aștept.

Apoi o strânse în brațe îndelung și o lăsă în urma sa pe Marseille Harper, restaurantul, holul și ieși în aerul rece al dimineții.

★★★★★

Zalinsky trecu direct la subiect.

— Tocmai m-am întors la Washington. Trebuie să reintrăm în joc. Israelienii vor să vorbească, iar eu vreau să participi la întâlnirea aceea. În plus, Najjar Malik ne-a oferit câteva piste critice pe care trebuie să le urmărească cineva. Ce mai face mama ta?

— Jack, mama mea tocmai moare. Trebuie să rămân cu ea, cel puțin câteva zile, apoi s-ar putea să fie înmormântarea. Măcar atât îi datorez. Ai spus-o chiar tu.

— Ascultă, probabil că te poți întoarce acolo într-o zi sau două. Dar chiar acum, este nevoie de tine aici pentru niște lucruri.

— Ce lucruri?

— Nu pot vorbi despre asta la telefon. Trebuie să ajungi la Washington până mâine la amiază.

— Jack, te rog, nu-mi îngreuna și mai mult starea asta.

— David, nu este o rugăminte. Este un ordin.

— De la cine? Tom Murray?

— Nu.

— Directorul?

— Nu.

— Atunci cine?

— Președintele.

NOTA AUTORULUI

În încercarea de a crea un context realist pentru romanul acesta, am preluat informații din multiple surse din lumea reală, în așa fel încât persoanele, locurile și evenimentele din viața personajelor mele fictive să fie cât mai reale cu putință. Vă prezint în continuare o listă a câtorva dintre aceste surse.

Dialogul din capitolul 2 dintre un reporter al Radio Teheran și un purtător de cuvânt al studenților iranieni care au ocupat Ambasada SUA din Teheran se bazează pe un dialog real care a avut loc în 4 noiembrie 1979, ziua asediului. Comunicatele studenților adresate lumii întregi folosite în acest capitol sunt extrase din comunicatele reale care au fost făcute în ziua aceea. Vezi Massoumeh Ebtekar (așa cum s-a adresat lui Fred A. Reed), *Takeover in Teheran: The Inside Story of the 1979 U.S. Embassy Capture,* [Asediul Teheranului: povestea din spatele capturării Ambasadei SUA în 1979] paginile 69-71.

Articolul *U.S.News&World Report* citat în capitolul 25 este real. A fost scris de David E. Kaplan și a fost intitulat „Not Your Father's CIA" Articolul a apărut în numărul revistei din 20 noiembrie 2006, cu toate că eu l-am folosit ca și când ar fi apărut în ediția din ianuarie 2002.

În capitolul 32, am menționat o poveste reală publicată în *Wall Street Journal*, „Iran's Web Spying Aided by Western Technology",

[Web-Spionajul iranian facilitat de tehnologia occidentală] scris de Christopher Rhoades și Loretta Chao. Articolul a fost publicat în 22 iunie 2009.

În același capitol, citez un articol original *New York Times*, „Revolutionary Guard Buys Stake in Iran Telecom", [Garda revoluționară achiziționează acțiuni în Iran Telecom] publicat în secțiunea „Deal Book", editat de Andrew Ross Sorkin. Articolul a fost publicat în ediția din 28 septembrie 2009.

Articolul din ziarul londonez *Times* intitluat „Discovery of UD3 Raises Fears over Iran's Nuclear Intentions" [Descoperirea unei creșteri de UD3 intensifică temerile legate de intențiile nucleare ale Iranului] menționat în capitolul 41 a fost scris de Catherine Philip și a apărut în 14 decembrie 2009.

În capitolul 43, citez dintr-o carte reală, *The Awaited Savior* [Mântuitorul mult-așteptat] de Baqir al-Sadr și Murtada Mutahhari. A fost publicat de Islamic Seminary Publications în Karachi, Pakistan, și poate fi găsit on-line la http://www.al-islam.org/awaited/index.htm.

Descrierea fizică a celui de-al doisprezecelea imam precum și descrierea semnelor despre care se spune că vor precede sosirea lui sunt preluate din diferite tradiții și hadituri. Numeroase surse descriu aceste semne, inclusiv web-site-ul www.awaitedmahdi.com

În capitolul 62, am extras o monografie scrisă de Mehdi Khalaji și publicată de Institutul Washington pentru Politica Orientului Mijlociu. Este intitulată *Apocalyptic Politics: On the Rationality of Iranian Policy.* O puteți găsi la http://www.washingtoninstitue.org/pubPDFs/PolicyFocus79Final.pdf.

Telefoanele prin satelit Thuraya menționate în capitolele 54 și 63; detaliile și specificațiile au fost extrase direct de pe web-site-ul companiei, http://www.ts2.pl/en/News/1/24.

Raportul televizat de știri cu privire la cutremurul din Hamadān din capitolul 68 a fost adaptat după un raport de știri real al CNN în timpul cutremurului din Haiti. Vezi „Haiti appeals for aid; official fears 100,000 dead after earthquake", 13 ianuarie, 2010, http://www.cnn.com/2010/WORLD/americas/01/13/haiti.earthquake/index.html.

Cuvintele folosite de cel de-al doisprezecelea imam când descria evreii ca descendenți din „maimuțe și porci" (capitolul 70) și când a oferit instrucțiuni despre decapitarea și smulgerea inimii din pieptul dușmanilor săi (capitolul 84) sunt bazate pe un comunicat real al unui grup jihadist islamic radical cu baza în Fâșia Gaza, cunoscut drept Jama'at Al-Tawhid wa'l-Jihad. Mesajul a fost publicat la 20 martie 2010. A fost preluat, tradus și raportat de Institutul de cercetare media din Orientul Mijlociul cu baza la Ierusalim.

Vezi http://www.memri.org/report/en/0/0/0/0/0/0/4060.htm.

În capitolul 74, citez un articol real *New York Times*, „North Koreans Say They Tested a Nuclear Device", scrisă de David Sanger. Articolul a fost publicat la 9 octombrie 2006.

Cititorii care sunt familiari cu așezarea geografică și punctele de reper din Teheran vor observa că mi-am luat câteva libertăți cu privire la locația anumitor clădiri cum ar fi Imam Khomeini Grand Mosala Mosque. Toate celelalte descrieri fizice ale clădirilor, ale rețelei rutiere și ale zonelor mărginașe se bazează pe cercetare și sunt cât de factuale posibil.

Sperăm că ți-a făcut plăcere lecturarea acestei cărți.
Dacă te-a inspirat mesajul ei,
te rugăm dă-o mai departe persoanei pe care vrei să o inspiri.

Pentru detalii suplimentare și alte apariții editoriale
disponibile la Editura Scriptum, vezi paginile de final
și accesează librăria virtuală de la adresa www.scriptum.ro

MULȚUMIRI

Îți mulțumesc, Doamne, pentru că m-ai lăsat să trăiesc și să scriu, și mulțumesc pentru toți oamenii pe care mi i-ai dat ca prieteni și rude în viață și în lumea editorială. Nu îi merit, dar Îți sunt profund recunoscător pentru fiecare în parte intre ei. Te rog, binecuvântează-i cu lucruri care întrec speranța, visurile sau imaginația lor.

Îți mulțumesc, Lynn, pentru că ai fost fantastica și minunata mea soție de peste douăzeci de ani și cel mai bun prieten al meu de și mai mult timp. Îți mulțumesc atât, atât de mult pentru că mă iubești și mă încurajezi și te rogi pentru mine și că trăiești împreună cu mine. Nu te merit, dar sunt atât de recunoscător pentru tine! Te iubesc atât de mult.

Vă mulțumesc, Caleb, Jacob, Jonah și Noah, pentru umorul, perspectiva, încurajarea și puterea voastră, și pentru toată bucuria pe care ne-o pricinuiți mie și mamei voastre prin personalitățile voastre individuale.

Mulțumesc minunatelor noastre familii – mamei și tatălui meu, Len și Mary Jo Rosenberg; lui June „Bubbe" Meyers; familiei Rebeiz; familiei Scoma; familiei Meyers; și familiei Urbanski – pentru dragostea și rugăciunile voastre.

Vă mulțumesc vouă, Edward și Kailea Hunt, Tim și Carolyn Lugbill, Steve și Barb Klemke, Fred și Sue Schwien, Tom și Sue

Yancy, John și Cheryl Moser, Jeremy și Angie Grafman, Nancy Pierce, Dave și Barb Olsson, Jeff și Naomi Cuozzo, Lance și Angie Emma, Lucas și Erin Edwards, Chung și Farah Woo, Dr. T.E.Koshy și familiei, și tuturor prietenilor și rudelor noastre din cadrul Joshua Fund și November Communications, Inc., pentru toate sfaturile voastre pline de înțelepciune, pentru munca voastră și prietenia plină de credincioșie.Vă mulțumesc, General Boykin, Hormoz Shariat și Tom Doyle pentru toată cercetarea, experiența și sfaturile pe care mi le-ați oferit pentru cartea aceasta și toate celelalte.

Vă mulțumesc, Mark Taylor, Jeff Johnson, Ron Beers, Karen Watson, Jeremy Taylor, Jan Stob, Cheryl Kerwin, Dean Renninger, Beverly Rykerd și tuturor oamenilor fantastici și talentați de la echipa editurii Tyndale House Publishing pentru că m-au ajutat să lansez această nouă serie.

Îți mulțumesc, Scott Miller, agentul meu de încredere la Trident Media Group, pentru constantele și excelentele tale sfaturi și pentru prietenia ta prețioasă.

DESPRE AUTOR

Joel C. Rosenberg este autorul best-selling conform *New York Times* a cinci romane – *Ultimul Jihad, Zilele din urmă, Alternativa Ezechiel, Sulul de aramă, și Arșița morții* – și a două cărți de non-ficțiune, *Epicentru* și *În interiorul Revoluției*, cu circa 2 milioane de exemplare tipărite. *Alternativa Ezechiel* a primit medalia de aur pentru „cel mai bun roman al anului 2006" din partea Evangelical Christian Publishers Association. Joel este producătorul a două filme documentare bazate pe cărțile sale de non-ficțiune. Este de asemenea fondatorul Joshua Fund, organizație caritabilă și educațională non-profit care are obiectivul de a mobiliza creștinii „să binecuvânteze Israelul și vecinii acestuia în numele lui Isus" cu mâncare, îmbrăcăminte, resurse medicale și alte ajutoare umanitare.

În calitate de consilier în comunicații, Joel a lucrat cu mai mulți lideri ai SUA și ai Israelului, printre care Steve Forbes, Rush Limbaugh, Natan Sharansky și Benjamin Netanyahu. Ca autor, a oferit interviuri în cadrul a sute de programe radio și TV, inclusiv în cadrul următoarelor emisiuni: *Nightline* de la ABC, *CNN Headline News,* FOX News Channel, The History Channel, MSNBC, *The Rush Limbaugh Show, The Sean Hannity Show* și *Glenn Beck.* Biografia sa a fost publicată de *New York Times* și *Washington Times*, *Jerusalem Post* și de revista *World.* S-a adresat publicului din lumea întreagă,

inclusiv celui din Israel, Irak, Iordania, Egipt, Turcia, Rusia și Filipine. De asemenea, a vorbit la Casa Albă, la Pentagon și în fața membrilor Congresului american.

În 2008, Joel a fost autorul și gazda primei Conferințe *Epicenter* în Ierusalim. Evenimentul a atras două mii de creștini care au dorit să „învețe, să se roage, să dăruiască și să se implice" în lucrarea Domnului din Israel și Orientul Mijlociu. Următoarele conferințe *Epicenter* au fost organizate în San Diego (2009); Manila, Filipine (2010); și Philadelphia (2010). Transmisiunea în direct pe web a conferinței de la Philadelphia a atras circa treizeci și patru de mii de oameni din peste nouăzeci de țări pentru a asculta vorbitori precum vice-premierul israelian Moshe Yaalon; pastori din SUA, Israel și Iran; Lt General (rez) Jerry Boykin; Kay Arthur; Janet Parshall; Tony Perkins; și Mosab Hassan Yousef, fiul unuia dintre fondatorii Hamas care a renunțat la islam și terorism și a devenit un ucenic al lui Isus Cristos și prieten atât al israelienilor cât și al palestinienilor.

Fiul unui tată evreu și al unei mame ne-evreice, Joel este un creștin evanghelic, a cărui pasiune este de a face ucenici din toate neamurile și de a preda profeția biblică. Absolvent al Universității Syracuse cu un masterat în producție de film, e căsătorit, are patru fii și locuiește în apropiere de Washington D.C.

Sperăm că ți-a făcut plăcere lecturarea acestei cărți.
Dacă te-a inspirat mesajul ei,
te rugăm dă-o mai departe persoanei pe care vrei să o inspiri.

Pentru detalii suplimentare și alte apariții editoriale
disponibile la Editura Scriptum, vezi paginile de final
și accesează librăria virtuală de la adresa www.scriptum.ro

De acelaşi autor

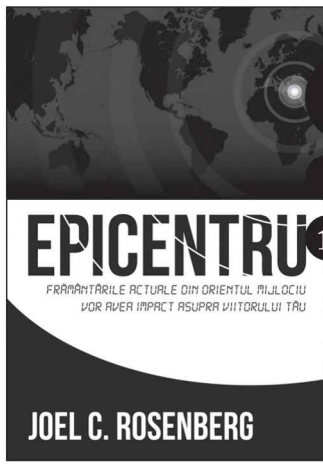

Epicentru

de Joel C. Rosenberg

145 X 205 mm, 352 pagini

Rosenberg este un fel de profet straniu.
—Dallas Morning News

Epicentru este singura carte nonficțiune scrisă până acum de Joel Rosenberg. ***Ce ne va aduce viitorul? Ce impact va avea asupra ta?*** Frământările actuale din Orientul Mijlociu vor avea impact asupra viitorului tău.

În contextul unor dezamăgiri repetate și așteptări mereu neîmplinite, poate că politica nu este un subiect de interes pentru tine. Cu atât mai puțin politica din Orientul Mijlociu, care pare confuză și de nepătruns. Însă un lucru este sigur: ochii întregii lumi sunt îndreptați către Israel și țările învecinate, EPICENTRUL evenimentelor care pot zgudui lumea și pot să croiască viitorul.

Având profeția biblică în prim-plan, *Epicentru* analizează evenimentele actuale din Orientul Mijlociu și impactul acestora asupra întregii lumi, prezintă rezumatul principalelor știri, înainte de a se întâmpla, dezvăluie detalii din interviuri exclusive cu personalități politice, militare, din rândul serviciilor secrete, oameni de afaceri și lideri religioși din Israel, Iran, Irak și Rusia și scoate la lumină documente până nu demult clasificate din arhiva CIA, Pentagon și Casa Albă.

O lectură fascinantă care te face să îți gândești bine viitorul!

Alte cărţi publicate de Scriptum:

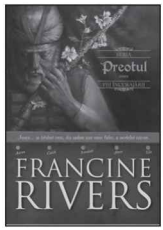

Preotul - Aaron
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
256 pagini

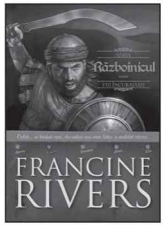

Războinicul - Caleb
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
232 pagini

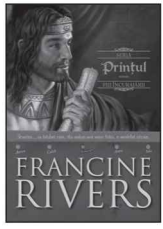

Prințul - Ionatan
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
248 pagini

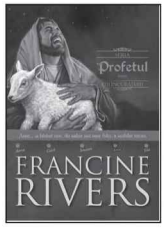

Profetul - Amos
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
224 pagini

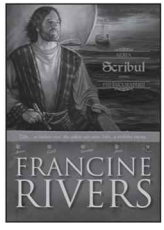

Scribul - Sila
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
240 pagini

Martorul
de Josh McDowell
145 X 205 mm,
296 pagini

Luther și Katharina
de Jody Hedlundvers
145 X 205 mm,
536 pagini

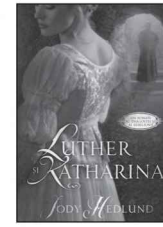

Diferit, la fel ca mine
de Ron Hall & Denver Moore
145 X 205 mm,
300 pagini

Răscumpărată prin iubire
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
544 pagini

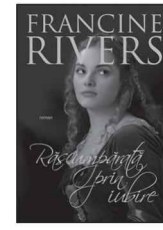

October baby
de Wilson & Preston
145 X 205 mm
296 pagini

Alte cărţi publicate de Scriptum:

Poți să treci și peste asta
de Max Lucado
145 X 205 mm,
232 pagini

Nu te îngrijora
de Max Lucado
145 X 205 mm,
200 pagini

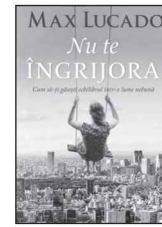

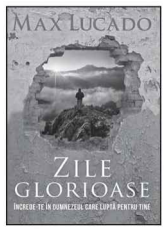

Zile glorioase
Max Lucado
145 X 205 mm,
240 pagini

Goliat trebuie să cadă
Louie Giglio
145 X 205 mm,
208 pagini

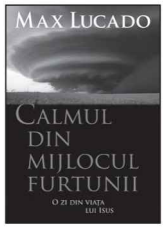

Calmul din mijlocul furtunii
de Max Lucado
145 X 205 mm,
240 pagini

Inimă neînfricată
de John Eldredge
145 X 205 mm,
248 pagini

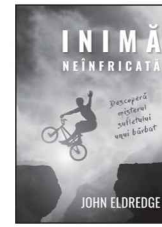

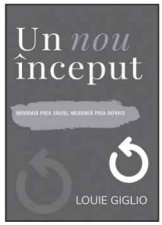

Un nou început
de Louie Giglio
145 X 205 mm,
218 pagini

Nu așa trebuia să fie
de Lysa TerKeurst
145 X 205 mm,
264 pagini

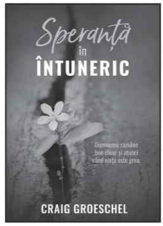

Speranță în întuneric
de Craig Groeshel
145 X 205 mm,
182 pagini

Neașteptata întorsătură a vieții
de David Jeremiah
145 X 205 mm,
318 pagini

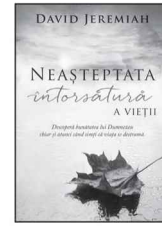

Alte cărţi publicate de Scriptum:

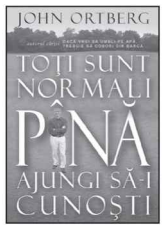

Toți sunt normali până ajungi să-i cunoști
de John Ortberg
145 X 205 mm,
288 pagini

Către toate direcțiile
de John Ortberg
145 X 205 mm,
240 pagini

Grija pentru suflet
de John Ortberg
145 X 205 mm,
240 pagini

Eu, așa cum aș vrea să fiu
de John Ortberg
145 X 205 mm,
336 pagini

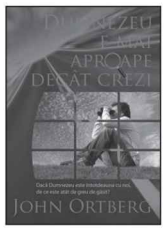

Dumnezeu e mai aproape decât crezi
de John Ortberg
145 X 205 mm,
216 pagini

O dragoste mai presus de raţiune
de John Ortberg
145 X 205 mm,
240 pagini

Cine este Omul Acesta?
de John Ortberg
145 X 205 mm,
272 pagini

Credință și îndoială
de John Ortberg
145 X 205 mm,
200 pagini

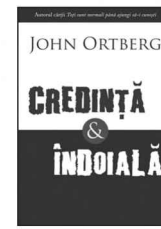

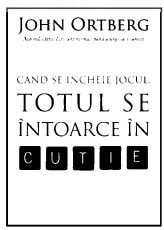

Când se încheie jocul, totul se întoarce în cutie
de John Ortberg
145 X 205 mm,
288 pagini

Te-aș plăcea dacă ai semăna mai mult cu mine
de John Ortberg
145 X 205 mm,
286 pagini

Alte cărţi publicate de Scriptum:

Fii tare!
de Nick Vujicic
145 X 205 mm,
192 pagini

Bonhoeffer
de Eric Metaxas
145 X 205 mm,
752 pagini

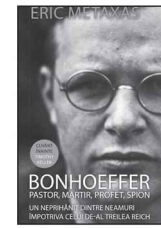

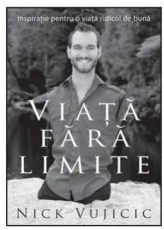

Viață fără limite
de Nick Vujicic
145 X 205 mm,
260 pagini

Moștenirea lui Luther
ed. R.C. Sproul, Stephen J. Nichols
145 X 205 mm,
408 pagini

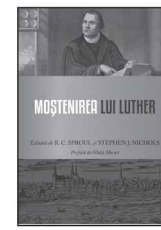

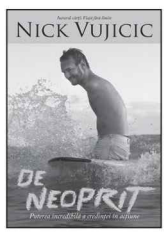

De neoprit
de Nick Vujicic
145 X 205 mm,
240 pagini

Materie cenușie
de David Levy
145 X 205 mm,
248 pagini

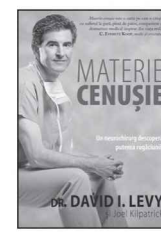

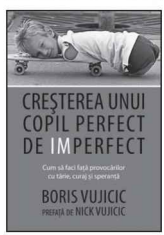

Creșterea unui copil perfect de imperfect
de Boris Vujicic
145 X 205 mm,
240 pagini

Fii mâini și picioare pentru Dumnezeu
Nick Vujicic
145 X 205 mm,
256 pagini

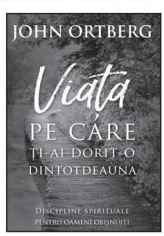

Viața pe care ți-ai dorit-o dintotdeauna
John Ortberg
145 X 205 mm,
300 pagini

Dacă vrei să umbli pe apă, trebuie să cobori din barcă
de John Ortberg
145 X 205 mm,
220 pagini

Lydia

Personală. Autentică. Sinceră.

Revista *Lydia* apare de două ori pe an, de Paște și de Crăciun. Se pot face abonamente pe o perioadă de doi ani, atât în țară, cât și în străinătate.

Vrei să-i mulțumeşti cuiva, să abordezi pe cineva, să întreții o prietenie dragă sau doar să îi aminteşti cuiva de tine? Dăruieşte-i un abonament cadou.

Informații, comenzi și abonamente la:
Revista Lydia ❋ O. P. 9 C. P. 33, 410690 Oradea - Bihor, România
Tel. /Fax/Robot: 0359-412. 765 ❋ comenzi@lydia. ro ❋ www. lydia. ro

Spațiu de gândit!

WWW. SCRIPTUM. RO

Cum poți obține cărțile editurii Scriptum

Editura Scriptum își dorește să beneficiezi de cele mai bune cărți, răsplătindu-ți pe deplin efortul de a citi. Astfel, alegem cu cea mai mare grijă cărțile pe care le publicăm sau le promovăm.

Poți obține foarte comod cărțile noastre: prin telefon, fax, e-mail, librărie virtuală sau standuri de carte și librării din orașul tău. Cărțile comandate direct la editură vor fi trimise prin poștă, iar plata se va face ramburs, la ridicarea coletului. În librăria virtuală vei găsi mereu titluri noi și deosebite.

Pentru informații:
Editura Scriptum, O. P. 9 C. P. 33, 410690 Oradea
Tel. /Fax/Robot: 0259-457. 428,
e-mail: comenzi@scriptum. ro,
magazin virtual: www. scriptum. ro

Toate drepturile asupra prezentei ediții în format digital (e-book) a cărții sunt rezervate Editurii Scriptum. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă, sub nicio formă, fără acordul scris al editurii și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul pe care a fost descărcată.

Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără acordul scris al editurii intră sub incidența legii copyrightului. Dacă dorești să oferi cartea și altei persoane, te încurajăm să achiziționezi încă o copie. Dacă citești această carte și nu ai cumpărat-o, te rugăm să-ți achiziționezi propria copie.

Dincolo de aspectul legal al situației, dorim să iei în calcul și aspectul etic creștin și te rugăm să respecți efortul autorilor și al celor care au contribuit la publicarea cărții, sprijinind în acest fel publicarea celor mai bune titluri de carte creștină în limba română. Cumpărând această carte încurajezi existența Editurii Scriptum și faci posibilă publicarea altor titluri noi.

Editura Scriptum

Rosenberg a devenit unul dintre cei mai captivanți și mai provocatori romancieri ai zilelor noastre.
Indiferent de concepția ta politică, trebuie să-i citești scrierile.
—Rush Limbaugh

Orientul Mijlociu este măcinat de tensiuni. Președintele Iranului promite să anihileze Statele Unite și Israel. Ministrul apărării izraelian afirmă că cineva trebuie să distrugă siturile nucleare ale Iranului „înainte să fie prea târziu". Președintele american avertizează împotriva atacurilor israeliene asupra facilităților nucleare iraniene și susține că negocierile sunt cheia pentru stabilirea păcii.

În contextul acestor tulburări în întreaga regiune, apare un personaj misterios, un cleric religios care pretinde a fi mesia islamic, cunoscut sub numele de Mahdi sau Al Doisprezecelea Imam. Zvonurile despre minunile, vindecările, semnele și minunile sale se răspândesc ca un foc mistuitor.

Acesta este momentul în care agentul CIA David Shirazi intră în scenă. El este recrutat și trimis în Teheran cu un singur obiectiv: să utilizeze orice mijloacele necesare pentru a anihila programul de înarmare nucleară al Iranului, fără a declanșa un nou război apocaliptic. Dar niciunul din antrenamentele sale nu l-a pregătit pe Shirazi pentru ce avea să urmeze.

★ ★ ★ ★ ★

Joel C. Rosenberg este un celebru autor american de origine evreiască, editorialist politic, strateg de comunicații și colaborator la mai multe publicații de prestigiu. Romanele sale despre terorism, evenimente mondiale recente și apropiata distrugere a lumii, legătura dintre toate acestea și profețiile Bibliei s-au vândut în peste un milion de exemplare.
Este absolvent al Universității Syracuse. cu un masterat în producție de film, e căsătorit, are patru fii și locuiește în apropiere de Washington D.C.

SCRIPTUM®
spațiu de gândit!
www.scriptum.ro

ISBN 978-606-031-057-0
9 786060 310570

Rosenberg a devenit unul dintre cei mai captivanți și mai provocatori romancieri ai zilelor noastre.
Indiferent de concepția ta politică, trebuie să-i citești scrierile.
—Rush Limbaugh

Orientul Mijlociu este măcinat de tensiuni. Președintele Iranului promite să anihileze Statele Unite și Israel. Ministrul apărării izraelian afirmă că cineva trebuie să distrugă siturile nucleare ale Iranului „înainte să fie prea târziu". Președintele american avertizează împotriva atacurilor israeliene asupra facilităților nucleare iraniene și susține că negocierile sunt cheia pentru stabilirea păcii.

În contextul acestor tulburări în întreaga regiune, apare un personaj misterios, un cleric religios care pretinde a fi mesia islamic, cunoscut sub numele de Mahdi sau Al Doisprezecelea Imam. Zvonurile despre minunile, vindecările, semnele și minunile sale se răspândesc ca un foc mistuitor.

Acesta este momentul în care agentul CIA David Shirazi intră în scenă. El este recrutat și trimis în Teheran cu un singur obiectiv: să utilizeze orice mijloacele necesare pentru a anihila programul de înarmare nucleară al Iranului, fără a declanșa un nou război apocaliptic. Dar niciunul din antrenamentele sale nu l-a pregătit pe Shirazi pentru ce avea să urmeze.

★ ★ ★ ★ ★

Joel C. Rosenberg este un celebru autor american de origine evreiască, editorialist politic, strateg de comunicații și colaborator la mai multe publicații de prestigiu. Romanele sale despre terorism, evenimente mondiale recente și apropiata distrugere a lumii, legătura dintre toate acestea și profețiile Bibliei s-au vândut în peste un milion de exemplare.
Este absolvent al Universității Syracuse. cu un masterat în producție de film, e căsătorit, are patru fii și locuiește în apropiere de Washington D.C.

SCRIPTUM®
spațiu de gândit
www.scriptum.ro

ISBN 978-606-031-057-0
9 786060 310570